

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER ROYCE

*Bazı yanlışlar
baştan çıkarır...*

İntikamla Gelen

"Bak görüldüğü gibi değil,
bir kere beni dinle."

"Görüldüğü gibi değil mi sevgili
yalancı dükün ahmak karısı?"

"Ah, o kısmı aynen duyduğun gibi.
Fakat devamını dinlemelisin."

Falcon kollarını çözüp ona doğru
yaklaşmaya başladığında, "Ah evet,
dinleyeceğim ama önce seni dizi-
me yatırıp bir güzel patakladıktan
sonra!" diye homurdandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranley.org>

Jennifer Royce

KİMDİR?

Çok sevdiği mesleğini,
yine hayallerinin peşinden
koşmak amacıyla noktlayan
emekli bir öğretmendir.

Uzun yazım yıllarını kâğıt
kokusunda buluşturma
hevesiyle başladığı serüvenin her
anında heyecan ve umut
doludur.

Ayrıca, adına ilham veren
kitap kahramanlarının yazarı gibi
bir yazar olmayı düşleyen,
iflah olmaz bir romantik.

Evli, iki çocuk annesi.
İNTİKAMLA GELEN yazarın
yayınevimizden çıkan ikinci
eseridir.

fjenniferroycehikayeleri
@jenniferroyce
@jenniferroyce

Kayla Filtz Walter'ın en uçuk
hayalleri arasında bile bir Dük ile ev-
lenmek yer almamıştı. Fakat babasından
kendisiyle evlenmek için izin isteyen Sut-
herland Dükü sayesinde ayağına gelen
kismetini de geri tepecek değildi.

Hatta lanet olasıca Dük düğünden hemen
sonra kayıplara karışmasaydı ona aşık bile
olabilirdi.

Sutherland Dükü, Stafford Markisi Fal-
con Francis Egerton kapısına dayanıp karısı
olduğunu iddia eden egzotik ve bir o kadar
da çekici ama aynı oranda yalancı bir kadına
pabuç bırakacak değildi. Bu tür oyunları çok
iyi bilirdi ve tuzağa düşmeye hiç niyeti yoktu.

Kadının deli olduğuna yemin bile
edebilirdi. Ta ki bu egzotik güzel ken-
disini kaçırıp da evlendiğini bilmediği
karısı olduğunu kanıtlayana kadar...

"Dolabımda üç çift
kırmızı kadın ayakkabısı
olduğunu biliyor musun?"
diye sordu.

Kayla sırtarak, "Her yıla
bir ayakkabı... Vazgeçmeye-
ceksin değil mi?" dedi.

"Sen vazgeçmediğin
sürece, ömrümün
sonuna kadar..."

24

www.kitapci.com.tr

Kitapci.com.tr

Kitapci.com.tr

Kapak Tasarımı: Ebru Aydın

www.kitapci.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <http://kitapci.org>

Mortena Yayınları: 7

Tarihi Aşk 2

İntikamla Gelen

Yazar: Jennifer Royce

Genel Yayın Yönetmeni: Gülseren Bayrak

Yayına Hazırlayan: Yasemin Şahin

Editör: Zeynep Alkanat

Kapak Tasarım ve Uygulama: Ebru Aydın

Sayfa Tasarım ve Baskıya Hazırlık: Ebru Aydın

Baskı: ©Ekim 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-83539-5-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 29485

Baskı: ÇALIŞ OFSET

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No:8,

Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

Telefon: 0212 482 11 04

Sertifika No: 12107

Copyright ©Jennifer Royce,2016

Bu kitabın yayın hakları ©Mortena Yayınları'na ait olup,
yayınevinden izinsiz fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik
herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

©MORTENA YAYINLARI

İzzettin Çalışlar Cd. Şair Orhan Veli Sok. No: 4 D:4

Behçelievler/İstanbul

Tel: 0 212 506 13 84 - 0 212 506 13 85 / Faks: 0 212 506 13 86

www.mortenyayinlari.com / info@mortenyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İntikamla Gelen

JENNIFER ROYCE

*Ruh eşim, can yoldaşım, diğer yarım, gölgesinde nefeslendiğim,
nefesiyle dinlendiğim adama: Eşime.*

Seninle varım ben.

Giriş

Atıyla bütünleşmiş bir uyumla doludizgin giden atlının öfkeli olduğu dizginleri kavramış ellerinden belliydi. Topraklarının bir grup yabancı tarafından istila edildiğini öğrenen babasının emriyle harekete geçmişti. Bu ne cüret! Evin de ortasında bulunduğu büyük ormanın kuzeyindeki dağın eteğine yerleşen bu insanların tekin olmadıklarıyla ilgili söylenceleri çocukluğundan bu yana dinliyordu. Kiracılarının ve köylülerin tedirgin olmalarının sebebi olan bu Çingeneleri uzaklaştırmak baron olan babasının sorumluluğundaydı. Arazilerinin yağmalanmasını ve yerleşim biriminde huzursuzluğun çıkmasını engellemek toprak sahibinin göreviydi.

İşte bu nedenle yanında adamlarıyla birlikte bir akşamüzeri Çingene kampına gitmek üzere atma atlamış, soluğu kuzeydeki ormanlık alanda almıştı. Akşam karanlığı ormanın üzerine çökerken vaktin hayli geç olduğunun farkındaydı genç adam. Yaklaştıkları Çingene kampından yükselen daha önce hiç duymadığı yabancı ezgilerin çekiciliğiyle atını yavaşlattı. İlginç ve bir o kadar da cezbedici olan müziğin kendini esir alan notalarına daha yakın olabilmek için yeniden atını mahmuzladı.

Giriş yaptıkları alanda ilk dikkati çeken ortada yanan büyük ateşti. Ateşi çevreleyen arkası çadırı arabalardan kurtu-

lup kamp sakinlerini görmek için atından indi. Arkasındaki adamları da efendilerine uyarak atlarından indiler. Temiz orman havasına yanan ateşin dumanı ve farklı bir tür koku karışmıştı. Rahatsız etmeyen aksine daha fazlasını solumak istediği bir kokuydu. Atın dizginini yanında duran adamına uzatıp adımlarını çekiştiren merak duygusuyla arabaların çevrelediği çembere yaklaşıırken müzik daha da canlanmış ve hareketlenmişti. Arabaları geçerek merakının merkezine ulaştığında gördükleriyle olduğu yerde kaldı. Ortada yanan devasa ateşe eşlik eden meşalelerin kızıl aydınlığında egzotik kıyafetlerle kıvrılan bir grup insanın hipnotize edici hareketleri dışında her şey silinmişti. Genç kadınlar ve erkeklerin yarı çıplak bedenlerini sergiledikleri bir tür dansın uyuşturan bir etkileyiciliği vardı. Bu nedenle genç adam gibi görüntüyü izleyen adamları da kıpırdıyamıyordu.

Gözünü kırpmadan izlediği dansın alevlerin hareketlerine uyum sağlayan büyüleyici ritimlerini izlerken, görüş alanına giren genç bir kızın görüntüsü dudaklarından çıkan inlemeyle gerçek olmasının mümkün olmadığını fısıldayıverdi genç adamın kulağına. Gerçek dışı, imkânsız, olağanüstü gibi kelimeler beyninde dolanıp dururken ipleri o genç kızın elinde olan bir kukla gibi ateşe doğru yürüdü. Siyah saçlar ateşli pırıltılarla beline kadar dökülüp savruluyor, kat kat kırmızı eteği havalanıp uçuyor, yüzüne yerleşmiş büyüleyici gülümseme siyah iri gözlerinde muzip ışıltılarla dans ediyordu.

Bu kız insanoğlunun asla bulamadığı gizemli bir dünyadan gelmiş olmalıydı. Yeryüzü bu güzelliği henüz keşfetmemişti. Eğer gerçek olsaydı ona sahip olmak için uğruna savaşlar yapılması kaçınılmazdı. Böyle bir hazineye hangi kral hayır diyebilirdi. Genç adam düşündükleriyle onun gerçek olamayacağına emin oldu. Diğer erkeklerin de aynı görüntüyü görüp görmediğini anlamak için çevresine baktı. Sıra dışı bir şey yokmuş gibi sakin görünüyorlardı. Ne yani bu güzelliği bir tek o mu görüyordu? Dakikalarca belki de saatlerce kızın dans edişini, çevresinde ona kur yapan delikanlıların önünde eğilmesini ve ayaklarına uzanmasına direnişini, etrafında pervane olan erkeklerden bir ceylan gibi kaçısını içini dolduran yakıcı bir kıs-

kançlıkla izledi. Oraya neden geldiğini unutmuş, bütün benliği kızın çevresine yaydığı ışıltıyla dolmuştu. Onun da kendisini fark ettiğini biliyordu. Ara ara bakışları buluşuyor, ateşin oynadığı o siyah derinliklere adamın ruhunu hapsediyordu. Bu-
raya geliş sebebini gerçekleştirmesine imkân olmadığını düşünerek kalabalığın dikkatini çekmeden uzaklaştı.

Bütün gece aklını ve ilk görüşte yüreğini işgal eden kızı düşündü.

Ertesi gün erkenden kalkıp Çingene kampının olduğu yere doğru atını sürerken onu yeniden görecektik olmanın heyecan içindeydi. Kamp alanına geldiğinde şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla soluğunu tuttu. Dün geceki mistik dünyadan geriye sadece yanan ateşin külleri kalmıştı. Kendi yüreğinde gittikçe büyüyen yakan kavuran ateşin aksine bu küller içinde en ufak bir sıcaklık barındırmıyordu. Atından inerken çevresine inanmak istemeyen gözlerle bakıyordu. Onu kaybetmişti. Yüreğinden gelen kırıma sesleri kulaklarında zonkluyor, orman yaşadığı hayal kırıklığına sanki kahkahalarla gülüyordu.

Yenilmiş bir savaşçının amacını kaybetmesi gibi başıboş duygularla geri döndü. Genç adam için dünya eskiden olduğu kadar aydınlık değildi. Kaybettiği gizemli dünyanın anahtarını bulamamak onun da kaybolmasına neden oluyordu.

O gecenin üzerinden geçen bir yılın her günü arayışlarla doluydu. Çingeneler hakkında yaptığı araştırmalar onları daha yakından tanımasını sağlarken, peşlerinden gönderdiği adamlar sonu hüsrarla biten yolculuklardan elleri boş dönüyordu.

Sonsuza kadar kaybettiği kıza ilk görüşte âşık olduğuna karar verdiği ve artık yaşamanın anlamını kaybettiği günlerde adamları Çingenelerin yeniden topraklarına geldiğini söylediğinde bu genç adam için hayatının en güzel haberi idi. Bu defa onu elinden kaçırmayacaktı.

Tıpkı bir yıl önce olduğu gibi aynı yere konaklamışlar ve yine bir ateşin çevresini sarmışlardı. Aylardır kulaklarında çınlayan bu ezgi artık genç adam için tanıdıktı. Atını bir dala bağlayıp arabalardan oluşmuş çemberi geçerek dans eden kalaba-

liğin olduğu alanın kıyısında durdu. Bakışları miknatısa doğru çekilen bir nal gibi kıza bulduğunda yüreği sevinçten taklalar atmaktaydı. Genç kız da onun varlığını hissederek dansı bırakmıştı. Bakışını bir saniye bile üzerinden ayırmayan adama mahcup bir gülümseme gönderdiğinde bu *seni bekliyordum* anlamına gelmiş gibi içini coşkuyla doldurmuştu. Kalabalığı geçerek kıza yaklaştı.

Dans eden genç kız ateşi çevreleyen çemberi yararak kendisine doğru yürüyen genç adamı gördüğünde gökyüzüne kaldırdığı ellerini yavaşça indirdi. Uzun boylu yapılı adamın kendisine yönelmiş kararlı adımlarından kopardığı bakışlarını, onun en az adımları kadar kararlı görünen kahverengi gözlerine çevirdi. Annesinin henüz müdahale etmediğı bir yabancı bütün dikkatini dağıtmıştı. Geniş omuzları ve sert tavırlarıyla gelip önüne dikildiğinde alevler kahverengi saçlarında kızıl yansımalara neden oluyor, yüzünde gölge oyunları oynuyordu. Bakışları beklentiyle doluydu.

“Benimsin peri kıızı!”

“Anlamadım!”

“Seni ilk ben gördüm. Sahip olmak benim hakkım.”

Gerileyen genç kız adamın ne yapmaya çalıştığını anlamak isteyerek bakıyordu. Genç adamsa kamp sakinlerinin çevresini sardığından habersiz, kıza yaklaştı. “Şu ateşin kıvılcımlarına benzeyen bakışlarıyla içimde sönmemek üzere bir ateş yaktın.”

“Yanlış yer yanlış kadın, bayım. Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.”

“Yanlış yer doğru kadın, peri kıızı. Ne yapmak istediğimi biliyorum.”

“Ne yapmak istiyorsunuz?”

“Seni kimsenin göremeyeceğı bir yere götürmek ve sonsuza kadar benim olmanı sağlamak istiyorum,” diyen genç adam kızın önünde diz çöktü. Daha önce tanık olduğu bu ritüelin anlamını bilmiyordu fakat geçen bir yılda onlar hakkında edindiğı pek çok bilginin yanında bu ayinin niçin yapıldığını da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

öğrenmişti. Kızın ayağındaki kırmızı ayakkabılar alevlerin de etkisiyle ateşten yapılmışçasına parlıyordu. Uzanıp ayak bileğinden tuttuğunda onun, “Bunu gerçekten de istediğine emin misin?” dediğini duydu. “Anlamını öğrenmeden çıkarmak istemezsin belki.”

“Anlamını biliyorum. Bu ayakkabıları çıkarmama izin verecek misin?”

“Bütün kalbimle.”

Bu soruya cevap olarak ayağını yavaşça kaldıran genç kız onun ayakkabıyı çıkarmasına izin verdi. Genç adamsa eline aldığı bir çift kırmızı kadın ayakkabısını götürüp ateşe attı.

Bit zamanlar henüz ef-
saneler yetini çabuk unutilan
hikâyelere bırakmamışken, doğa
insanoğlundan umudunu kes-
memişken, qızem dolu var-
lıklar bizlerle birlikte bu dünyayı pay-
laşmaktan matluuyken başladı hikâyemiz.
Büyüler efsanelere konu olurken büyüeler
hâlâ aramızdaydı.

Yaşlı bir Çingene kadın kabilesinin büyüesü olarak son
nefesini çok sevdiği topraklarda vermeye niyetli, bütün yıl süren hasta-
lığına direnmişti. Güreğini sıkıştıran asıl konu ise hayatından memnun
olmayan, mutsuz oğullarıydı. Ne yaparsa yapsın onların yüzünü qıldüre-
miyordu.

Bir sabah yataktan kalkmaya bile qücünün kalmadığını fark edip onları
yanına çağırır. Uzun turnaklı elini kaldırıp halsizce yaklaşmalarını işaret
etti.

"Artık ölüme hazırım, sevgili çocuklarım. Ama qitmeden önce yapmam
gereken son bir iş var." Ehatları soru dolu gözlerle bakarken devam etti.
"Hayatınızdan hoşnut olmadığınızı görebiliyorum. Mutsuzsunuz. Bir anne
olarak beni en çok düşündüren konu sizi böyle geride bırakmak."

"Bizi merak etme," dedi Edmardo.

"Çocuklarını öldükten sonra bile merak etmek bir annenin göre-
vidir," dediğinde derin bir nefes aldı.

"İnsanoğlu doqumsuzdur, oqlum. Gözlerinizdeki mutsuz-
luğu görüyorum. Her zaman daha fazlasını isteyen aeqözlü
ruhanuz sizi bu doqumsuzlukla besliyor. Yaşama he-

vesinizi kırarak mutsuzluğa itiyor. Size son vasiyetim ben öldükten sonra kendi yolumuza qılmeniz ve mutluluğu buluncaya kadar durmamanız."

"Kabilemizi terk etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Edmardo.

Yaşlı büyüü geçemiş bedenine direne gösterip başını salladı. "Evet, bana mutluluğu yakalayuncaya kadar yoleuluğunuza devam etme konusunda söz verin."

Marko, Shandor ve Edmardo yaşlı kadını kaybetmekte olduklarının bilinde üzüntüyle söz verdiler. Birkaç gün içinde ölen yaşlı kadını gömdükten sonra sanki mutsuzlukları ikiye katlanmıştı. Aylarec onun arkasından yas tuttular. Bir sabah annelerine verdikleri sözü hatırlayarak vasiyetini yerine getirmek üzere yola koyuldular.

Birinci Bötüm

18 YIL SONRA

Uzun yolculuk boyunca aklından geçen sayısız düşünce, kurguladığı konuşma denemeleri, karşılaştıklarında dizginleyemediği öfkesinin kontrolü, adamın üzerine saldırıp incitme duygusu, aldatılma ve ihanetin yakıcı acısı üzerine saatlerini geçirmişti. Şu an bu büyük kente girerken yaşadıkları gerçek olamayacak kadar uzak görünüyordu. Fakat gerçektir! Aldatılmış, dolandırılmış, ailesi önünde utanç içinde bırakılmıştı. Bunun hesabını sayın Dük vermeyecekse, kim verecekti? Dışlerini gıcırdattı. Lanet olası o alçaktan yaptıklarının hesabını sormadan önce kendisinden çalınanı alacak ve sonra ailesine geri dönecekti.

Küçüklüğünden bu yana sevmediği bu şehir, şimdi de ihanete uğramışlığın alaycı resmine dönmüştü. Kalabalığı, dar ve uzun sokakları, birbirine geçmiş evleri, kömür kokulu ağır havası, sahtekâr insanlarıyla nefes alamadığı bir dünyaydı. Bu kente her gelişinde olduğu gibi topraklarının ve evinin özlemleriyle dolmuştu. O bir Gypsy¹ olarak doğmuştu. Bir tarafının asil olması, leydi olarak çağırılmak, karakterindeki çingeneliği söküp alamıyordu. En zamansız anlarda ortaya çıkan bu kan, pervasız olmasına neden oluyordu.

Karşı koltukta oturan Jael'in saatlerdir tek kelime konuşmamasına aldırmayarak, caddenin kilitli taşlarına vurdukça

duvarlarda yankılanan nal seslerini dinliyordu. Bakışı kuzeni-ne kaydı. Ayağını karşı koltuğa uzatarak kaykılmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş uyuyor görünüyordu. Fazlasıyla uzun kirpikleri yanaklarına kadar inmişti. Genç adam görünüşüyle tam bir Gypsy idi. Uzun siyah saçları, saf altın rengine dönüşmüş esmer teni, uzun boyu, -Kayla yanında ufak tefek kalıyordu, oysa çok kısa bir kadın değildi.- ağır işlerde çalışmaktan kasa dönüşmüş, yaz kış giydiği yeleğinin altından görünen yarı çıplak bedeni, sağ kulağındaki küçük halka küpesi -bu onu asi ve serseri sınıfına sokuyordu- kuzeni olan bu adamın kadınların gözünde çekici bir ava dönüştürüyordu. Diğer Çingenerlerden bariz olan tek farklılığı karşısındakini büyüleyen yeşil gözleriydi. Öylesine derin bakardı ki, hipnotize olmamak için güçlü bir iradeye sahip olmanız gerekirdi. Çevresindeki kadınların bu bileşime dur diyebilmesi imkânsızdı. Ondan ilgi görebilmek için her türlü deliliği yapabilecek kadar çılgına dönüşüyorlardı. Oysa o suskun, aldırmaz, dünyayı umursamayan görünüşüyle bu olan bitenlere seyirci kalarak, tek işaretiyle dizine kapananı elde ederdi. Ama Kayla onun görüldüğü gibi olmadığını uzun süre önce öğrenmişti.

Eğer yanında Jael'i getirmeyecek olsaydı babası bu seyahate asla izin vermezdi. Onun güvenli, sessiz ve güçlü varlığı babası için yeterli olmuştu. Hayır dese de bu cevabı umursamayan Kayla yine de gelecekti.

Araba aniden durunca irkildi. Bu kadar çabuk muydu? Jael gözlerini açıp sakince yerinde doğruldu. Tanrı aşkına, bu adam hiç telaşlanmaz ya da endişelenmez miydi? Pencereden dışarıya sıkıntıyla bakarken gözleri kocaman oldu. Arabacı onları yanlışlıkla sarayın önüne getirmiş olabilir miydi? Karşısında gördüğü muhteşem mimarisi ve abartılı işçilik örneği olan saray ya da malikâne her neyse, bir anda bütün cesaretini alıp götürmüştü.

Arabadan atlayan Jael kızın inmesine yardımcı oldu. Genç adamın donuk ifadesine rağmen Kayla kendi yüzünün en az beş farklı ifadeye büründüğünden emin, olduğu yerde kalmıştı.

Odel² aşkına! Bu zenginliğe sahip bir adamın onun birkaç avuç toprağına ve arazisine neden ihtiyacı olsun ki? Muhtemelen sadece bahçıvanlarına verdiği aylık ücretle daha fazla toprağına sahip olabilirdi. Ayrıca kadınların ilgisi konusunda da o yakışıklılık ve bu zenginlik oldukça ilgi toplardı. Evlenmek için ısrar edip sonra neden ortadan kaybonsun ki? Aklını kaçırmak üzereydi ya da bütün bunlar birer kâbustu. Jael evi inceliyordu. Burada, yanındaki garip giyinmiş adamla dikildiğini görenlerin dikkatini çekmemek için üzerinde pençelerini kaldırmış aslan figürü olan, aile arması işlenmiş demir kapıya yürüdü. İttirdiğı kapının ağırlığına gücü yetmeyince kuzenine baktı. Genç adam sanki ağırlığı yokmuş gibi tek bir hareketle kapıyı açtıverdi.

“Sen burada beni bekle,” diyen genç kıza kaşlarını çatarak bakan Jael, başını olumsuz anlamda sallayıp, tam yanına gelecek şekilde iki adım attı. Kayla elini göğsüne koyarak durdurdu.

“Burada kal Jael! Seni görüp korkmasını istemiyorum, tamam mı?”

Uçsuz bucaksız bahçenin ortasındaki dört katlı taş bina gökyüzüne doğru gururla yükseliyordu. Çıkma Fransız pencereleri, balkonları destekleyen irili ufaklı pek çok sütunu, sivri gotik çatısıyla masal şatolarını andırıyordu. Jael karşısındaki görüntüden çektiğı yeşil gözlerini kısarak, onun yapacağı davranışı tahmin etmeye çalıştı. Kuzeninin kararlı bakışlarında öfke pırıltıları vardı. Ne yaptığından emin görünüyordu. Omzunu silkerek, “Me mangav tuke baxt!” dedi.

Kayla eve giden taşlıkl yolda yürürken, kendi kendine mırıldandı. “Gerçekten de şansa ihtiyacım olacak kardeşim.”

Özenle biçimlendirilmiş yeşil çalıların kenarında sıralandığı farklı yönlere giden patikalar, çeşitli ağaç türlerinin olduğu, geometrik çiçek tarhlarının ortasındaki kireç taşından çardaklara çıkıyordu. Gelenleri yumuşak minderlerinde ağırlamak için davet eden koltuk ve sandalyelerle zenginleştirilmiş ka-

2 Odel: Çingene mitolojisinde tanrı (ed.n.)

meriyelerden bile asalet akıyordu. Geniş mermer merdivenlere geldiğinde, içindeki asi ve öfkeli yan yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı. Pis zampara! Bu kadar mal varlığının içinde küçük toprağına göz dikmişti. İçindeki ses, *'Kabullenemediğinin bu olduğundan emin misin? Adamın ortadan kaybolması kendini nasıl hissettirdi? İstenmeyen, beğenilmeyen, çirkin, ucube gibi hissetmediğini söyleme bana!'* diyerek kızla alay edince Kayla omzunu dikleştirdi.

"Arkasına bakmadan gitmesi umurumda bile değil! Benim tek derdim arazilerimi geri almak!" diye homurdanarak, öfkeyle kapıyı çaldı.

Bir süre sonra açılan kapıda beliren uşağı tepeden tırnağa incelerken, onun da aynı şekilde kendisini süzdüğünü görebiliyordu. Tanrı aşkına, bu asilzadelerin uşakları bile bir tavus kuşuna benzerken, kendisini yanında nasıl sönük hissetmezdi!

"Buyurun kimi aramıştınız?" diyen kibirli sesin sahibine başını hafifçe yana eğerek, "Kocamı," diye cevapladı.

Uşak sanki aklını kaçırmış biriyle muhatap olmak istemezmiş gibi kapıyı biraz çekerek kendisine siper etti. "Anlamadım Leydim?" *Leydim* kelimesini imalı olarak mı söylemişti?

"Ekselansları Dük'ü görmek istiyorum. Kendisine Sutherland Düşesi'nin, yani karısının onu ziyarete geldiğini söyleyin."

Uşak bu cümleyle emin olmuş gibi bir tavır takındı. Karşısındaki kadın kesinlikle kaçaktı. Boğazını temizleyip, "Bakın hanımefendi, sanırım bu bir şaka ya da kendinizi içeriye davet ettirmeye çalışıyorsunuz. Yalnız Ekselansları randevusuz kimseyle görüşmez, kapısına kadar gelen hanımlardan ise hiç hazzetmez."

Kayla yerinde tepinmek istese de bu hakaretleri adama ödetme içgüdüsü daha ağır bastı. "Eğer hemen Ekselanslarına geldiğimi söylemezsen, bu davranışını hiç hoş görmeyeceğim!" diyerek tehditkâr bir şekilde tısladı. O kadar yolu bir uşak kapıdan kovsun diye gelmemiştii.

Suratsız, kibirli, ukala! Dük olan sanki oymuş gibi tekrar burnunu eğmeden kızı bastan ayağına inceledi. Kararlı ve dik

duruşundan etkilenmiş olmalı ki, “Burada bekleyin,” diyerek kapıyı yüzüne kapattı.

Kayla öfkeden köpürerek kapıyı tekmeledi. Bu öfkesine iyi gelmişti işte. Arkasına baktığında, Jael’in kollarını göğsüne kavuşturmuş, ifadesiz bir surat ve kısılmış gözlerle onu izlediğini gördü. Görüntü yanıltıcı olabilirdi. Hele Jael söz konusuysa... Şu an atlamaya hazır bir panter kadar tetikte olduğunun farkındaydı.

Uşak Crosbie çalışma odasına giderken Ekselanslarından azar işiteceğinin farkındaydı. Hangi sağduyulu kadın kapıya gelip *ben düşesim*, derdi ki? Eğer Dük evlenmiş olsaydı karısını çalışanlarına tanıştırdı. Ancak Leydi’nin öyle bir duruşu vardı ki, ister istemez temkinli davranmak zorunda kalmıştı. Dük’ün öfkeli hali çekilmezdi. Kızgın olduğu anda göz önünde bulunmaktan hiç hoşlanmıyordu Crosbie. Koridorda karşılaştığı Uşak Dawson adamın asık suratını görünce, “Yine Ekselanslarından azar mı işittin, Crosbie?” diyerek iğneledi.

Orta yaşlı adam, “Henüz değil ama söylediklerimi duyunca isimden olmazsam, tüm azizlere mum yakacağım,” diye homurdandı.

Dawson ciddileşen yüzüyle, “O kadar ciddi mi? Ne oldu, köpeklerini dışarı çıkarmayı mı unuttun?” derken bu öfke fırtınasından bir an önce uzaklaşması gerektiğinin bilincinde koridorda ters yöne yönelmişti.

“Sana söyleyemem, Ekselanslarının tepkisinden çekiniyorum, oyalama beni.” Kapıya çekinerek vurduğunda, içeriden gelen gür sesin, “Gel!” komutuna uyarak eşikte durdu.

Sutherland Dükü, Stafford Markisi Falcon Francis Egerton kapı açıldığı halde herhangi bir ses gelmeyince ilgilendiği kâğıtlardan başını kaldırdı. Kapıda duran uşağı Crosbie’nin kaçmak istemiş gibi duruşunu görünce tek kaşını kaldırıp bekledi.

Crosbie bu mavi yeşil gözlerin üzerinde kalkan kaşın *ne istiyorsun* anlamına geldiğini öğrenecek kadar uzun yıllardır Dük'ün emrindeydi. Söyleyeceklerini tekrar düşününce kulağa ne kadar saçma geleceğini fark etti. Söylese mi söylemese mi kararsızca efendisine bakarken, kalkan kaşın yavaşça inerek diğer kaşla ortada buluşup çatıldığını görünce, bir an önce söze girmezse daha çok kızacağını düşünerek, "Efendim kapıda bir Leydi var, sizi görmek istiyor," dedi aceleyle.

Falcon uşağının yöntem bilmezliğine sinirlenerek, "Crosbie, kapıya gelen her leydiyle görüşmek istiyorum gibi bir emir verdim de ben mi hatırlamıyorum?" derken sesi sakın fakat sert bir alaycılık taşıyordu.

Uşak yakasını gevşetti. "Hayır efendim, öyle bir emir vermediniz fakat bu hanımefendinin söyledikleri biraz garip."

"Nasıl biraz garip?"

"Şey... Efendim... Kendisi bir iddiada bulunuyor ya da beyan desem daha doğru olur."

Elindeki kalemi masaya vurarak arkasına yaslanan Dük'ün yüzü herhangi bir duygu ifadesi taşımıyordu. Tekrar soru sormasına kaşının birini kaldırdı. Crosbie bu kaşın kalkmasından nefret ediyordu. Kendini cama yapışmış, her an ezilecek bir sinek gibi hissediyordu.

"Yakın bir tarihte konuşacak mısın, yoksa gelecek yılı mı bekleyelim?"

İşte bu bir terlik atışıyla sineğin cama yapıştığı andı. Yani Crosbie'nin ezilip yok olmak isteyerek sineğe özendiği o an. "Şey efendim, Leydi sizin eşiniz olduğunu, yani Düşesiniz olduğunu iddia ediyor." Söyledikleri kendi kulağına da saçma gelmişti. Ekselanslarının yüz ifadesinden kendisiyle hemfikir olmasına sevindiği söylenemezdi.

Genç adam elindeki kalemi yavaşça masaya bıraktı. "Şimdi doğru anlamış mıyım bir bakalım. Kapıda Leydi olduğunu iddia eden bir hanım var, aynı zamanda Düşesim olduğunu söylüyor. Doğru mu?"

Uşak daha nasıl anlatabileceğini bilemediği için kafasını salladı, sonra bu yaptığının saygısızlık olduğunu fark edince, “Evet efendim, söyledığınız gibi,” diyerek onayladı.

Önündeki kâğıtlara bakarak bir süre düzenli nefes alıp verme çalışması yapan Dük yeniden bakışlarını uşağa çevirdiğinde, Crosbie yaklaşmakta olan kıyametten kendisini koruması için bütün azizlere dua etmeye başladı. Masaya inen yumrukla yerinden sıçrarken aynı zamanda geri geri giderek kapıya yapıştı.

“Ne zamandan beri Düşesim olduğunu iddia ederek gelen kadınlara kapımızı açıyoruz, Crosbie? Aklın alıyor mu, evleneceğim ama bunu kimse duymayacak? Ayrıca çeşitli oyunlarla evime girmeye çalışan hanımları uzak tutmanız konusunda ne emir verdim?”

Dışarıdaki kadına inandığı ve Dük’ün karşısına çıktığı için lanet okuyan Uşak, aceleyle selam verip kendini dışarı attı. Dışarıda bekleyen hanıma haddini bildirmek için öfkeli adımlarla dış kapıya yöneldi.

Kayla uzayıp giden bekleme esnasında sıkılmış, sinirden çenesi gerilmişti. Nihayet açılan kapıda suratsız uşağın daha da katılaştıran yüzü görüldü. Genç kız mı yanlış anlıyordu yoksa adamın burnu tiksintiyle kıvrılmış mıydı? Yine de ilk sözü söylemesi için beklentiyle yüzüne baktı. Crosbie, “Hanımefendi kim olduğunuzu bilmiyorum ama Ekselansları evlenmediği ve bir Düşesi olmadığı konusunda çok emin. Beni de ikna ettiklerini söyleyebilirim. Size yardımcı olamayacağız, iyi günler dilerim,” diyerek kapıyı yüzüne kapattı.

Kayla ağzı bir karış açık, kapanan kapının masif yüzeyine boş boş baktı. Bu ne demektir şimdi? Evlenmemiş mi? Düşesi yok muymuş? Ama nasıl olur, yani şimdi o kadar yolu boşuna mı gelmişti? Kocasını eve almıyor, üstelik bir de evlenmediği konusunda yalan söylüyordu.

Arkasını dönüp arabanın yanında dikilen Jael’e baktı. Sonra yeniden kapıya vurmaya başladı. “Seni lanet olası, aç şu kapı-

yı!” diye bağırırken küçük yumruklarının pek bir işe yaramadığını fark etti. Derin bir nefes alıp, merdivenleri inerek Jael’in yanına geldi.

“Bir de Çingenelere çor derler! Şuna bak, pislik, asıl kendileri çor!” Genç adam tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Tamam, halledeceğiz Jael. Demek ki onlar çalınca hırsız olmuyormuş.”

“Muy nak dalmamı ister misin?”

“Ağız burun dalınca ne olacak? O, bir Dük, sen de bir Çingenesin, anında zindana gönderirler.”

“Kapıyı kırmamı ister misin?”

Genç adamın söylediğini bir süre anlamadan dinledi. Ne söylediğini fark edince başını şiddetle salladı. “Hayır, bir gün bu eve sahibesi olarak girebilirim. Komşularımıza dedikodu malzemesi vermenin bir anlamı yok,” diyerek arabaya yöneldi. Jael kızın binmesine yardımcı olduktan sonra kendisi de bindi.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Kayla bu kadar çok cümle kuran genç adama hayretle baktı. “Farkında mısın, cümleleri arka arkasına söyledin?”

Jael kızın alayının farkında gözlerini kısarak tehdit etti. Genç kız bu tehdidi anında fark edip, “Tamam anladım, neyse yarın yine geleceğiz, görüşme talep edeceğiz. Bu işin tatlılıkla halledilmesi taraftarıyım.” Sonra gözlerine yerleşen öfkeyle çığlık attı. “Lanet olası adam buna izin vermiyor! İllaki sinirlendirecek! Tatlılıkla ver şu kâğıtları! Bu zenginlikle ihtiyacın mı var bir avuç toprağa değil mi ama?” Sesi arabanın dar alanında sinirleri törpüleyecek kadar yüksekti. Jael rahatsız olan kulaklarını kapatmadı ama yüzünü buruşturdu.

Kayla çığlık atabildiği için rahatlayarak arkasına yaslandı. “Ekselanslarına bir şans daha vereceğiz, istediğimi yerine getirmezse bu işi zor yoldan yapacağız.” Jael’in beklentiyle kaşlarını kaldırması üzerine, “Onu kaçıracağız,” diyerek sırıttı.

Genç adamın katı yüzünde ilk defa bir şaşkınlık kımlıdması gördüğüne yemin edebilirdi. Kahkahalarla gülmeve bas-

ladı. “Ah Jael, yüzünü görmelisin! Senin yüz kaslarının çalışmadığını düşünürdüm ama yanılmışım. Seni şaşırttım, bu her şeye değerdı.”

Genç adam yanında duran küçük yastığı kıza fırlattı. “Tadını çıkar. Bir daha senden her şeyi bekleyebileceğimi öğren-dim.”

Lanet, lanet, lanet olsun! Peruk kafasını kaşındırıyordu. Yüzüne sürdüğü kat kat pudra ten rengini saklasın istemişti ancak davetin verildiği salon öylesine sıcaktı ki, pudra yüzünden akmaya başlayacaktı. Saklandığı bitkilerin arkasında kayan peruğu düzeltti. Yakası ve kolları kapalı, itici mor renge sahip elbisesi yeterince rahatsızlık veriyordu. Bir de bu perukla uğraşmak onu deli edecekti.

Önünden geçen Jael’in görüntüsüne elinde olmadan kıkırdadı. Her geçişinde gözleriyle genç kıza öldürücü oklar yol-luyordu. Beyaz peruk, kat kat pudra ve uşak kıyafetleri içinde salonda dolaşıyor, Dük’ün gelişini gözetliyordu. İşi bu noktaya kadar getirdiği için Dük bozuntusuna fena halde kızgındı ve kinlenmişti.

Mecbur bırakıldığı bu durumdan hoşnut değildi Kayla. Jael’le birlikte ertesi gün yeniden Dük’ün malikânesine gitmişlerdi. Bir önceki gün dersini alan uşak bu defa onları kovmaktan beter etmişti. Jael adamın üzerine yürümüş, kaçan uşak son anda yine kapıyı suratlarına çarpmıştı. Kibirli tavus kuşu...

Daha ince planlamalara ihtiyaçları vardı. Birkaç gün evi dışarıdan gözlemlemişlerdi. Girenler, çıkanlar, çalışanlar... Dük bu birkaç günde hemen hemen hiç dışarı çıkmamıştı ki bu gerçekten çok garipti. Sonunda genç ve saf bir hizmetçi kız dikkatlerini çekmiş, takip etmeye başlamışlardı. Kıza yaklaşabilmek için Jael’i kullanmaktan hiç vicdan azabı duymamıştı Kayla. Sonuçta genç bir adamdı, ellerindeki tek malzeme de bir kızdı. Ayartma işi öyle kısa sürede olmuştu ki bu adamda ne buluyorlar diye merakla Jael’i baştan ayağa yeniden incelemiştir. Kendisine yönelen dikkatli bakışları gören Jael’in alaycı

çapkın bakışları ve eğreti gülümsemesi sinir bozucuydu.

Zavallı baştan çıkmış kız, genç adamın her istediğini yapmaya hazır, gözlerini kırıştırarak istedikleri bilgiyi iki gün sonra getirdi. Ekselansları cuma akşamı bir davete gidiyordu. Adresin yazılı olduğu kâğıdı bir öpücük karşılığında Jael'e sundu.

En önemli bilgiyi edindikten sonra asıl sorun nasıl kılık değiştirecekleri ve o davete nasıl katılabilecekleriydi? Önceden gidip evin çevresini dolaşmışlardı. Daveti veren Kont'un kendini herhangi bir tehlikede görmediği alçak bahçe duvarlarının korunaksız oluşundan belliydi. Girişin ve çıkışın sorun olmayacağını anladıkları anda keyifle birbirlerine bakıp sırtmışlardı.

Daha sonra alışveriş yaptılar. Kaldıkları pansiyonda göze çarpmamak için karanlıkta girip çıktılar. Bu ten rengi ve yanında bir çingeneyle göze çarpmaması mümkün değildi. Otelin lobisinden nasıl kovuldukları aklına gelince öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Lanet olası beyazlar! Dünya sanki onların emrine verilmişti. Geceyi geçirmek için gittikleri otelde oda vermedikleri gibi resmen kovulmuşlardı. O andan itibaren Jael'i tutmak mümkün olmamıştı. Görevlinin ağzı ve burnu yer değiştirmişti. Kolundan tutup güç kullanarak dışarı attıklarında, hâlâ diğerlerinin anlamadığı Çingene dilinde küfürleri sıralıyordu. Sonunda sakın bir sokakta bir pansiyon bulmuşlardı. Çok iyi değildi fakat seçenekleri azdı. Dük'ü kaçırdıklarında nerede tutacakları konusunda paniklediğinde, gündüz bir ara ortadan kaybolan Jael onu sakinleştirmişti. Londra dışında, sahiplerinin sömürgelerden birine giderken kapattığı bir malikâne vardı. Kapıları açmak genç adam için sorun olmamıştı.

Bu geceye hazırlanmak için saatlerini harcamıştı. Peruklar, kıyafetler, pudralar... Burnunu kırıştırarak camda olan yansımasına baktı. Gerçekten de çok itici görünüyordu. Sabırsızca yeniden peruğunu düzeltti. Daha ne kadar beklemek zorunda kalacaklardı? Gözleri kapıdan giren uzun boylu, geniş omuzlu adamı fark ettiğinde bütün dikkatini ona yöneltti.

“Nihayet buradasın Ekselansları, yaptıklarını ödetmek için çok sabırlı davrandım.”

Siyahlar içinde olduğundan daha katı ve otoriter gözüküyordu. Tanıştıklarında yüzünde olan nezaket dolu ince gülümseme yerini soğuk bir sertliğe bırakmıştı. Bütün salonun kendisine yönelen ilgiye aç bakışlarını umursamaz bir tavırla, kalabalığın açtığı koridordan ilerlerken karşılaştığı tanıdıklarıyla kısaca sohbet ediyordu.

Kayla akıllı karışmış gibi hissetse de gözlerini bir an bile adamın üzerinden ayırmıyordu. Önünden geçen birilerinin görüşünü engellemesine bile izin vermeyerek, olduğu yerde eğilip bükülüyor ve bakışlarını genç adamda sabitliyordu. Yüzüne yapıştırdığı soğuk gülümsemeyle tanıdığı insanlarla sohbet eden bu adam, bir yandan çok tanıdık gelirken diğer yandan kesinlikle yabancıydı. Bir insan yaklaşık bir ay gibi bir sürede bu kadar değişebilir miydi? O zamandan bu zamana gördüğü değişikliği açıklamak için tek bir kelime yeterliydi. Soğuk ve donuk... Öyle soğuktu ki çevresindeki insanların neden dişleri birbirine vurmuyor, diye merak etti. Evlenip arkasında bıraktığı karısını umursamamasına neden olan bu soğukluk muydu?

Büyük ihtimalle...

Kasabadaki davranışları gözünün önüne gelince rol yaptığına ikna oldu. *‘Bir şekilde o toprakları çok istiyor olmalı,’* diye düşündü. Amacına ulaşmak için genç kızı kullanmış ve kişiliğinin dışında rol yapmayı bile göze almıştı. Katı tavırlarını gizlemek ve yüzüne yapıştırdığı o nazik gülümseme için çok zorlanmış mıydı? Ya Kayla’yı evliliğe ikna etmek için söylediği o hoş iltifatlar kasılmış dudaklardan nasıl öylece kolaylıkla çıkıvermişti? *Bu konuyu düşünme* diyerek kendini azarladı. Çünkü aklına geldikçe sinirleri bozuluyordu.

Bir an önce buradan uzaklaşma dürtüsüyle kıpırdanan ayaklarını asabi bir hareketle durdurdu. Kalabalık bir grubun içinde olan adamı izlemeye devam etti. Geniş omuzlarını saran siyah kumaşın ucuz süngerlerle kabartılmaya kesinlikle ihtiyacı yoktu. Sabah sisi kadar puslu bir siyahlığa sahip hafif dalgalı saçları yakasına dökülüyordu. Parmaklarının içinden geçer-

ken hissedeceği yumuşak dokunuşu düşünürken kendine geldi. Ne halt ediyordu, Tanrı aşkına? Burada durmuş kendisini dolandıran ve ihanet eden adamı hayranlıkla izliyordu. Kayla kafasını yanındaki bitki saksısına gömmek isteyerek gözleriyle salonu taradı. Jael nereye kaybolmuştu? Aptalca bir sırıtış dudaklarına yerleşirken, “İşini ciddiye alıp garsonluk mu yapıyor acaba?” diye mırıldandı.

Bakışları yeniden Dük’e kaydığında, kendisinden tarafa doğru geldiğini fark edip, etrafta Jael olabilecek uzunlukta peruklu birini telaşla aramaya başladı.

“Lanet olsun Jael! Adam buraya doğru geliyor. Yakınımda olmazsan zamanı nasıl bilebileceğim ki?” diyerek ağzının içinden hiç de kibar olmayan bir şekilde homurdanırken, duyan var mı diyerek çevresine endişeyle baktı. Tanrı’ya şükür öylesine berbat görünüyordu ki, çevresindekiler görse bile görmemiş gibi yapıyorlardı.

Arkasından gelen hafif hışırtıyla omzunun üzerinden baktığında, Jael’in elinde tepsiyle yeşil bitkilerin arkasına saklandığını görünce, rahatlamış bir gülümseme yüzüne yayıldı. Genç adam bıkkın ve öfkeli görünüyordu. Genç kızın kendisine sırtıttığını fark edince, dişlerini gıcırdatarak kendi dilinde birkaç küfür homurdandı.

Kayla daha fazla üzerine gitmek istemeyerek gözlerini yeniden avına çevirdi. Yanındaki kadının şuh ilgisini reddetmeyen Dük başını eğmiş, durmadan konuşan o sürtüğü dinliyordu. Bir ara bakışlarını kaldırıncı göz göze geldiler. Bu gözlerde görünüşünün aksine fazlasıyla sıkılmış bir ifade vardı. Fakat Kayla’nın soluğunu tutmasına neden olan derin mavi yeşil bakışlardaki bu sıkıntılı ifade değildi. Tanınmaktan duyduğu endişeyle bir an kalbi durdu. Genç adamın umursamaz bakışları yeniden yanındaki kadına döndüğünde, tuttuğu soluğunu bırakırken kalbi yeniden atmaya başladı. Dük’le birlikte yürüyen askıntı cazibe onlara doğru gelirken, son bir kez arkasından saklanan Jael’e bakıp, elini göğsüne koyarak sakinleşmeye çalıştı.

Kadından kurtulan Dük'ün yürüyüşünü hipnotize olmuş bir şekilde izleyen Kayla, adamın ilgisini üzerine çekebileceğini fark edip bakışlarını başka yöne çevirdi. İyice yaklaşan adama fark ettirmeden birkaç adım da kendisi yürüdü. Genç adam tam yanından geçerken balkondan gelen esintiyle burnuna dolan kokusunu algıladı. Puro kokusuna karışan toprak ve çam kokusu daha önceki kokusuna benzemiyordu. Karışan düşüncelerini bir yana bırakan Kayla siyah pırıltılı çizmeler görüş alanına girdiğinde, eteğine basıp yalpalayarak, genç adamın üzerine kendini bıraktı. Değiştirdiği sesinin cırtlak çıkmasına dikkat ederek küçük bir çığlık attı. Lanet olası adam onu tutmazsa eğer, bu kadar konuğun önünde yere kapaklanarak rezil olacaktı. Onu kimse tanımasa da eteğinin başına geçecek olan kasnağını düşününce kulaklarına kadar kızardı.

Güçlü kollar genç kızı kavradığında zemin gözüne fazlasıyla yakın görünüyordu. Son anda bedenini tutan ellere bir örümcek gibi yapışıp, adamı kendisine doğru çekerek kalkmaya çalıştı. Dük kaybettiği dengesini bulmaya çalışırken soğukkanlılığını koruyordu. Güçlkle doğrulan kızın iki ayağı üzerinde sağlam bir şekilde durmasını sağlayarak ellerini çekti. Kayla yakından incelediği genç adamın çenesinde atan kası gördüğünde aslında görüldüğü kadar sakin olmadığını fark etti. Ah bu çok iyiydi işte... Sayın hırsız Dükümüzü biraz daha sinirlendirmekten özel bir zevk alacağını düşünen Kayla gözlerini şaşılaştırıp, genç adamın ceketinin yakasına yapışarak parmak uçlarında yükseldi. Çirkinleştirdiği sesiyle şapşal bir kıkırdama tutturup nefesini yüzüne üfledi. Tanınmayacağından emin, "Ah efendim, ne kadar da naziksiniz! Ayağım eteğime takılınca bir an gerçekten düşeceğimden korkmuştum. Biliyorsunuz ki masum bir genç hanımın bu kadar kalabalık bir yerde yüzüstü kapaklanması ne kadar da utanç verici olur," diyerek cıvıldadı. Aslında cıvıldamaktan çok, acı acı çığlık atan bir karga gibi çıktığını umduğu sesiyle işkencesine devam etti.

Dük keşke tutmasaydım ifadesi içeren anlık duygu karmaşasını yüzünden silerek, kıza iğrenç bir böceğe bakar gibi baktı. Daha sonra bileğinden tuttuğu kızın ellerini zorla yakasından

söküp bir adım geri gitti. Kayla, genç adamın kendisinden kurtulma çabasını gözlüğünün arkasından eğlenerek izliyordu.

“Hiç önemli değil, hanımefendi,” diyen bariton sesi duyduğunda gözleri bir an şüpheyle kısılmıştı. Biri aklını kaçırmasına engel olabilir miydi acaba? Kahretsin! Sürekli adamı düşünmekten dolayı âşık olmuş olabilir miydi? Sanki adamdan yayılan etki -bu bir ayda cazibenin vücut bulmuş haline dönüşerek- kızı garip bir tuzağa doğru sürüklüyormuş hissi veriyordu. Nerede ve ne yapmakta olduğunu hatırlayınca yüzüne yakışmayan eğreti bir gülümsemeyle genç adama yaklaştı. Çantasından çıkardığı mendille onun üzerine dökülen içkiyi temizlemeye çalışırken, “Lütfen efendim, yaptığım pisliği temizlememe izin verin!” diye cırladı.

Falcon bu eziyete daha fazla dayanamayacağını hissederek, yeniden kadının bileklerinden tutup bu mor yığını kendinden uzaklaştırdı. Bir kadın nasıl böylesine bir ucubeye dönüşebilirdi, Tanrı aşkına! Sıkılı dişlerinin arasından, “Lütfen hanımefendi, rahatsız olmayın,” derken burnuna gelen nefis gül kokusunun kaynağını bulmak için gözlerini çevrede dolaştırdı. Bütün duyuları ayaklanmış bir halde yakınında olan kadınlara bakarken garipseyen bakışlarını mor ucubeye çevirdi. Olabilir miydi? Sonra bir adım yaklaşıp kokuyu daha derin içine çekerken gerçekten de bu eşsiz kokunun sakar, gözlüklü mor yığından geldiğini hayretle fark etti.

Kayla ise önce uzaklaşan sonra bir adım kendine doğru gelen adamın hissiz yüzüne şaşkınlıkla bakmakta olduğunu ayımsayarak, “İçkinizi döktüm, lütfen size bir içki almama müsaade edin,” diyerek çevresine bakıyormuş gibi yaptı. Bu arada dalların arkasından elindeki tepside tek bir içki bardağı taşıyan Jael çıktı. Genç kız sevinçle atılıp bardağı kaparak Düke uzattı.

“Özür dilerim, lütfen beni affettiğinizi söyleyin,” derken yine fazlasıyla yaklaşmış olması genç adamı rahatsız etti. Kızın kendisinden uzak durması karşılığında yapılan her kötülüğü affetmeye hazır halde bir adım uzaklaştı.

Bir ileri iki adım geri aptal bir dans gösterisine dönüşen bu diyalog sıkılaşmaya başlamıştı. Kayla şansını daha fazla zorlama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mak için reverans yaparak aceleyle uzaklaştı. Terleyen ellerini mor elbiseye silerken heyecandan kızaran yanakları gözlüklerinin buharlaşmasına neden olmuştu. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, kızın düştüğü gülünç durumun dedikodusunu yaparak eğlenen insanların yolunu kendiliğinden açması işine yaramıştı. Lanet beyazlar! Sanki dünyanın hâkimi gibi davranarak diğer insanları ezmekten özel bir zevk alıyorlardı. Oysa şu an ter ve parfüm kokan bu salonda bulunan insanlarla birlikte olmak asıl genç kıızı tiksindiriyordu. Cilalı dış görünüşlerine rağmen hiçbir medeni değildi.

Avizenin yüzlerce mumu taşıyan görüntüsüne bir an baktıktan sonra balkona açılan kapının ne tarafta olduğunu anlamaya çalışarak kendi çevresinde döndü. Bu havasızlık onu öldürecekti. Çantasından yelpazesini çıkarıp hararetle sallarken, devasa bir heykelin yanından geçerek balkona açılan kapıya yöneldi. Geçerken ayağına bastığı genç centilmenin şaşkın bakışlarına aldırmadan kendini balkona attı.

Nihayet Tanrım! Duvara yaslanıp derin derin temiz havayı içine çekerken, terle kayganlaşan pudra katmanları arasından teninin hiç nefes alamadığını hissediyordu.

Balkon, serin ve temiz havaya gereksinim duyanlar tarafından işgal edilmişti. Planladıkları gibi genç adamı beklemek için merdivenlerden inerek bahçenin taş döşeli yolunda yürümeye başladı. Bu lanet kameriye ne taraftaydı? Gül tarhları ve renkli çiçeklerin belirlediği yoldan uzakta gölge halinde görünen kameriyeye giderken, karşısından gelen birkaç kişinin varlığına teşekkür ederek çardağa ulaştı. Fenerlerle ışıklandırılmış olsa da, bu aydınlık çemberin dışında kalan kısımlar fazlasıyla karanlık görünüyordu. Dişleri korkuyla birbirine vururken, Jael'in genç kızin karanlık korkusunu hatırlayıp elini çabuk tutmasını diledi.

Falcon üzerine dökülmüş içkinin bıraktığı lekeye bakarken biraz önce yaşadığı karmaşa nedeniyle hâlâ öfkeliydi. Bu tür insanların toplum içine çıkmasını yasaklayan bir kanun olmayıydı. Tanrı aşkına bu çirkinlikte birisi olsaydı, kesinlikle kendisini odasına kilitleyerek ölünceye kadar insanların içinde

bulunmaktan kaçınırdı. Üstelik bu kız bir de kendi ayaklarını takılarak düşecek kadar sakardı ve çevresi için tehlike arz ediyordu.

Elindeki bardaktan sakinleşmek için bir yudum almıştı. Arkasından gelen, "Affedersiniz Ekselansları," diyen sese döndü. Uzun boylu ve garip bir eğretiliği olan garson, genç adamı selamlayarak, "Efendim, genç bir hanımefendi sizi kameriyede beklediğini bildirmemi istedi. Konu çok özel ve önemliymiş," dedi.

Falcon uzaklaşan garsonun arkasından bakarken aklından bu hanımefendinin kim olduğuyla ilgili ihtimalleri geçiriyordu. Böyle cüretkârca davet edebildiğine göre ya bir dul ya da adının lekelenmesini umursamayan bir genç hanım olmalıydı. Yoksa adının kirleneceğini bile bile hiçbir bekâr hanım onu çardağa davet etmezdi. Aklından kim olacağıyla ilgili sayısız kadın görüntüsü geçerken bardağından bir yudum daha aldı. Burada böyle dikileceğine genç bir hanımın yakınlığının tadını çıkarmak istiyorsa gitmesi en doğru olardı. En yakın balkon kapısından dışarı çıktı. Birkaç tanıdığına selam vererek yürürken, arkasından bakan beyler onun yalnız başına bahçeye inen merdivenlere yönelmesini imalı kaş göz işareti ve gülüşle onayladılar.

Fenerlerin aydınlattığı taşlıklılı yolda yürürken kendisinde bir gariplik fark etti. Özenle şekillendirilmiş ağaçların yaklaşan görüntüsü bir an duraksamasına neden oldu. Fazla içip içmediğini düşünerek yeniden yürümeye başladığında kameriye gözüne çok uzak görünüyor ve adımını atmakta zorlanıyordu. Karanlıktaki belirsiz kadın figürüne yaklaştığında ter içinde kalmış bedeni ayakta sallanıyordu. Bardak parmaklarının arasından kayarken, kendine gelebilmek için başını sallayarak elini yüzüne götürdü. Görüşü bulanıklaşırken, ona doğru hareket eden mor gölge, "İyi misiniz?" diye cırlayınca, boyun bağıni rahatlamak için çekıştirdi. "Bana neler oluyor böyle?" derken sözcükler ağzında yuvarlandı. Bütün dünya karanlığa karışırken taş zemin ayağının altından kaydı.

Kayla yere düşen adamı tutabilecek kadar güçlü değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.o>

Karanlık gölgelerin içinden çıkan Jael'e, "Onu kaldır ve bir an önce buradan uzaklaşalım," diyerek kameriyeden çıktı. Jael genç adamın iri cüssesini zorlanmadan kaldırıp omzuna attı. Aydınlık pencerelerden uzak durmaya çalışarak evden uzaklaştılar.

İkinci Bölüm

Gözlerini açtığı anda kendini bir yatakta, ayaklarından ve ellerinden bağlanmış olarak bulunca ipleri çekiştirirdi. Fakat bu bileklerini sıyırmaktan başka bir işe yaramadı. Yastıktan başını kaldırdığında kıyafetlerinin olmadığını, sadece beline atılan örtü dışında çıplak olduğunu gördü. Dişlerini sıkıp öfkesini yatıştırmak için gözlerini kapatarak başını tekrar yastığa bıraktı.

Tuzağa düşmüştü. Düşmanlarının çok olduğunu biliyordu ancak hiç kimsenin onu kaçırmaya cesaret edemeyeceğini bilirdi. O kadar cesur değillerdi. Genç adamın gazabından kurtuluş olmayacağını bilenler bu kadar cüretkâr davranış içine giremezlerdi. Küfürleri hızla sıralarken hiç olmadığı kadar şiddete susamıştı.

El ve ayak bileklerinden bağlanarak çarpmıha gerilmiş İsa gibi yatağa mahkûm edilmişti. Öfkeyle yeniden ipleri çekiştirerek kurtulmaya çalıştı. “Beni buraya bağlayan orospu çocuğunun yüzünü görmek istiyorum!”

Hiddetli kükreyişine kadınısı boğuk bir sesin kıkırdaması cevap verince, öfkenin kararttığı gözlerini o yöne çevirdi. Duvar dibindeki karanlık köşeden hareket eden figür yatağın ayak ucuna doğru yürüdü. Genç adam daha iyi görebilmek

için gözlerini kıstı. Bir kadının ince silueti sayvanlı yatağa oldukça yaklaştı ama yüzü karanlıktaydı.

“Ah Tanrım, bir fahişe tarafından kaçırıldığımı söyleme bana!”

Kadın, ince narin parmaklarını yatağın ahşap sütununda gezdirirken, yüzünü görememiş olmaktan deli olan genç adam yeniden ipleri çekiştirdi.

Kısık ama baştan çıkarıcı ses, “Boşuna uğraşmayın, bağlama konusunda oldukça ustayımdır. Kurtulmaya çalışmanız sadece yaralanmanıza neden olur,” diye mırıldandı.

“Beni düşünmenden dolayı minnettar mı olmalıyım? Sen de kimsin sürtük?”

Yapılan hakareti umursamayan bir kahkaha odaya yayıldı. “Her cümlenizde aşağıladığınız o kadınlardan çevrenizde çok fazla olmalı.”

Sert, kaba ve öfkeli sesle konuşan adamın hiddeti gittikçe artıyordu. “Senin onlardan biri olmadığını söyleme bana!”

“Çevrenizde olan ve ahlak seviyesi yerlerde sürünenlerden olmadığım kesin.”

“Masum olduğunu iddia eden hiçbir kadın erkeği soyup yatağa bağlamaz!”

“Sadece bir tedbir.”

Söylenenlerin ve ortamın ironikliği genç adamın asabice kahkahasına neden oldu. “Durumuma bakınca o tedbire benim ihtiyacım varmış gibi görünüyor!”

Lanet olsun yine gülmüştü! ‘Aklını kaçırmış olmalı,’ diye düşündü. Ancak gülüşü hiç de çılgın bir kadının gülüşüne benzemiyordu. Daha çok ne yaptığını bilen birine aitti bu gülüş.

“Kimsin sen? Yüzünü göster bana!”

“Ah, görmek isteyeceğinizi hiç sanmıyorum, Lordum.”

“Seni tanıyor muyum?”

“Belki...”

“Bu aptalca bir şaka mı?”

“Aksine fazlasıyla ciddi bir durum.”

“Bu çılgınlığı yapabilecek kadar aklını kaybetmiş düşmanlarımın olduğunu sanmıyorum.”

“Neden birinin yaptırdığını düşünüyorsunuz? Bir kadın olduğum için mi? Ya da bir kadının böyle bir davranışta bulunamayacağını düşünen o zavallı egosu büyük adamlardan mısınız?”

Genç adamdan histerik bir kahkaha daha yükseldi. “Tanımadığın bir adamı kaçırdığını ve bunu tek başına yaptığını mı söylüyorsun?”

“Sizi tanımadığımı söylemedim ki.”

“Biraz önce belki tanımıyorsunuz, demiştin seni adi sürük!”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Siz tanımıyor olabilirsiniz dedim, benim sizi tanımamla ilgili hiçbir şey söylemedim.”

“Sen aklını kaçırmış çılgının birisin! Şimdi çöz beni!”

O sinir bozucu kahkaha. “Emir verebilecek bir durumda olduğunuzu size düşündüren nedir? Ah! Tamam, siz bir asilzadesiniz, erkekler sizden korkar, kadınlar dizlerinize kapanır, çalışanlarınız, düşmanlarınız ve adınızı duyanlar titreyerek çekinir.”

Bu defa öfkeli kahkaha kendisinden gelmişti. “Beni nereden tanıyorsun? Tek gecelik bir ilişkiyi önemseyip peşime takıldığını düşünüyorum.” Kadının sonunda sinirlenmesiyle kendini tatmin olmuş hissetti.

“İngiltere’de yatmadığınız kadın kaldığını söylesem umarım egonuzu zedelemiş olmam.”

“Pekâlâ, bu durumda erkeklik egom birazcık sarsılmış olabilir. Demek ki tüm bu işkence yatağına girmediğim için...”

“İğrenç bir sürüngele yatmayı tercih edebileceğimi söylemekten gurur duyarım.”

“Tabii, alışkanlıklar önemli. Bu zamana kadar sürüngelelerle yattıysan aradaki farkı anlamayabilirsin.”

“Sizin fahişeyle masum bir kadını ayırt edemediğiniz gibi mi?”

“Senin gibi çılgın bir fahişenin masum olamayacağını bilecek kadar kadınları tanıyorum.”

“Lordum, bana centilmen olduğunuz söylenmişti ama gördüğüm kadarıyla bir kadınla konuşurken fazlasıyla ağzı bozusunuz.”

“Ben leydilerle konuşurken centilmenimdir. Bir fahişeyle nasıl hak ediyorsa öyle konuşurum.” Amacı kızdırıp onun öfkeyle yatağa yaklaşmasını sağlamaktı.

“Demek kadınları sınıflıyorsunuz. Fahişeler saygı görecektir kadar kadın değil o zaman.”

“Burada senin leydiliğinin konusunu konuşuyoruz. Şu yaptığına bak! Hangi leydi bir adamı kaçırdı?”

“Hakaret dağarcığınızdan etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.”

“İnan bana yeni başladım. Şu lanet olası ipleri çöz ve beni neden kaçırdığını söyle!”

Kendinin kaçırılmış olmasına, hele bir kadın tarafından, inanamadığı ses tonundan anlaşılıyordu.

“Hâlâ emirler yağıdırıyorsunuz, rica etmeyi öğrenmelisiniz.”

“Rica edersem bırakacak mısınız?”

“Hayır, ama yaşamınızı kolaylaştırmak için mütevazılık ve nezaket öğrenmenin bir zararı olmaz.”

BİR AY ÖNCE

Verdiği karardan emin olamayan Kayla üzerindeki gelinliği çekiştirirdi. İnce belini ortaya çıkaran, göğüslerini çekici bir şekilde sararak bütün dikkatleri altın rengi gerdanına çeken gümüş grisi gelinlikle bekleme odasında dolanıyordu. Aynaya baktıkça yanlış karar verdiğini düşünüp daha da endişeleniyordu. Dük gelinini mihrapta beklerken, onun endişelerinden haberdar olsa ne düşünürdü acaba? Sakinleşmesi için güzel sözler fısıldayıp, kaçamak bir şekilde ona sarılıp teselli eder miydi? Adamın uzun boyu, geniş omuzları ve mavi gözlerini süsleyen yay gibi siyah kaşları aklına gelince kendi kendine homurdandı.

“Adam bir Dük, yakışıklı, genç, zengin, senin drahomana³ bile ihtiyacı yok. Sonra nazık, güzel sözler ağzından damlıyor, seni rahatsız edecek tek bir kusuru bile yok. Tanrı aşkına, neden endişeleniyorsun?”

Duvağından sarkan bir ip parçasını öfkeyle çekip, ince tülün buruşmasına neden oldu. Düzeltmeye çalıştıkça daha da kırınsınca sinirle arkasına doğru savurdu. Bir süre çevresinde dağınık duran koltukları düzelterek, çantasını boşaltıp yenden doldurarak, açıp kapadığı yelpazesini bir süre salladıktan sonra kenara fırlatarak oyalanmaya çalıştı.

Durup aynaya yeniden baktı. Siyah bir elmas gibi parlayan buklesini çekip bırakarak eski şeklini almasını izledi. Yürek şeklindeki yüzünde kocaman duran badem şeklindeki siyah gözlerini açıp kısarak, yüzünü şekilden şekle sokarken bir hayli eğlendi. Neden diğer kadınlara benzemiyordu ki? Sarışın, mavi ya da yeşil gözlü olabilirdi. Porselen gibi bembeyaz bir teni de yoktu. Çiftçi Ford’un beyaz koyunları içinde göze batan aptal siyah bir koyun gibi görünüyordu. Arkadaşları incecik görünürken kendisi iri göğüsler, ince bel ve geniş kalçalarla lanetlenmişti. Tenine ne demeliydi? Beyaz değildi, esmer de değildi. Bu kesin annesinin bir baronla evlenmesini istemeyen Gypsymama⁴’nın lanetiydi.

³ Drahomana: Hristiyanlarda ve Musevilerde, bir evlenmede, gelinin damada verdiği para ya da mal.(ed.n)

⁴ Gypsymama: Bulûkanne (ed.n.)

Lanet! Burada durmuş, biraz sonra kıyılacak nikâhı yerine aptalca şeyler düşünüyordu. Annesinin telaşla odaya dalmasına az kalmıştı. Kahretsin! Neden kararsız olduğu konusunda bir fikri bile yoktu. Dük'le arasında eksik olan nedir bilmiyordu fakat ayakları geri geri gidiyordu.

Pekâlâ, bu nikâhı en azından ailesi ve kabilesi için yapabiliirdi. Kiracıların ödenmeyen borçları artık topraklarını kaybetme noktasına getirmişti. Eğer bu kayıp sadece kendi varlıklarını tehdit ediyor olsaydı bu kadar önemsemezdi. Fakat kabile-sinin her yıl gelip konakladığı arazinin de bu borçlarla gidiyor olması, konuya acil çözüm aramasına neden olmuştu. İşte tam bu anda karşılaştığı Sutherland Dükü, Stafford Markisi Falcon Francis Egerton genç kıza kur yapmaya başlayınca ilgisini çekmişti. Hayır çarpılmamış, başı dönmemiş, ayakları yerden kesilmemişti. Çevredeki genç kız annelerinin kıskançlık iç çekişlerinden de etkilenmemişti. Küçük bir kasabada yaşamak bazen seçici olmayı lüks sınıfına sokabiliyordu. Babasının Baron olması bu seçiciliği daha da kısıtlamak zorunda bırakıyordu. Çünkü kasabada bu unvanı kaldırabilecek centilmen hemen hemen hiç yoktu. Ah! Tabii bir de annesinin bir Gypsy oluşu insanların, özellikle soylu doğanların uzak durmasına neden oluyordu. Hadi buna bir de genç kızın görünüşünü ekleyin, gerçekten de tıpkı bir kara koyundu. Ya da soyu tükenmekte olan bir... Bir şey gibi... Her neyse, şu an kendisine hakaret en son düşünmesi gereken şeydi. Zaten gergin olan sinirlerini biraz daha bozmasa da olurdu.

Kendisi hakkında tüm bu düşüncelere sahipken, işte tam bu anda karşısına çıkan Dük'ün zarif tavırları, kibar konuşması ve etkileyici davranışları hoşuna gitmişti. Belki biraz da gurur duymuş olabilirdi.

Genç adam başka bir kente gitmek için kasabada mola vermiş, tam handan çıkarken genç kızla olan tanışmaları gerçekleşmişti. Kayla kasabanın meydanında üzerine doğru gelen arabadan kaçmaya çalışırken Dük'e çarpmıştı. Elinde bulunan sepet yere düşerek aldığı meyveler dört bir yana saçılmıştı. Ya-

kışıklı genç bir adamın meyvelerini toplayarak sepete doldurup kıza uzatması asıl ilginç olandı. Kılık ve kıyafeti bir asilzade görüntüsü verirken, adamın eğilip yerdeki tozlu meyveleri tek tek sepete koyuşunu zarif olmayan bir şekilde ağzı açık izlemişti. Onun tanıdığı asiller genelde böyle bir durumda meyvelere basmamak için geri çekilir, yanında uşağı varsa yardım etmesini emrederdi veya ilgilenmeden çekip giderdi.

Nihayet yerden kalkarak elbisesinin tozlarını silkelerken adam yanına yaklaşp, “İyi misiniz hanımefendi?” demişti. Sesi kış gününde sıcak bir battaniyeye sarınır gibi sarmalayan tondaydı. Genç kız ne kadar etkilenmedim dese de, elleri anında saçına giderek dağınık buklelerini toplamaya çalışmıştı.

“İyiym teşekkür ederim,” dedi başını hafifçe eğerek. Şu an bir leydinin o doğal zarafetine sahip olmayı ne kadar da isterdi. Lanet olsun! Bir kadın nasıl çekici gülümserdi? Karşısındaki yakışıklı adama sırtsa, atı Foster’in birini ısırmak istediğinde dişlerini gösterdiği gibi görünür müydü acaba? Neden diğer kızlar gibi ayna karşısında en çekici gülümseme konusunda çalışmamıştı? Kafasını duvarlara vurmak isteyerek dişlerinin görünmediği bir tebessümü dudaklarına oturtup, -gözlerini işveyle kırpıştırma kısmına hiç girmede, bunu denemişti ve ne zaman gözlerini kırpıştırırsa şaşı bir ahmak gibi görüldüğünü fark etmişti.-adama reverans yaparak sepeti elinden aldı.

Adam reveransına aynı zarafetle karşılık verdi. “İzin verin kendimi tanıtayım, Sutherland Dükü, Stafford Markisi Falcon Francis Egerton, Leydim. Emrinizdeyim,” derken Kayla adamın Dük olduğunu duyunca kocaman yuvarlaklar haline dönen gözlerini o doğrulmadan önce eski haline getirmeyi başardı. Sanki her gün dük görüyormuş ve her gün bir markiye çarpıyormuş gibi bir tavırla, “Ben de memnun oldum Ekse-lansları,” diye cevaplamıştı.

“İzin verin evinize kadar eşlik edeyim.”

İçinden geçen eteklerinden tutup, kendi çevresinde dönme isteğini göz ardı ederek adamın uzattığı koluna zarifçe elini koymuştu. İşte o zaman çevresinde durmuş olayı izleyen kasaba halkının farkına varmıştı. Kadınların haset dolu fısılda-

malarına kulaklarını tıkayabilirdi. Şu an Dük'ün kolunda eve giderken itibarı birkaç fısıltıyla yerle bir olacak değildi. Gayet gururlu bir ifadeyle yürümeye başladı. Aslında ne zaman böyle yürümeye kalksa eteğine takılırdı. *'Lütfen Tanrım, bu defa doğru düzgün yürüyebileyim!'* diye düşünerek, daha doğrusu yalvararak sepet tutan eliyle fark ettirmeden eteğini tuttu.

Koluna girdiği genç adama evlerine giden sokağı işaret ederken güzel koktuğunu fark etti. Çok sevdiği bir aroma değildi yine de kötü kokmasından iyiydi. En son talibi Arnold'un koyun gibi koktuğu düşünülürse sınıf atlamış bile sayılırdı. *La-net Arnold'u düşünmeyi kes, bütün dikkatini Dük'e yönelt! Bir konu açmalıydı ama ne?* Betty'nin şapşal kızı gibi kulaklarına kadar kızarıp sürekli gülümseyemezdi. Boğazını temizledi. Pekâlâ, o kadarını yapabiliyordu, değil mi? En azından asil bir kadin gibi sıradan sohbeti yürütebilmesi gerekiyordu.

"Ekselanslarının bizimki gibi bir kasabada ne işleri var acaba?" *Aferin kızım Kayla, sanki adama senin bizim kasabamızda ne işin var der gibi hesap sor! Adam 'sana ne' derse kal öyle kaz gibi!* Gülümseyen Dük'ün görünen dişleri temizdi. Bu iyi işte... Gülümsemesi de güzeldi. Bunu artı hanesine yazabilirdi.

"Londra'ya dönerken, arabacım yanlış yola girince kendimi burada buldum. Geç vakit yola devam ederek, haydutların saldırısına uğramaktan çekindim."

"Ne kadar güzel, yani kaybolmanız güzel değil... Sizi kasabamızda görmek güzel." Evet, iyi toparlamıştı.

Bu arada bahçe kapısına gelmişlerdi. Genç kız elini Dük'ün kolundan çekti. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanışmaktan onur duydum." Sadece tesadüfen bir tanışma, bir daha görüşmeleri imkânsızdı. Kahretsin, hiç şansı yoktu! Anneanesi geldiğinde şans büyüğü isteyecekti.

"Sizi yeniden görmeyi çok isterim."

İç sesi, *'Sakın o salak yüz ifadesini takınayım deme Kayla, ne kadar şapşal görüldüğünü biliyorsun!'* dese de o salak ifadenin yüzünü kaplaması karşısında yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Bugün ayrılacağınızı sanıyordum." Tanrım teşekkür
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ederim, kekelememişti! Dük tuttuğu elini dudaklarına götürürken çapkın bir ifadeyle, “Bu kasabanın gizli hazinelere sahip olduğunu fark ettim ve bir süre kalmaya karar verdim,” dedi.

Genç kız bu imadan kendine bir pay çıkarabilir miydi? Hayır, canım, kasabanın temiz havası ve çevresindeki av yönünden zengin ormanlarını kastediyordu mutlaka! Yoksa Kayla gibi bir kızı gizli hazine olarak nitelemesi... Hayır, mümkün değildi!

Kızı kızarmış yanakları, kocaman olmuş gözleriyle orada bırakıp geri dönen adam, Kayla'nın sepeti yeniden düşürdüğünü ve bütün meyvelerin ortaya saçıldığını görmedi.

Ne yere düşen sepeti ne de saçılan meyveleri umursamadan bahçe kapısını ittirip eve doğru koşmaya başladı. Takılıp düşme tehlikesi geçirince, pembe çiçekli beyaz elbisenin eteğinin ucundan tutmayı akıl edebildi.

“Trish!” Bu çok fazla çığlık gibi çıkan bir sestti. Tekrar bağırmadan önce öksürdü. “Ttriish!” diye bağırarak dış merdivenlerin basamaklarını çift çift atlayarak çıktı.

Evleri çiftlik olarak kullanılan geniş bir arazinin içindeydi. Bahçeyi koşarak geçmesi, eve dalarak aynı hızla merdivenleri tırmanması beş dakika sürmüştü. “Lanet olsun! Trisha neredesin?” diyerek odasının bulunduğu kattaki koridoru çığlığıyla salladı.

Mutfaktan çıkan annesi ve çalışma odasından fırlayan babası antrede burun buruna gelip fırtına gibi yukarıya koşan kızlarının ardından baktılar. Ralph çatılmış kaşlarla karısına dönüp, “Sevgili karım, kızımızın bir leydi gibi davranmadığının farkındasın, değil mi?” diyerek iğneledi. Anselina kocasının kendisini iğnelemesine karşılık biçimli siyah kaşlarını kaldırdı. “Sevgili kocam imalı konuşuyorsunuz.”

Ralph karısına bir adım yaklaşarak kırmızı dudaklarına baktı. “İmalı konuşsaydım bana böyle cevap veremezdin.”

“İmalı konuşmalarınızda size nasıl cevap veriyorum, Lordum?”

Adam uzanıp hâlâ genç bir kız bedenine sahip karısını sertçe kendine çekti. "Savunma durumuna geçip cırlamaya başlarsın."

"Öyle yapmıyorum!"

"Kesinlikle yapıyorsun. Kızımızın da senin bir kopyan olduğunun farkındasın, değil mi?"

Anselina kocasının dayanamadığını bildiği işveyle gözlerini kırıştırdı. "Kesinlikle bana benzemiyor." Kocasının kaşlarını kaldırmasıyla, "Tamam dış görünüş olarak bana benziyor olabilir fakat inatçılığı, dikbaşlılığı, aptalca gururu sana benziyor," dedi.

"Demek inatçı, dikbaşı, aptal ve gururluyum öyle mi?" derken uzanıp alt dudaklarını ısırıldı.

"Kes şunu! Evde çocuklar var," diyen Anselina kocasına biraz daha sokulmayı ihmal etmedi.

"Kocana söylediğin bu sözcükler tarafımdan hiç hoş karşılanmıyor, Barones." Mırıldanması boğuk ve erkeksiydi. Anselina, "Özür dilemem mi gerekiyor?" dedi sıklaşan nefeslerle.

"Küçük bir özür bu hakaretleri kesinlikle affettirmez," diyerek karısının bileğinden tutup çalışma odasına giden koridora çekti. Kocasının aceleci sürüklemelerine nazlı bir sesle itiraz ederken kıkırdıyordu. "Ralph! Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun?"

Bu cilveli itiraza adamdan, "Kocana itiraz etme kadın!" diyen bir gürleme gelirken çalışma odasının kapısı kapandı.

Nefes nefese odaya dalan Kayla, kuzeninin yatakta uzanmış kitap okuduğunu görünce öfkeyle elini beline koydu. "Sana seslenmekten boğazım tahriş oldu! Neden cevap vermiyorsun?" diye çıkıştı.

Trish kitabını yavaşça indirerek, yeşil gözlerini sayfadan kopartıp ona baktı. "Bana mı seslendin?"

Kayla öfkeli adımlarla yaklaştı. “Sesimi komşu kasabadan duymayan varsa kesin sağırdır, o nedenle duymamıştır!”

Trish güneş sarısı buklelerini geriye atıp hülyalı bir sesle, “Kitaba dalmışım, özür dilerim, duymadım,” dedi.

Kayla avurtlarını şişirip bezgin bir halde sırtüstü yatağa devrildi. “Sana anlatacaklarım vardı fakat şu halinle bütün heyecanımı yok ettin.”

“Ne varmış halimde?”

“Aynada kendini görmüyorsun galiba.”

“Tanrı aşkına, ne var?” diyen genç kız yataktan fırlayıp aynaya koştu. Bir süre görüntüsünü inceledikten sonra çatılmış kumral kaşlarıyla Kayla’ya döndü. “Söyler misin ne var yüzümde?”

Kayla onun endişeli haline kıkırdayarak yatakta yuvarlanıp çenesini avucuna aldı. “Daha ne olsun? Hülyalı bakışlar, başka bir dünyada yaşamış gibi dolaşmalar, burnunu kitaba gömmeler...”

Söylenenlerle rahatlayan Trish’in yüzü eski halini aldı. Yeşil eteğinin ucundan kaldırıp, yatağa yeniden tırmanırken, “Ben de yüzümde kocaman sivilcelerin çıktığını sandım,” diyerek kendisini izleyen Kayla’ya baktı. “Evet, söyle bakalım ne anlatacaktın bana?”

Kayla hevesi kaçmış bir şekilde kırmızı dudaklarını büküp omzunu silkti. “Hiçbir şey.”

“Bütün yaygarayı hiçbir şey için mi çıkardın?”

“Hani duymamıştın seni yalancı?”

“Sen bana yalancı mı dedin?”

“Evet, ben çiftçi Nelson’un horozu gibi gırtlığımı parçalar-ken, sen kitabına burnunu sokup duymamış gibi davranıyorsun.”

“Nasıl olsa beni bulacağın için cevap vermeye gerek görmedim. Bak buldun ama değil mi?”

Kayla uzanıp kaptığı yastığı kuzenine savurdu. “Çılgık çılgına bütün bahçeyi ve evi koşarak katettim! Ya ölüyor olsaydım?”

Trish üzerine gelen yastığı yakalayıp, “Ölüyor olsaydın bir buzağı gibi çılgık atamazdın seni aptal!” diyerek kuzenine geri fırlattı. İki genç kız karşılıklı yatağın içinde boğuşarak bir süre eğlendiler. Nihayet yorulduklarında nefes nefese yatağa yığıldılar. “Anlat hadi, seni dinliyorum.”

Kayla kendinden hoşnut bir ifadeyle yerinde doğruldu. “Bugün bir dükle tanıştım.” Gözleri duyduğu heyecandan kocaman olmuştu. Trisha inanmaz tavırla gözlerini devirdikten sonra, sinek kovalarmış gibi elini sallayıp kıza inanmadığını gösterdi. “Seni şapşal, o bir dük değildir, ilgini çekmeye çalışan hovardanın biridir.”

“Bana şapşal diyen de okuduğu kitaplardaki adamlara âşık olan biri.”

“Saçmalama, ben âşık olmuyorum. Sadece öyle bir adamla evlenebilmeyi umut ediyorum.”

Sessizce bir süre ona bakan Kayla kahkahalarla gülmeye başladı. Trish ciddi bir suratla kuzeninin tepine tepine gülmesini izlemekten bıkınca, dirseğini kızın kaburgalarına geçirdi.

“Alayla gülmeye devam et. Evde kalmış bir kız olma sınırına yaklaşıyorsun.”

Kayla gülmekten yaş gelen gözlerini silerek omzunu silkti. “Evlenmek umurumda değil. Bir gün beni kısıtlamayacak, özgürlüğümü elimden almayacak bir adam bulursam ancak o zaman evlenirim.”

“Âşık olmadan mı ?” Trish kuzeninin böyle düşündüğünü bilmiyordu. “Evleneceğin adamın sana âşık olmasını istemez misin? Kulağına romantik cümleler fısıldamasını...”

Aslında istiyordu ama çevresinde olan erkekleri görünce bu isteği bir balon gibi sönmüştü. Kayla gerçekçi bir kızdı. Trisha'nın dediği gibi birini bulması mümkün değildi. Aşk sadece kitaplarda oluyor ya da çok zor bulunuyordu. Annesi ve ba-

basının arasında olan gibi... Aşk engellere rağmen yılmadan hedefine ilerleyen insanların karşısına çıkıyordu.

Bir seksen boyu, geniş omuzları, kahverengi gözleri ve koyu kumral saçlarıyla çok yakışıklı olan babası, bir baronun oğluydu. Onun kadar yakışıklı bir adam görmemişti Kayla. Belki bugün karşılaştığı Dük ona birazcık yaklaşabilirdi. Topraklarına yerleşen Çingeneleri kovması için babasının verdiği emri yerine getirmek üzere, arazilerinin kuzey ucuna yerleşen sıra dışı insanları görmeye gitmişti. Bir çember oluşturacak şekilde sıralanmış en az yirmi tane arkası çadırı at arabası vardı. Yakındaki bir ağacı rengârenk kumaş parçalarıyla donatarak ortaya büyük bir ateş yakmışlardı. Farklı bir ezgiye sahip olan müziği duyduğunda, atından inip sessizce eğlenen kalabalığa yaklaşmıştı.

Ateşin etrafında yılan gibi kıvrılarak dans eden kızı gördüğünde, yerinde donup kalarak kızın hipnotize edici dansından bir an bile gözlerini ayıramamıştı. Kız dansını bitirip ortamı terk ederken göz göze gelmişlerdi. Babası hep ilk görüşte aşk derdi. Annesi ise alınlarına yazılı olan kaderin böyle istediğini söylerdi. Defalarca dinlediği bu hikâye Kayla'yı büyüler, bir gün gerçekten kendisini olduğu gibi isteyecek bir adam hayal ederdi.

Trisha genç kızı yine dirseğiyle dürterek daldığı düşler âleminde geri getirdi. "Cevap vermedin?"

Kayla ona göz ucuyla bakarak, "Aptallıklara ayıracak zamanım yok. Ayrıca sürekli kulağıma nefesini veren bir adamla mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Bana aptal aptal bakan birini de istemem," diyerek kuzenini kızdırdı. Genç kızın üzerine atlayan Trisha yeniden eğlenceli bir boğuşma başlattı.

Koridordan gelen seslerle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Sadece eğlenme amacıyla başlayıp, Dük'ün kasabada biraz daha kalmaya karar vermesiyle ciddileşerek kendini kilisede bulunduğu bir süreçte başı dönmüştü. Anselina ve Ralph'in ça-

lışma odasında yaptıkları konuşmayı duymamış olsaydı bu evlilik teklifini yine ciddiye alır mıydı? Geleceği öngörememişti fakat şu an yaşadığı tereddüde bakılırsa almayabilirdi de.

Zaten Dük'ün onda ne bulduğunu anlayamamıştı. Başına buyruk, dikbaşı, asi ve patavatsızdı. Nerede, ne yapacağını, nasıl davranacağını genç kız bile bilemezken, onun gibi seçkin bir yaşam süren asilin bu evlilikteki ısrarını anlamıyordu. Kusurlarını bilen Kayla kendisini iyi tanırdı. Babasının bir leydi gibi yetişmesini istemesine rağmen, Çingene kanı dolaşan damarları bu kısıtlayıcı, kurallarla dolu monoton hayata hep isyan etmişti. Kişiliğini törpülemek istese de asi yanı hep ağır basmıştı.

Bir yıl önce anne ve babasını kaybeden Trisha'nın iki ay önce ziyaretlerine gelmesiyle, daha fazla gelişme kaydettiğine inanıyordu. Mantıklı düşünen ve akılcı olan Trisha bir anlamda onu dizginleyendi. Kayla ise daha çok anlık karar vererek, ani dürtülere kapılıp tepki gösteren bir kızdı. Bu nedenle Trish'le birbirlerini tamamlıyorlardı. O nereye kaybolmuştu sahi? Yalnızdan ayrılmayacağına söz veren kuzeni eğer burada olsaydı, bu tereddütleri yaşamasına ya da düşünmesine izin vermez, en iyisini yaptığına inandırırды.

Bencilce düşüncelere kapılarak tereddüt etmeyi bir yana bırakmalı, bu evliliği kendisi için değil ailesi için yapmalıydı. Tamam, sakın olacaktı, düşünmeyecekti, elinde olanla mutlu olacaktı. Bencil davranmadığı için de vicdan azabı çekmeyecekti. Kapı aniden açılarak içeriye Trisha ve annesi girdi. Genç kızın endişeli tavrını ve suratını görünce ikisi de telaşla konuşmaya başladılar.

"Seni böyle yalnız bıraktığımız için özür dilerim tatlım, dışarıda konuklarla ilgilenmemiz lazımdı."

"Ben de annene yardımcı olmak zorundaydım. Tanrım! Kim bu kadar kalabalık olacağını tahmin edebilirdi ki?"

"Evet, sanki bütün Britanya bu düğünü görmek için toplanmış gibi..."

“Onlara da hak veriyorum. İlk defa bir Dük’ün nikâhına şahit olacaklar.”

Kayla dehşete düşmüş ve kaçmak istermiş gibi bakıyordu.

“Sakın telaşlanma tatlım, her şey yolunda. Sen mutlu bir yüzle eteğine takılmadan, müstakbel kocana yürü,” diyen annesine acıklı bir tavırla baktı. “Endişeliyim, sanki yapamayacakmışım gibi geliyor.”

Trisha gelip kolundan tutarak, “Endişelenmeni gerektirecek bir aksilik çıkmayacak. Ekselansları seni orada bekliyor. Baban kapı dışında sana eşlik etmek için sabırsızlanıyor,” dedi.

Kayla annesine dönerek, “Babam bana hâlâ kızgın mı?” diye sorarken dudakları bükülmüş ağlamaya hazırdı. “Beni affetmedi, değil mi?”

Anselina kızına yaklaştı. “Tatlım, eğer bütün bu nikâh ve evlilik seremonisini bizim için yaptığını bilseydi, en başında karşı çıkardı. Artık seni ikna etmesi için vakit çok geç. Yaptığın çok aptalca, baban bütün olanlar için kendini suçluyor.”

“Lütfen anneciğim, böyle yaparsanız şu kapıdan çıkarken çok mutsuz olacağım. Her kızın hayali değil mi bir dükle evlenmek? Ben de bana gelebilecek en iyi teklifi değerlendirdim. Üstelik topraklarımız bize geri gelecek. Dük bu konuda söz vererek anlaşmayı imzaladı.”

“Ya aşk sevgili kızım... Sevmediğin bir adamla evlenmense ömür boyu bekâr kalmanı tercih ederim.”

Annesinin ellerini tutarak yalvaran gözlerle baktı. “Âşık değilim ama ondan hoşlanıyorum, belki hislerim zamanla aşka dönebilir. Ayrıca dünya üzerinde sizin yaşadığınız gibi bir aşk daha varsa ben onu istemiştim. Bulamadığıma göre en azından evliliğim bir işe yaramalı.”

Anselina inatçı kızının asla pes etmeyeceğini biliyordu. Trisha gelip, bu evliliğe nasıl karar verdiğini anlattığında günlerce yalvarmıştı. Sonunda Ralph’a söylemek zorunda kalmış, evde bitmek bilmeyen bir kasırgaya neden olmuştu. Ralph esmiş, yağmış, gürlemiş, hatta tehdit bile etmiş ama bu çingene,

inadından ağzını açıp tek kelime etmemiş ve vazgeçmemişti. Anne olarak kızının her zaman yanında olmuştu ancak bu defa konu onun mutluluğuydu. Bu evlilik konusunda asla destek vermemişti. Ekselanslarının kötü veya zalim davranacağını asla düşünmemişti ama adamda içten olmayan bir tavır sezmişti. Anselina'yı işte bu huzursuz ediyordu.

Trish anne kız arasında nikâhtan önceki son konuşmalarını dinlerken huzursuzdu. Kayla anne ve babası arasındaki konuşmayı dinlediğini söylediğinde, telaşa kapılıp amcasına koşarak evlilikle ilgili verdiği kararı söylemişti. O andan sonra olaylar çığırından çıkmıştı. Bu evliliği engellemeye çalışıyormuş gibi görünmekten dolayı kötü hissediyordu. Trisha'yı bu şekilde suçlayan olmasa da bu kendini huzursuz hissetmesine engel değildi.

“Pekâlâ, artık gitme vakti,” diyen Anselina son bir kez kızının gelinliğini düzelterek sarıldı. “Her şey gönlünce olsun sevgili kızım, hep mutlu ol.”

Kayla dolan gözlerle annesinin omzuna burnunu gömdü. Trisha yaklaşıp ikisini birden kucakladı. Tam bu anda kapı açılarak eşikte sinirli ve huysuz bir yüz ifadesiyle Ralph gözükte. Hanımların bu duygusal ve sarmaş dolaş halini görünce küfretti. Küçük çingenesi evleniyordu. Hem de fedakârlık yaparak... Bir baba olarak buna dur diyemiyordu. Huyunu bildiği küçük cadı inat ettiğinde haftalarca tek kelime konuşmaz ve karşısındakini vicdan azabından öldüren bakışlarla süzerdi. Sürekli bu bakışlara maruz kalmaktansa ne isterse yapmasına izin vermekten başka bir seçeneği kalmazdı. Yine aynı şekilde davranarak Ralph'i deli etmişti. Şimdi karşısında bir peri gibi dururken, en mutlu olması gereken bu günde içinde yaşadığı burukluğu boğazına bir yumru gibi oturmuştu. Biricik kızı sevmediği bir adamla evleniyordu. Dolan gözlerini ve boğazındaki yumruyu gidermek için öksürdü. “Artık gitmeliyiz, çingenem.”

Kayla annesinin omzundan başını kaldırıp kapıda *seni tüm dünyadan korumaya kararlıyım* ifadesiyle duran babasının güçlü bedenine baktı. Bu adam asla himbil ve mızımız olma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mıştı. Her zaman çok çalışkan ve azimliydi. Çevresini korumaya almış bir kartal gibi kanatlarını açtığı anda, size sadece bu kanatların altına sığınmak kalırdı. Annesinden uzaklaşarak dolu gözlerle, kapıda duran babasına yürüdü. Parmak uçlarında yükselerek sarıldığında, Ralph'ın hafifçe burnunu çekerek başının üzerine öpücük kondurmasıyla, gözyaşları yanağından kaymaya başladı. "Seni seviyorum babacığım," derken sesi boğuk ve tutmaya çalıştığı hıçkırıklarla doluydu.

Ralph biraz geri çekilip alına dudaklarını bastırdı. "Artık gitmemiz gerekiyor." Kolunu kızına uzattı.

Kayla kendisine uzatılan kola girdi. Birlikte boş olan koridorlardan geçerek, ceviz ağacından yapılmış, ağır işçiliğiyle göz alan kapının önünde durdular. İçeriden yükselen uğultu onlara kadar geliyordu. Ralph kapının açılmasını beklerken, "Asla mutsuz ve huzursuz olmayacaksın. Senin üzüldüğünü anladığım anda elimde silahla kapına dayanırım ve dünyada hiçbir kuvvet beni engelleyemez."

Kayla gözü yaşlı kıkırdadı. "Baba ben büyüdüm, hatalarımı kendim düzeltebilirim. Hayatımı düzenleyebilecek becerim var."

Ralph, "Ama hâlâ benim küçük çingenemsin. Büyüdüğünü düşünsen de benim bebeğimsin," derken sesi duygusallıkla boğuklaşmıştı.

Kayla'nın cevap vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı. Kalabalık suskunlaşarak, başlarını onlara doğru çevirirken genç kız babasının kolunda ilk adımını attı. Sessizlik yerini fısıltılı bir uğultuya bırakırken, yüzüne yapıştırdığı gülümsemeyle sıraların arasındaki koridorda yürümeye başladı. Vitraylı pencerelerden kalabalığın üzerine düşen rengârenk ışık huzmesi içinden, kendini bir gelinmiş gibi hissetmeden geçti. Elleri soğuk, yüreği heyecansızdı.

Rahibin yanında bekleyen Dük çok yakışıklı görünüyordu. Bej renk pantolonunu siyah ceket ve gri yelekle tamamlamıştı. Beyaz gömleği ve karmakarışık ama belli bir düzende bağlanmış beyaz boyun bağıyla esmerliği ve siyaha yakın kestane

rengi saçlarının tezatlığı çarpıcıydı. Elleri arkasında gururlu ve asil bir ifadeyle bekliyordu. Okyanus mavisi gözleri canlı ama sabırsız bakıyordu. İçinde en ufak istek uyandırmayan bir yakışıklılığı vardı. Adam sanki yaratılırken bir şeyler eklemeyi unutmışlardı. Yaptığı benzetmeye gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Ralph, mihraba uzanan basamakları çıktıklarında, kolundaki eli kavrayarak gelecekte damadı olacak olan Dük'ün eline bıraktı. "Kızımı size üzmeyin ve incitmeyin diyerek emanet ediyorum. Umarım bir yanlış yapmazsınız," diyerek, tehditkâr bir tavırla geri çekilip yerine geçti. Kayla genç adamın gözlelerinden geçen endişeli ve korkmuş bakışa bir anlam verememişti. Elinden aceleyle çekilince genç adamın yanındaki yerini aldı.

Rahip Stewen önünde duran gençlere ve sonra kalabalığa baktı. Dük'ün neden bu küçük kilisede nikâh yaptığını düşünüyordu. Bu kendisini ilgilendirmezdi, sonuçta büyük veya küçük hepsi Tanrı'nın eviydi ve burada olmaktan dolayı mutluydu. Genç çift rahibin merasime başlamasını bekliyorlardı. Boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Tanrı'nın huzurunda ve konukların önünde..."

Kayla bir türlü içinde olduğu seremoniye dikkatini veremiyor, aklında dönüp duran düşünceler her anını istila ediyordu. Tanrım, burada ne yapıyordu? Kabul ettiği evlilik teklifinin sonuçlarını düşünmemiş, sadece çözüme odaklanmıştı. Her şey bittikten sonra ya kendisi ne yapacaktı? Dük nereye gideceklerini, nerede yaşayacaklarını bile söylememişti. Londra'da yaşayacaklarını düşünen Kayla bu varsayım üzerinde durmamış, sorduğu sorulara aldığı belirsiz cevaplarla uğraşmak istememişti. Tam da şu an aklına gelecek bir konuydu bu sanki. Rahibin konuşması uzayıp giderken sıkıntıyla gözlerini çevrede gezdiriyordu. Yanında duran adam da genç kız kadar sıkılmışa benziyordu.

Kendisini öptüğünde yine duygu karmaşası yaşayacak mıydı? Babasından evlilik onayı aldıktan sonra, bahçede yalnız kaldıklarında Dük ona Falcon ya da Francis diyemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

onu öpmüştü. İlk öpücüğünü aldığında nasıl hissedeceğini hep merak ederdi. Kalbinin çılgınca atmasını, ayaklarının yerden kesilmesini, kendini kaybetmeyi beklemişti. Sadece küçük bir istek duyması açıkça hayal kırıklığı yaratmıştı. Belki de ilk öpücükten çok fazla şey beklemişti. İkinci veya üçüncü öpücükte daha fazla heyecanlanacaktı. *Tanrım, umarım öyle olur! Yoksa ben ne yaparım...*

Aniden oluşan sessizliğin farkına vararak merakla başını kaldırdı. Garip bir ses mi çıkarmıştı yoksa inlemiş miydi? *Hayır! Bu utanç verici sesleri çıkarmadığımı söyleyin* diye içinden sessizce çığlıklar atarken, pedere yalvaran gözlerle baktığının farkında değildi. Peder öksürüp kaşlarını uyarı niteliğinde kaldırıncaya, bu defa bakışlarını yanında duran genç adama çevirdi. Bunların nesi vardı böyle?

Gözlerini anlamsızca kırıştırtırken Dük'ün bakışlarındaki bekleyen ifade ne kaçırdığıyla ilgili bir ipucu vermiyordu. Ah! Kesinlikle şu an nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Hindi Lilli'nin de kesilmeden önce böyle bir yüz ifadesi vardı herhalde.

Kahretsin! Oysa düğününde bir hindi gibi görünmek istemiyordu. Asil bir kuğu gibi zarıfçe ve gururla yürüyecek, asaletle nikâhın sonunda kabul ettiğini söyleyecek, eşinin kolunda bir düşes olarak ilerlerken kanatsız bir melek gibi gözükecekti. Kanatlı ama uçamayan bir kuşa benzemek hiç hayallerinde olmamıştı. Hatta yaklaşmamıştı bile.

Kaşlarını çatıp yeniden rahibe döndüğünde, bu düşünme payının kararını son kez gözden geçirdiğiyle ilgili olduğunu düşünmelerini umarak, gözlerini iyice açıp rahibe baktı.

“Evet, sevgili kızım, bir karara vardıysan bize de söyler misin?”

“Hangi konuda Rahip Stewen?” Kilise sıralarından kıkırdamalar mı duymuştu?

Rahip, “Ekselansları ile evlenmeyi kabul edip etmediğin konusunda son kararını verdiysen bize de söyler misin?” diye sabırsızca söylenince aniden gelen rahatlamayla gülümsedi.

“Evet, kabul ediyorum,” diyen sesi rahatlamayla yüksek mi çıkmıştı? Kendi kulağına bile biraz cırtlak gelmişti.

Rahatlama nefesleri ve mırıltılardan sonra aynı soru Dük’e de soruldu. Genç adam kararlı bir sesle kabul ettiğini söyledi.

Rahibin, “Sizi karı koca ilan ediyorum,” sözleriyle bu işkence bitmişti. “Gelini öpebilirsin,” sözünden sonra ise Dük eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. Bu öpücüğün de diğerinden farkı yoktu. Hayal kırıklığıyla inledi. Bu inlemeyi duyanlar yanlış anlamışlardı. Gelen kıkırdamalarla kulaklarına kadar kızardı. İyi ki bir porselen gibi bembeyaz bir tene sahip değildi de kızardığı çok belli olmuyordu. İlk defa bu ten rengi için Tanrı’ya şükrederken genç adamdan uzaklaşarak gülümsedi.

“Size eşlik edebilir miyim, sevgili Düşesim?” diyen Dük’ün koluna girdi.

Evlenmişti gerçekten, kendini çimdiklemek istiyordu. Sirklerdeki ateş halkalarından geçen aslanın tüyleri tutuştuktan sonra atladığına pişman olmasının nasıl bir yararı yoksa Kayla’nın da geçtiği hata çemberinden dönüşü yoktu. Bu rahatsız edici duygudan kurtulmak istiyordu. Davranışlarından veya yaptıklarından pişman olmaktan nefret ederdi.

Kalabalığın oluşturduğu koridorda yürürken, yüzüne oturttuğu kendinden memnun gülümsemeyi bozmamaya çalışarak kutlamaları kabul ediyordu. Dışarıya çıktıklarında sonbaharın yağmur ve rüzgâr kokusu kalabalığı temkinli olmaya itniş, aceleyle arabalarına ve evlerine dağılmışlardı. Annesi, babası ve Trish’in arkadaki arabaya binmesiyle Dük’ün gösterişli, yalızlı, siyah aygırların çektiği arabasına yöneldiler. Genç adam onun binmesine yardımcı olduktan sonra kendisi de binince hareket ettiler.

“Üşüdün mü?”

“Biraz sanırım. Size nasıl hitap etmeliyim, Ekselansları?” Bazen ağzından çıkan aptalca sorulara kendisi bile inanamazken adamın şaşkın bakışlarına neden şaşıyordu ki...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Falcon boğazını temizler gibi öksürerek gülüşünü gizledi. “Elbette Falcon diye sevgilim. Ya da kocacığım diyebilirsin ama sevgilimi tercih ederim.”

Kayla sevimli bir şekilde kızarıırken utanmış bakışlarını pencereye çevirdi. Hayır, daha sevgilim, kocacığım sözleri için hazır değildi. Ne zaman hazır olacağını bilmediği için en iyisi adını söylemekti. Aklına gelenle, minik bir çığlık atarak olduğu yerde doğruldu. Adamın şaşkın bakışları altında pencereye doğru kayarak uzaklaştı. Şu an kafasını arabanın kapısına vurmaya başlasa, Dük kesin evlendiği kadının bir deli olduğunu düşünüp topuklarını münasip bir yerlerine vura vura kaçardı. Tanrım! Ya bu gece kendisiyle yatmak isterse! Ama olmaz, henüz hazır değildi. Beklemek istemezse ne halt edecekti?

Hazır değilim, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, anneme sormayı unuttum. Bu evliliğe itiraz ettiklerinden bu yana konuşmayı reddettiğim için zavallı kadın açıklama fırsatı bulamamıştır mutlaka. Acaba Noel hindileri gibi kurban mı edileceğim?

Trisha kanaman olur demişti. Acaba kan kaybından bayılır mıydı? Aslında fena da olmazdı. Bu kadar kanayacaksa acı çekecek demektir. O acıyı karşılayabilmesi için baygın olması en iyisiydi. Birden kendini kandan göl olmuş bir vataкта çırpınırken hayal edince kocaman gözlerle genç adama baktı. Yok, geceyi beklemesi gerekmiyecekti. Gözünün önüne gelen bu görüntülerle zaten bayılmak üzereydi.

Falcon kızın garip davranışlarını anlamlandırmaya çalışırken, “Ne oldu sevgilim, solgun görünüyorsun?” diye sorunca ter bastı ve yelpazesini aramaya koyuldu. Neredeydi bu lanet olası?

Genç adam ayağının dibine düşmüş olan yelpazeyi alıp uzattı. Elinden kapıp hızla açtı. Ellerini meşgul edecek bir şey bulmaktan memnun hızlı hızlı sallarken, “Biraz yorulduğum sanırım,” diye mırıldandı.

Hadi ama Kayla yeni evlendiğin kocana biraz gülümseyebilirsin, değil mi?

'Sırıtmaktan nefret ediyorum, ahmak atım Foster gibi görünmek istemiyorum!'

En azından tebessüm etmeli, adama da bir katile bakar gibi gözlerini dikmekten vazgeçmeliydi. Gerçekten de şu anda genç adam zavallı Lilly'sini kesen aşçı yamağı korkunç Billy gibi görünüyordu gözüne. Pis katil! Ne istemişti hindisinden?

'Zavallı Kayla sen asıl kendine üzülsün, tatlım. Bu gece Lilly'den bile daha kötü durumda olacaksın.' diyen iç sesinden nefret etti. Sanki daha fazla korkmaya ihtiyacı vardı.

Araba aniden durunca, çığlık atarak yerinden sıçradı. Falcon asılmış bir yüzle, kızın garip tavırları üzerine yorumda bulunmayı reddederek, arabadan inip elini uzattı. Başını sağa sola sallayan Kayla biraz daha pencereye yaklaştı.

"İyi olduğuna emin misin Kayla?"

Aptallığına inanamıyordu. Aklını toparlamalı, korkularını bir yana bırakmalıydı. Elini genç adama uzatıp arabadan indi. Kilisedeki kalabalığın bir kısmı nikâhtan sonra verilecek yemek için evi doldurmuştu. Ortamın hareketliliğiyle dikkati dağılırsa gereksiz endişelerle düğün yemeğini berbat etmezdi. Kapıda onları karşılayan Trisha'yla beraber yukarıya çıkıp biraz rahatlamak istedi.

Telaşla, koşar adım merdivenleri çıkıp hızla odasına daldı ve kendine öfkelenmiş bir halde konuşmaya başladı. "Bütün kızlar gibi erkeklerle ilgilenmedim. Sanki hiç lazım olmayacakmış gibi şuh davranışları, cilve yapmayı öğrenmedim. Şu an kendimi bilmediğim bir denizde boğuluyormuş gibi hissediyorum. Babamın peşinden koşmak ve kışları kabilemdeki akrabalarımı tanımaya çalışarak geçirmek dışında, kadın erkek konusunda hiçbir bilgim yok. Sen konuşurken alay ettim. Şimdi deli gibi pişmanım, bana bilgi vermelisin."

Trisha öfkeli ve endişeli bir tavırla odada dönerek söylenen kuzenine şaşkınlıkla bakıyordu. Yeşil gözleri genç kızın hangi konuda konuştuğundan emin değilmiş gibi iri iri açılmıştı.

"Sen iyi misin Kayla? Hangi konuda bilgi vereceğim?"

“Elbette kadınlarla erkeklerin yaptıkları şeyler hakkında.”

“Çevrene bakarsan görürsün.”

Kayla’nın gözleri dehşetle açılmıştı. “Yani çevremde herkes görebileceğim şekilde yapıyor mu?” diye sordu.

“Elbette yapabiliyorlar, sonuçta iletişim kurmaları gerekli.”

“Ama ben hiç görmedim.”

“Saçmalama, annenle baban en güzel örnek işte.”

Kayla kulaklarına kadar kızarıp ağzını açtı fakat insanın anne ve babasını o şekilde düşünmesi utanç vericiydi. “Ah, hiç sanmıyorum! Onları bir arada bile görmedim!”

“Tanrı aşkına Kayla! Nasıl görmezsin? Kahvaltı masasında, çalışma odasında ya da bahçede her an beraberler.”

Kayla morarmış bir halde yerinde tepinirken çığlık attı. “İnanamıyorum! Oralarda da mı? Herkesin gözü önünde! Bu iğrenç ve utanç verici!”

Sabır kalmayan Trisha, “Beni deli ediyorsun! Düğün günün olmasa seni yastıkla döverdüm! Tamam, anne ve babanı unut, basit bir örnekle açıklayayım. Aşçı kadınla yamağı Billy’i düşün.”

Kayla’nın gözünün önüne sarışın, göbekli, otuz yaşındaki Billy ile elli beş yaşındaki aksi aşçı Mirela geldiğinde öğürmeye başladı. “Tanrım inanamıyorum! Onlar da mı?”

Trisha bıkkınca gözlerini yumdu. “Şimdi sevgili kuzenim...” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Dünyadaki bütün kadınlar ve erkekler bir şekilde konuşmalı, anlaşmalı ve iletişim kurmalılar, yoksa hiçbir işi yapamazlar. Söyler misin Mirela Billy’ye pazardan mutfak alışverişi yapmasını konuşmadan nasıl söyleyecek?”

“Bunun konumuzla ne alakası var?”

“Kadınlarla erkekleri konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Evet, fakat ben yatakta ve diğer zamanlarda kur yapmak-

tan, baştan çıkarmaktan bahsediyorum. Tanrı aşkına, sen hangi konudan bahsediyordun?”

Trisha gerçek konuyu duyunca ve bir süredir yaptıkları konuşmayı düşününce kahkahalarla gülmeye başladı. “Sen... Sen... Masada...”

Ne olmuştu ki şimdi? Kuzeni gülmekten krize girecekmiş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alan Trisha, “Ben konuşma ve iletişimden bahsediyorum.” Zavallı kız cümlesini bile tamamlayamadan yatağa sırtüstü devrildi ve katıla katıla gülmeye devam etti. Son söylenen cümleyle artık konuşmanın karşılıklı ana noktaları açığa kavuştuğu için Kayla önce, “Neeee!” diyerek çığlık attıktan sonra kuzenine katıldı. İki kız karşılıklı yanlış anlamaların doğurduğu komik durumları düşündükçe her biten gülme krizinden sonra yeni bir gülme dalgasına yakalanıyorlardı. Kapının vurulmasıyla gülmeyi bıraktılar. Annesinin sesi telaşlı çıkıyordu. “Kızlar biraz acele edin!”

Uzaklaşan ayak seslerinden sonra Kayla yataktan inerek kıyafetini düzeltmeye çalıştı. Kuzeni onu aynanın önüne çekerek, topuzundan kurtulan buklelerini yerine yerleştirirken, “Sence bende ne buldu, Trish?” diye sordu.

Trisha gerçekten de bu soruyu soruyor musun bakışı atarken, tepesine toplanan ve karışan bukleleri ayırmaya çalışıyordu.

Kuzeninden cevap gelmeyince, “Yani şu halime bak, ne Çingeneyim ne de bir asil. Senin aydınlığın bende yok. Çekici değilim, nerede ne yapacağım belli değil, yerimde duramam, çok konuşurum,” diye yakınmaya devam ederken, aynada Trish’in kızgın bakışlarını görerek sustu.

“Sen ne kadar mükemmel görüldüğünün farkında değilsin. Afrodit’in seni görünce sarı saçlarından ve mavi gözlerinden vazgeçeceğine adım kadar eminim. Siyah saçlarındaki parlaklığı, gözlerindeki derin anlamı göremiyorsan körsün demektir. Tenin altın tozuna batırılmış gibi. Bembeyaz ve hemen kızaran şu ten rengime bakar mısın? Seninkiyle değiştirmek için her şeyi yapardım.”

Kayla da ne kadar zıt olduklarını görebiliyordu. Kuzeninin sözlerine rağmen yine de kendini ucube gibi görüyordu. Dolgun kırmızı dudaklarını bükerek, “Yine de sıra dışı bir görünümüm var. Bundan hiç hoşlanmıyorum,” diye mırıldandı.

Trish onun bu haline daha fazla dayanamazmış gibi kolundan çekiştirdi. “Sen ne hissedersen hisset Dük seni beğenip evlendi. Artık bu saçma düşüncelerden kurtulsan iyi edersin.”

Kapı yeniden vurulup aniden açılınca iki kız kapıya döndüler. Eşikte beyaz gömleği ve üzerine oturan siyah pantolonu ile muhteşem bedenini sergileyen Jael vardı. Saçlarını arkada bir kurdeleyle bağlamıştı. Trisha onun girin demeden odaya dalmasına kızgın, “Bir centilmen gibi izin verilmeden odaya girmemeyi ne zaman öğreneceksin?” diye çıkıştı. “Benim aşağıya inmem gerekiyor,” diyerek yaklaşan Kayla’ya yol veren genç adam, yeniden tüm kapıyı kaplayarak ellerini göğsünde kavuşturdu. “Evet, bir şeyler söylüyordun çilli? Yeniden tekrar et bakalım.”

Trisha gitmesini önleyen adama bakıp, “Evet, bir centilmen olmadığını söyledim! Ayrıca bana çilli dememen konusunda seni defalarca uyardım! Onlar güneş lekesi, zamanla geçiyor!” derken oldukça kızgın görünüyordu.

Jael onun kızgın hallerine bayılıyordu. Kollarını çözerek birkaç adım yaklaşırken, kaşlarını çatıp, her hareketini izleyen kıza sokularak boğuk bir sesle, “Aslında merak ettiğim bir konu var,” diyerek cümlesinin merak uyandırmasını bekleyip duraksadı.

Trish açıklamasını beklerken üzerinde gezinen orman yeşili gözlerin değdiği noktalar yanıyordu. “Neymiş o konu?” Tanrım, sesi miyavlar gibi mi çıkmıştı? Yanakları çoktan yanmaya başlamıştı.

Jael kızaran yanaklarına daha da yaklaşarak, “Yüzündeki çillerin...” gözleri aşağılara doğru inip bazı noktalarında oyalandıkça kızarıklık boynuna indi.

“Bedeninde hangi noktalara kadar yayıldığı...”

Genç kız duydukları karşısında öylesine utanmış ve öfkelenmişti ki, kalkan eli genç adamın yanağına indiğinde kendisi bile inanamadı. "Seni lanet olası çingene! Nerede duracağını bilemiyorsun, değil mi?"

Jael'i tokattan çok bu sözler vurmuştu. Yüzü öfkeyle kararkırken, genç kızı itip duvara yapıştırarak bedeniyle sıkıştırdı. Ellerini duvara dayamış, yumrukları taşı ezmek istercesine bastırıyordu.

Trisha bu defa çok ileri gittiğinin farkına vardığında çok geçti. Çenesinde ve boynunda seğiren kasları, gıcırdayan dişleri onun şu an cinayet bile işleyebilecek kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu. Kulağını yalayan öfkeli ve sık nefesler arasında, "Dua et ki aşağıda kuzenimin düğün yemeği var! Yoksa bu alçak çingene, o beyaz bedenini kirletmekten ve ne kadar zevk aldığını göstermekten büyük memnuniyet duyacak!" diye tısladı. Sonra parmaklarını kızın saçlarının içine geçirip ensesinden tutarak sabitledi. Karşı çıkmasına aldırmadan dudaklarına kapandı. Öyle örseleyerek ve acıtarak öpüyordu ki, Trisha yumruklarını göğsüne geçirirken inleyerek kurtulmaya çalıştı.

Jael istemeyerek de olsa sonunda onu serbest bıraktı. Genç kızın yeşil gözleri dolmuş, dudağı kıpkırmızı ve hırpalanmış, saçları dağılıp omuzlarına düşmüştü. Pişmanlıkla elini uzatıp dudaklarına dokunmak istediğinde, Trisha nefretle itekleyip kolunun altından geçerek odayı terk etti.

Büyük oğul Marko günler haftalara, haftalar aylara, aylar yıllara dönünceye kadar yürüdü. Ayağı nasır kaplamış, üzerindeki elbiseleri paçavraya dönmüştü. Bir akşamüstü yüce bir dağın eteğinde ulu bir ağacın altında dinlenmeye karar verdi. Auladığı hayvanlarla karnını doqurduktan sonra biraz uyumak için çimenlerin üzerine uzandı. Önünde uzanan dağın tepesini sis sarmıştı. Akşam karanlığı, dağı ve ormanı qutarken kulağına gelen baykuş sesleriyle gözlerini araladı. Bakışları kayalıklar üzerinden sarkan biri pırlıtuğu çakaladığında yerinden doğruldu. Ay ışığının oyun oynadığını düşünse de merak çalip gelmişti. Küçük kayalıkları tırmanmaya başladı. Ay ışığında parlayan nesneye ulaştığında gözleri hayretle aralandı. Bu altın bir halattı.

Ueundan tuttuğu halatı çekıştırıp sağlamlığını kontrol etti. Sonu görünmeyen bu halata tırmanacak kadar meraklanmıştı. Bakışı kayalıkların çüzeğini taradı. Eğer düşerse parçalara ayrılacaktı. Bu seçenek içindeki merakı bir nebze bile azaltmamıştı. Kararlı bir ifadeyle tırmanmaya başladı. Tırmandıkça kolları yorulsa da hevesinden vazgeçemedi. Ama halatın sonu gelmiyor, üstelik yukarıya çıktıkça hava qittikçe soğuyordu.

Ne kadar zamandır tırmanıyordu? Zirveye yaklaşmış mıydı? Geri dönemeyeeği kadar çok yol katetmişti.

Varzgeşemezdi. Nihayet halat onu bir mağaranın girişine getirdiğinde yolculuğun sonuna gelmiş olmaktan dolaşı sevindi.

Mağaranın kapısında şaşkınlıkla duraksadı. Burası dağın zirvesine yakın ve başka girişi olmamasına rağmen bir saray gibi döşenmişti. Tereddütlü adımları sürekli dürtten merak duyusuyla kararlı hale dönuştü. Birkaç adım attuktan sonra aslında farklı bir dünyaya adım attığını fark etti. Çünkü bir mağaranın içinde daha önce görmediği kuşlar uçuşamaz, gün ışıkları ortamı aydınlataamaz ve yeşil bitkiler olamazdı. Adımları onu şen kakkahaların duyulduğu bir bahçeye getirdiğinde gözleri hayretle aralandı. Sonsuz çimenlikler, çiçekler arasında ısıldayan göl sularını renkli ağaçlar gölgelemişti. Asıl hayret verici olan bu bahçede dolayan sayısını bile tahmin edemediği peri kızlardı. Genç adamı görünee, kanatlarından çevreye saçılan ışıltılarla uçararak çiçeklerden oluşmuş renk denizinin içinde kayboldular. Sadece bir tanesi ve iplerinde en güzel olanı oturduğu altından yapılmış tahttan kalkıp genç adama doğru yürüdü. Gördüğü güzellekle gözleri kamaşan Marko büyülenmişçesine, kızın bir esinti gibi yürüyerek kendisine yaklaşmasını bekledi.

Üçüncü Bölüm

Kayla konukların toplandığı salona girdiğinde bakışlarını konuşan, gülen kalabalığın üzerinde dolaştırdı. Dük bir köşede sıkılmış görünürken babası Rahip Stewen ile koyu bir soh-bete dalmıştı. Annesi komşu çiftliğin sahibesi Mary Gibson ile dedikodu yapıyordu. Yeni eşinin yanına gitmesi gerektiğini hatırlayıp ona doğru yürürken, tanıdıklarına selam veriyor, kut-lamaları kabul ediyordu. Yaklaşıp genç adamın yanında durdu. Ne konuşmalıydı? Yeni evli bir kadın kocasıyla havadan sudan konuşmazdı herhalde. Falcon'un da konuşmaya veya bir konu açmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Daha çok ortamdan sıkılmış, kaçmak için çareler düşünen bir yüz ifadesiyle yanın-da dikiliyordu. Bu kadar mı farklılardı? Konuşacak ortak ko-nuları bile yoksa bir ömrü nasıl geçireceklerdi?

Kapıdan giren Trish'in perişan ve telaşlı hali dikkatini çekti. Kızgın görünen genç kızın salonun kapısında duraksayışını, hemen arkasından gelen Jael'i görünce hızla kalabalığın arası-na karışmasını gözlerini kısarak izledi. Jael de gergin görünüyordu. Tanrı aşkına! Neler oluyordu?

Merakla oraya doğru gitmek için tam eteğini tutmuştu ki, yanlarına yaklaşan Dük'ün uşağı genç adamın kulağına bir şeyler söyledi. Konuşma bitince Falcon rahatlamış bir ifadeyle

kıza döndü. Yüzünde özür dileyen bir ifade olsa da heyecanlı bir sesle, "Sevgili Düşesim, şu an aldığım haber beni gerçekten çok endişelendirdi. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Kayla uzayıp giden konuşmanın bir sona ulaşmasını ve ne söyleyecekse söylemesini bekleyerek ayağını yere vurmaya başladı. Sonra yaptığını fark edip gülümsemeye çalıştı. "Ekselansları sizi endişelendiren nedir?"

"Londra'daki arazilerimden birinde önemli bir sorun var. Acilen gitmem lazım. Evliliğimizin ilk saatlerinde sizden ayrılacak beni perişan ediyor."

"Ben de sizinle geleyim."

Dük telaşla gülümsedi. "Lütfen, gece geri dönmeye çalışacağım ya da en geç yarın sabah. Sizin burada beni beklemenizi rica ediyorum. Ailenizin yanında olduğunuzu bilirim daha rahat edeceğim."

Genç kız ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kocasını gidiyordu. Nasıl veda etmesi gerekirdi? "Gitmeniz gerekiyorsa elbette gitmelisiniz."

İşte, ne sıcak bir vedalaşma bu böyle! Kesinlikle bir aptaldı, hem de ucube bir aptal! Yüzü asılarak, babasına doğru ilerleyen Dük'ün peşinden yürüdü.

Dük, Ralph'a kısaca durumu açıkladı. Adam ikisinin arasında neler geçiyor anlamak istercesine kuşkulu gözlerini üzerlerine dikti. Kayla babasının tavrını yumuşatmak için dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirip, "Umarım işlerinizi erken bitirirsiniz, Ekselansları," dedi.

Falcon kızın elini tutup dudaklarına götürürken, "Hiçbir güç beni bir dakika fazladan orada tutamaz, sevgili Düşesim," diyerek öptü. Sonra Ralph'a dönüp, "Anlaşma kâğıdını verirseniz gitmişken avukatıma gerekli işlemleri yaptırır ve arazilerin Kayla'nın üzerine geçirilmesini sağlarım, Baron," dedi.

Kayla bu önerinin üzerine atladı, sonuçta bu evliliğin en önemli amacı arazilerini almak değil miydi? "Bence de iyi bir fikir, babacığım. Londra'ya gidince nasıl olsa bu işlemler yapı-

lacaktı. Bir an önce olması herkes için daha iyi olur.”

Ralph pek emin değilmiş gibi dursa da sonunda başını sallayarak, çalışma odasından anlaşılan yazılı olduğu evrakları getirdi. Dük'e uzatırken, “Umarım bir an önce sonuçlanır,” diye mırıldandı. Falcon kocaman gülümseyerek, “Dönüşte elinizde olmasını sağlayacağıma emin olabilirsiniz,” diyerek arkasında kendisini bekleyen uşağına kâğıtları uzattı. Adam aldığı kâğıtları özenle iç cebine yerleştirerek, selam veren Dük'le beraber salonu terk etti.

Ralph kızının düşmüş suratını görünce uzanıp kendine doğru çekti. “Hadi ama çingenem geri gelecek, terk edilmiş gibi davranma.”

Kayla da geri döneceğini biliyordu fakat içinde oluşan huzursuzluktan rahatsız, babasına sarıldı.

Kayla yatakta kızgın bir aslan gibi kükreyen adamın hakaretlerini ve kurtulma çabalarını izleyerek keyifle kıkırdamak için kendini tutarken, belden aşağısı gizemli bir görüntü sunan kocasına bakmamaya çalışıyordu.

Genç adam öfkeyle kendisine fahişe, sürtük diyerek hakaret ettiğinde egosundan bir miktar bile taviz vermeden çözmesi için emirler yağdırmıştı. Aptal adam! Sesinden tanıyabileceğini düşünmüştü, hâlâ yabancı gibi davrandığına göre gerçekten unutmış olabilir miydi?

“Geçmişinizde erken bunama teşhisi konmuş akrabanız var mıydı Ekselansları?”

Yatak perdelerinin saklanma ortamı oluşturmasından şimdilik memnundu. Adamın kendini zor zapt ettiği keskinleşen yüz hatlarından belliydi. Kızın olduğu yere gözlerini diken Dük, “Ne saçmaladığını bilmiyorsun!” diye tısladı.

“Bir ay öncesini hatırlamayacak kadar yaşlı değilsiniz. Öyleyse bu ailenizden gelen bir hastalık ya da erken bunama olabilir.”

Derin, kızgın, sesli solumalar onun sakin kalmaya çalıştığını gösteriyordu. "Bence sen kendi akıl durumunu tahlil et. Çılgın bir deli olduğun çok açık. Tanımadığın bir adamı kaçırmanın sebebi fidye istemek mi? Bir hatırlatma yapayım tatlım, hiçbir çalışanım benim imza ve mührüm olmadan size tek bir pound bile vermez."

Kayla adamın aklındaki tek şeyin para olmasına kızsada sakın kalmaya çalıştı. "Paran umurumda değil."

Falcon bu kadar aciz bir durumda hiç kalmamıştı. Kadını eline geçirse nasıl parçalara ayıracağını düşünürken, yeniden el ve ayak bileklerini bağlayan ipleri çekiştirdi. Kadın perdeler arasında gizemli kalmaya niyetli görünerek aydınlığa çıkmıyordu.

"Derdin para değilse ne o zaman? Bana sahip olmayı düşünüyorsan unut güzelim, vahşi kadınlardan hoşlanmam." Biraz kızdırmanın sakıncası olmazdı, değil mi?

Genç kadının sesli nefes alış verişlerinden gerildiği belliydi. Öfkeli birkaç adımdan sonra son anda durmayı başararak geri çekildi. Bu sesin sahibini deli gibi görmek istiyordu. Başarmayınca dilinden dökülen küfre engel olamadı. Hiç bu kadar öfke kontrolünü yitirdiği olmamıştı. En olmadık durumlarda bile sakin kalmakla övünen Dük'ün şu haline tüm cemiyetin kahkahalarla güleceği kesindi. Öfkesini bastırmalı, onu konuşturarak kendisini ele verecek bilgiyi almalıydı.

"Pekâlâ, baştan başlayalım. Para istemiyorsun, benimle ilgilenmiyorsun, merak ettiğim hatta meraktan çılgına döndüğüm konu şu: Beni neden kaçırdın kahrolası?" Falcon'un yeniden kendini kaybetmesi sinirlerini bozmuştu. Sonunda patlamamak elinde değildi. Duyduğu gizemli hoş sesle yeniden tüm dikkatini gölgelere yöneltti.

"Arazilerimi geri istiyorum."

"Ne arazisinden bahsediyorsun?"

"Ortadan kaybolmadan hemen önce benden çaldığın arazilerimi!" "Sen gerçekten de aklını kaybetmişsin. Böyle ortada dolaşman herkes için tehlikeli."

“Fakat sizin genç kadınları dolandırmanızda bir tehlike yok öyle mi? Merak ediyorum bütün mal varlığınızı bu şekilde mi elde ettiniz?”

“Sen bana hırsız ve dolandırıcı mı demek istiyorsun?”

“Demek istemiyorum, diyorum. Şimdi asıl konuya geri dönelim. Benden aldığın anlaşma kâğıtlarını geri vermedin. Avukatın aracılığıyla halledeceğini söyleyerek ortadan kayboldun. Bu geri vermek istemediğini gösterir ki, şu an hiç önemli değil.”

Gelen hışırtılar kâğıt sesiydi. “Mülkümü bana verdiğini söyleyen bu kâğıtları imzala ve mühürle! Daha sonra serbest kal.”

“Bende olmayan mülklerini nasıl geri verebilirim ki?”

“Onları elinden mi çıkardın, namussuz alçak? Eğer arazimi sattıysan ölümün hiç kolay olmayacak!”

“Seni geri zekâli aptal! Arazini almadım ki satayım!”

Alaycı kahkaha iliklerine kadar ısınmasına neden oldu. Bu neydi şimdi? Yüzünü görmediği bir kadının sesinden tahrik olması için yıllarca zindanda yatması veya uzun süre kadınsız kalması gerekirdi ki, bu mümkün değildi. Şu anki metresi oldukça ateşli, kendisini memnun etme konusunda kimsenin yarışamayacağı bir kadındı.

“Ekselansları öyle ikna edici konuşuyorsunuz ki, olayın içinde olmasam inanabilirdim.”

Karanlığın içinden aydınlığa doğru hareket eden narin figürün minik ayak seslerini kalbi hızlanarak dinlerken, yüzünü görmeye can attığı kadının kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Hadi lanet olsun, bir adım daha! Evet... Nihayet... Baş ucuna kadar yaklaşan kadının aydınlığa çıkan yüzünü gördüğünde düşünmeyi, mantık yürütmeyi ve konuşmayı unuttu Falcon. Sanki kalbi de bir an atmayı unutmuştu. Bu hayatında gördüğü en... En... En ne? Karşısında sıra dışı renklere sahip büyüleyici, egzotik bir varlık duruyordu. Onu daha önce görmüş olsaydı asla unutmazdı. Burnuna dolan tanıdık gül koku-

sunu ciğerlerine daha fazla çekebilmek için derin derin soludu.

“Sen de kimsin?”

Kayla dönüp dönüp aynı noktaya geldiklerine inanamıyordu. Yerinde tepinmek, saçlarını yolmak, avaz avaz haykırmak istiyordu ancak önce bu adamı öldürmesi gerekiyordu.

“Bu soruyu sorarak ölüme davetiye çıkarıyorsunuz, Lordum. Sizi ellerimle boğmadan önce şu kâğıtları imzalayın ve...” gözleri yatağa bağlı olan sağ elindeki ışıldayan asalet mührüne kaydı. “Mühürleyin. Siz bu eziyetten kurtulun, ben de katil olmaktan...”

“Bana kim olduğunu açıkla!”

Kayla sabır dileyen bir ifadeyle yüzünü tavana çevirip gözlerini kapattı. O soluklarını düzene sokmaya çalışırken yanaklarına düşmüş uzun kıvrımlı kirpiklerine, dolgun kırmızı dudaklarına ve inatçı sivri çenesine bakıyordu genç adam. Kesinlikle bu kadını görmemişti, bundan adı gibi emindi. Yazık, böylesi bir güzelliğin akli dengesinin bozuk olduğuna kim inanırdı?

Kayla bir süre sonra gözlerini açarak kararlı bir sesle, “Demek canınız oyun oynamak istiyor?” Yatağa iki adım daha yaklaşarak genç adama tepeden baktı. “Pekâlâ, sen nasıl istersen sevgili kocacığım, sevgilim ya da Falcon dememi mi isterdin? Düğünden sonra arabada sevgilim dememi rica etmiştin. Şimdi hangisini tercih edersin?”

Falcon, genç kızın dudaklarından dökülen *kocacığım* kelimesinden sonrasını duymamıştı. Bu bir hafta önce kapısına gelen kız olmalıydı. Bütün bu yaptıklarına cesaret edebilmesi için, söylediklerine gerçekten inanması gerekiyordu. Gözlerini hüsrarla yumarak, “Ah Tanrım! Gerçekten bu söylediklerine inanıyorsun, değil mi?” diye homurdandı.

Kayla kızgınlıkla üzerine eğilip, “Sadece ben inanmıyorum! Ailem, arkadaşlarım, rahip ve bir kasaba dolusu insan bu düğüne şahit oldu, seni lanet olası!” diye tısladı.

“Beni bu imkânsız olayı bütün kasabanın bildiğine ikna et-

men çok güç. Saçma sanrılarına bir de bütün insanların bildiğini eklemişsin.”

Kayla denetiminden çıkmış titreyen elini elbisesinin katları arasındaki gizli cebe atarak bir kâğıt daha çıkardı. Sonra kâğıdı genç adamın gözünün önüne hışım ile uzattı. “Demek sanrı! O zaman bu evlilik kâğıdı da o inanmadığınız çılgın hayal ürünlerimden biridir öyleyse!”

Falcon gözünün önünde sallanan nikâh kâğıdına göz atıp, “Bu her yerde düzenleyebileceğin bir belge,” derken bakışları en sonda bulunan kendi imzası ile aile mührüne takıldı. Ağzından çıkan tek kelimelik sert küfür, genç kızın geriye doğru bir adım atmasına neden oldu.

Kayla duyduğu küfürle geri çekilirken, Dük’ün daha önceden tanıdığı sakın, güler yüzlü, ilgisiz adamla en ufak bir benzerliğinin olmadığını düşünüyordu. Trisha’nın çift kişilikli insanlar hakkındaki konuşmasını hatırladığında gözleri büyüdü. Dük kesinlikle o dedikleri hastalıktan mustarıptı. İki kişiliği vardı, birinin yaptığından diğ erinin haberi yoktu ya da unuttuyordu.

Falcon bu düzenbazlığa inanamıyordu. Daha önce hiç görmediği bir kadın karşısına geçmiş, evli olduklarını söylüyordu. Büyük ihtimalle bir çete organizasyonuydu ve insanları bu şekilde dolandırıyorlardı. Kızın farklı görünüşü onun bir asil olmadığını gözler önüne seriyordu. Diğer çete üyelerinin nerede olduğunu merak etti. Belki de onu cazibesine güvenerek göndermişlerdi. Baştan çıkartarak elindeki kâğıtları imzalamasını bekliyorlardı. Aptallar! Bu oyunu oynadıkları için pişman olacaklarından haberleri yoktu. Daha önce kaç kişiyi dolandırdıklarını merak ederek düşünceli gözlerle kıza baktı. Orada, gözleri iri iri açılmış kendisinden gelecek tepkiyi bekliyordu.

Gerçekten de sıra dışı bir güzelliği vardı. Siyah saçları loş odada bile gizemli pırıltılar yayarken, iri badem şeklindeki siyah gözleri bir erkeği düşünmeden o derinliklerde kaybolmaya itiyordu. Elbisesinin yakasından görünen altın rengi

teni bakışlarını sürekli o noktaya çekiyordu. Dudağına yayılan alaycı gülümsemeye engel olamadı. "Bu oyunu yalnız başına tezgâhlanmış olamazsın. Çetenin diğer üyeleri nerede? Beni baştan çıkararak o kâğıtları imzalatmanı mı bekliyorlar?"

Genç kadının şaşkınlıkla irileşen, sonra yavaşça değişerek hiddetli bir ifade yerleşen gözlerini keyifle izlerken, oyunlarının ortaya dökülmesinin ardından yapacağı davranışı merakla bekliyordu. Fakat kızın verdiği tepkiyi gerçekten de hiç beklemiyordu.

Kayla son duyduklarıyla kıpkırmızı bir öfkenin gözünü bürümmesine engel olamayarak, genç adamın üzerine atlayıp küçük yumruklarını taştan oyulmuş gibi görünen göğse indirmeye başladı. "Seni geri zekâlı, hasta ruhlu aptal! O kuş beynin isteğin dışında hiçbir şeyi anlamıyor, değil mi?"

Falcon göğsüne inen yumrukları ifadesiz gözlerle izleyerek kızın sakinleşmesini bekliyordu. Sonunda yorulan genç kız durdu. Aldığı derin nefeslerle yükselip alçalan göğsü, dağılmış saçları, yorgunlukla kızarmış yanaklarının hemen üzerinde için için yanan kömür rengi gözleriyle Falcon'a baktı.

Genç adam göğsüne oturmuş kızın ateş topu gibi yanan karakteriyle ve burnuna dolan kokusuyla gerçekten de baştan çıkmak üzere olduğunu fark etti. Şu an içinde bulundukları durum öyle erotik bir görüntü sunuyordu ki, kızın bunun farkında olup olmadığını anlamak için merakla baktı. Gözünün önüne gelen kendisinin bağlı olduğu ve kızın aynen şu anki gibi üzerinde oturduğu görüntüler onu baştan çıkartarak hevesli noktalarını sertleştiriyordu.

Kayla bütün hiddetini döktükten sonra sakinleşmeye başlamışken, göğsünde oturduğu adamın değişen bakışlarını ve altındaki bedende oluşan değişimi fark ederek irkildi. Yanakları daha da kırmızıya dönerken, Dük'ün kendisine bakan gözlerindeki arzu kıvılcımlarının etkisiyle yerinde kıpırdandı. Onun dişlerini sıkarak inlemesiyle, kendini yataktan ve oturduğu adamın üzerinden attı. Yere düşerken dudağını ısırınca, acıyla inleyerek emekleme pozisyonunda kaldı. Elinden düşerek yere saçılan kâğıtları toparlayıp, dizlerinin üzerinde doğ-

rulurken, korkmuş bakışlarını yataktaki adama çevirdi. Lanet pislik! Kesinlikle ne yaptığından emin bakıyordu. Yüzündeki küstah bilmişliği tırnaklarıyla söküp almak için neler vermezdi. “Şimdi değil kızım hevesini sonraya sakla,” diye homurdanarak yerden kalktı.

“Bütün hırsını döktüğüne emin misin? İstersen devam edebilirsin?”

Ondan gelen alaycı eğlenen sese hışımla döndü. “Seni fırsatçı adi pislik! Şimdi şu kâğıtları imzala ve bu iş bitsin!”

“İmzalamayacağımı biliyorsun.”

Kayla'nın bakışları çevresinde gezinerek adamın baş ucundaki komodinde yanan mumlarda durdurdu. Yüzüne yayılan zevk dolu gülümsemeye, “Sana işkence yapmaktan özel zevk alacağım o zaman,” diye mırıldandı.

Falcon onun ne düşündüğünü anladığında, yüzüne yayılan erkeksi çapkın bakışlarla, “Çok değişik fantezilerin var, güzelim,” diyerek genç kızın yeniden çileden çıkmasına neden oldu.

Ah, bu kadarı yeterdi! Adamın kendisiyle oynamasına neden izin veriyordu ki? Öfkeyle ayağını yere vurup bir çocuk gibi tepinmekten kendini alamazken, Falcon'un gözleri vücudundaki her ayrıntıyı dikkatle inceliyordu. Onun kendisine yönelen aç bakışlarını fark edince şömine maşasını gözüne kestirdi. Onu burada öldürse kimin haberi olacaktı sanki? Dünyadan bir pislik eksilmiş olurdu. Ayrıca onun dul karısı olarak bütün mal varlığına sahip olabilirdi. Böylece gecikmiş adalet yerini bulacaktı. Gözlerine yerleşmiş olan kötücül bakışların farkında, genç adama doğru döndü. Kayla onun kaşlarını beklentiyle havaya kaldırması üzerine verdiği karardan emin, şömineye yürümüştü ki kapı açılarak içeriye Jael girdi.

Kızın gözleri ne yapmayı düşündüğünü kesinlikle ele veriyordu. Şu an eğer cesaretini toplayabilirse kendisini öldürmeyi düşündüğü açıktı. Bu da demekti ki dünyada sayılı dakikaları kalmıştı. Falcon içeriye giren yakışıklı adamın düzgün fiziğini

ve sıra dışı yüzünü incelerken kaşları çatıldı. İşte sonunda suç ortağı da görünmeye karar vermişti. Büyük ihtimalle bu tezgâhı birlikte kurdukları sevgilisiydi. Adamın sakin ve umursamaz yürüyüşünü izlerken kolunu yeniden çözülmeyeceğini bilse de çekiştirdi.

“İmzaladı mı?”

Jael’in sorusuyla öldürücü bakışlarını Falcon’a çevirdi Kayla. “Hayır, imzalamıyor! Ben de tam onu öldürmeyi aklımdan geçiriyordum. Böylece dul karısı olarak bütün arazileri üzerinde hakkım olur.”

Söylediği acımasız plan değil de diğerinin odada patlayan kahkahası daha sıra dışıymış gibi kızın yüzü şekil değiştirdi. Şaşkın bakışlarını suç ortağından alamıyordu. Falcon neden canının sıkıldığını bilmiyordu ama kızın ilgisini sadece kendi üzerinde tutmak için içinden geçen isteği bir türlü susturamıyordu.

“Sen gerçekten de sesli olarak gülüyorsun.” Jael bu tespitle yüzüne yeniden eski donuk maskesini taktı. “Eee ne yapacaksan bir an önce yap da gidelim buradan prenses.”

“Neden ona prenses diye hitap ediyorsun?”

Yataktan gelen iğneleyici sese hışımla döndü Kayla. “Kapa çenen, seni hırsız asil pislik!”

“Demek aristokratlardan hoşlanmıyorsun?”

“Hırsız ve dolandırıcı olanlardan evet, hoşlanmıyorum.” Cevaptan sonra Jael’e dönen genç kız, “Tatula⁵ buldun mu?” diye sordu. Jael başını sallamakla yetindi.

“Getirdiklerimizi balo gecesi düşürmüş olduğuna inanamıyorum, bu kötü şans demek.”

Jael yatakta yatan genç adamı göstererek, “Onu taşırken düşmüş olmalı,” diye mırıldandı.

Falcon anlamsız gelen konuşmayı takip ederken balodan

⁵ Tatula: Çiçekleri beyaz veya mor renkte, meyveleri dikenli, hekimlikte kasların kasılmasını gidermek üzere kullanılan bir yıllık ve otsu bir bitki (ed.n.)

buraya nasıl geldiği de açıklık kazanmıştı. “O gece balodaki mor ucube sendin demek?”

Yataktan gelen sesten çok cümlelerin içinde geçen *ucube* kelimesi genç kızın sakinleşen sinirlerine yeniden tavan yaptırmıştı. Falcon bilmeden genç kızın en nefret ettiği ve üzerine yapışıp kalan kelimeyi, daha doğrusu hakareti kullanmıştı. Kayla öfkesini tetikleyen bu sözle, Jael’in elinden aldığı bitkiyle ona yaklaştı. “Bana başka seçenek bırakmadınız, Ekselansları!” diyerek muma doğru tuttu. Falcon ne yaptığını dikkatle izlerken, genç kız kendinden emin hareketlerle tatulayı bir kaşıktan eritmeye başladı.

“Biraz sonra kendinizi uyuşmuş ve yorgun hissedeceksiniz. Bu bazı sanrılar görmenize neden olacak. Bu arada avukattan öğrendiğime göre sadece mührünüzün olması yeterliymiş. Size kibar bir dil kullanmak işe yaramadı, o zaman bu işi zorla yapacağız.”

“Bu yaptığınıza pişman olacağınızı biliyorsunuz, değil mi? Nereye giderseniz gidin sizi bulurum.”

Kayla cebinden çıkardığı bir mendili burnunu ve ağzını kapatacak şekilde bağladı. Diğer tarafta Jael de ağzını ve burnunu kapattı. Kızın kaşıktan yükselen buharı genç adama doğru üflemeyle burnuna gelen tuhaf koku Falcon’un midesini bulandırmıştı. “Bu da ne böyle?” cümlesini söylerken ciğerlerine çektiği koku, kendisini sarhoş gibi hissetmesine neden olmuştu. Öksürerek içine çektiği dumandan kurtulmaya çalışıyordu. Balo gecesi olduğu gibi çevresinde olan nesneler önce uzaklaştı, sonra yavaş yavaş silikleşmeye başladı. Kolları ve göz kapakları ağırlaşırken kendisini kaybetmemeye çalışıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşınsın gözleri kapanıyor, bütün direnci kırılıyordu.

Kayla genç adamın kendinden geçtiğine emin olunca, yanan mumun kâğıda damlamasını sağlayarak Dük’ün mühür yüzüğü bulunan eline yaklaştırdı. Jael kızı geri iterek yüzüğü çıkarmaya çalıştı. Uğraşmaları bir sonuç vermeyince genç kıza

devam etmesini işaret etti. Kayla mum damlasının üzerine genç adamın yüzüğünü bastırarak izinin çıkmasını sağladı. Kâğıdı katlayıp cebine koyduktan sonra nikâh kâğıdını şöminedeki ateşe attı. Genç kızın ne yaptığını fark eden Jael, “Sence o kâğıdı yakarak evliliğinden kurtulduğunu mu sanıyorsun?” diye homurdandı.

Kayla, “Rahipten evliliğin iptal kâğıdını aldığımda kurtulmuş olacağım,” derken nedense içinde bir yerlerde karşı çıkan bir his vardı.

“Ya peşine düşerse?”

“Kim olduğumu bilmiyor. Bulsa bile çoktan uzaklaşmış olacağım.”

“Yani kaçacaksın öyle mi?”

“Kaçma sayılmaz, Gypsymama’yı bir süreliğine ziyarete gitmeyi planlıyorum.”

Jael burnuna sanki kötü kokular geliyormuş gibi hissediyordu. Odadaki kokudan daha tehlikeli kokular. Şimdi bu hislerinden bahsetse kuzeni onunla alay etmeye başlayacaktı. Bu nedenle susmaya karar verdi.

“Hadi, onu çöz de gidelim buradan.”

Genç kızın söylediğini yerine getirip Falcon’u bağlayan ip-leri çözdü. Kıyafetlerini getirip yatağın yanına bıraktı. Mumları ve şömineyi söndürüp odadan çıkmadan önce, Kayla neden yaptığını bilmeden yatağa yaklaşarak genç adamın üzerini iyice örttü. Jael’in imayla kalkan kaşlarına aldırmadan kapıdan çıktı.

Dördüncü Bölüm

Gözlerinin üzerine sanki bir boğa oturmuş gibi hissederek zorlukla araladı. Bir süre nerede olduğunu anlamaya çalıştı fakat görüntüler oldukça bulanıktı. Örtüyü atıp doğrulduğunda altından çıplak bedeni ortaya çıktı. Ayaklarını yataktan sarkıtarak kendisine yabancı gelen odayı inceledi. Yatağın ayak ucunda duran kıyafetlerine uzanıp giyindi. Hareket ettikçe beynindeki sisin yerini dün gece başına gelenler alıyordu. Dönen odaya rağmen dışını sıkarak ayağa kalktı.

Bağlarını çözdüklerine ve eve sessizlik hâkim olduğuna göre çoktan gittiklerine kanaat getirdi. Ev terk edilmiş görünüyordu. Kime aitti? Kaçıranlara ait olmadığına emindi. O kadar aptal olamazlardı. Ev Londra'nın dışında, sessiz sakin bir ara mahalledeydi. Düşündükçe içinde kaynayan öfke yükseliyor, onları bulmak için ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Önce eve gitmesi ve sonra da bu işle özel olarak ilgilenmesi gerekiyordu.

Avukat Eric Synder sakalını çekiştirerek bir süre elindeki kâğıtta yazılı olanlara baktı. Ekselansları evlenmişti. Hem de

gizlice ve bunu avukatına haber bile vermemiştir. Nikâh akdinin bir kopyasını elinde tutarken gönderilen adrese baktı. Daha önce hiç duymadığı bir kasabanın kilise papazından geliyordu. Genç Dük'ün ne yapacağı ile ilgili kimsenin fikrini sormadığını biliyordu ama bu habere gerçekten şaşırmişti. Üstelik olayın üzerinden neredeyse bir buçuk ay geçmişti. Synder omuzlarını silkerek gerekli yerlere bildirilmek ve soy defterine işlenmek üzere evrakları hazırlamaya başladı.

Öfkeyle burnundan soluyordu Falcon. Tuttuğu adamlar resmen aptal çıkmıştı. Nasıl bir iz bulamazlardı? Evet, nerele gittikleri ve hangi pansiyonda kaldıklarını bulmuşlardı. Dikkat çekmeyecek bir ikili değildi çünkü. Bir otelden kovulduklarında adam kavga çıkarmıştı. İsim vermeden kaldıkları pansiyon, serserilerin ve işsizlerin kaldığı bir mekândı. Gece girip çıkmışlardı. Hiç dikkat çekmedikleri baloya davetiyesiz girmişlerdi. O iğrenç kıyafetin altını tahmin etmeyi bir kâhin bile başaramazdı. Yanındaki adam onun söylediklerini uygulayan bir yardımcıydı muhtemelen. Genç adamı götürdükleri yer kolonilere giden bir aileye aitti. Bütün araştırmalar sonuçsuz kalıyordu. Elindeki kâğıtları sallayarak çalışma odasında dolanıyor, küçük bir kadının yaptıklarını hazmedemiyordu.

Kapı çalınınca bütün sabırsızlığıyla, "Girin!" diye bağırdı. Odanın girişinde Dawson'un asık suratı belirdi. "Avukatınız Eric Synder sizinle görüşmek istiyor efendim," diyerek kenara çekildi.

Avukat, yeni damadın oldukça sinirli görüldüğünü düşünerek çalışma odasına girerken, arkasından kapı kapandı. Oda yüzyılların ağır sorumluluğunu taşırmış gibi yorgun görünüyordu. Odadaki her şey geçmişe ait bir anıyı yakalamış ve kendine hapsetmişti. Kişiliği olan odada yeniye ait iz bulmak neredeyse mümkün değildi. Daha önceki Dük'ten tanıdığı masa, koltuk, raflar, kitaplık ve şömine önündeki lacivert koltuk takımı bile içlerine sinmiş ağır ciddiyetle hâlâ kullanılmaktaydı.

“İyi günler Ekselansları,” diyerek genç adamı selamladı. Şöminenin önünde dikilmekte olan Falcon adamı başıyla selamlayarak koltukları işaret ederken kendisi de masasına geçti.

Eric karşısında oturan genç ama bir o kadar ruhen yaşlı duran adamın bütün gün bu odada geçmişin hayaletleriyle uğraştığını ve akıp giden hayatın mutlu cıvıltılarını yakalayamadığının farkındaydı. Hayatı sadece kıyısından izlediği bir nehir gibi gördüğünü ve her tehlikeye göğüs gererek o suya atlamadığını birileri bu genç adama anlatmalıydı. *‘Evliliği belki değişmesine neden olabilir,’* diye düşündü. Sonra mutlaka onu da görev bilinci ve sorumluluk hisleriyle yapmış olabileceği düşüncesini aklından geçirdi.

Avukat bir an önce konuya girme amacıyla, “Efendim, önce sizi kutlamalıyım. Yeni haberim oldu. Evrak işlerini biliyorsunuz, biraz uzun sürdüğü için hemen geledim,” diyerek konuya giriş yaptı.

Falcon adamın anlamsız sözlerine kaşlarını kaldırdı. “Bilmece gibi konuşuyorsunuz, Bay Synder.”

“Özür dilerim Ekselansları, evliliğinizden bahsediyorum. Mutluluklar dilerim.”

Falcon duydukları karşısında kulakları uğuldarken gözlerini kapattı. Hayatında olabilecek kördüğümü düşünmek hayal kırıklığı olarak tüm bedenini kapladı. Eğer avukatı duymuşsa yakında bütün Londra’nın duyacağı bu sahte evlilikten nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Kaşınan avuçlarını sıkarak açtığı gözlerinden geçen sıkıntıyla avukata baktı. Ömür boyu kendisini olabilecek skandallardan korumaya çalışmıştı. Evet, içki, kumar ve kadınlar da skandala yol açardı ama Falcon her zaman temkinli davranmıştı. Ayrıca cemiyette kadınlara tanınmayan hakların aksine, sadece erkeklerin yapmasına göz yumulan günahkâr davranışlar vardı. Bu nedenle her erkek payına düşen bu imtiyazdan fazlasıyla faydalanırdı. Daha göz önünde ve revaçta olması dışında, genç adam da diğer erkeklerden farklı değildi.

Kulağa ruhsuz gelen bir sesle, "Siz nereden duydunuz, Bay Synder?" diye sordu.

Avukatın dudakları bilmiş gülümsemeyle kıvrıldı. "Efendim, ben sizin yasal işlemlerinizi ilgileniyorum, dedikodularla değil."

"Pekâlâ, nasıl öğrendiniz?"

"Şöyle ki efendim, nikâhı kıyan papaz evlilik akdini gönderince haberim oldu. Ben de gerekli yasal işlemleri yaparak soy ağacınıza Düşes'le ilgili kayıtları geçtim. Habersizce geliş nedenim de kâğıtları size vermek."

Adam yarattığı depremden habersiz, çantasından çıkardığı kâğıtları Falcon'un önüne koydu. Düşünceleri boş sendeleyişler içinde oradan oraya zıplarken, onları durdurabilecekmiş gibi burun kemerini sıktı. Lanet olası engelleyemediği şüphelerin gerçeğe dönüşüp karşısında durduğunu gördükçe kendini çaresiz hissediyordu.

İçinde kopan kıyamete rağmen kâğıtları sakince eline alan Falcon başından sonuna kadar iki defa okudu. Yüzünü ekşitme dürtüsüne engel olarak her satırı gözden geçirdi. Görünüşe göre peşinde dolaşan ve nefes alamaz hale getiren düzinelerce kadından kurtularak bir eş sahibi olmuştu. Histen yoksun kalbinin seçmeyeceği türden bir kadın hem de... Derinlerde bir yerlerde yıllardır bir şey hissetmeyen gizli noktasının sinsice ayaklandığını ve canlandığını fark etti.

Demek dolandırıcı Düşes'i bir baronesti. Bu ilginçti işte.

Adı Kayla FiltzWalter, babası Baron Ralph FiltzWalter.

Aradığı kadının en kötü haberle gelmiş olmasına sevin sin mi üzülsün mü bilemeyerek canı sıkılmış bir halde koltuğundan kalktı. Evet, avının kimliği tespit edilmişti. Nerede olduğu belliydi. Fakat aklının almadığı böyle bir tuzağı kurmaya nasıl cesaret ettiğiydi? Asıl kötü olan evliliğin yasal olarak kayıtlara geçmiş olmasıydı. Bu felaketi öngörememekten dolayı kendine küfürler yağdırdı. Sıradan rutin hayatında böyle anlamsız bir evliliği istemezken, tanımadığı bir kadın onu nerelere sürüklemişti böyle.

Aklına babası gelince içinden geçen öfkeli kükremeyi yutmak zorunda kaldı. İyi ki yaşlı Dük Avrupa'daydı. Yaşlı adam son yıllarını rahat geçirebilmek amacıyla unvanını oğluna devrederek uzun bir seyahate çıkmıştı. Yoksa bu skandal onu öldürebilirdi. Kulaklarında babasının sözleri yankılandı. *"Asla cemiyetten olmayan bir kadınla evlenme. Bu sana mutsuzluk getirir. Hayatı, görgüsü, toplumdaki yeri ve kültürüyle sana eşit olmasına dikkat et!"*

Başına giren ağrıları dindirebilmek umuduyla ensesini ovdu. Lanet olsun ki babası haklıydı! Annesiyle asla mutlu olamamışlardı. Babasının güzelliğine vurulduğu zavallı annesi basit bir çiftçinin kızıydı. Annesinin ailesi ayaklarına gelen bu fırsatı kaçırmak istememişti. Bu evliliğin sonucunda toplum kurallarına uymayı bilmeyen, daha kötüsü reddeden annesinin özgürlüğe düşkünlüğü, babasının mutsuzluğu, cemiyette alay konusu olmaları... Geçmişte yaşadıkları aklına gelince daha da öfkelen-di. Annesinin ölüm döşegindeki hüznünlü gülümsemesi ve babasının o öldükten sonra aldığı derin nefes çenesinin gerilmesine yol açtı.

Sonra olan ise cemiyet balolarına katılmak, beklemek, izlemek ve yıkıcı yalnızlık duygusunu solumaktan başka bir anlama gelmiyordu. Gözlerini kapayıp geçmiş zaman zincirlerinden kurtulmak için başını salladı.

Avukat Synder bir süredir elindeki kâğıdı sessizce inceleyen ve düşüncelere dalan genç Dük'ü rahatsız etmekten çekinerek izliyordu. Sıkıntılı ve kızgın görünüşü daha da sessiz olmasına neden olmuştu. Saatin arsız vuruşları bitmek bilmezken, genç adamın ne düşündüğüyle ilgili bir ipucu bulabilmek amacıyla bütün dikkati ondaydı.

Falcon nihayet dönüp avukata yaklaştı. "Pekâlâ, Bay Synder, bu kâğıtları alıyorsunuz ve evliliğin iptali için başvuruyorsunuz."

Avukat uzatılan kâğıtları almasına rağmen şaşkınlıkla açılan gözlerini genç adamdan ayıramamıştı. "E..ee..evliliğin i..iip..tali mi efendim?" derken kekelemesi şaşkınlığının derecesini ele veriyordu. Genç Dük pusudaki vahşi bir hayvan

kadar gergin görünüyordu. Rüzgârlı bir gün kadar değişken kişiliğinin, geldiğinden bu yana kaç kez yön değiştirdiğinden emin değildi. Şimdi ise söylediklerini yanlış duyduğunu düşünmeden edemiyordu.

“Evet, evliliğin iptali. En kısa zamanda kimse duymadan, dedikodular yayılmadan bu işin bitmesini istiyorum.”

Avukat Synder hayatında hiç böyle garip bir durumla karşılaşmamıştı. Acaba Dük evlendikten sonra neden vazgeçmek istiyordu ki? Düşes’le anlaşılamamışlar mıydı? Başka biri mi vardı? Avukat burnu çamura batmış bir kedi gibi süklüm püklüm yerinden kalktı. Ona neydi ki? Sonuçta bir avukat verilen emirleri yerine getirirdi. Sorgulamak kendisine düşmezdi.

Adamın aklında binlerce soru dolanırken, “Emredersiniz efendim,” diye mırıldanarak elinde tuttuğu kâğıtları aceleyle çantasına tıktırdı. “O zaman müsaadenizle gideyim.” Genç adamı selamlayarak kapıya yürüdü.

Adamın kısa bedeninin hızlı hareketlerle odayı terk edişini izleyen Falcon, ne yapması gerektiğiyle ilgili düşünerek masasına doğru yürüdü. Bir girdap gibi içine çekildiği inanılmaz durumun etkisiyle dişleri birbirine çarptı. Ilık, sarmalayan, rahatlatan bir düşünce bulmak amacıyla kendi içinde dolaştığı anlarda hayretle gördü ki bütün anıları ve yüreği küf kokuyordu. Soğuk, eskimiş, yıpranmış ve iç karartıcıydı hepsi.

Kapana kısılmış, can sıkıcı bir tuzağın ortasına düşmüştü. Bu sıkıcı durumdan kurtulmak ve sonbaharın temiz havasını ciğerlerine çekmek amacıyla dışarı çıktı.

Londra’dan çıktıktan sonra ne kadar süre geçtiğinden pek emin değildi. Ayaklarını karşı koltuğa uzatmış, bir beşik gibi sallanan arabada uykulu düşüncelere dalmıştı. Gözleri ne kadar kapanıyor olsa da beyni sürekli çalışıyor, karşılaşacağı kızla ilgili teoriler ve intikam planları üretiyordu.

İlk yağmur damlası arabanın camına düştüğünde kötü gi-

den işlerinin çamur ve engebeli yolla katmerleşmesi kendisini kurban gibi hissettirdi. Bu kadın hayatına adım attığından bu yana sürekli ters giden bir şeyler vardı. Baş döndürücü bir hızla uçuşuma doğru koşturan atın çaresizliğini anlayabiliyordu. Beynine hücum eden kanın durmasını isteyerek arabanın tavanına vurdu. Hutchinson gelen emirle arabayı durdururken çiseleyen yağmurun altına atlayan efendisine şaşkınlıkla baktı.

Falcon yüzünü çevirdiği gökyüzünden saçlarına düşen soğuk damlaların rahatlatıcı etkisiyle gevşedi.

“Efendim, yağmur hızlanacağı benziyor. İlerideki köprü seile kapılmadan devam etmeliyiz.”

Çakan şimşekle huysuzlanan atlar çamur haline gelen yolu toynaklarıyla dövmeye başladılar. Huzursuzluklarını belli etmek istercesine kişniyorlardı. Falcon başını sallayarak arabaya binip üzerindeki yağmur damlalarını silkeledi. Araba yeniden yola koyuldu. Ara ara Hutchinson’un onları gayretlendirmek için bağırdığını duyabiliyordu.

Arabacı Hutchinson efendisinin neden bu havada yola çıkmak istediğini anlayamıyordu. Marcy’nin söylediği gibi bir şeylerin peşindeydi ama neydi? Ekselansları ile aralarında kapanmaz bir uçurum vardı. Sert bir adamdı. Mükemmeliyetçi ve affetmez yapısı bütün çalışanların dikkatli davranmasına neden oluyordu. Asla kötü davranmazdı, hayır... Maaşları dolgundu, gereksiz yere kimseyi işten atmamıştı. Atları kırbaçlayarak daha hızlı gitmeleri için teşvik ederken, uzakta görünen ışıklar bir yerleşim yerinin yakın olduğunu söylüyordu. Hızlanan yağmur altında görüşü bulanıklaştığı için ne gördüğünden tam emin değildi. Yağmur saçlarından alnına ve oradan kirpiklerine doğru akarken gözlerini kırptırdı. Yaklaştıkları ışığın bir hana ait olduğunu görünce uzanıp içeriye seslendi. “Efendim, bir hana yaklaşıyoruz! Durmamı ister misiniz?”

Falcon pencereden yaklaştıkları hana bakarak olur anlamında tavana vurdu. Atlar titreyen yorgun bacaklarıyla hanın önünde durduğunda, iyi hizmet vermeyi amaç edinmiş hancı elinde büyük bir şemsiyeyle koşturdu.

Genç adam indikten sonra ıslanmış sıçana dönmüş genç bir seyis koşturarak gelip atları ahıra çekti. Falcon hancının tuttuğu şemsiyeyle hanın kapısından girdiğinde sıcak hava yüzüne çarptı. Sabahtan bu yana yoldaydılar. Yağmur olmasa belki kasabaya ulaşabilirlerdi. Mecburen konaklamak zorunda oldukları hanın temiz olmasını umut etti.

Hancı müşterisinin asil tavırları, küstah yüzüyle bir aristokrat olduğunu tahmin ederek en iyi odayı ve yemekleri sunmak için koşturmaya başlamıştı. Yanan şöminenin önündeki koltuklar yılların eziyetine dayanamamış ve ortası esnemmişti. Genç adam, "Yapacak bir şey yok!" diye homurdanarak sert bir döşemeye dönüşmüş koltuğa oturdu.

Seçkin görünüşü bakışları üzerine toplamasına rağmen çevresindekileri umursamadan eldivenlerini ve pelerinini çıkarıp kurutması için han görevlisine uzattı. Tepsiyle önüne konan yemeğe bir süre baktı. Ne olduğu belli olmayan yemeğe çatalını batırırken, 'En azından sıcak görünüyor,' diye düşündü.

Ralph, demir bahçe kapısından giren arabanın lüks duruşu ve zengin görünüşüne gözlerini kısarak baktı. Kapısındaki altın aslan armasını daha önce hiç görmemişti. Arabacı koşarak kapıyı açınca içinden çıkan adam sinirlerini vahşi bir kedi gibi tepesine sıçratmıştı. Merdivenleri hızla inerken ellerini yumruk yapıp açıyordu. Toprak rengi yün takım elbisesi, dizlerine kadar çıkan çizmeleri ve kahverengi peleriniyle seçkin bir duruş sergileyen genç adamın hangi yüzle buraya geldiğini sorgulamadan yumruğunu kaldırıp çenesine geçirdi.

Falcon çenesine yediği güçlü darbenin etkisiyle sendeleyerek arabaya yaslandı. Arabacının düştüğü dehşetle attığı çığlıklar arasında karşısında duran iri yarı adama baktı. Çenesini tutarak doğrulurken, bütün olanların üzerine bu yumruk kendisini bir anlamda rahatlatmıştı. Soğuk bakışlarını maskeleyen bir alaycılıkla, "Sanırım, bu sizin misafirlere hoş geldiniz deme şekliniz," dedi.

Ralph'in küçümseyen bakışlarında yanıp sönen öfke bu yumruğun tek olmadığını gösteriyordu. "Merak etmeyin konuklarımızı daha iyi şekillerde de karşılıyoruz!" diyerek yumruğunu yeniden kaldırdı. Ancak araya giren, tıpkı kendisini kaçıran kıza benzeyen kadın adamın koluna sarılıp gelen yumruğu durdurdu. "Lütfen Ralph! Yapma!"

Ralph denen adam -muhtemelen kızın babası ve kadın da annesi olmalıydı- az önce kendisine bakarken öfkeyle yanan gözlerini, şefkat ve sevgiyle kadına çevirdi. Bu ani değişim Falcon'un gözleri önünde olmasa asla inanmazdı. Kocaman adam aniden âşık bir centilmene dönüşmüştü. Kadın gelmeseydi kesinlikle kendisini öldürmeyi düşündüğü nefret dolu bakışlarından ve gergin bedeninden belliydi.

Bu saçmalığa bir dur demesi lazımdı. Burada asıl kızgın olan ve alay edilen kendisiyken bir de çenesine yumruk yemek dayanılır gibi değildi. Dudağından sızan kanın ılıkliğini hissederek elini dokundurdu. Eldiveninde oluşan kırmızı lekeye baktıktan sonra bakışlarını karşısında duran sıra dışı çifte çevirdi.

"Beni tanıdığınıza göre bu tuzağı hep beraber kurmuş olmalısınız."

Ralph'in bakışlarındaki ifade sıradan birinin kanını donduracak kadar korkunçtu. Fakat Falcon gibi kimseye kanıtlayacağı hiçbir şey olmadığını düşünen bir adamın bu ifadeyi ciddiye almasını bekleyemezsiniz.

"Seni adi piç! Bütün yaptıklarından sonra bir de utanmadan tuzak diyorsun!" diyen Ralph karısının durdurma çabalarına rağmen, Dük'ün üzerine yürümeye çalıştı.

Genç adamın gür kahkahası yanlarında patlayan gök gü-rültüsüne benziyordu. "On beş gün önce aklını kaçırmış bir kadın karım olarak karşıma çıktı. Kabul etmediğim için kaçırıp bazı kâğıtları zorla imzalattı. Serbest bırakıldığımda çok aramama rağmen bulamadım. Sonra öğrendim ki gerçekten evlenmişim. Hem de benim hatırlamadığım bir nikâhla."

"Neler saçmaladığınız hakkında hiçbir fikrim yok, bayım!

Elbette nikâhta siz de vardınız! Buna kasabadaki herkes gibi nikâhı kıyan rahip de şahit!”

“Pekâlâ, size bu nikâhla ilgili hiçbir şey hatırlamadığımı söylesem ne derdiniz?”

Ralph’ın sesi keskindi. “Yalan söylediğinizi elbette!” Dük’ün attığı sert bakışlar ciddiydi ama Ralph da ne gördüğünü biliyordu.

“Ben yine de bu nikâhı hatırlamadığımı söylüyorum.”

Ralph ve Anselina kuşkuyla birbirlerine baktılar. Ralph, “Saçmalamayın, siz buradaydınız! Benimle konuştunuz, kırım ve çalışanlarımla tanıştınız. Kasabadaki handa kaldınız. Bütün bunları bizzat yaşayan biri olarak yalan söylüyorsunuz.”

Falcon kendisinden emindi. Karşısında duran adam da gayet emin konuşuyordu. Bakışlarını bulunduğu evin bahçesine oradan da dış cephesine çevirdi. Gördüğü kadarıyla dolandırıcısını düşündüğü adamlar hiç de fakir değildi. Öyleyse ortada dönen farklı bir olay vardı ve karşısındaki adam da tıpkı kendisi gibi düşünüyordu.

“Bakın kim olduğunuzu ya da ne düşündüğünüzü bilmiyorum. Buraya geliş amacım evlendiğimi daha bir hafta önce öğrenmiş olmam.” Bu kendinden emin ses karşısında karı kocanın şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Birbirlerine bakışlarında, *biz aklımızı mı kaçırdık?* ifadesi vardı. Genç adam da aynı hisleri yaşadığını düşünürken dudakları kıvrıldı.

Anselina ilk defa konuştu. “O zaman burada olan kimdi?” Sesi düşüncelerini ele verircesine korku doluydu. “Biz kimi evimize aldık? Kızımızı kime emanet ettik? Tanrım, Ralph! Bu mümkün olabilir mi?”

Ralph kolunu karısının beline dolayarak kendine çekti. “Eğer bu yeni bir oyunsa bayım, bilin ki bu defa sizi öldürürüm!”

Falcon tam ağzını açmış cevap verecekti ki yanında dikilen Hutchinson ileri atıldı. Arabacısının söyleyeceklerini sıkılmış bir sesle, “Tamam Hutchinson,” diyerek kesti genç adam.

Ralph, "Sen de kimsin?" diye homurdandı.

"Ben Ekselanslarının arabacısıyım, efendim."

Ralph alaycı bir şekilde hırladı. "Sık sık arabacı değiştiriyor gibi görünüyorsunuz?"

Arabacısının kendisini savunmaya çalışmasına cam kadar soğuk gözlerle cevap veren Falcon diğer ikiliye dönerek, "Size ispatlayamayacağım hiçbir konu yok. Sadece hatırlamadığımı söyledim. Nikâhtan sonra buradan ayrıldığımda ağır ateşli bir hastalık geçirdim. Kendime geldiğimde son iki ay içinde yaşadıklarımı hatırlamıyordum," dedi.

Ralph neye inanacağını bilemeyen birinin davranışıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sonunda, "Pekâlâ, içeri gelin ve düştüğümüz bu durumu konuşalım," diyerek yol gösterdi.

Anselina önünde yürüyen ince uzun adamdan gözünü ayırmadan, "Ne diyorsun Ralph? Gerçekten samimi görünüyor," diye fısıldadı.

Ralph, "Göreceğiz sevgilim, umarım doğruyu söylüyordur yoksa onu öldürür, ibret için bahçemin bir köşesine gömerim," diyerek adamın arkasından yürüdü.

Anselina kocasının arkasından bakarken kıkırdadı. Eğer doğruyu söylemiyorsa Tanrı genç adama yardım etsin! Kocası kesinlikle dediğini yapardı.

Okuduğu kitabı bitirip hayal dünyasını yeni kahramanlarla dolduran Trisha, merdivenlerden inerken Rebecca ile karşılaştı.

"Neler oluyor Reb? Sanki tartışma yapan birileri vardı."

Reb telaşla kızı selamladı. "O geri döndü, hanımım."

Trisha adımını attığı basamakta kaldı. "O kim?"

Reb yıllardır burada çalışırdı. Ailesi gibi gördüğü bu insan-

lara yapılan yanlış kendisine yapılmış addederdi. Bu nedenle sesini çirkinleştirip yüzünü memnuniyetsizce buruşturarak, "Kim olacak, dolandırıcı Dük bozuntusu!" diye homurdandı.

Trish derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. Ne yapacağından emin kararlı bir sesle, "Nerede şimdi?" diye sordu.

Reb eliyle çalışma odasını işaret etti. "Baron çenesine yumruğu geçirdikten sonra onu çalışma odasına aldı. Sanırım, geriye kalanını orada halletmeyi düşünüyor." Sözlerinden sonra memnun kıkırtısını saklayamadı. Trisha duyduklarıyla keyfi yerine gelmiş bir halde son basamakları inerek çalışma odasına yöneldi.

Birkaç adım atmıştı ki dış kapı açılarak Jael göründü. Genç adamın sonbahar havasını taşıyan varlığı karşısında olduğu yerde kaldı. Düğün günü yaptıklarından sonra onu görmezden geliyor ve konuşmuyordu. Ne zaman o yeşil gözlerini kendisine dikse zemin ayağının altından kayıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Jael kapıyı kapattıktan sonra holde kendisini görünce duraksayan kıza doğru yürüdü. Karşısında yeşil kıyafetiyle kırdan açan bir papatya kadar narin ve cezp edici görünen kıızı en yakın boş odaya çekme isteğini yumruklarını sıkarak engelledi. Kayla'nın düğün günü yaşadıklarından sonra kendisini görmezden gelerek konuşmamasına bozuluyordu. Sonra neden geldiğini hatırlayarak, "James, o adi Dük bozuntusunun burada olduğunu söyledi!" derken öfkeyle bıçak sırtına dönmüş dudakları kıpırdamamıştı bile.

Trisha ona bakmadan başını salladı. Jael için bu yeterliydi. "Neredeler?" Genç kızın ağzından çıkan, "Çalışma odasındalar..." cümlesi bitmeden uzun adımlarla çalışma odasına yönelmişti.

Trisha onun peşinden koştururken olacakları önleyemeyeceğini bilerek çaresizce konuşuyordu. "Tanrı aşkına! Amcam gereken dersi vermiş, bir de sen karışma!"

Ancak genç adamın güçlü adımları yavaşlamadı, odanın önüne gelince kapıyı hızla açarak içeri daldı. Odadakilerin şaş-

kın bakışları altında gözlerini aradığı adama sabitleyip hışımla üzerine yürüdü. Ne Ralph'ın ne de Anselina'nın engel olmasına fırsat vermeden yakasından tuttuğu Dük'ü ayağa kaldırdı. Hanımların çığlıkları arasında çenesine yumruğu geçirdi.

Falcon başına gelenlere küfrederek kalktığı koltuğa düşerken, Ralph ikinci yumruğu atmaya hazırlanan Jael'i tuttu.

"Bırak beni Ralph! Lanet olası piçin yaptıklarını ödemesi lazım!"

Ralph içinden geçen kahkahalarla gülme dürtüsünü engelleyerek, "Sakin ol Jael, henüz değil. Bazı noktaları aydınlığa kavuşturmadan olmaz," dedi.

"Bu olayın karanlık noktası mı kalmış? Adi herif Kayla'nın gururuyla oynadı işte!"

Falcon daha ne kadar bu işkenceyi çekeceğini merak ederek ikinci kez darbe alan çenesini kontrol etti. Tanrı'ya şükür sağlamdı ama bir hafta çenesinde çürükle dolaşacağı kesindi.

Ralph olayları Jael'e açıklarken içinde bulunduğu odayı incelemeye başladı. Odanın çok amaçlı kullanıldığı ortadaydı. Duvardan duvara kitap rafları ve pencere önüne konmuş ceviz masa çok eski görünmüyordu. Sanki burada yeni bir başlangıç yapılmış havası hâkimdi. Üzerinde oturduğu pembe gül desenli kumaşla kaplanmış koltuk odanın ciddi havasını bozmuştu. Kadınlar... Nereye ele geçireceklerini bilemezsiniz. Girdikleri en soğuk yeri bile kendilerine benzetirlerdi. Burayı da işgal ettikleri açıkça ortadaydı. Bir erkeğe neden yaşam alanı bırakmaktan bu kadar çok kaçındıklarını merak ediyordu doğrusu.

"Sen de bütün bu söylenenlere inandın mı?" Gelen kükreme benzeri öfkeli sesle bakışlarını Jael'e çevirdi.

Genç adamın gözleri ormanı aleve vermişler gibi yanıyordu. Trisha bu gözlerin muhatabı olmaktan kaçınarak kapıya daha fazla yaklaştı. Her an Dük'ü bırakıp kızın üzerine atlayacakmış gibi göz önünde bulunmaktan kaçındı. Oysa biraz

Önce Jael'in yaptıklarını kendisi yapmak istiyordu. Amcasının sesini duyunca dikkatini ona yöneltti. "İnanıp inanmayacağımız senin Londra'da yapacağın araştırmaya bağlı olacak. Tabii bu arada Ekselanslarını birkaç gün misafir edeceğiz."

Dük yerinden doğruldu. "O zaman arabacımın Londra'ya dönmesi daha iyi olur. Avukatıma bir mektup iletmesini istiyorum. Not yazabileceğim bir kâğıt alabilir miyim?"

Ralph'in işaret ettiği masaya yürüyen genç adam gösterilen kâğıt ve kalem alarak kısa bir not yazıp zarfa koymuştu. Mektubu vermek için uşak çağırarak istediklerinde kabul etmedi. "Arabacımın yapmasını istediğim başka emirlerim var," diyerek odadan çıktı.

Hutchinson bahçede efendisinin neden yalan söylediği ile ilgili düşünürken, evden çıkan Falcon yanına gelip elindeki mektubu uzattı. "Bu mektubu avukat Snyder'a vermeni istiyorum. Acele edeceksin. Biraz sonra buradan çıkacak olan adamdan daha önce Londra'ya ulaşmalısın, anlaşıldı mı?"

Pek bir şey anlamasa da başını sallayan arabacı selam vererek arabaya bindi.

Uzaklaşan arabanın arkasından bakan Falcon, bütün planlarını Hutchinson'un bir an önce mektubu götürmesine bağlamıştı. Çalışma odasına döndüğünde Jael gitmeye hazırlanıyordu. Falcon, "Size doktorumun adresini vereyim. Kendisi aynı zamanda Majestelerinin de doktorudur. Ona güvenebilirsiniz," diyerek yeniden bir kâğıda yazdığı notu genç adama uzattı.

Jael dudaklarında oluşan alaycı kıvrılmayla, "O zaman ben de vakit kaybetmeyeyim," diyerek odadan çıktı.

Geride kalanlar söyleyecek söz kalmamış gibi suskunluğa büründüler.

"Hoş geldin Marko," diyen kızın sesi gökyüzünden süzülen ilahi bir nota gibi önce yüreğini sonra da bütün aklını sardı.

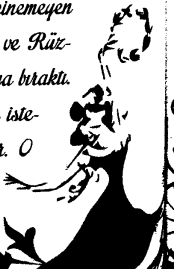
"Sen kimsin?" diye mırıldanabildi zorlukla aralanan dudaklarıyla.
"Ben Keşalilerin Kraliçesi Akari."
Marko'nun aklı karışmış, hafızası bo-

şalmıştı. "Keşali?"

Akari bahçeyi daha da güzelleştiren, doğayı ıslıtlara boğan bir sesle hafifçe gülümsedi. Rüzgârın okşadığı siyah saçları havalandıran burnuna gelen çiçek kokularıyla genç adamı mest etti.

"Eşaneyi bilmiyor musun?" dedi Akari birkaç adım daha yaklaşarak. Marko başını olumsuz anlamında sallamaktan başka tepki veremedi. Biliyorsa bile bu doğaüstü kızın karşısında olmaktan dolayı hepsini unutmuştu. Şu an bütün dünyası onunla ilgili bilgi kıvrımlarından başka her türlü gereğe kapalıydı.

Akari genç adamın elinden tutup, onu ağaçların altındaki bir banka doğru götürürken sihirli cümlelerle konuşmaya başladı. "Tanrı Odel, kâinatı yarattığında yer ve gök evliydi. Ay, Güneş, Rüzgâr, Sis onların çocuklarıydı. Bir süre sonra Tanrı bir türlü geçinemeyen Yer ve Gök'ün ayrılması kararını verdi. Ay, Güneş ve Rüzgâr'i Gök alırken geriye kalan her şeyi Toprak Ana'ya bıraktı. Fakat Ay, Güneş ve Rüzgâr annelerinden ayrılmak istemeyerek eteklerinden tutunup gitmemek için direndiler. O kadar çok çekistirdiler ki bu esnada dağlar oluştu.

Toprak Ana qiden oeaklarının ardından yas tuttu. oeaklarına daha yakın olabilmek iin bu dağları geri almadı. Fakat zirvelerine, oeakların elbisesini yırtıp paralanmasına engel olmak iin biz perileri erleştirdi. O günden sonra bizler burada koruyucu olarak yaşıyoruz.”

Marko anlatılanları dikkatle dinledikten sonra, “Ben bir ölümlü-ğüm, eğer istemeseydin burada olmama izin vermezdin. Neden o altın halatı sarkıttın?” diye sordu.

Beşinci Bölüm

Falcon, Jael'in dönmesini beklerken evi ve çevresini dolaştı. Çalışanların kindar bakışları her adımda sırtında delikler açıyordu. Kasabayı gezmek için çıktığında Ralph peşine adamlarından birini takmıştı. Bu temkinli yaklaşıma sırtan genç adam, "Sanırım kimin kimi avlamaya çalıştığını Baron anlayamamış," diye mırıldandı.

Bu yerleşim yeri İngiltere'de diğerlerinden farkı olmayan küçük bir kasabaydı. İnsanların birbirini tanıdığı, dışarıdan gelen yabancıların hemen fark edildiği yerleşim biriminde, hanın dışında ihtiyaçları karşılayan birkaç dükkân, nalbant, kasap ve fırın vardı.

Kasaba halkı da Baron'un çalışanlarına benzeyen tavırlarla sanki bir suçluymuş gibi davranıyorlardı. İlk önce kaldığını iddia ettikleri hana yöneldi. Eski hanın avlusuna girdiğinde han sahibi ve bir çalışanı kapıda konuşuyordu. Genç adamı gördüklerinde basit bir selam vererek ahırlara yönelen adamın seyis olduğu anlaşılıyordu. Han sahibi genç adamın attan inmesini bekleyerek, biraz önce uzaklaşan seyisi geri çağırıp atı emanet etti. Seyis atla uzaklaşırken hancı, "Sizi yeniden görmeyi beklemiyorduk, Ekselansları," dedi.

Buradaki insanların toplu olarak yalan söylemesi mantıksız

geliyordu. Adama açıklama zahmetinde bulunmadan, "Daha önce burada kaldığımda hizmetinizden oldukça memnun kalmıştım. Uğrayıp teşekkür etmek istedim." Açıklamasının yeterli olmasını umuyordu. Adamın dudaklarında oluşan hin sırıtmayla gözlerini kıstı.

"O zaman geçen geldiğinizde ödemediğiniz parayı da alabilirim öyleyse."

Duyduklarından sonra daha ne kadar soyulacağını merak eden Falcon, elini cebine atıp adama *ne kadar* ifadesi taşıyan bir bakış attı. Hancının söylediği paranın daha fazlasını çıkarıp avucuna bırakırken, gözleri sevinçle parlayan adam yerlere kadar eğilip selam verdi.

"Eğer yeniden kalmak isterseniz odanız hâlâ boş."

"Kalmayacağım ama odayı görmek ve çalışanlarınızla konuşmak istiyorum." Hancı bu isteği yadırgayarak bakınca, "Kaldığım zamanla ilgili bazı sorularım olacak," dedi.

Hancı önden yürümesi için mağaraya benzeyen girişi gösterdi. Kapıdan başını eğerek giren Falcon yüzüne çarpan yemek ve içki kokusuyla yüzünü buruşturdu. Han, köşede içki içen ihtiyarı saymazsa boştu. Tanrı'nın unuttuğu sıkıcı bir yerdi işte...

Dışarıda üşüdüğünü hissederek yanan şömineye yaklaştı. Ayaklarını sürüyerek ortadan kaybolan hancı yanında iki kız ve bir delikanlıyla geri döndü. Kızlar bu işi para için yapan ve tekdüzelikten sıkılmış heyecan arayan gözlerle Dük'e baktılar. Uzun ve sarışın olan elini saçlarında dolaştırıp sonra yavaşça aşağıya, göğüslerinin üzerine indirerek dikkati bedenine çekmeye çalıştı. Kısa boylu, zayıf esmer kız ise daha utangaç bir tavırla genç adamı inceledikten sonra bakışlarını yere çevirdi. Delikanlı ise bir yerlere kaçma hissi içinde olduğunu belirten sikkın bir tavırla sürekli ayak değiştirerek bekliyordu. Falcon gözünü çamur rengi duvarlarda ve yılların kokusu sinmiş ortamda dolaştırıp konuşmasını bekleyenlere çevirdi.

"Beni daha önce gördünüz sanırım." Üçlüden sadece ağızlarının içinden onaylama benzeri mırıltılar duyuldu.

“Burada kaldığım hafta ile ilgili hatırladıklarınızı öğrenmek istesem bana anlatabilirsiniz herhalde.” Sarışın olan Abbi, genç adama aklını kaçırmış gibi baktı. Esmer olan Cinda ise onun şaka yaptığını düşünüp eliyle ağzını örterek kıkırdadı. Dywon ise umursamazca bakmayı sürdürdü.

Sessizlik devam edince sıkıntıyla gözlerini yuman Falcon derin bir nefes alarak, “Pekâlâ, geçen gelişimle ilgili aklınıza ne gelirse anlatmanızı istiyorum. Sizi boş yere oyaladığım için de gereken karşılığı ödemeye hazırım,” deyince üçlünün bütün dikkati sonunda genç adama yönelmişti. Şimdi hepsi de hevesle bildiklerini anlatmak için kıvranmış gibi yerlerinde hareket ediyorlardı.

Abbi, “Geçen geldiğinizde bir uşağınız ve bir arabacınız vardı. Çok güzel bir arabayla geldiniz fakat üzerinde arma veya herhangi bir işaret yoktu. Yukarıdaki özel konuklar için ayrılmış odada kaldınız. Bizlerle çok fazla konuşmamıştınız,” diyerek anlatacaklarını bitirmiş gibi omzunu silkti.

Dywon hevesle atıldı. “Atlarınız siyah, asil ve çok güzellerdi. Ancak arabacınız onlara pek iyi davranıyor gibi görünmedi bana. Ahırda kalırken sürekli çevresinde olanlara küfredip homurdandı. Arada bir ortadan kaybolması sizi kızdırıyordu. Uşağınız ise ağzı sıkı olmasına rağmen sanki bu işe yeni başlamış gibi beceriksizdi.”

Cinda parmakları arasında didiklediği eteğini bırakmadan ve gözlerini yerden ayırmadan, “Şey efendim, sizin hizmetinizi daha çok ben yaptım. Odayı toplamak ve banyonuzu hazırlamak gibi... Sadece yatmak için hana döndünüz. Temizlikten şikâyetiniz vardı,” deyip sustu. Devam etme konusunda tereddütlü bir bakış atıp sussa mı konuşsa mı karar vermeye çalıştı. Falcon onun hâlâ bir konuda anlatacağı bir şeyler varmış hissiyle, “Devam edin, başka?” diyerek teşvik etti.

Kız tedirgindi. “Saygısızlık olarak almayın efendim ama bir gün diğer odaları temizlemek için üst kata çıkmıştım. Odanızın kapısı aralıktı ve arabacınızla konuşuyordunuz. Sesiniz sıkıntılı geliyordu. Arabacınız da sizinle saygısızca konuşuyordu.”

Genç adam nihayet bir ipucu bulmuş olabileceğini düşünerek, “Ne hakkında konuşuyorduk?” diye sordu.

“Konuyu anlamadım efendim ama arabacınız size bir an önce buradan gitmeniz gerektiğini söyledi. Siz de bu işi sona erdirmeden gitmeyeceğinizi söylediniz. Arabacınız öfkeli bir şekilde bütün her şeyin ortaya çıkacağını ve başınızı belaya sokacağını, sizse korkmamasını daha öncekilerden daha ileri gideceğinizi ama diğerleri gibi kimse anlamadan uzaklaşacağınızı söylediniz. Sonra birileri geldi. Ben diğer odayı temizlemeye geçtiğim için başka bir şey duymadım.”

Konuşma bitince Falcon cebinden çıkardığı kadife keseden, üçüne de onları memnun edecek kadar para verip odayı göstermelerini istedi. Cinda önden yürüyerek kaldığı odaya götürdü. Falcon içeride herhangi bir ipucu bulacağını sanmıyordu, yine de bütün odayı dolaştı. Birkaç kere temizlik yapılmış odada bir iz kalmayacağı belliydi.

En iyi oda buysa diğerlerini görmek bile istemiyordu. Ortada duran örtüleri yıpranmış yataktan bakışlarını simsiyah isten görünmeyen şömineye ve önünde duran koyu renkli ahşap sandalyelere çevirdi. Yerdeki yer yer delik halının üzerinde içeriyi mesken tutmuş farelerin bıraktıkları vardı. Buradan hiçbir sonuca ulaşamayacağını anlayıp kızın yanından geçerek dışarı çıktı. Merdivenleri inerken kendisine yapılanları acımasızca cezalandırmayı aklına koymuştu. Canı sıkkın ve hayal kırıklığına uğramış bir vaziyette handan ayrıldı.

Asıl oyun şimdi başlıyordu. Yıllardır onu tanıyanlar varlığına korkulu bir hayranlık duyarken, bir avuç ne olduğu belirsiz sahtekâr tarafından aldatılmıştı. Şimdi ödeme zamanı gelmişti. Neden yaptıkları belliydi ancak arkasında daha fazla detayın olduğu kuşku götürmezdi. Geriye kalan bütün bilgileri kaçak küçük çingenesinden öğreneceğini düşünerek kibirli küstah çenesini havaya kaldırdı. Dudaklarında oluşan zalim gülümseme karşısında gelenlerin irkilmesine neden olsa da, yürüyüş hızını bozmadan avluya getirilen ata bindi.

Üç gün sonra Jael geri döndü. Bu zaman zarfında Ralph, Falcon'u bir dakika bile gözünün önünden ayırmamıştı. Genç adam için önemsiz bir durumdu. Çevreyi gezdi, ata bindi. Londra'nın insanı boğan havasından sonra burasının vahşi doğayla uyumlu bir ıkkılığı vardı. Bu arada asıl merak ettiği sözde karısının nerelerde olduğuydu? Görmeye çalıştığı karısıyla hiç karşılaşmamışlardı. Çevre gezilerini daha çok onunla herhangi bir yerde karşılaşma umuduyla yapıyordu. Buralarda bir yerde gizleniyorsa çok iyi iş başarıyordu.

Yeniden çalışma odasındaaydılar. Gerekli bilgilerle dönen Jael'in suratı asıktı.

"Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?" Soru Ralph'dan gelmişti.

Falcon ince düşünceli ve iyi bir adam olmadığını biliyordu. "Yapabileceğimiz tek şey nikâhı geçersiz kılmak." Ortaya attığı cümlelerin acımasızlığıyla karı koca irkildiler. Soğukkanlı bir ifadeyle yapılmış teklife Ralph taviz vermez bir ciddiyetle sertçe cevap verdi.

"Tamam, yapın o zaman."

Falcon oturduğu yerden kalkarak odada dolaşmaya başladı. "Bu o kadar kolay değil. Öncelikle karımın benimle yaşayıp yaşamadığını bilmek isteyecekler, ikna edildikleri takdirde kızınızın da görüşünü dinlemek isteyecekler. Bu nedenle onun da benimle Londra'ya dönmesi gerekiyor." Bütün bu söyledikleri elbette doğru değildi. Biraz değiştirmesinden zarar gelmezdi. Özellikle o küçük çingeneye iyi bir ders vermeden bırakmaya niyeti yoktu. Anselina'nın anlattıkları Gypsy olan kızın ne kadar özgürlüğüne düşkün ve pervasız olduğunu gösteriyordu. Kendisine yaptıklarını anlattığında şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Anlaşılan o ki karı koca bile kızlarının cüretinin sınırlarını bilmiyorlardı.

"Ama bu çok zalimce!" Karşı çıkan Anselina'ydı. Kızının gerçek olmayan evliliği için tanımadığı bir adamla Londra'da kalması fikrinden hoşlanmamıştı.

"Neden zalimce olsun? İkimizin de üzerinde karabasan gibi dolaşan bu evlilikten kurtulmuş olacağız."

Anselina yüreğine dehşet salan görüntülerden dolayı cesur davranamıyordu. Kızının evlendiği adam daha önce gözüne bu kadar katı ve acımasız gözükmemiştir. Annelik hissi kötü olayların olabileceğini fısıldıyordu.

Sesi titreyerek, “İçimde kötü adamı oynamadığınız, hatta tam tersine gerçekten kötü bir adam olduğunuzla ilgili şüpheler var, Ekselansları,” derken kocasına yaklaşmıştı. Ralph karısını kendine çekerken Jael de diğer tarafında yer aldı. İkisi de biliyordu ki Anselina asla öngörülerinde yanılmazdı.

Falcon alaycı bir ifadeyle sırtıttı. “Neden burada olduğumu söyleyerek gerekli açıklamaları yaptım. Sizinle savaşmaya gelmedim, amacım çözüm üretmek. Eğer karşı çıkıyorsanız siz bilirsiniz. O zaman ben de Londra’ya geri döner ve gerekli yerlere durumu açıklayan başvurularda bulunurum. Bu arada drahome olarak verdiğiniz arazinin elimden geriye nasıl alındığını da açıklamak zorunda kalırım. Şunu da unutmayın ki, kızınız artık resmi olarak benim karım. Bu nikâhı iptal etme işinden vazgeçebilirim.”

Odadakilerin bu tehdit kokan konuşmadan sonra duruşları dikleşmişti. Ne Ralph ne de Jael bu tehditlere karşılık vermeden duracak adamlardan değillerdi. Ama olayın içinde Kayla olunca, Düke karşı gelmek kızı riske atmak anlamına geliyordu. Adam fazlasıyla zorba görünüyordu.

Şimdi son kararı verecek olan, aile bireyleriydi. Kendinden memnun sırtışı dudaklarında, verilecek son kararı beklemek için pencereye yaklaşp elini arkasında birleştirerek dışarıyı izlemeye başladı. Odanın içinde arada yükselip alçalan seslerden sonra karar verilmişti.

Ralph kaba bir sesle, “Bu evlilik bitecekse bir süre Londra’da kalabilir,” dedi.

Verilen kararı başıyla onayladı. “Yalnız bir sorun var. Ben kızınızı ortalarda göremiyorum.”

Anselina genç adama onaylamayan bir bakış attı. “Bir süreliğine anneannesinde kalmaya gitti.”

Falcon ifadesiz tuttuğu yüzüyle, “Nerede olduğunu söyler-seniz kendisine bu durumu açıklarım. İsterse yeğeniniz de benimle gelebilir,” dedi.

“Ben gelmediğim takdirde Kayla’nın size inanabileceğini aklınız alıyor mu? O aptal bir kız değil. Söylemedi demeyin sizi fazlasıyla uğraştıracaktır.”

Jael’in sözü üzerine odada bulunanların yüzünde oluşan gülümseme Falcon’a belki de bu işten vazgeçmesi gerektiğiyle ilgili bir uyarıda bulunuyordu. Ama ne olursa olsun geri adım atmayan genç adam bu imayı görmezden geldi.

Çadırılı arabaların bir çember oluşturacak şekilde dizilmesiyle bir alan oluşturulmuş, açıklıkta yanan ateş ve pişen yemeklerin kokusu etrafa yayılmıştı. Yıkılan çamaşırlar çalı öbekleri ve gerilen ipler üzerine atılmış, kuruması bekleniyordu. Gitme vaktinin yaklaştığını hatırlatan orman sonbahar kuyordu.

“Hadi ama Nana! Bütün bu saçma karışımları öğrenmeme gerek yok ki!” İlk konuşmaya başladığında adını söyleyemediği anneannesine Nana demişti. Yaşlı kadının adı Nadezhda olmasına rağmen artık bu isimle anılıyordu.

Yaşlı kadın, boya ile belirginleştirilmiş siyah gözlerinde ayıplayan bakışlarla, “Sen bu ailenin son kadınısın! Elbette öğrenmek zorundasın!” diye homurdandı. İki örgü halinde topladığı beyaz saçlarının üzerine geçirdiği üç köşeli başörtüsünü arkaya bağlamış, kulaklarında sallanan iri halka küpelerin sürekli sallanışı eşliğinde durmaksızın konuşan bu kadını dünyayı terk etmiş olarak düşünmek zordu. Çok yaşlı olmasına rağmen hayat doluydu.

Kayla on beş gün önce kamp alanına ayak bastığından bu yana, ölüme yaklaştığını düşünen Nana sürekli ona bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Şimdi ise katunasından -arkası çadırılı

arabası- çıkardığı çeşit çeşit ot ve kavanozları belirli bir sırayla dizmişti. Bir süredir her burnuna uzatılanı koklamaktan başı dönen genç kızın tek istediği ilerideki gölde yüzmek, ağaçları incelemek, çocuklarla koşturmaktı. Bu fırsatı değerlendirip ormanda araştırmaya çıkmalıydı. Ancak Nana nefes aldırıyordu. Daha doğrusu temiz hava dışında her türlü kokuyu alıyor, bir tek rahat nefes alamıyordu.

Nana kabilenin en yaşlı üyesi konumundaydı. Bu yaşta olan kabile büyükleri özellikle kadınlar, büyücü olarak saygın bir konuma sahiptiler. Kabilenin ruhani lideri her zaman yaşlı bir kadın olurdu. Çingeneler görünenin aksine anaerik bir yapıya sahiptiler. Nana için bütün becerilerinin ve ilminin bir sonraki nesile aktarılması çok önemliydi. Kendi soyundan gelen tek ve son kadın Kayla olduğu için, kabilesinin gelecekteki durumunu düşünmek zorundaydı.

“Bu ne?” Nana’nın uzattığı kavanoza burnunu yaklaştırıp kokladı. “Dulavrat otu.”

“Pekâlâ, bu nedir?”

Tanrı aşkına, koklamaktan burnunu hissetmiyordu artık! “Tatula.” Yüzünde sahici bir dehşet ifadesiyle, “Tamam Nana, bu kadar yeter! Zaten kokuları ayırt edemez hale geldim. Bırak gideyim, lütfen ne olursun. Zaten hepsini biliyorum,” diye sızlandı.

Mirela tam da o anda kurtarıcı gibi yetişti. Esmer yüzünde bembeyaz görünen dişlerini sergileyen bir gülücükle, “Kayla göle gidiyoruz, geliyor musun?” diye sordu.

Kayla Nana’ya dönerek yalvaran bakışlarla, ellerini önünde dua eder gibi birleştirerek izin vermesi için baskı yaptı. Nana’nın uzun kemikli ellerinin gidebilirsin işareti üzerine sevinçle çığlık attı.

İki kız bekleyen gruba doğru giderken duydukları nal sesiyle duraksayıp döndüler. Gelenler henüz arabaların arkasında kaldığı için görünmüyordu. Kayla at üstündeki Jael’in

görünmesiyle yüzünü kaplayan geniş gülümsemeye engel olmadı. Ona doğru yürürken, “Seni daha uzun süre göremeyeceğimi sanıyordum!” diyerek genç adama sitem etti. Jael attan inip kızı yanaklarından öptü. “Aslında gelmek gibi bir niyetim yoktu.”

“O zaman neden buradasın?”

Jael cevap vermekte bir anlık gecikince, arabaların arasından çıkan diğer adamı görmek Kayla’da şok etkisi yaratmıştı. Gözleri önce kocaman olurken, sonrasında ise çatılan kaşların altında kızgınlıkla parladı. Jael’e hışımla dönerek onu parçalama isteğiyle üzerine yürüdü. “Onu buraya nasıl getirirsin? Seni aptal!”

Sesi ormanın dinginliğinde aniden esmeye başlayan fırtına kadar sertti. Jael onu kollarından tutup durdurmaya çalışırken, “Kayla dinle, bir açıklaması var,” diyerek sakinleştirmeye çalıştı.

Genç kız şu an hiçbir gerekçe dinleyecek durumda değildi. Lanet adam buradaydı! Peşine düşeceğini söylemişti ve dediğini de yapmıştı. Üstelik ailesi adama eliyle koymuş gibi kendisini sunmuştu. Uzanıp Jael’in elinde tuttuğu dizgini çekerek atın üzerine bir sıçrayışta atladı. İzleyenlerin şaşkın bakışları arasında saniyeler içinde açık alanı terk ederek ormanın derinliklerine daldı.

Falcon ormanın ortasında bulunan açıklığın kıyısında, genç kız ve Jael’in konuşmalarını izliyordu. Kız bir baronesten çok gerçek bir Çingene’ye benziyordu. Göğüslerinin büyük bölümünü sergileyen, göğüs altından beline kadar olan bedenini de açıkta bırakan kıyafeti yatak odası için bile fazlasıyla açıktı. Altında ise kat kat etek, korse ve diğer ıvrır zıvrır kullanmadığını gözler önüne seriyordu. Tanrı aşkına! Bu kız ne yapmaya çalışıyordu?

Henüz kendisini fark etmemişti. Baştan ayağa incelediği kız sıra dışı görünüyordu. Gülümseyen kırmızı dudaklarının arasından inci gibi dişleri parlarken, üzüm karası saçları dalga

dalga beline inerek açıkta olan tenini okşuyordu. Saçına kor-san bantlarından birini geçirmişti. Güneş son ışıklarını teni-nin üzerine serpiştirerek altın yansımalar oluştuyordu.

Lanet olsun! Burada durmuş kendisini dolandıran kadına hayranlıkla bakıyor olamazdı. Evet, bir an önce kendisine gel-mesi gerekiyordu. Bu çetenin neler yaptığını ortaya çıkarma-ya çalışırken kadının cazibesine kapılmak planlarında yoktu. Birkaç dakika sonra kız bakışlarını çevirip onu gördüğünde, öfkeyle esmeye hazırlanırken burada kızgın olanın kendisi ol-ması gerektiğini fark etti. Bütün dikkati kızın yüzünde toplan-mıştı. Gözleri değdiği yeri yakıyordu. Aynı zamanda umutsuz bir farkındalık da vardı bu bakışlarda. Genç adam kendi yü-zünde olan acımasız kararlılık karşısında kızın bir an nefesini tuttuğuna ve dehşete kapıldığına yemin edebilirdi.

Eğer suçluysa arkasına bakmadan kaçacaktır. Kaçacak mısın küçük çingene, yoksa kalıp meydan mı okuyacaksın?

İçinden geçenlerin ışığında kıstığı gözlerini merakla onun üzerine dikti. Genç kızın aniden dizginlerini kapıp bir erkek gibi sıçrayarak bindiği atla ortadan kaybolduğunu görünce gülümsedi. Uzun süredir bir avın peşine düşerken böylesine heyecanlanmamıştı. Atını hafifçe topuklarken Jael'in yanından geçerken, "Tamam, ben onunla konuşurum!" diye bağırarak kızın kaybolduğu noktaya atını sürdü.

Ormanın içinde ağaç dallarından korunmaya ve nereye gittiğini tahmin etmeye çalışarak ilerlerken hızlanamıyordu. "Hadi küçük sincap, nereye gittiğinle ilgili ipucu ver ki, seni yaptıklarına pişman edebileyim."

Ormanın değişik renklere bürünmesi gün batımını hatırlatıyordu. Yeşil ve sarı otların harmonisi etkileyici bir bileşim oluşturmuştu. Yıllardır hayattan şu an aldığı hazzı almadığını hissederek uçsuz bucaksız göğün altında uzanmak istedi.

Seyrek ağaçların oluşturduğu yeni bir açıklığı geçerken kı-zın atının son adımına gözleri takıldı. Hızlanıp bu kovalama-caya bir son vermesi gerekiyordu. Nereye kaçabileceğini sanı-yordu acaba? Genç adam için başıboş serkeş duyguların içinde

kaybolmanın tatlı hazzı, bu kaçma kovalama işini eğlenceye çevirmişti. Çekici küçük çingene ne kadar eğlenceli olabileceğini kanıtlamıştı. Asiliği ve isyanını destekleyen mizacı hayal kırıklığını bir anda yok etmiş, yerini hoş bir eğlenceye bırakmıştı. Çok yakında kendisini tuzağa düşürmenin büyük bir başarı değil, inanılmaz bir hezimet olduğunu anlayacaktı. Çok yaklaşmıştı ki başını çeviren Kayla da onu gördü. Hızlanmaya çalışsa da kendi atı, kızın altındaki attan daha iyi görünüyordu.

Kayla, Dük'ün yüzünde beliren alaycı ve keskin gülümsemeyi fark edebileceği kadar yakın olduğunu tahmin etmemişti. Acı çektirmeye istekli ve kararlı bir adamın peşinde olduğunu bilincinde atını kırbaçladı. Üzerine atlayan ağırlıkla çığlık atarak yere düşerken saçı Dük'e dolanmıştı. Havada bir an asılı kaldığı zannına kapılırken, beline dolanan güçlü kollar kızı arkasındaki sert bedene yapıştırdı. Bir tam dönüşü nasıl ayarladığını bilmiyordu ama genç adam kızı korumak için yere ilk çarpanın kendi bedeni olmasını sağlamıştı. Küçük çığlıklar, derin solumalar birbirine karışırken, kurumaya başlamış ve henüz yeşilliğini kaybetmemiş çimenlerin üzerinde yuvarlandılar. Falcon son dönüşle kızın bedeninin altında kalmasını sağlayıp olduğu yere sabitledi.

Kayla ikisine birden dolanmış saç buklelerinden onun yüzünü göremiyor, sadece derin nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Hırsla kurtulmaya çalışırken, "Seni lanet olası ahmak! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye cırlayarak genç adamın yeni çıkmaya başlayan sakallarına takılmış saçlarını tutup çekti.

Falcon, onun debelenmesine acımış gibi üzerini sarmış olan siyah buklelerden kurtularak kızın tepesinde toplanacak şekilde yığıldı. Aralarındaki saç yığını kenara çekilince birbirlerinin yüzüne ne kadar yakın oldukları ortaya çıktı. Kızın simsiyah gözlerinde irislerinin görünmeyecek kadar kara olduğunu fark edebileceği kadar yakındılar hatta. Bir an bu siyahlıkların içine çekildiğini hissederek kendini kaybetti. Derin nefes alıp veren göğsü, kızın yumuşak göğüslerine baskı yapıp sertleştirtince aralarında oluşan kıvılcım ikisini de ürpertti. Nefes nefese kalmışlardı. Genç adam onun kokusunu içine çekerken burun delikleri genişledi. Kızın biçimli burun kanatlarının da aldığı

derin soluklarla hareket ettiğini görünce içinden geçen istek dalgasına engel olamadı. Bir an önce dikkatini hareketlenen kanın toplandığı hassas noktasından başka bir yöne çekmeliydi.

“Nereye kadar kaçabileceğini sanıyordun, küçük çingene?” Sesindeki isteği bastırarak konuşmaya çalışmıştı.

“Gerekirse dünyanın sonuna kadar!” diyen Kayla, hırçınca söylediği sözlerin adamın bakışlarında yanıp sönen zafer ifadesini keskinleştirdiğini gördü.

“Bir işe yaramayacağını tahmin etmeliydin, sana söylemiştim. Benden kurtuluşun olmadığını o içinde tilkiler dolaşan aklına soksan iyi edersin.”

“O tilkilerin seni parçalamasını zevkle izleyeceğim! Şimdi çekil üzerimden!”

“Ben ne zaman istersem o zaman bırakacağım, tatlım.” Onun ormanın kokusuna karışan kokusu, yüzüne çarpan ılık nefesi bedeninin arsız olan bölgelerinde beklentiye neden olmuştu. Gözlerinden geçen ifade içinden geçenleri dışa vurmuş olmalı ki kızın gözleri korkuyla büyüyünce gülümse-di. Kıpırdamasına fırsat vermeden yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarıyla mühürledi. Dolgun dudakların ipeksi ılıklığı ve yumuşaklığı tahrik olan bedenindeki kıvılcımı yangına dönüştürerek genç adamı kendinden geçirmişti. Dudaklarını hafifçe onun dudaklarında gezdirdi. Titrediği halde karşılık vermeyen kızın yanağında dolaştırdığı parmağını aşağılara doğru sürükledi. Göğüslerinde durarak çekici yükselteleri kavradığında, gelen inlemeyle genç adam memnuniyet dolu hırıltılı bir nefes aldı. Şevkle ağzının içine daldırdığı dili doymayan bir açlıkla keşfetmeye başladı.

Kayla sürüp giden öpücüğün etkisinden çıkmayı istese de, daha önce hissetmediği ateşli dürtüler bu anın büyüünün bozulmasına izin vermiyordu. Nihayet genç adam gönülsüz bir yavaşlıkla dudaklarını dudaklarından ayırdığında, almayı unuttuğu soluğu derin derin içine çekti. Göz göze geldiği adamın mavimsi yeşil gözlerinin artık fırtınalı bir okyanus rengine

dönüştüğünü görebiliyordu. Yaşadığı çalkantılı hislerle yeşilini yutarak daha da mavileşmişti. Bir türlü çekemediği bakışlarını o maviliklerde unutmuş gibi irileşen gözlerle bakıyordu.

Falcon bir öpücükle onun sivri dilini susturabildiğini fark edince, bu bilgiyi daha sonra sık sık kullanabileceğini düşünerek bir kenara kaydetti.

“Bir öpücüğün seni böyle sessiz hale getirmesi şaşırtıcı. Sanki daha önce öpüşmemişiz gibi. Öpüştük öyle değil mi küçük karım?”

Yanaklarını kaplayan kızılıkla ne kadar çekici olduğundan habersiz olan Kayla, gururlu olmaya çalışarak hırçın bakışlarını adama dikti. “Bu tür müstehcen konuları çevrenizde olan leydilerle de konuşuyor musunuz? Yoksa bu bana özel uyguladığınız bir saygısızlık mı?”

“Seni leydi olarak görmediğim gerçeğini bir tarafa bırakacak olursak, karım olduğumu iddia ettiğine göre seni öpmüş olmalıyım.” Bilmiş bir gülümseme dudaklarından gözlerine ulaştı. “Asil leydilerin kapalı bir odada ne kadar açık konuştuğunu duysan sen bile o küçük pembe dilini yutardın.”

“Sen bile derken?”

Falcon kollarının üzerinde hafifçe doğrularak onun dağınık ve fazlasıyla erotik görüntüsünü yeniden inceledi. “Utanma duygusu olmayan bir çingene.”

“Bu sonuca nasıl ulaştınız, düzenbaz Ekselansları?”

“Bir adamı kaçırıp çırlıçıplak soymandan, dolandırıcı karım.”

“Aldatılan her genç kadın gibi ben de hakkımı arıyordum.”

Falcon’un küstah kahkahası ormanda yankılandı. “Benim çevremde erkek gibi ata binen, adamı kaçıran, küfür eden, davetli olmadığı bir yere kılık değiştirip girerek hakkını arayan bir genç hanım hiç görmedim.”

Kayla bir erkeğin gözünden kendisini anlatan adamın söyledikleriyle içten içe incindiğini belli etmedi. Karşısındaki ya-

kısıklı adamın gözünde hiçbir cazibeye sahip olmadığının açık açık söylenmesi yüzüne tokat gibi inmişti. Bu yaşamı seçerken bencillik yapmış, rahat ve özgür olmayı istemişti. Göz ardı ettiği gerçekse diğer insanların bu davranışlarını hoşgörüyü karşılamayacağıydı. O zaman neden inciniyordu ki? Genç adamın onu çekici bulmamasına içerlediğini söyleyen iç sesi doğru söylüyor olabilir miydi?

“Senin gibi bir Gadjo⁶ beni ve yaşantımı anlayamaz. Siz yüzlerce yapay ışığın aydınlattığı avizeler altında, terle parfümün karıştığı bir salonda dans etmeyi tercih ederken ben, yıldızlı gecede serin otların üzerinde çıplak ayakla dolaşmayı tercih ederim. Siz kendinizi devasa malikânelere kapatıp sıkıcı geçen gün için mızızlanırken ben, eyersiz at üzerinde tenimi yalayan rüzgârın verdiği hisle, özgürce dörtmala giderken sıkıntı nedir asla bilmem. Evet, sizin tanıdığınız leydilerle aramda hiçbir benzerlik olmamasına rağmen hayatımdan ve kendimden memnunum.” *Kayla seni yalancı! Hayatından memnun olabilirsin fakat kendinden hiç memnun olmadın!* Siyah gözlere kilitlediği mavi yeşil gözlerini bir kez bile kırpmadan kızı dinleyen Falcon, söylediklerinin onu bu kadar kıracağını düşünmemiştir. Evet, saklamaya çalışıyor, kırgınlığını sözleriyle yalanlıyordu ama gözleri sihirli bir küre gibi genç adama bütün duygularını aktarıyordu. İçinden geçen kızı teselli etme duygusunu göz ardı etti. “Sen de yarı Gadjosun. Neden Gypsylerin dışında kalanları aşağılarken, onların seni aşağılamasına alınıyorsun?”

“Ben kimseyi aşağılamadım. Sizin yanılmanız bizi aşağılayabileceğinizi düşünmeniz. Sanki bu doğuştan verilmiş bir hakmış gibi.”

Birbirlerini tanımıyorlardı. Yanlış zamanda, yanlış şartlarda tanışmışlardı. Farklı olduklarını düşündükleri dünyalara aittiler. Geçmiş ve gelecekle ilgili durumlarını konuşmaları gerekirken asalet kavramını, insanlara bakış açılarını tartışıyorlardı. Hiçbir sona ulaşmayacak aptalca bir tartışmaydı.

Falcon amacından saptıran ısıltısıyla, uçuşan kar taneleri kadar kıvrak tavırlarıyla aklını çelen kızıdan uzaklaşması ge-

⁶ Gadjo: Çingenelerin Çingene olmayanlara verdiği isim (ed.n.)

rektiğini biliyordu. Kıza söylediği sözler daha çok kendini ikna etme ve gerçekleri gösterme amaçlıydı.

“Ah, küçük çingene! Ben ahlakı bozuk, ruhunun olmayışı-na aldırış etmeyen bir adamım. Bu nedenle hiçbir iyi özelliği-min olmadığını bilerek söylemeliyim ki, Çingene veya başka bir milletten olman benim için hiçbir şeyi değiştirmez. Çamur çamuru pis diye yargılayamaz.”

Kayla onun kendisini aşağılayan konuşmasına hayretle bakarken kaşları saç diplerine kadar yükselmişti. “Kendinizi aşağılamanız bana yaptıklarınızın haklılığı konusunda ruhunuzu teselli ediş biçiminiz mi?”

Falcon kızın hazırcevaplığı ve sivri dili nedeniyle, asabi duygularını kükreyerek ortaya dökme ihtiyacıyla kıvransa da dilini tuttu. “Kendimi teselli etme ihtiyacı duymayacak kadar vicdansızım. Ayrıca sana yaptıklarım derken bir açıklama bekliyorum.”

“Şu nikâh işi ve arazilerime el koyup ortadan kaybolmanız!” Kayla öfkeyle yanıp tutuşmaya başlamıştı. Dişlerinin arasından tıslar gibi dökülen sözleri iğne halinde genç adama batırmayı dileyerek söylemişti.

“Söylediklerin kulağıma çok anlamsız geliyor.” Kızın öldürücü bakışlarını görünce en azından onu teselli edecek bir açıklama sunması gerekiyordu. “Çünkü hiçbirini hatırlamıyorum.”

Kayla’ya hâlâ adamın altında yattığını acıyan sırtı hatırlattı. Falcon’un boş bulunmasını fırsat bilerek göğsünden ittirdi. “Çekil üzerimden seni dolandırıcı, alçak pislik!”

Yana yuvarlanan genç adam sanki itilen o değilmiş gibi tek dirseği üzerinde doğruldu. “Ne kadar ayıp. Bir düşesin kocasına bu şekilde kaba hitap edişini cemiyet duysa ne der sonra?”

Adamın şehvet çemberinden kurtularak rahatlayan Kayla çalılar, ağaçlar ve gökyüzüne attığı bir bakışla, “Cemiyetin umurunda olduğumuzu hiç sanmıyorum,” dedi. Sonra genç adamın söylediklerini tam olarak idrak etmenin şaşkınlığıyla

onun yüzüne baktı. “Çelişkili konuşuyorsunuz, Ekselansları. Az önce hatırlamıyorum diyordunuz, şimdi ise kocam olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Bir karar verin! Ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

“Bu iddiayı sürekli tekrar eden sensin. Ben de sana güvenmek ve inanmak istiyorum.”

“Kim olduğunuzu bilmiyorum. Şu ana kadar inkâr ettiğiniz bir bilgiyi aniden kabul etmiş olmanız kuşku uyandırıcı.”

Kayla sözlerini bitirince uzaklaşmaya niyetlendi. Bileğine yapışan genç adamın yeniden kızı altına hapsedmesiyle sabırsız ve telaşlı bir şekilde çırpınıp kurtulmaya çalıştı.

“Kes şunu!” Havada asılı kalan emirle olduğu yerde kalan genç kız onun sert bakışları karşısında kıpırdamamaya çalıştı. “Sana açıklamaya çalışıyorum, beni dinleyeceksin!”

“Size konuşmak için bir şans vermiştim. Kapınıza geldim ama siz ne yaptınız? Beni kovdurdunuz!”

Falcon her söylediğine verecek bir cevabı olan genç kızı silkelemek istedi ancak altında yatan narin ve çekici bedeninin varlığını fark eden kendi bedeninin yeniden hareketlenmesini hiç beklemiyordu.

“Gerçekten de aptallık etmişim.”

Bu ne demekti şimdi? Yüzü yüzüne çok yakın, neredeyse burun buruna ve onun her ayrıntısını -mavi yeşil gözlerindeki dalgalanmayı bile- bu kadar net görebiliyorken, aralarında değişen şeyin ne olduğunu anlayamadı. Gözlerindeki ifade mi yoksa ses tonu mu değişmişti? Hay lanet! Neler olduğu konusunda çelişkili dalgalar gönderen bedenini de anlayamıyordu. Karışan aklıyla pozisyonlarındaki samimiyetin henüz farkında olmayan Kayla, “Hangi konuda aptallık etmişsiniz?” diye sordu.

“Sana inanmayarak yaptığım saygısızlıktan bahsediyorum.”

Aralarında oluşan sessizlikte, çevrelerinden gelen kuş cıvıltıları ve ormanın kendine has sesi daha netti. Ayrıca ikisi

arasında değişimin sessizce yayılışının birlikte farkına vardılar. Falcon aniden üzerinden yuvarlanıp kızı serbest bıraktı. Baştan çıkmaya hazır bedenini dinleyecek değildi. Amacını unutturmasına izin vermeyecekti.

Birdenbire kendisinden uzaklaşan adamın sıcaklığından yoksun kalmış gibi bir hüznle doğrulup oturan genç kız, eteğini ayaklarına kadar çekerek bacaklarını kapattı. Savrulan ve düğüm düğüm olmuş saçlarını bir parça düzeltmeye çalışması boşa uğraşmak demekti. Arkasına savurduğu buklelerinin icabına sonra bakacaktı.

“Bu sözleri sizden duymak çok şaşırtıcı.”

“Biliyorum, inanmamakta haklısın ama o zaman henüz bilmiyordum.”

“Bilmediğiniz neydi?”

“Daha doğrusu hatırlamıyordum diyelim. Aslında hâlâ hatırlamıyorum.”

Şu asillerin her lafı böyle ironik bir tavırla uzatmalarından nasıl da nefret ediyordu. “Neyi hatırlamıyordunuz?” Genç kızın sesi sabırsız ve hırçın çıkmıştı.

Falcon uzandığı yerden, “Evli olduğumuzu,” derken onun vereceği tepkiyi samimi bir merakla bekliyordu.

Rüzgârın yeniden dağıttığı saçını geri atmak için kaldırdığı eli duyduğu cümleyle havada kaldı. Kuşlar onunla alay etmek için kahkaha mı atıyordu? Dalları okşayan rüzgârın kıkırdadığına emindi. Ya da uzaktan gelen derenin şırıltısı şapşal şapşal diyerek akıyor olabilir miydi? Evli olduğumuzu hatırlamıyordum mu demişti? Gerçekten de bu cümleyi söylemişti, öyle değil mi? Gözlerini onun asil çizgilerinde, küstahlık akan yüzünde, kendini beğenmiş bir tavırla kıvrılmış dudaklarında, söylediği şeyin hiçbir tuhaflığı yokmuş gibi bakan mavi yeşil derinliklerinde gezdirdi.

Adam ciddi görünüyordu. Ciddi...

Kayla kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladığın-

da, Falcon kızın böyle bir tepki vermesini ciddi beklemiyordu. Biraz önceki huysuz ve hırçın kız gitmiş yerine büyüleyici kahkahası ormanı saran, doğayla bütünleşmiş bir peri gelmişti. Bu planı yaparken, kızın verdiği veya vereceği tepkileri düşünürken kahkahalarla güleceği hiç hesapta yoktu. Bu çok can sıkıcıydı.

“Yeterince eğlendirebildiğime sevindim.”

Adamdan gelen soğuk duygusuz sesle Kayla’nın kahkahaları yavaş yavaş söndü. Gülmesini kendisine bir hakaret olarak algılayan Dük’ü gücendirmişti. Ama bir aptalın bile inanmayacağı böyle bir bahaneye sarılıp yeniden karşısına çıktığına inanamıyordu.

“Şimdi gerçekten de bu söylediklerinize inanabileceğimi mi düşündünüz, Ekselansları?” Sorusu baştan sona alaycılık kokuyordu ama genç adamın asıl sinirini bozan sonundaki Ekselansları sözcüğünü *sen bir aptalsın* ifadesiyle söylemiş olmasıydı. Falcon sinirle dişini dudağına geçirip nefes almaya yoğunlaştı. Eğer kızı ikna edemezse bu işin arka boyutunu asla ortaya dökemezdi. Amacı için alttan alarak yumuşak bir tavır sergilemesi gerekiyorsa buna da katlanacaktı.

“Senden ayrıldıktan sonra Londra’ya döndüğümde geçirdiğim ağır ateşli hastalıktan dolayı iki hafta boyunca kendimi bilmeden yatmışım. Nihayet yaşam belirtileri gösterdiğimde herkes derin bir nefes almış. Yalnız kendime geldiğimde son iki ay içinde yaşadıklarımı hatırlamıyordum. Doktor ağır ateş sonucu olabileceğini ve zamanla hatırlayabileceğimi söyledi. Bu iki ay içinde neler yaptığımı düşünürken, sen çıkıp geldin ve karım olduğunu söyledin. Haliyle ben de inanmadım.”

Kayla’nın çokbilmiş gözlerinde anlatılanlara hâlâ inanmadığını gösteren bir ifade vardı. “Peki, hatırlamıyorsanız beni nasıl buldunuz?”

Genç adam dudaklarındaki memnun gülümseyişi saklayarak sesine daha duygusal bir ton verdi. “Avukatıma Peder Stewen’dan gelen bir belge sayesinde.”

Şimdi kızın ilgisini çekmiş görünüyordu. Yüzünü genç

adama dönerek saklayamadığı bir ilgiyle bakıyordu. “Peder Stewen’den ne belgesi gelmiş?”

“Bir nikâh akdi... Haliyle evlendiğimi düşünerek kâğıtların resmîleşmesi için gerekli başvurularda bulunmuş. İşlemler bitince imzalamam için bana getirdi. O zaman fark ettim ki, hatırlayamadığım son iki ay içerisinde evlenmişim.”

Kayla ağzı bir karış açık, genç adama dönen gözlerinde büyüyen bir şaşkınlıkla donup kalmıştı. Hatırladıklarıyla gözlerini devirerek kapatırken kendine küfretti. Bilmesi gerekirdi, değil mi? Kâğıtları alınca nikâh akdini yakmış ve her şeyin bittiğini düşünmüştü. Dük’ten kaçarken bir ara içinden geçen pederi görmesi gerektiğiyle ilgili o cılız sesi duymazdan gelmişti. Şimdi ne halt edecekti?

“Senin de anladığın gibi ismine ve nerede yaşadığına o kâğıt sayesinde ulaştım. Gelip durumu açıklamak istedim.”

Kayla içinden geçen çılgılık atma isteğini bastırmaya çalışarak gözlerini açtı. Genç adamın dışında herhangi bir yere bakma düşüncesiyle bakışlarını çevresinde gezdirdi. Ağaçtan sarkan örümceğin sallanışına, üst dallarda birbirine kur yapan kuşlara bakarak, “Yani biz şimdi gerçekten evli miyiz?” derken sesi bu işten hiç memnun olmayan birinin hoşnutsuzluğuyla çıkmıştı.

“Evet, evliliğimiz gerçek.”

“Ama iptal ettirebiliriz. Benim istemediğim senin de hatırlamadığın bir evliliği neden sürdürelim ki?”

Falcon bu mantıklı açıklamayı yapan kızın gözlerinde beliren umut dolu bakışı görmek istemese de, gözüne gözüne sokan yüz ifadesine öfkeyle homurdanmamak için dişlerini sıktı. Ne reddettiğinden haberi bile yoktu bu zavallı çingene-nin. Londra’da genç adamı evlilik kafesine kapatabilmek için onlarca kadın uğraşırken, bu sıradan kadın elinin tersiyle onu itiyordu. Belki de gerçekten istemiyordu, sadece kurdukları plana sadık kalmak için nikâhtan vazgeçiyordu. Bu kadar aptal olabilir miydi? Unvan ve o kadar servetten öyle kolayca vazgeçemezdi. Kızın peşine düştüğü arazi kendi servetinin

yanında okyanusta bir zerre kadardı. O zaman asıl amaçları neydi? Evliliğin iptali sırasında para koparmaya mı çalışacaklardı? *Bu kadar kolay olmayacaktı! Önce yaptıklarını ödeyecek ve sonra beş parasız kapının önüne koyulacaksınız. Fakat hepsinden önemlisi sizinle işim bittiğinde, yanımda kalabilmek için yalvaran, sırlısıklam âşık bir kadın olacaksınız.*

Kızın heyecan dolu gözlerle cevap beklediğini fark edince, “Elbette yapabiliriz ancak ikimizin de Londra’da olması gerekiyor. İfade ve başvuru kâğıtlarının hazırlanması için,” diyerek son kozunu da ortaya sürdü.

Genç kızın bu bilgiyi sindirmesi için zamana ihtiyacı vardı. Evli olduğu ama kesinlikle tanımadığı bir yabancıyla, hiç sevmeyen bir şehirde yaşamak istemiyordu. Bir kere karşısındaki adama artık güvenmiyordu. Ne yapacağı belli olmayan biriydi. Şu an hatırlamıyorum dediği evliliğinden kurtulmak için ayağına kadar gelmiş olan Dük’ün konuşurken gözlerinden geçen anlık duygular, adamın bir şeyler sakladığı izlenimi veriyordu.

“Bana ihtiyaç olacağını hiç sanmıyorum.”

Falcon geniş omzunu silkerek, “Sen bilirsin, bana göre değişen bir durum yok. Sonsuza kadar evli kalabiliriz,” dedi.

Kayla kuşkulu bir tavırla adamın rahat ve umursamaz havasını izlerken tereddüde düştü. Gerçekten de umurunda değil miydi? Yoksa blöf mü yapıyordu?

“Yani gelmezsem parmağınızı bile kıpırdatmayacaksınız, öyle mi?”

“Tatlım, bu evlilik benim işime gelir. Her sezon peşimde dolaşarak nefes bile almama izin vermeyen şımarık anneler ve onların mızımız kızlarını kendimden uzak tutmak için kullanabilirim. Anladığım kadarıyla asıl sen bu evliliği istemiyorsun, o zaman benimle gelip bu evliliği bitirmeme yardım edeceksin.”

Yerinden kalkan genç kız üzerindeki otları silkeleyerek başıboş otlanan atın dizginini tuttu. “Geri dönelim,” diyerek yarıdım ihtiyaç duymadan atın üzerine sıçradı.

Falcon, cevap vermeden atına yürüyen kızı izlerken, bir kadının erkeksi bir iş yaptığı halde bu kadar zarif görünmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Atın üzerinde erkeksi bir şekilde otururken eteği yukarıya sıyrılmış kızın vahşi doğayla olan uyumu ve cezp edici görüntüsü karşısında ağzının kurduğunu hissetti. Gerçekten de saçmalamaya başlamıştı. İçine düştüğü düşüncelerden kurtulabilecekmiş gibi başını sallayarak atma yürüyüp çevik bir hareketle bindi.

Altıncı Bölüm

Akşam güneşi son ışıklarını ormanın üzerine yayarken kamp yolunda sessizce ilerliyorlardı. Gelirken ne kadar hızlı hareket ediyorlarsa geri dönüş yolunda o kadar yavaşlardı. Kampın yapıldığı açıklığa geldiklerinde herkes yemek için hummalı bir uğraşıya girmişti. Eşit aralıklarla yakılmış meşaleler ortamı aydınlatmış, ortada yanan ateşin üzerinde devasa kazanlarda yemekler yenmeye hazır bekliyordu. Çocukların çığlık atarak koşturmalarına Falcon'un bilmediği bir dilde uyarılar ve konuşmalar eklenmişti.

Kayla, atını diğer atların bağlandığı kenarı çalılarla çevrilmiş olan bölmeye yöneltti. Falcon da onu taklit edip atını bu bölmeye kapattı. Genç kız enerjik adımlarla sekerek, ortada duran kazanlara doğru yürürken, onun salınan saçlarına ve esnek kıvrımlarına bakıp kaldığını fark eden genç adam, "Kahretsin! İlk defa bir kadın görmüş gibi davranmaktan vazgeç!" diye homurdanarak en yakınında olan ağacın altına oturdu.

Kalabalığın hareketlenişini, karınca ordusunun düzeninde yemek tabaklarının uzanışını, doluşunu ve yerine yeniden gelen boş tabakları izledi. Tabagını alan uygun bir yer bulup oturarak karnını doyuruyordu. Elinde iki tabak bulunan Kayla'nın yaklaşmasını bekledi. Genç kız üzerine dikilmiş bu ba-

kışlardan utanarak kızardı. Neyse ki ortam çok aydınlık, Kayla da beyaz tenli bir leydi değildi. Genç adama tabağı uzatırken, “Size uygun değil, Ekselansları. Bu akşam bizim yemeklerimize katılmak zorunda kalacaksınız,” diyerek iğneledi.

Genç adam onun sevimli iğnelemesine cevap vermeyerek tabağı aldı. Yanına oturan genç kız da onun sessizliğine ayak uydurarak yemeğini yemeye başladı. Falcon kızın değişken ruhuna ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Yaşadığı süre boyunca tekdüze ilerleyen ve sakin geçen hayatıyla gurur duymuştu. Çalkantılı duyguların esiri olduğu bir yaşam ona göre değildi. Fakat yanında sakince oturan genç kadının, monotonca yazılmış kaderinin kollarını tutup sarstığı ve dönülemez bir şekilde yaşamına müdahale ettiği duygusundan kurtulamıyordu.

Kayla içinde bulunduğu tuhaf durumun farkındaydı. Yanında oturan adamın burada bulunuşunu yadırgıyordu. Şu son bir ay içinde hayatının camdan bir engele çarpıp darıma-
dağın olduğu karabasanla yüzleşmek zorunda kalmıştı. İç karartıcı bir manastırda, kendini ve ruhunu Tanrı’ya adanmış bir rahibeyi bile kuşkuya sürükleyecek kadar değişken davranışlar sergiliyordu Dük. Kaçmak için gösterdiği bütün çaba rüzgârda savrulan küllere dönmüştü. Şimdi karşısında hangi kişilikle oturduğunu bile tahmin edemiyordu. İlk karşılaştığındaki mütevazı centilmen, kendisini bırakıp kaçan dolandırıcı, kapısından kovan züppe aristokrat, kaçırdığı öfkeli ve parçalamaya hazır kendini beğenmiş, peşine düşeceğine yemin eden inatçı zorba... Adamın binbir yüzü vardı.

Onun tabağı burnuna yaklaştırıp koklaması üzerine, “Merak etmeyin sizi zehirlemez,” derken nedense sesi kırılgın çıkmıştı. Adamın bu tınıyı fark etmemesini umdu.

Falcon tabaktaki değişik baharatlarla kokusu kaybolmuş yemeğe bakarak, “Nedir bu?” diye sorarken yemekten pek emin olmadığını vurguluyordu.

“Maçho.”

Genç kızdan gelen tek kelimelik cevabı anlamsız bulmuş

olmalı ki, kaşlarını kaldırarak devam etmesini bekledi. Kayla için için eğlenerek, “Balık,” diyerek yemeğine döndü.

“Balık gibi kokmuyor.”

“Siz ne sanıyordunuz, eşek eti ikram ettiğimizi mi düşünüyorsunuz?”

Onun sürekli kendisiyle alay etmesine, “Eşek hayır, ama köpek olabilir gibi geldi,” diyerek geri atış yaptı.

Kayla ağzındaki yemeği püskürtmemek için olağanüstü bir gayret sarf ederken omuzları sarsılıyordu. Yemeğini yutmaya çalışırken genç adama canavara bakar gibi baktı. “Tanrım, köpek bizde kutsal bir hayvandır, asla yenmez! Ama eşek eti lezzetlidir.”

Dük ağzında olan yemeği öksürerek püskürtünce, Kayla daha fazla kendini tutamayarak tabağını bir kenara bırakıp kahkahalarla gülmeye başladı.

Falcon iç cebinden çıkardığı mendille ağzını ve ellerini sil-di. Cemiyetin asil bir üyesi olarak daha önce hiç yapmadığı bir terbiyesizlikle ağzında olan yemeğini püskürtmüştü. Arkasındaki ağaca yaslanıp kibirli ve soğuk bir sesle konuştu. “Benimle alay edilmesinden hiç hoşlanmam.”

Genç kız Dük’ün canı sıkılmış ciddi yüzüne kıkırdayarak bakarken, “Ama şu anda kandırılmaya o kadar müsaitsiniz ki Ekselansları, şaka yapmadan duramadım,” dedi.

“O zaman Sevgili Düşesim, ileride başınıza gelecek olanları hak etmişsinizdir demektir.”

Kayla iri siyah gözlerini daha da açarak, sevimli bir şaşkınlık verdiği yüzünün ne kadar çekici olduğundan habersiz, “Benden öç alacağınızı mı söylüyorsunuz?” derken aynı zamanda gülmeye hazırды.

Falcon, kızı gördükten sonra almak istediklerine dair listenin hızla kabardığının farkındaydı. Ondan almak istediği pek çok çekici ve baştan çıkarıcı kıvrım olduğunu keşfetmişti. Göğüsleri, dudakları, o muhteşem kıvrımlı kalçaları, uzun

bacaklarının sakladığı kuytular... Sertleşen bedeninin verdiği rahatsızlıkla yerinde kıpırdama ihtiyacı hissetse de oturuşunu bozmadı. "Ne almak istediğimi bilsen bu kadar rahat olmazdın," diye homurdandı.

Kayla onun kendi kendine söylenişinden çıkarımda bulunamadan nereden geldiği belli olmayan büyüleyici bir ezgi ormanda ve karanlıkta dalga dalga yayıldı. Genç kız aniden ayağa fırlayınca, Falcon onu aşağıdan yukarıya doğru detaylı inceleme fırsatı buldu. Gördükleri zaten yanan bedeninin alev almasına yetecek kadar çekiciydi.

"Benim gitmem lazım," diyen Kayla küçük ve aceleci adımlarla uzaklaşırken, arkasından onu izleyen adamın aç bakışlarının farkında değildi.

Kız arabaların arasında kayboluncaya kadar izledikten sonra, bakışlarını müziğin geldiği yeri tespit edebilmek için meydanda dolaştırdı. Burada ne yapıyordu hiçbir fikri yoktu. Zaman ve mekân duygusu kaybetmiş mistik bir ortamda yapayalnız kalmış gibi hissediyordu. Yaptığı bütün planlar gözüne şu an öyle uzak görünüyordu ki... Sanki yaşamının farklı bir penceresinden olağanüstü bir dünyaya bakıyordu. Kendini bir an önce toparlaması gerekiyordu. Gizli işler çevirecekse bir oyuncu gibi davranmalı ve rolünün hakkını vermeliydi. Bu oyunda karşısında bulunan düşmanının cazibesine kapılıp avcıyken av olmaya niyeti yoktu. Fakat lanet olsun! Bu akşamüzeri altında yatan kızın baştan çıkarıcı bedenini yatağında ve çırlıçıplak hayal etmekten kendini alamıyordu. İçinde yanan ateşi onun altın rengi teninde söndürmek için delice bir istek duyuyordu. Soğuk ve kontrollü adam nereye gitmişti?

Açıklık alandaki hareketlenmeyle dikkatini oraya yoğunlaştırdı. Çok güzel üç genç kız ortadaki ateşin ve meşalelerin ışığında kıvrılarak müziğe uyumlu hareket ediyorlardı. Daha yakından izleyebilmek için yerinden kalkarak arabalardan oluşan çembere yaklaştı. Görebileceği bir noktada dururken, arabalardan birine omzunu dayayarak izlemeye başladı. Kızlar erotik kıvrımlar eşliğinde danslarına devam ederken birkaç delikanlı da değişik figürlerle kızlara katıldı. Erkeklerin yalva-

rır tarzda hareketlerine kızlar şuh karşılık verip reddediyorlardı.

Tam o anda meydana koşarak giren, kıvrımlarını çıldırtıcı bir yumuşaklıkla ve seksilikle kıvrarak dans eden kızın Kayla olduğunu fark edince, inleme dolu sesli nefesi ciğerlerine kadar çekti. Daha önce Paris'i ziyaret ettiğinde sokakta dans eden bir Çingene görmüştü. Sadece göğüslerini kapatan kısa bir gömlek giyen kızın, gördüğü diğer kadınlara göre neredeyse çıplak oluşu dikkatini çekmişti. Şu an Çingene kampının ortasında dans eden genç kız gibi. Beyaz kıyafeti içindeki bedeninin büyük kısmının açıkta oluşu ilk dikkatini çeken ayrıntıydı. Saçlarının simsiyah geceye karışan pırıltısı, karanlığın onu ele geçirdiği izlenimi veriyordu. El ve ayak bileklerinde şingırdayan bilezikler -onu doğunun gizemli haremlerinden çıkartıp kaçırmayı aklına koymuş- erkekleri deli edecek kadar masalsıydı. Ayağındaki kırmızı ayakkabılardan diğer kızlarda da olduğunu görünce merak etmekten kendini alamadı.

Delikanlılardan ikisi baştan çıkarmaya çalışan hareketlerle kızın önünde dans etmeye başlayınca yaslandığı arabadan doğruldu. "Ne lanet olası dolaplar dönüyor böyle?" Tıslamasına arkasından gelen boğuk gülüş cevap verdi.

Jael gösteriyi izleyen Dük'ün tavırlarına gülerek ona doğru yürümüştü. Genç adam öylesine hipnotize olmuş bir tavırla bakıyordu ki, gelip yanında durduğunu fark etmemişti.

"Kızlara talip olan genç adamlar ayakkabıları kendileri için çıkarttırmaya çalışıyorlar."

Genç adamın Kayla'nın çevresinde dönen iki adama diktiği bakışları öfkeyle kısıldı. "Yani şimdi şu iki serseri benim gözümün önünde karıma talip olmaya çalışıyorlar, öyle mi?"

Jael sırtarak bir süre düşündü ve başını yana eğerek, "Sanırım öyle yapıyorlar," diye mırıldandı.

Falcon'un daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu. Kızgın adımlarla açıklığın ortasında kıvrılıp bükülerek bütün erkeklerin aklını başından almaya kararlı bir şekilde karısına doğru yürüdü. O anda ne genç kızın sözde karısı olduğu, ne planları,

ne de iptal edilecek olan nikâhları aklına geliyordu. Sadece bu gizemli, çekici kadının kendi karısı olduğu ve başka erkekler tarafından baştan çıkarılmaya çalışıldığı gerçeğiyle öfkesine hâkim olamamıştı.

Kayla dansına devam ederken, göz ucuyla arabaların arasından sıyrılarak kendisine yönelen esnek ve güçlü bedenin hareketlerine yoğunlaşmıştı. Şaşkınlıkla dolu, genç adamın niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışırken, onun gelip tam önünde durmasıyla dansına son verdi. Sonra ise genç adamın yaptığına inanamadı. Falcon tek dizini yere koyarak önünde diz çöktü. İnce uzun ve güçlü parmaklarını kızın ayak bileğine uzattı. Bir süre tuttuktan sonra kızın sağ ayağını kaldırdı. Kucağına koyduğu ayağından ayakkabıyı çıkarıp sağ cebine yerleştirdi. Çimenlerin üzerine bıraktığı çıplak ayağın yerine diğer ayağı alıp kucağına koydu. Ayakkabıyı çıkarıp diğer cebine yerleştirdikten sonra ayağa kalkarak kıza elini uzattı. Kayla içine düştüğü şaşkınlıktan kurtulamadan uzatılan avuca elini bıraktı. Çekiştirilince de peşinden yürüdü. Dük'ün yaptıklarına ne anlam yüklemesi gerektiği konusunda tereddütlüydü. Evliliklerini geçersiz kılma konusunda konuştuklarıyla, şimdi yaptıkları birbiriyle çelişiyordu. Aklına gelen tek mantıklı açıklama genç adamın efsane ile ilgili gerçekleri bilmeyişiydi.

Falcon biraz önce durduğu yere gelince kızın elini bıraktı. "Sen bir düşessin, asla bu tür olaylara izin vermemelisin."

Kayla yaşadıklarının gerçek olup olmadığından emin olmayarak arkasını dönüp uzaklaştı. Bütün bunlar yaşanırken Jael'in orada durduğunu ve olanları izlediğini unutan Falcon, duyduğu sesle kızın arkasından bakmayı bırakıp ona döndü.

"Bir Çingene efsanesi var. Büyük ihtimalle duymamışsındır. Duyduysan bile ben yine de anlatmak istiyorum. Biraz önce yaptıklarınla başına neler geleceğini düşünebilmen açısından...Efsaneye göre Nivaşiler erkek su cinleri olup, şişkin vücutları, at toynakları, kızıl saçları ve sakalları vardır. İnsanları köprüden aşağıya çeker, onları suda boğar, ruhlarını çömlere hapseder ve yalvarıp yakarmalarını dinleyerek eğlenirler. Su cinlerinin dışı biçimini ise Nivaşiler'in kızları oluşturur.

Kendileri çok güzeldir ve elbise görevi gören gür saçlarının dışında, yalnız bir çift kırmızı ayakkabı giyerler. Göllerin dibinde muhteşem saraylarda yaşarlar ve yanlarına ölümlü insanoğulları alırlar. Eğer genç bir insanoğlu, mehtaplı gecelerde çayırarda dans eden Nivaşi kızlarından birini tatula tohumu ile büyüleyip ayağından ayakkabılarını çıkarmayı başarırsa, sadık bir hayat arkadaşı kazanmış olur. Çingenelere göre, Nivaşiler kendilerini gün ışığında görene şans, ay ışığında görene ise felaket getirirler.”Jael efsaneyi anlatmayı bitirdikten sonra genç adamın omzuna vurarak yanından uzaklaştı. Falcon ise dinlediği efsaneyi ve cebinde duran kırmızı ayakkabıları düşünüyordu. Jael’in söylediğine göre başına ömür boyu sürecek bir bela almış olabilirdi. Kendi kendine gülerek efsaneler hakkında düşündüklerini hatırladı. “Efsaneler, gerçek olmayan peri masallarıdır.”

Çayırların üzerine atılmış şilteye uzanmıştı. Bu zamana kadar yıldızların altında hiç uyumamıştı. Genç kızın yattığı çadırın arabanın hemen yanına serilmiş döşek aşırı derecede rahatsızdı. Sabaha kadar bütün kemiklerinin sızlayacağından emindi. Ceketini, boyunbağı ve yeleğini çıkarıp yan tarafına koymuştu. Çizmelerini çıkarma konusunda emin olamayarak ayağında kalmasını tercih etmişti. Ellerini başının altına alarak uzandığı rahatsız yerde uykusunun gelmesini beklerken, “Çizmenizi çıkartırsanız daha rahat edersiniz,” diyen sese başını çevirdi. Kayla bir battaniyeye sarınmış, arabanın merdiveninde oturuyordu.

“Gece yaratıklarını düşününce çıkarma konusunda endişeliyim.”

Genç kızıdan gelen hoş tınlı kıkırdamaya kendisinin de gülümsediğini fark etti. Böyle sürekli gülümseyen bir adam olmadığının farkındalığıyla yeni edindiği alışkanlığı garipseyerek, onun merdivenleri inip yanına oturuşunu izledi.

“Sizin gibi kocaman bir adamın küçücük yaratıklardan korktuğuna inanamıyorum.”

Falcon ay ışığı ve meşalelerin cılız aydınlığının kızın yüzünde oynadığı gölge oyununu seyretmeye dalmıştı. Alaycı sözlerine, “Küçük yaratıkların bir erkeğin başına ne belalar açacağını kimse bilemez,” diye mırıldandı imayla.

“Ayağınızda çizmeler de varken kaçmayı düşünüyorsunuz o zaman.”

“Bazen kaçsan da kurtulmak o kadar kolay olmuyor.”

Kayla ne hakkında konuştuklarını ya da konuşmanın hangi konuya kaydığını düşünürken, Falcon tek dirseği üzerine doğrulup ona baktı.

“Bana seninle nasıl tanıştığımızı ve düşünümüzü anlat.”

Kayla bu garip istek üzerine tuhaf duygulara kapıldı. Düğünü hatırlamayan kocası ondan tanışmalarını ve ayrıntılarını istiyordu. Hangi kadın bu durumda kalır ve garipsemezdi ki?

“Kasabanın meydanında çarpışarak tanıştık. Eve kadar bana eşlik ettiniz. Söylediğinize göre arabacınız yanlış yola girmişti. Yolunuzu kesecek haydutlardan çekindiğiniz için geceyi kasabada geçirdiniz. Bana söylediğiniz kasabada bir süre daha kalmaya karar verdiğinizdi.”

“Senin için mi kaldım yoksa etkilendiğim için mi?”

Bu nasıl soruydu böyle? Hem de genç bir kıza soruluyordu! “Bilemiyorum, bana kasabanın hazinelerini daha yakından tanımak istediğinizle ilgili bir bahane göstermişsiniz.”

“Çok kurnazca. Sonra ne oldu?”

Kayla onunla ilgili düşüncelerini ve hissettiklerini hatırlayarak kızardı. “Sonra kasabada kaldığınız süre içinde bana kur yapmaya başladınız. Genç bir kız küçük bir yerde yaşıyorsa fazla seçme şansı yoktur, evlilik konusunda demek istiyorum. Sizden gelen evlilik teklifi de ciddi olarak düşünmeyi gerektirecek kadar cazipti.”

“Çok açık sözlüsün, değil mi?”

“Neden? Söylememem gereken bir şey mi söyledim?”

Falcon canı sıkılmış bir şekilde, “Bana sadece Dük olduğum için evlendiğini söylerken kendimi hakarete uğramış hissettim,” diye homurdandı. Karşılığında da Kayla’nın küçük kahkahalarından biriyle ödüllendirildi.

“Hakarete uğramış hissetmenize üzuldüm fakat gerçekçi olmak lazım. O kadar kısa sürede hiçbir çift birbirine âşık olmaz.”

“İlk görüşte aşka inanmıyorsun o zaman?”

Kayla mutlulukla içini çekti. “Aslında inanıyorum. Annemle babam birbirlerine ilk görüşte âşık olmuşlar. Ya siz, ilk görüşte aşka inanıyor musunuz?”

Falcon bir süre gökyüzünde parlayan yıldızları izledi. “Ben aşka bile inanmıyorken ilk görüşte aşkın tamamen saçmalık olduğunu düşünüyorum.”

Kayla iri iri açılmış gözlerle genç adamın yüzüne baktı. Şu an gerçekten de gözlerini görebilmeyi ve bu düşüncesinde samimi olup olmadığını bakışlarından çıkarabilmeyi istedi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten, bende âşık olma yeteneği yok.”

“Böyle bir yetenek olduğundan haberim yoktu.”

Falcon’un kısık sesle attığı kahkahaya genç kız da gülümsedi.

“Aşk yetenek ister, eğer bu yeteneğe sahip değilsen asla âşık olamazsın,” diyen genç adamın söylediklerini bir süre düşündü. “Yani avcılık, atıcılık, müzik yeteneği gibi mi? Bu çok saçma.”

“Neden saçma olsun? Bir erkek kadının peşinden koşmalı, her isteğini yerine getirmeli, güzel sözler söyleyip ruhunu okşamalı, mutlu olmasını sağlamalı, korumaya ve kollamaya degeceğine inandığı kadını aramalı. Bence bu karmaşık işler için bir planlama yapıp akıllıca yol izlemeli ve yetenekli olmalı erkek. Bütün bu saydıklarımı yapmak gibi bir düşünce ve isteğe sahip olmadığımı için âşık da olamam, mantıken bu çıkıyor ortaya.”

Genç kız dinlediklerinden sonra hayretle, "Çok karmaşık bir düşünce şekliniz var, Ekselansları. Söylemeden duramayacağım, aşk plansız, programsız gelip sizi bulur. İsteksiz olmanız veya yetenekli olup olmadığınızı çok da umursamaz," dedikten sonra suskunluğa büründü.

İkisi de aynı anda kendi düşünceleri içine gömülmüşlerdi. Falcon, kızın kendisine gerçekten âşık olmadığını sadece unvanı ve parası için evlendiğini düşünürken -ki aslında bu evliliği nasıl yaptıklarıyla ilgili kuşkuları hâlâ vardı- kendisine yapılmış hakaretin içinde bir yerlerde her an biraz daha büyüdüğünü hissediyordu. O kadar mağrur ve küstahtı ki, düzmece de olsa bir evlilikte kişiliği göz ardı edilerek, diğer maddi vasıfları için kullanılmış olmak ağırına gidiyordu. Haliyle bu durum genç adamı öfkelenendirerek hırsla intikam almaya yönlendiriyordu.

Kayla ise evlendiği adamın o günden bu güne değişen tavır, davranış ve kişiliği ile ilgili sürekli çoğalan sorulara cevap bulmaya çalışıyordu. Davet gecesi kaçırdığı adam kaba, saygısız, küstah ve kendini beğenmişti. Şu an yanında uzanarak gökyüzünü izleyen adamsa acımasız ancak mütevazı görünüyordu. Belki de evlendiğinde bu yönünü hiç göstermediği için farklı gelmişti. Dük'e olan öfkesinin değişip yumuşamasını istemese de, sebepsiz hırçınlık ve nefret göstermeye de istekli değildi.

"Daha önce yıldızların altında uyumuş muydunuz?"

Ah Kayla! Sorduğun soru öylesine aptalca ki, adamın kuş tüyü yataklarda yattığını bilmene rağmen yıldızların altında yatıp yatmadığını soruyorsun! Çeneni kapatmayı ne zaman öğreneceksin, Tanrı aşkına!

Kayla dilini ısıırıp kendini azarlarken Dük, "Yıldızlara bakmak aklıma bile gelmezdi. Baktığımda da bu kadar parlak görüneceğini hiç ummuyordum. İs ve kurum soluduğum bir şehirde yıldızlar ve ay kötü görünmektense bulutların arkasına saklanıyordur herhalde," diyerek kızı şaşırttı. Genç kız adamın rahat tavırlarına ve ilgisizliğine bakarken, üzerindeki örtüyle beraber yanına uzanarak gökyüzünde parlayan ayın eşlik ettiği

yıldızlara baktı. “Çocukluğumda uçsuz bucaksız gökyüzünün altında uyumak; çatılı damlar ve ruhsuz tavanlardan kurtuluş, sınırsız özgürlük, düşlerimin kendini sonsuzluğa bırakışı demektir. Nana böyle gecelerde Çingene inanışları ve efsanelerini usulca mırıldanarak anlatır, bense hep düşlerime imkânsızları eklemeye devam ederdim.”

Falcon başını çevirince, kızın ay ışığıyla yıkanan profilinin albenisine takılıp kaldı. “Nana kim?” derken sihri bozmaktan korkan birinin sesiyle, fısıldayarak sormuştu.

Kayla da aynı fısıltıyla, “Büyükannem, bu kabilenin en yaşlısı ve büyücüsüdür,” diye cevapladı.

Falcon dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. “Büyücüler masallarda olur.”

Kayla onun inanmamasına kızmıştı. Başını çevirip adamın yarı karanlıkta bir kurt gözü gibi parlayan gözlerine ve inanmaz yüz ifadesine kaşlarını çatarak baktı. “İnancımızla alay mı ediyorsunuz?”

“Bütün bu aptalca büyü, sihir ve diğer saçmalıklara inandığınızı söyleme bana.”

“Kendini beğenmiş, küstah! Dünya sadece siz asil ve beyazların etrafında dönmüyor! Sizin dışınızda insanlar ve inanışlara ne zaman saygı göstermeyi öğreneceksiniz?”

Genç adam kızın bu konuda gerçekten fazlasıyla duyarlı oluşuna anlayışlı davranmayacak kadar kibirliydi. “Mantıksız inanışlara ve düşüncelere karşıyım, yoksa insanların farklı yaratılışları konusuna saygım sonsuz.”

Kayla adamın sinir bozucu konuşmasına deli olmuştu. Parlayan öfkesi her zaman bu gibi durumlarda ortalığı ateşe verirdi. “Bu nedenle Çingeneleri ve asil olmayanları hor görerek aşağılırsınız, öyle değil mi?”

“Söylediklerimi çarpıtma, asla öyle bir şey yapmam.”

“Tanrı aşkına söyler misiniz, benim Çingene olduğumu bilseydiniz evlenir miydiniz?”

Falcon bu soru karşısında bir an duraksarken kıza dürüst davranma düşüncesiyle, "Hayır evlenmezdim," dedi.

Kayla aldığı cevapla içinde kırılan duyguya bir ad vermek istemiyordu. Zaten bir asilin Çingeneyle evlendiği nerede görülmüştü? Bu saçmalıklar sadece Nana'nın masallarında olurdu. Gerçeğin yüzüne çarpılması garip bir şekilde göğsünün sıkışmasına ve ağlama isteğiyle dolmasına neden olmuştu. Ama hayır! Bu burnu büyük aristokratın karşısında ağlamayacaktı. Gözyaşlarını hak etmeyeceğini düşünerek, "O zaman söylediklerinizle yaptıklarınız arasında tutarsızlık var, Ekselansları," derken sesi mesafeli ve soğuktu.

Falcon kızın kendisinden uzaklaşmasını, biraz önceki sıcak tavrından eser kalmamasını sebepsizce yadırgayarak, "Bu toplumun yargılama biçimi, benim değil. Cemiyetin dedikodularına, dışlamalarına, alaycılığına asla dayanamazsın. Yalnız başına, tek dostun olmadan eve kapanmak zorunda kalırsın. Gördüğün gibi sadece böyle bir durumda kalmaman için verebileceğim tek cevabı söyledim sana," dedi.

Kayla aldığı cevapla hırçınlaşmıştı. "Peki, hangi düşünceyle benimle evlendiniz?"

Falcon iç çekti. "Keşke bilseydim. Tek bir neden bile aklıma gelmiyor."

Kayla onun bu cevabıyla köpürüp hızla yerinde doğrularak ayağa fırladı. Kendini beğenmiş alçak piç! Mazeretini açıklarken bile hatasını telafi etmeye çalışmıyordu. Yaptığı açıklamaya bak, *tek bir neden bile aklıma gelmiyor*. "Senden hoşlanmış olabilirim," bile diyemiyordu. "Sana âşık olmuş olabilirim," cümlesi ise aklına bile gelmemiştii muhtemelen.

Üzerindeki örtüyü öfkeyle toplayıp genç adamın suratına fırlattı. Topuklarının üzerinde dönüp basamakları hırsla dövecek arabaya çıktı. "Keşke kapı olsaydı en azından yüzüne çarpardım!" diye kızgınlıkla soluyarak yatağa girdi.

Falcon onun neden bu kadar kızdığını anlamadan yüzüne düşen örtüyü çekti. Bir de kadınları tanıdığını ve anladığını

düşünürdü. Şu davranışı açıklayacak tek bir sebep bulamazken kendi bilmişliğiyle alay edercesine sırtıttı.

Örtüyü düzeltip üzerine örterken, burnuna gelen gül kokusuyla içini çekerek gözlerini kapattı.

"Buraya yüzyıllardır hiç-
bit insanoğlu davet edilmedi.
Daha öncesinde gelenler de
kalmağı qöre alamayacak-
ları şartlardan dolayı
yerpüzüne geri dönmek zorunda kal-
dılar."

"Şartların ne olursa olsun ben kalmak
istiyordum," dedi Marko.

Akita onun kararlı yüz ifadesine uzun uzun baktıktan
sonra, "Kaldıramayacağın kadar ağır olsa bile mi?" diyerek genç
adamin tepkisini ölçtü.

"Anneme ölmeden önce bir söz verdim. Mutluluğu bulmak için gere-
kirse dünyanın öbür ucuna bile gidecektim. Şimdi seni tanıdıktan sonra
mutluluğumun seninle olabileceğine karar verdim. Ne olursa olsun kabul
edeceğim."

"Bilmediğin bir gelecekte mutluluğun kısa sürse bile yine de ka-
laeak mısın?"

"Mutluluğu hiç bulamamaktansa kısa süre de olsa yaşayabilmek
bana yeter."

Akita onun bu kadar kesin konuşmasından hoşlanmıştı. Fakat
anlatacaklarının henüz bitmediğini hatırlayınca bakışları göl-
gelendi.

"Bu laneti de beraberinde getiren bir mutluluk olacak. Biz
Keşaliler Sis Krali'nin kızılarıyız. Siyah saçlarımızı üstün-
de yaşadığımız yüksek kayalıklardan aşağıya ta uzakla-
ra kadar vadi ve geçitlerde dalgalandırır, böylece

sisten oluşmasını sağlarız. Saçlarımız bittendiğinde ise bu dolu yağına dönüşür. Kış aylarını ulaşılmaz kayalıklardaki mağaralarda geçirir ve aneak ilkbaharda tekrar ortaya çıkarız. Bir Keşali yalnız tek bir adamı sevebilir. Benim seni seçtiğim gibi, seçtiği bu adamı yukarıya yanına çekebilmek için gecenin altın bir halatı aşağı sarkıtır. Keşali'nin bu beraberlikten bir çoeuğu olur, fakat doğduktan hemen sonra ölür. Bir süre sonra adam da ölür. Keşali, kederinden dağların daha yukarısına kaçar ve sisten oluşan elbisesi siyah bir renk alır."

Marko, "Eğer burada kalmayı kabul edersen çoeuğumun öldüğünü gördükten sonra ben de öleeeğim öyle mi?" dedi.

"Dediğim gibi kısa süreceek bir mutluluk için ölümü göze almalısın. Eğer bu cesarete sahip değilsen geri dön insancılu. Senin aradığın burada değil."

Marko düşünmeye bile gerek görmedi. Uzanıp Akira'nın bir tüyden bile daha hafıf olan yumuşak ellerinden tuttu.

"Mutluluğu bulaeaksam sonunda ölüm bile olsa burada kalaeacağım. Son nefesime kadar seni seveeeğim."

Gedinci Bötüm

Burnuna dolan tanımadığı ağır koku ciğerlerini acıtarak yaktı. Sonra mırıldanmalar ve hımmmlar eşliğinde kulağına dolan yabancı sözcükleri, ezgileri gördüğü kâbusun bir parçası olarak düşündü. Yavaşça gözlerini açmasına rağmen koku ve sesler gitmeyince, merakla yerinden doğrulduğunda bir cadıyla burun buruna geldi. Uzun tırnakları, boyalı gözleri, dökülmüş dişleri, buruşmuş yüzüyle gece yaptığı konuşmayı yalanlarcasına karşısındaydı işte. Üzerine serptiği her neyse kaçınmaya çalıştı. Çevresinde belli aralıklarla yanan mumlardan gelen ağır kokuyla öksürdü. Kadın çevresinde dönüyor, genizden gelen ezgi eşliğinde anlamsız sözcükler mırıldanarak üzerine bir sıvı serpiyordu.

“Tanrı aşkına! Bütün bunlar gece söylediklerim için cezalandırma amaçlı mı?”

Yaşlı kadın seremonisine devam ederken genç adam ayağa kalktı. Mumların üstünden atlayarak kendini bu ritüelden kurtardı. Üzerine sinmiş olan kokudan dolayı boş olan midesi ağzına aralıksız safra gönderirken, geri çekilip arkasındaki arabaya yaslandı. Kadın korkutucu gözlerini dikmiş bakarken yan taraftan gelen ses içini rahatlatı.

“Tanrı aşkına Nana! Ekselanslarını korkuttun.” Sesteki ince

iğneleme ve muziplik karşısında Falcon dönüp kıza ters ters baktı. “Nedir bu? Büyücülere inanmadığımı için verilen bir ders mi?”

Kayla masumca açtığı iri gözleriyle, “Ne demek istediğiniz konusunda en ufak bir fikrim yok,” diyerek dudaklarını büktü. Falcon gözlerinin o dudaklara yönelmesini engelleyemezken, genç kız arabadan inip yaşlı kadına doğru yürüdü.

Kendi aralarında yaptıkları konuşmadan sonra gülerek ona yaklaştı. “Korkacak bir şey yok. Evliliğimizi kutsuyormuş.”

“Bizim kutsayacak bir evliliğimiz yok! Yakında sona erecek bir birliktelik için büyüye de ihtiyacımız yok!”

Kayla birkaç adım daha atıp genç adamın dibine kadar sokuldu. Gözlerinden taşan öfke genç adamı çevreleyip sanki yakmıştı. “Şu insanlara bir bakın, Ekselansları!” Eliyle meydana kahvaltı için güne hazırlanan insanları gösterdi. “Sizce bu insanların iyi bir şeylere sarılma umudu olmasaydı hayatları nasıl olurdu? Ben size söyleyeyim.” Genç kız kendini durduramıyordu. “Şayet büyü veya sihir dediğiniz kavramlar olmasaydı oradan oraya sürünürken geçirdikleri hayat çekilmez olurdu! Sizin inanmadığınız bu saçmalıklar onlara yaşama umudu ve sevinci veriyor!” diye tısladıktan sonra arkasını dönüp atların bağlı olduğu yere yürüdü.

Falcon, öfkeli bir şekilde uzaklaşan kızın arkasından gözlerini kısarak baktı. Tanrı aşkına, bu kız ateş almış zıplayan bir top gibiydi! Sürekli hareket halinde ve bir anı bir anma uymuyordu. Genellikle öfkeli olması ise her an patlayacak bir gülleyi ellerinde tutmak kadar imkânsızdı.

“Kaderini inkâr edemezsin genç adam. Sadece ona ayak uydurmaya çalışırsın.”

Uzaklaşan genç kıızı izleyen Falcon biraz önce saçma büyüyle evliliğini kutsayan yaşlı kadını unutmuştu. Gözlerini onun masal büyücülerini hatırlatan yüzüne çevirdi. Daha ne gibi durumlarda kalacağını bilemeyerek, “Teşekkür ederim hanımefendi,” diyerek birkaç adımda ceketini ve diğer kıyafetlerine ulaştı. Eğilip aldığı eşyalarıyla kızın arkasından yürüdü.

Atıyla uzaklaşan kıza birkaç mil sonra yetiştiğinde, Kayla onun yanında gitmesine izin vermemek amacıyla atını hızlandırdı. Çalılıkların içinden çıkan tavşanların ürkerek nereye gideceğini şaşırması üzerine sııttı. Arkasından gelen adamlarla konuşmak istemiyordu. Suratı yeniden asıldı.

Rüzgârın serin fakat yumuşak uğultusu sabahın bu erken saatinde yanaklarının buz gibi olmasına neden olmuştu. Yeni doğan güneş ışınları açık alanları ısıtmışken geçtikleri ağaç gölgelerinin soğuk olması titretiyordu. Öfkesini kontrol edemedi atma atlarken, üzerine pelerinin almamış olmasına söylenerek hızlandı. Bir an önce şu yolun bitmesini istiyordu. Sırtında adamın yakıcı bakışlarını hissedebiliyordu. Bu his ise ensesini karıncalandırıyordu. Dük, atamadığı bir farkındalık olarak içine yerleşmişti. Ondan etkilenecek kadar zayıf olduğu için bir aptal olduğunu düşünüyordu. “Kes artık şunu!” diye kendisine emir verirken rüzgârın yüzüne savurduğu saçını geri itti.

Falcon yaklaşmasına izin vermeyen kızın sırtında uçuşan abanoz rengi saçlarının rüzgârda dalgalanışından, giydiği saçma sarı elbisenin açıkta bıraktığı omuzlarından ve belinden bakışlarını ayıramayarak atının tekdüze gidişine uyum sağlamıştı. Kızın mırıldanarak öfkeyle saçını geri atışına bakarken, her bir teli ayrı parlayan bukleleri teninde hissetmek için parmaklarının ucu inanılmaz bir istekle karıncalandı. Atını mahmuzlarken, “Kadınsı herhangi bir davranışın var mı çok merak ediyorum,” diyerek kızın suskunluğunu bozarak konuşmasını sağlamak istedi. Bu arada amacı bir erkeği esir alan yüzünü de görmektir.

Kayla atının yavaşlamasına bile izin vermeden, rüzgârın geriye doğru sıyırdığı eteğini aşağıya doğru çekştirirken genç adama zehir gibi bir bakış attı. Bütün hıncını gözlerinde toplayan bakışları bir böceğe bakar gibiydi. Ah, ayağının altında ezebilmeyi dilediği bir böcek! Konuşmak için sabırsızlanan dudaklarını birbirine yapıştırarak kendine engel oldu. Acıyan çenesiyle bu azap dolu aşağılayıcı yolculuğun sona ermesini isteyerek atını mahmuzladı. İki gündür yaşadıkları aslında kendisine Tanrı Odel tarafından yapılan bir uyardı. Gelecek

günlerde bu tür aşağılamalar yaşamak istemiyorsa bu küstah, çevresindeki insanların duygularını önemsemeyen adamdan uzak durmalıydı.

Falcon kıza attığı sinir bozucu sözlerle rağmen cevap gelmemesi üzerine atını hızlandırıp ona yetiştirdi. Suskunluğa bürünmüş profilinin zarif hatlarını incelerken, "Bir soru sormuştum?" diyerek kıızı cevap vermeye zorladı.

"Cevap vermeye değer bir soru olsaydı yanıtımı alırdınız."

"Diğer özelliklerine kibarlıktan yoksun vasfını da ekleyebilir miyim?"

Kayla bu sinirlerini tahrik etmeye yönelik taktiğe cevap vermemeye niyetliydi. Bu yolculuk boyunca ona katlanabilirdi. Katlanmak zorundaydı! Yoksa ıssız bir köşede Dük'ü boğmak için içinden geçen ciddi dürtüye engel olamayabilirdi. Elinden geldiğince sevimli ve alçakgönüllü bir sırtışıyla, "Aslında daha fazlası var," diyerek dişlerinin arasından konuştu. "Kibar ve nazik değilim, toplum kurallarını hiçe sayarım, erkeksi davranır, patavatsız konuşurum. Dediğiniz gibi aklıma ne gelirse söyleme gibi bir huyum da var. Otoriteye başkaldırır, kendi bildiğini yaparım." Sonra çokbilmiş bir ifadeyle gözlerini döndürüp gökyüzüne dikerken, çenesine işaret parmağını vurarak sahte bir düşünüyormuş havası yarattı. "Sanırım bu kadar, aklıma gelenler olursa size bildiririm. Ya da sizin ekleyecekleriniz varsa onları da dinleyebilirim."

Kızın kibirli ve küstah bir tavırla konuşuyor olması Falcon'un denetimini kaybettirecek kadar saldırgan hale getirebilirdi. İçinde kaynamakta olan bu kusuruna dur diyerek sakinleşmeye çalıştı. Yaşadığı yirmi altı yıl boyunca hiç kimse ama hiç kimse onunla böyle alaycı konuşmaya cüret edememişti. Şimdi atı üzerinde cüretkâr bir duruşla gözünü gideceği yola dikmiş olan küçük çingene onu küçümsüyor, iğneliyor ve bir hiçmiş gibi davranıyordu. Genç adam bir insanı görmezden gelmenin çeşitli yolları olduğunu babasından öğrenmişti. Annesi sevdiği adamın dikkatini çekmek için her yola başvurmuş olağanüstü çaba harcarken, babası hepsini görmezden gelerek kadını karanlık dünyasında tek başına bırakmıştı.

Onu küçümseyerek önemsemediğini belirten ve umurunda olmadığını sözleriyle bir kez daha hatırlatan kıza içinden geçen hırpalama duygusuyla uzanmak isteyerek atını yaklaştırdı. Düşüncelerinin sapkınlığının farkına vardığında ise dondu. Böyle çileden çıkaracak ne yapmıştı bu kadın ona? Bırak kadınları hiçbir erkek sakın duruşunda ve katı duvarlarında bir çentik bile açamamışken, bu kızın her davranış ve sözüne aşırı tepki veriyordu. Buna sebep son günlerde yaşadıkları, aldatılmış olmanın verdiği savunma durumu olabilirdi belki.

Kayla, Dük'ün gökyüzünü karartan ve aniden yeryüzünü yakıp yıkan bir kasırga gibi kendisine saldırmasını beklerken, sadece derin soluklarla inip kalkan göğsüne hayretle baktı. Göz ucuyla süzduğu adam kendine hâkim olabilmek için insanüstü bir güç sarf ediyordu. Dudaklarının zevkle kıvrıldığını gizlemek için başını diğer tarafa çevirerek artık yeşil rengini kaybetmiş manzaraya bakmaya başladı.

Yeryüzü, insanüstü bir varlığın dev fırçasıyla oraya buraya gelişigüzel serpiştirdiği kırmızı, turuncu, sarı ve ara ara yeşil renklerle seyretmeye doyulamayan bir tabloya dönüşmüştü. Geçtikleri ormanın artık başka bir mevsime hazırlandığını belli eden bir kısmı çıplak, bir kısmı renkli kuru yapraklarla donanmış dalları, hüznü bir vedayla onlara yol veriyordu. Atlarının çevreye sularını sıçratarak geçtikleri küçük dereler, daha iştahlı bir şekilde köpürerek akıyordu. Susmak bazen diğer duyuların daha aktif işlemesine neden oluyordu. Bu bir gerçektir. Dil hareket ederken, göz çevrenin çarpıcı büyüünden mahrum kalıyordu.

Atlarını durdurdıkları küçük bir yerleşim yerindeki handa karınlarını doyurdular. Yemekten sonra ikisi de konuşmamanın daha iyi olacağına karar vermiş gibi sessizce yolculuğu tamamladılar.

Akşamüzeri Kayla biten sıkıcı yolculuktan yorulmuş bir halde evlerinin önünde attan indi. Arkasından gelen genç adamın da kendisi gibi yorgun olduğunu umuyordu. Ancak onun canlı bir çeviklikle atından inmesini kıskanarak yüzünü buruşturdu. Bu kadar yol gelmelerine rağmen dışarıya çıkmaya

hazırlanan bir aristokrat kadar temiz, düzenli ve canlı görünüyordu. Tüm yaşamı elinde tutarmış gibi bir asalet ve kibre sahip, otoritesinin sonuna kadar farkında, esnek adımlarla merdivenin dibinde duran kıza yaklaştı. Kayla onun özgüveni ve hâkimiyeti altında kapana kısılmış hissetmekten kendini alamadı. Sanki hayatının denetimi ellerinden çıkmış, karşısındaki bu adamın güçlü parmaklarında, onun insafına kalmıştı.

Dış kapının açılıp telaşlı ayak seslerinin onlara ulaşmasıyla başını çevirdi. Annesinin endişeli bir ifadeyle merdivenlerden inişini görünce, dudakları mutlu bir tebessümle kıvrıldı.

Anselina kızını gayet sağlıklı olarak karşısında görünce derin bir rahatlama nefesini içine çekmişti. Kızını şefkatli kollarıyla sararken gözleri özleminden doğan gözyaşlarıyla dolmuştu.

Falcon birbirine benzeyen anne kızın kucaklaşmasını izlerken kendini fazlalık olarak hissederek, sanki o ortamda bulunmaya hakkı yokmuş gibi tedirginlik duydu.

Evden çıkan Ralph ve Trisha en az genç kız kadar özlemle Kayla'yı kucakladılar. Kavuşma seremonisi bittiğinde birkaç adım ileride tek başına, elleri ceplerinde duran genç adama soğuk ve uzak bir ifadeyle baktılar. Ralph, "İçeri girelim," diyerek merdivenin önünden çekilip Falcon'a yol verdi.

Onların uzak tavırlarını hak etmediğini düşünse de, baba ve anne olarak davranışlarını hoş görüyordu. Eğer -haklı veya haksız- kızına kendisi gibi art niyetle yaklaşacak birisi olsa onu parçalara ayırabileceğini düşünüyordu. Aklından geçen saçma hayale sırtırırken yüreğindeki derin boşluğun büyümesiyle kaşları çatıldı. Kendisini terk etmeye başlayan hissizliğin yerini, acıtan yakıcı hislere bırakışını fark edince adımları ağırlaştı. Neydi bu? İçindeki duygudan yoksun buz kütlesi erimeye mi başlamıştı? Kendisini böyle bomboş olarak düşünmemişti hiç. Her zaman halinden memnun olmuş bir adamın eksikliğini duymadığı duygusal yönü varlığını hatırlatmak için bu anı mı seçmişti? Oturma odasına yönlendirilen Falcon bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Hayatındaki eksikliklerin yüzeye çıkmasını, yaşamının gereksiz dürtülerle allak bullak ol-

masını istemiyordu. Bilmediği, hiç yaşamadığı aciz duygularla kendine olan öz saygısını kaybedecekti.

Kayla somurtkan ve soğuk bir duruşla salona giren Dük'ün arkasından yürüdü. Burada olmaktan hoşlanmamış, bir an önce gitmek istermiş gibi çevresine gergin titreşimler yayıyordu. Ralph, ev sahibi olarak gücünü ve otoritesini bir başka adamın etkisine bırakmayacağını belirten bir tavırla Falcon'a yer göstererek, köşede duran büfeden kadınlara likör, genç adam ve kendisine brendi doldurup uzattı.

Annesiyle yan yana koltuğa yerleşen genç kız, elindeki bardağı çevirerek ortamdaki sessizliği bozmaya niyetinin olmadığını gösterdi. Ralph yöneldiği pencereden dışarıyı izlerken omuzları gergin görünüyordu. Anselina ise sanki elindeki sıvıya çok ihtiyacı varmış gibi küçük yudumlarla içti.

Falcon kimsenin konuşmaya niyeti olmadığını görünce, "Madem bir aradayız daha fazla burada oyalanmak istemediğimi söylemeliyim. Londra'ya dönmek istiyorum," diyerek gözlerini genç kıza çevirip devam etti. "Eğer karar verdiysen bize de açıklasan iyi olur."

Kayla kendisine hitap eden adama baktı. Gözleri pencere önünde duran babasına ve oradan da annesine yöneldi.

"Sizin fikrinizi öğrenmek istiyorum."

Anselina kocasına bir bakış atarak, "Belki de bu evlilik bir an önce sona erdirilse iyi olur," dedi.

Ralph baştan beri kuşkuyla yaklaştığı bu evliliğin bitmesi taraftarıydı. Ama kızının bir süre Londra gibi çok fazla bilmediği bir şehirde, şüpheli davranışlar sergileyen bir adamın insafında olmasını istemiyordu. Dışarıya diktığı bakışlarını kızına çevirerek oturdukları koltuğa yavaş adımlarla yaklaştı.

"Sen ne karar verirsen ver destek olacağımı biliyorsun." Konuşmasına ara verirken bakışları bu defa genç adama döndü. "Eğer kızım incinirse veya üzülmüşse, onu kırdığınızı öğrenirsem asil olmanız, zengin olmanız umurumda olmaz, Ekselansları! Londra gibi bir şehirde cehennemi yaşarsınız!"

Ralph'in kaba ve sert sözleri tehdit olarak Falcon'a çarptı fakat genç adam etkilenmiş görünmüyordu. Falcon, "O zaman?" diyerek soru dolu gözlerle kıza bakıp kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

Son karar Kayla için zordu. Fakat yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeli, bu hatayı temizlemeliydi. Boyun eğmeyen tavrından taviz vermeden, "O zaman gideceğim, bu hatayı düzeltir düzeltmez geri döneceğim," dedi.

Hata sözcüğünü duyan Falcon'un dudakları gerildi. Ağzından fırlayacak sözleri son anda engelleyerek kendini ihtiyatlı olmaya zorladı. Lanet kadın bir hata yaptığını söylüyordu! Evet yapmıştı! En büyük hatası bu oyunun içine kendisini de çekmiş olmasıydı. Kızın sanki suç genç adamdaymış gibi konuşmasını onuruna dil uzatılma olarak algıladı. Aniden ayağa kalkarak, "Pekâlâ, karar verildiğine göre yola çıksak iyi olur," diyen Falcon fevri davrandığının farkındaydı ancak şu anda kimsenin nazını ve kaprisini çekecek ruh hali içinde değildi. Odadaki diğer üç kişi genç adamın bu ani ayaklanmasına anlam veremeyerek onun davranışına ayak uydurdular.

Anselina, "Vakit geç oldu. Bu geceyi burada geçirebilirsiniz," deyince köşeli çenesi verdiği karardan dönmeyeceğini belirtir bir şekilde öne çıktı. "Yola çıkmayı tercih ederim. Arabacım Hutchinson geri döndü mü?"

Ralph, "Evet, arabanız ahırda. Arabacınız da yan tarafta çalışanların kaldığı binada kalıyor," dedi.

Kayla ormanda Çingene kampında daha ılımlı ve sakin görünen adamın kasabaya geri dönüşlerinde değişmesini ilgiyle izliyordu. Ne değişmiş olabilirdi? Asaletini hatırlayıp küçümsemeye mi karar vermişti? Aynı zamanda yaptığı emrivakiye kızgındı. O kadar yolu at sırtında gelmenin bir kadını yorabileceğini düşünmeden, yeniden yolculuk yapmasını bekleyen nezaketten yoksun bir adamdı. Emirlerinin anında yerine getirilmesini bekliyordu. Ah! Elbette Kayla'nın bu tür baskılara boyun eğmediğini öğrenmesi gerekecekti.

"Sanırım yola çıkabilirsiniz, ben bütün günümü ve gecemi

yollarda geçirmeyeceğim. Bu nedenle size iyi yolculuklar dilerim.” Genç kız sözünü bitirdikten sonra hafif bir baş selamıyla odayı terk etti.

Sevizinci Bölüm

Falcon'un öfkeli tıslayan soluğu odada soğuk bir rüzgâr estirdi. Ralph memnuniyetini saklamayan bir sesle, "Kızımı duyduunuz, gitmek isterseniz sizi engellemeyelim. Yarın Jael'le birlikte gelirler," dedi.

Falcon'un kızı geride bırakmaya hiç niyeti yoktu. Gerekirse kapısında bekleyerek kaçmasına engel olmaya niyetliyken şimdi bile yeni bir tuzağa düşmeyecekti.

"Bu gece kalarak sizi rahatsız etmek istemem."

Ralph ve Anselina bu alaycı konuşma karşısında yüzlerini buruşturdular. "Size oda hazırlamalarını söyleyeyim," diyerek odayı terk eden kadının ardından Ralph işleri olduğunu, bir saat sonra yemekte görüşeceklerini söyleyerek çıktı.

Yalnız kalan Falcon odanın balkona açılan kapısından çıkıp bahçeye indi. Bir gece daha, sonra bu rahatsızlık veren yerden uzaklaşacaktı.

Odadan ayrıldıktan sonra huzursuz adımlarla merdiveni çıkmaya başlayan Kayla, son basamakta Trisha ile burun bu-

runa geldi. Genç kızın onu görmeyi beklemediği kocaman açılmış yeşil gözlerinden, gördüğüne sevindiği ise yüzündeki gülücükten belli oluyordu. Sıkıca sarılıp Kayla'yı nefes alamaz hale getirinceye kadar sıkıştırırken, "Kayla geri dönmeyeceğini sanıyordum! Seni çok özledim!" dedi.

Kendini kurtarmaya çalışan Kayla, "Biraz daha sıkarsan özelecek bir kuzenin olmayacak," diye homurdandı.

Trisha geri çekilerek elinden tutup çektiirdiği genç kıızı, "Şimdi bütün olanları bana anlatacaksın! Meraktan deli oldum!" diyerek bu defa da sözleriyle boğmaya niyetli olduğunu gösterdi. Genç kızın odasına girdiklerinde geri dönüp beklentiyle bakmaya başladı. Kayla, "Çok kirliyim. İzin ver de temizleneyim," diyerek hayal kırıklığına uğrattınca Trisha suratını astı.

Genç kız köşedeki paravanın arkasına geçip üzerini soyundu. Leğende elini yüzünü yıkarken Trisha'nın sesini duydu. "Onunla karşılaşınca ne yaptın? Eminim, çok şaşırmışsındır."

"Şok oldum. Jael'e bu konuyla ilgili düşüncelerimi söyledikten sonra atına atladığım gibi uzaklaşmaya çalıştım."

Dışarıdan ses gelmediğine göre Trisha şaşkınlıkla açılmış ağzını kapatmayı unutmıştu.

"Gerçekten de kaçtın mı?"

"Yüzünü görmek ve bahanelerini dinlemek bile istemiyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Peşimden geldi, üzerime atlayıp beni attan düşürdü. Lanet adam, ölebilirdik!" Yüzünü yıkamayı bitirmiş, boynunu ve kollarını temizlerken dışarıdan kızın kıkırdamasını duydu. "Tanrım, Kayla bu çok romantik!"

Böyle bir olaya romantik gözüyle bakabilecek tek kişi Trisha'ydı. "Hah, romantikmiş! Adam resmen beni öldürmeye çalıştı diyorum!"

"Ne yaptın yüzünü mü tırmaladın, tekme mi attın?"

Kayla gözünün önüne gelen görüntülerle kulaklarına kadar kızardı. İyi ki paravanın arkasındaydı da Trisha onu görmüyordu. “Şey... Aslında hayır, neden geldiğini açıkladı. Çingeneleri aşağıladı, beni küçümsedi, hiçbir şeyi hatırlamadığını söyleyerek evliliği iptal ettirebileceğimizi söyledi. Düşünebiliyor musun nikâhı ve benimle tanıştığı anları bile hatırlamıyormuş.” Paravanın arkasından iç gömleğiyle çıkıp dolabına yürüdü.

Trisha, “Sen ne dedin peki?” derken Kayla ona dönmeden, “Hiçbir şey söylemedim. Annemle babamın fikrini almadan ona herhangi bir cevap veremezdim,” dedi. Seçtiği şeftali rengi elbiseyi giymeye çalışırken Trisha kuzenine yardımcı olmak için yaklaştı. “Aile meclisinden çıkan son karar nedir?”

Arkasındaki bağcıkların bağlanmasını bekleyen Kayla omzunu silkerek, “Dük’le gideceğim, evliliği iptal ettirdikten sonra döneceğim,” derken aynada aksini izliyordu. Trisha başını kaldırdığında aynada göz göze geldiler. “Ona güveniyor musun? Bu uzun sürebilir.” Sesi kuşkulu ve fısıltı halindeydi.

Kayla aynada kendi gözlerinin kısılmasını izleyerek, “Beni bilirsin, istediğim zaman birine hayatı zehir edebilirim,” derken alayla kıvrılan dudaklarına memnuniyetle baktı.

Kuzeninin gerçekten de isterse -buna kendisi de dâhil- hayatı çekilmez hale getireceğini çok iyi bilen Trisha, bir anda onun için endişelenmekten vazgeçerek rahatlayıp haince sırıttı.

“Bilmez miyim, bu konuda sana gerçekten de güveniyorum, tatlım.”

Birbirine zıt görüntüye sahip iki kız gözlerinin önüne gelen görüntülerle kıkırdadılar.

Ertesi sabah erkenden yola çıkmışlardı. Kayla dün akşamdan bu yana evin üzerine çökmüş olan hüznün ve ayrılık bulutlarının dağılmadığını, aksine daha da arttığını hissederek ailesiyle üzgün bir şekilde vedalaşmıştı.

Arabaya bindiğinde dönüşü olmayan bir yolda ilerlediği duygusu bedenini ve yüreğini kaplamıştı. Karşısında oturan Dük'ün soğuk duygusuzluğunu gördükçe göğsü sıkışıyor, içi daralıyordu. Ne kadar dışarıdan sakın ve korkusuz görünürse görünsün içten içe kendini aciz hissediyordu. Sanki ipleri bu adamın elinde olan bir kukla gibi isteği dışında arabada sıkışıp kalarak, yolculuk boyunca bu ifadesiz gözleri ve kasılmış köşeli çeneyi izlemek ise iç bunalıcıydı. Londra'ya kadar bu pahalı deri koltuklarla döşenmiş itici arabada gitmektense at üstünde gitmeyi tercih ederdi.

Dük'ün eleştirel gözleri üzerinden bir an bile ayrılmazken, nasıl rahat edebilirdi Tanrı aşkına? Varlığının ölümlü kullara bir hediye olduğunu düşünen, bencil yüzünden küstahlık akarken *canın cehenneme* demek için ölüyordu Kayla. Kendisini Dük'ün yemek masasındaki ekşimiş bir tabak turta gibi hissederek aşağılayıcı bir duygunun etkisinde kıpırdandı. Üstelik adam bu turtanın ne görünüşünü ne de duruşunu beğenmemişti. Tadına bile bakmamışken... *Hay lanet Kayla! Adamın tadına bakmasını istediğini söylemek istemiyorsun, değil mi?* Yanaklarına yayılan kırmızılıkla huzursuzca kıpırdanmaya başlaması Falcon'un değişime odaklı gözünden kaçmamıştı.

"Seni huzursuz eden nedir?" diyerek yaslandığı yerden kızı sordu.

"Arabalar hep bana sıkıcı gelmiştir," diyerek düşündüğü gerçek nedenlerden uzaklaştı genç kız.

"At üzerinde Londra'ya kadar gidebileceğini sanmıyorum."

"Atla gitmeyi tercih ederdim."

"Burada benimle kapalı kalmaktansa..." diyerek yarım bırakılmış cümleyi tamamladı Falcon.

"Sizinle ilgili herhangi bir duygu taşımıyorum, Ekselansları. Sadece at üstünde yolculuk daha zevklidir. Cümlemi tamamlamanıza gerek yok."

"Beden dilin tam aksini söylüyor."

Kayla iri iri açtığı gözlerini bir süre baktığı adamdan kendi

bedenine yöneltti. Tanrım! Adam bedeninden ne gibi anlamlar çıkarıyor olabilirdi? Beden dili olduğunu bile bilmezken davranışlarını nasıl bilecek ve kontrol edecekti? Aptalca bir imada bulunursa en yakın göle atarak bedenini cezalandırmayı kafasına koydu.

“Beden dilimin olduğunun bile farkında değilim. Ayrıca ağzımda bulunan tek dilden dökülenlere odaklansanız iyi olur. O sadece gerçeği söyler.”

“Aslında her iki dilinin de söylediklerini dikkate almayı düşünüyorum. Biri çok fazla acı, diğeri ise aklıma tatlıları getiriyor.”

Konuştuğu konuda sanki edepsiz bir vurgu saklarmış gibi sesi sıcak ve tatlı çıkınca, yerinden doğrulan Kayla gözlerini kısarak genç adama baktı. Ne demek istemişti? Karnında düğümlenen tanımadığı hislerin etkisiyle pencereye biraz daha yaklaştı. Tamam, her konuyla başa çıkabilirdi. Hayvanlardan, atlardan, hava durumundan anlayabilir veya çalışanlarla ilgili sorunları kolayca çözebilirdi. Ama bir erkeğin ne zaman kur yaptığını, imalı konuştuğunu veya ciddi olduğunu her zaman ayırt edemeyebiliyordu. Eğer bu yeteneği olsaydı en başta bu evlilik olmazdı, değil mi?

Tuzağa düşürülmeye çalışılan bir tavşan gibi gerginleşip, kaçmaya çalışan yüreğini sakinleştirmek çok zor oldu. “İmalı konuşmalarınızdan sizin eğlendiğinizi görebiliyorum fakat ben her zaman açık sözlü olunması taraftarıyım.”

Falcon, alayla kaldırdığı kaşlarının altında oynayan neşeli pırıltıların tam tersi düz bir sesle, “Ne hissediyorsam söylemeliyim o zaman. Pekâlâ dilin sivri ve itici, karşıdakini buz dolu bir kovaya sokup çıkartacak kadar perişan edebiliyor ancak bedenin çok farklı şeyler söylüyor. Açıkça söylemek gerekirse seni yatağımda görmek isterdim.”

Kayla hiç böylesine utanmamış ve kızarmamıştı. Yerin dibine girmeyi isteyecek kadar hem de... Daha fazla kızaramam derken onun yüzünde ve bedeninde gezen bakışlarıyla mor bir renge büründüğüne emindi. Şaşkınlıkla açılan ağzını utançla

kapattı. Bakışları nereye uçağını bilemeyen panik içindeki bir kuş gibi çırpınarak, "Ahlaksızlığınızın boyutunu açıklayın demedim!" derken sesi utançla içine kaçmıştı. Kalbi gergin ve düzensiz bir tempoyla atarken, düşünceleri farklı noktalardan gelen uyarılara cevap veriyor, oradan oraya zıplıyordu. *Yatağında görmek isterdim* derken ne demek istiyordu? Onu çekici mi bulmuştu? Bir kadını hem küçümseyip hem nasıl isteyebilirdi?

"Neden ahlaksızlık olsun ki? Karımsın, seni istememiş olsaydım evlenmezdim, değil mi?"

Lanet lanet lanet! Bu kadarı fazlaydı. Daha fazla nefese ihtiyacı varmış gibi gırtlığındaki düğümü yutkunarak gidermeye çalıştı. Arabanın içindeki hararet fırıncının dükkânı kadar artmıştı. Elbiseleri birden daha da kalınlaşmış ve ağırlaşmış gibi rahatsızlık vermeye başlamıştı. Şu yelpaze kullanan kadınlardan olsaydı çantasında bir tane taşır, yanaklarındaki kızarıklığı giderebilirdi.

"Amacınız beni küçük düşürmek mi?"

"Seni istediğimi söyleyerek nasıl küçük düşürmüş olabilirim ki?"

"Benimle alay ettiğinizi düşünüyorum. Ayrıca tacizleriniz rahatsızlık verici."

"Karımı taciz ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Karım deyip durmayın, dudaklarınıza yakışmıyor!" Hırçın sesi utanca bulanmış çıkıyordu.

Falcon seçiren dudak ucunun her an kıvrılabileceğini ve kızın bu tepkiye daha çok kızacağını bilerek ortamın ısını arttıran bir sesle, "Demek arzum tek taraflı değil," diye mırıldandı.

Ne... Ne... Şimdi ne demek istemişti? "Bu da nereden çıktı?" diyerek inkâr eden sesi resmen cırlamıştı.

"Sen kendin söyledin. Dudaklarıma dikkat ettiğini bilmiyordum."

"Lanet olsun, bu gerçekten çok fazla! Bu eziyete daha faz-

la katlanamayacağım!” diyen Kayla doğrulup öfkeyle tavana vurdu. Arabanın durmasını beklemeden uzanıp kapıyı açtı. Yavaşlayan arabanın kapısından inmeye çalışırken, çelik gibi kollar beline sarılıp geri çektiğinde, arkasındaki bedenle beraber yeniden koltuğa yuvarlandı. Yerinden doğrulan Falcon yeniden tavana vurup açık kapıyı çekerken, kızı göğsüne bastırarak kalkmasına izin vermedi.

“Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum! Şu güzel kafanın içinde akıl kırıntısı bulunduğuna şüpheliyim!”

Kayla kurtulmak için debelenirken, onun tok bir sesle yaptığı hakaret içerikli konuşmaya kızarak daha beter çırpınmaya başladı. “Sizin içinizde de ahlak ve centilmenlik adına tek bir zerre bulacağımdan şüpheliyim! Bırakın beni! Sizinle burada olmaktansa arabacının yanında seyahat etmeyi tercih ederim!”

Falcon duyduklarına inanamayarak kıza baktı. Bir kadının arabacısını kendisine tercih edışıyle ilk defa karşılaşıyordu. Haliyle önce duyduklarından şüphe etti, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. On beş yaşından beri kadınları baştan çıkarıp yataklarına giriyordu. Bu konudaki başarısını kendisi bile takdir ederken kızın onu aşağılama şekline hayran kalmıştı. Zenginliği, gururla taşıdığı unvanı ve zampara şöhreti en inatçı kadınları bile ikna ederken, Hutchinson’un kendisine tercih edilmesi kahkahalarını tutamamasına sebep olmuştu.

Kayla, Dük’ü bu kadar eğlendiren şeyi merak ederek debelenmeyi bırakırken içten gelen kahkahaların değiştirdiği yüze bakakaldı. Sert çizgilerin yumuşayıp yok olmasını, göz kenarlarında oluşan minik çizgileri, gülen dudaklarının köşeli çenesine kattığı cazibeyi ve gözlerinin okyanus yeşiline dönüşünü... Demek sert ve küçümseyici bakmadığında gözleri bu renk oluyordu? Daha önce bakışları fırtınalı okyanus dalgaları kadar değişkendi. Şimdi gördüğü bu tasasız ve sıcak rengi sevmişti.

Genç adam kızın artık kalkmaya çalışmadığını ve kıpırdamadığını fark ettiğinde kahkahalarının sonuna gelmişti. Bakışları altında yatan kızın büyülenmiş bir ifadeyle kendisini izlemesine takılınca, dudaklarındaki son gülme kırıntıları da yok oldu.

“Eğer karşılığında alacaklarından memnun kalmayacaksan bir erkeğe bu şekilde bakmamalısın.”

Kayla boğuk ve sarıp sarmalayan cinsten olan bu sesin söylediklerini idrak ettiğinde ne yaptığını fark edebilmişti. Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak kapıldığı büyüünün etkisinden çıkmaya çalıştı. Adam fazlasıyla yakındı. İma ettiklerini uygulamaya koymak için sabırsızlanıyormuş gibi bir ifadeye sahipti. Bu yakınlığın harareti her ikisini de etkisi altına alırken, sallanan arabanın hareketleri bedenlerini daha fazla birbirine yapıştırıyordu. Hissetmemeleri gereken özel ve utandıran dalgalar arabanın içinde salınmayı bırakıp bedenlerini kaplamaya başlamıştı. Gözlerinde bu yakınlığın nereye gideceğini açıkça söyleyen bir şehvet dolaşan genç adam, kızın kendisini hissetmesini sağlayacak şekilde arabanın koltuğuna bastırdı. Kayla, *inleme ve itiraz dolu nefesimi içimde tutarsam bu hislerden arınabilirim* düşüncesiyle kıpırdamamaya çalışıp soluğunu içine hapsetti.

Falcon, bedeninde dolanıp duran şehvet ateşini bir an önce altında yatan bu egzotik yaratığın içinde söndürmeye hevesli onu her yandan kuşattı. Şu an onu bırakma düşüncesini göz ardı etti. Kız altında nefes almaya korkarak donmuş halde yataarken fantastik bir dünyanın içinden çıkıp gelmiş, avuçlarına düşmüş bir hayaldi. Uzanıp dokunmamak bir ceza, kendini bu ateşin içinde kaybetmemek delilikti. Parmakları saf altını hatırlatan pürüzsüz yanaklarda ve dolgun dudakların üzerinde bir hat çizerken, gerilerden gelen fısıltı yaptığının bir hata olduğunu vurguluyordu. Kara bir ciltle kaplı vicdanı ise bu sesi susturmakta gecikmedi. Bütün olayların tek sebebi kızın kendisiydi. İçine çekildiği tuzaktan hiç olmazsa kendine bir çıkar sağlamalıydı. Bu da onun bedeninde ateşini söndürerek olabildi. Dinmeyecek bir ateşin alevlenmesini sağlayan kadının, başına gelecekleri hak ettiğine inanıyordu.

Donmuş ve nefesini tutuyor olması üzerindeki adamın tahrik oluşunu engellememiş, sık ve işitilebilir nefesini sakinleştirmemişti. Aldığı arzu dolu, hırıltılı nefesten sonra yüzüne yaklaşan yüzün açlıkla gerilen her bir detayına hipnotize olarak bakarken, tüy kadar hafif dokunuşlar bedenini titretti.

Gözünün önünden geçen sarmaş dolaş olmuş çıplak bedenlerin görüntüsü Kayla'ya bir uyarı olmalıydı. Fakat adamda onu böyle sarhoş edecek ne varsa etkisine girmiş, kurtulamıyordu. Dilinin okşayan dokunuşuyla tuttuğu nefesi acıklı bir inleme olarak dökülürken dudakları arzuyla aralandı.

Falcon, bu durumu değerlendirip dudaklarını onun dolgun ipeksi dudaklarına kapattı. Lanet olsun! Ormanda öptüğünde de aynı duygu yoğunluğuyla kendinden geçmişti. Şimdi dilinin gezdiği ağız, dokunup ikna etmeye çalıştığı dil ve altında kuytularına gömülmeye can attığı yumuşak beden yine başını döndürüyor, kendini kaybettiriyordu. Hırlayarak daha ısrarlı bir hale getirdiği dudakları kızı cevap vermeye kıskırtırken, parmakları dokunabileceği ipeksi teni bulabilmek için harekete geçmişti.

Sıyrılan eteğinin altından ateş gibi dağlayan dokunuşların bacaklarından kalçalarına doğru çıktığını hissettiği anda Kayla'nın akli başına geldi. Kahretsin! Kısa süre sonra evliliği iptal edecek olan adamla bir arabada ne halt ediyordu?

Falcon altındaki bedenin değişimini hissederek dokunuşlarını yeniden ikna edici bir yumuşaklığa dönüştürdü. Ancak Kayla'nın çoktan kendini toparladığı bedeninin gerginliğinden ve sakinleşmeye başlayan nefesinden belliydi. Genç adam hayal kırıklığını ve şehvetini dizginlemeye çalışarak kızıdan birazcık uzaklaştı. Evet, gözleri her şeyi açıklıyordu. Yaptıklarının utancıyla kömür gibi bir mahcubiyet göz bebeklerine oturmuştu. Avuçlarını koltuğa bastırarak kızıdan uzaklaşıp doğrulurken, arzusunun kanıtı acı verecek kadar yoldan çıkmıştı.

Kayla, genç adamın ısrarcı olmamasına minnettar olarak doğrulup eteğini aşağıya doğru çekti. Minnettar mı? Genç bir kızı baştan çıkarmaya çalışmış, sonrasında ise vazgeçmiş olan adama minnettar mı olacaktı? Toparlanıp genç adamdan uzaklaşarak pencereye yaslanıncaya kadar geri çekildi.

"Kaçmak için biraz geç kalmadın mı?"

Utanmaz serseri, bir de alay ediyordu! Yarım kalan ve içinde büyüyen her neyse bu genç kızı sinirlendirmişti. "Haklısı-

nız, neredeyse iki aylık bir geç kalmışlık yaşıyorum şu an.”

“Benimle karşılaşmamış olmayı dilediğin her halinden belli.”

“Ben o pişmanlığı ortadan kaybettiğiniz anda yaşamıştım zaten. Bu yeni bir duygu değil, merak etmeyin.”

“Seni ilk gece memnun edemedim mi? Bu nedenle mi pişman oldun?”

Falcon bu soruyu sorarken fazlasıyla gergindi. Cevabını öğrenmek için kıvrandığı soru genç kızı yeniden utandırsa da bilmek zorundaydı. Biraz önce öptüğü gibi öpülmüş müydü? Kendisinin yerine geçen adam ona sahip olmuş muydu? Lanet olası görüntüler gözlerinin önüne ve düşüncelerine akın ederken dişlerini sıktı. Kızdan ses gelmemesi ve yüzünü pencereye çevirmesi onu deli edecekti. “Cevap ver! İlk gecemizde bekâretini teslim ederken canını mı yaktım?” diye tıslarken sesi gıcırtilı çıkıyordu.

Kayla için için yanan öfkenin patlamak üzere olduğunu ve bu defa durdurmak için hiçbir şey yapmak istemediğini biliyordu. Düşüncelerine, bedenine, hissettiklerine, kendisine yaptıklarına, tiksintinin yerini alan hayranlığa lanet okuyarak dişlerini sıkıp çenesini kaldırdı. Şu an ona verecek tek cevabı vardı.

“Hatırlayamamanız ne kadar üzücü. Maalesef bu merakınızı gideremeyeceğim. Hatırlamaya başladığınızda cevabı zaten kendiliğinizden bulacaksınız.” Daha fazla konuşmamaya yeminli, genç adamı kıvrandıran soruların pençesinde bırakmış olduğundan habersiz, bakışını yeniden geçtikleri yolun değişkenliğine çevirdi.

Falcon ise alamadığı cevabın çıldırttığı bir merakla kızı omuzlarından tutup her şeyi anlattırıncaya kadar sallamamak için yumruklarını sıktı. Yolcuğun geriye kalanı birbirlerine yaklaşımdan, dokunmaktan, konuşmaktan ve bakmaktan sakınarak geçti. Ancak bu durum genç adamın karşısında oturan genç kızın krem rengi elbise içinde altın gibi parlamasını, elbisesine zıt gölgeler düşüren saçlarının buklelerini, somurta-

rak sarkıttığı dudaklarının dolgunluğunu ve kırmızılığını fark etmesini engellemedi.

Kayla içinse her bakışı, her incelemeyi sinir uçlarında hissettiği bir cehennem azabına dönüşmüştü bu yolculuk.

SHANDOR - GÜMÜŞ FLÜT

Ay Kralı'nın birbirinden güzel iki kızı vardı. Tsura, şafak ışığı demektii. Güneşin ilk ışıklarını kendinde toplar, çevresine büyülü bir ışık sağıardı. Luminisa ise küçük ışık demektii. Abilasından aldığı ışığı umuda dönüştürür, gökyüzüne bakan insanların olumlu düşüncelerini sağlayarak rahatlatırdı. Söyleneclere göre iki kız kardeşten küçük olanın yasıması ablasının yaydığı ışığa bağlıydı. Bu nedenle asla birbirinden ayrılmamaları gerekiyordu.

Bir gece Tsura, Ay Krallığındaki sarayın balkonunda oturmuş, günün ilk ışıklarını bekliyordu. Şafağın ilk ışıkları kirlenmemiş bir masumiyetle dünyanın üzerine dökülmeden önce toplanması gerekiyordu. Duyduğu flüt sesiyle oturduğu bulutlardan yapılmış salıneaktian indi ve balkonun kıyısına yaklaştı. Ezgiler yeryüzünden gelmesine rağmen tanrısal notalara sahipti. Öyle etkileyiciydi ki genç kıızı büyülemişti. Daha yakından dinleme isteğine engel olamadı. Güneşin doğmasına kısa bir süre kalmasına rağmen çağırdığı rüzgâra onu yeryüzüne indirmesini söyledi.

Rüzgâr genç kızın emrini yerine getirerek kueakladığı Tsura'yı flüt sesinin geldiği ormana bıraktı. Kız bir ağacın arkasına saklanarak flütü çalan genç adamı izlemeye başladı. Babası Ay'ın mavi ışığı boğduğu ormanda bir nehir kıyısına oturmuş olan adam ayaklarını suya sokmuş, gözlerini kapatmış, sanki aradığını bulamamış gibi bir hüzünle flütten açılan ezgiler yaşıyordu. Dünyaıyla ilişkisini koparan genç adamı kendinden geçerek dinleyen Tsura, ne havanın aydınlandığını ne de günün ilk ışıklarını kaçırdığını fark etmedi.

Nihayet genç adam flütü dudaklarından çektiğinde güneş gökyüzünde olukçea yükselmeydi. Ama genç kızın tek düşünebildiği işini titreten flüt sesini biraz daha dinleyebilmekti. Genç adamın devam etmesi-

bekliyordu fakat o elindeki aleti yavaşça elmlerin üzerine bırakmıştı.

"Tüfşen devam et."

Shandor rüzgârla birlikte kulağına ulaşan sesin bir insana ait olamayacağını bilecek kadar yer yüzünde dolaymıştı. Annesinin vasiyetine uyarak kardeşlerinden ayrıldığından bu yana dünyada ayak basmadığı toprak parçası kalmamıştı. Çevresine bakarak bu ilahi sesin sahibini görmeye çalıştı.

Isura saklandığı ağaçın arkasından çıkarak ıstıllar içindeki bedenini götürmür hale getirdi. Shandor düşündüğü gibi onun bir insan olmadığını görebiliyordu. Aky gibi parlayan yüzü, hilal şeklindeki kaşları, kocaman mavi gözleri ve yerlere kadar uzanan sarı saçlarıyla büyüleyen bir güzelliği vardı. Elini uzatsa ıstıllar içinde yokluğa karışacakmış gibi hayali bir görüntüye, "Kimsin sen?" diye sordu fısıltıyla. Kız cevap vermek yerine yalvaran bir sesle, "Tüfşen biraz daha fal!" dedi.

Shandor flütü yeniden eline aldı. Hanına yaklaşıp dizleri üzerine çöken kızın mavi gözlerine bakarak flütü üflemeye başladı. Verdiği her nefesle karşısındaki kızı yüreğini aşıyor, ruhuna ele geçirmesine izin veriyordu. Saatlerce, gün boyu, gece sabaha yeniden kavuşuncaya kadar elindeki aleti üfledi. Kızın kaybolmasına engel olmak ve biraz daha yanında tutabilmek için eğerleri kuruyana kadar flütü elinden bırakmadı. Sonunda artık iyice bitip düşüp nefesi kesildiğinde, dudakları çatılmış gözleri kapkır-muz, "Daha fazla devam edemem," diye inledi.

Isura büyülendiği ezgilerin sona ermesine şepelenmişti. Flütü ayağa fırlayarak suya doğru koştu. Genç adam, "Hayat!" diye bir fısıltıyla ıllaz ettiğinde çoktan suya dalmış, görünmez olmuştu.

Dokuzuncu Bölüm

Daha önce geldiği ama içeriye kabul edilmediği saray yavrusu evin bahçe kapısından girişi bu defa Düşes olarak farklı gelmişti. Ağaçların gölgelediği yolun iki tarafı bakımlı ve farklı bitkilerle göz alabildiğine uzanıyordu. Devasa bahçenin ortasından geçen araba yolu ortada bir daireyle dolanarak mermer merdivenlerin dibinde bitiyordu.

Uzun yolculuk, yolun eziyetinden çok ikilinin birbirinden etkilendikleri bir eziyete dönüştüğü için fazlasıyla yıpratıcı geçmişti. Arabanın durmasıyla cendereden kurtulmuş gibi derin nefes vererek arabadan indiler.

Kapıdan çıkan hizmetçi ordusuna bakan Kayla, bu kadar büyük bir evi ancak onlarca insanın çekip çevirebileceğini düşünerek yabancı ortama kendisini hazırlamaya çalıştı. Genç adamın kolunu uzatması üzerine elini hafifçe güçlü kasların sertliğine bıraktı. İki tarafa sıralanmış aşçı, hizmetçiler, uşaklar, seyisler ve bahçıvanları selamlarken çoğunun adını hatırlamaktan uzaktı. Sadece basit bir baş selamı ve Dük'ün kendisinden yeni düşes şeklinde bahsetmesiyle bocalayan -özellikle o gün kendisini kapıdan kovan uşağın mora dönen yüzü- çalışanların yüz ifadeleri aklında kaldı.

Kapıdan çıkıp hızla üzerine doğru gelen simsiyah kâbusu

görünce bir an dizleri titreyerek olduğu yerde sallandı. Karşıdan koşarak gelen iki canavar benzeri köpeğin dişleri kocamandı ve ağızları sonuna kadar açıktı. Yani en azından Kayla'ya öyle gelmişti. Kesinlikle ısırarak için dosdoğru üzerine koşuyordu ikisi de. Korkuyla genç adamın arkasına saklandı. Onun alaycı sırıtişı arkadan tekmeyi geçirme dürtüsünü tetiklese de gözlerini köpeklere dikmiş kıpırdıyamıyordu.

"Beni ısırarak istiyorlar!" Fısıltıyla söylediği cümleyi duyan genç adamın kahkahası hiç de hoşuna gitmemiştir. Bu canavarlar insan yemeye alışmış gibi duruyorlardı. Köpekleri severdi, yani sevmeye çalışmıştı. Ah, tamam! Sadece yavru köpeklere tahammül edebiliyordu. Bir süre kalacağı bu malikânede köpek olduğunu bilseydi, gelmek için birkaç kez daha düşünürdü.

Canavarlar dilleri dışarıda tam Dük'ün önünde durdular. Okşanmak için başlarını genç adama uzattıktan sonra, değişik kokuyu algılamış gibi havayı koklayıp birkaç adım attılar. Bu hareket Kayla için yeterliydi. Çığlık atarak önünde duran koruyucu bedene sarılıp yüzünü sırtına gömdü. Onun boğuk kahkahasının titreşimleri yüzünü gömdüğü bedenden kendisine geçiyordu. Korkularıyla alay edilmesinden nefret eden genç kız kaldırdığı ayağını genç adamın baldırına geçirdi. Hay lanet! Tekme attığı bacağın çizmeli olması darbeyi etkisiz kılmıştı. Fakat duyduğu küfür gayet etkili olduğunu haber verince memnuniyet hissiyle genç adama biraz daha sarıldı.

Falcon kıpırdamasına izin vermeyecek şekilde genç kızın kolları tarafından bağlanmıştı. Sadece köpeklere, "Oturun!" emrini verebildi. Bu arada baldırına yediği tekmenin acısıyla homurdandığı küfürleri onun duyduğunun farkındaydı. Belini sıkarak ve karnının üzerinde birleşmiş narin ellere bakarak, "Köpeklerimle tanış Kayla, Ralf ve Rolf," derken sesinde gizli gülümsemenin kız tarafından fark edilmemesini umut ediyordu. Tekrar tekme yemeye niyeti yoktu. Sırtından gelen boğuk ses ve baş hareketini, "Tanışmak istediğimi hiç sanmıyorum," mırıltısı izledi.

Falcon eğleniyordu, hem de çok! "Sadece yanında birile-

ri yokken onlarla karşılaşmamaya dikkat etmen yeterli. Sana alışmaları için zaman ver.” Ses ve hareket gelmeyince, karnında birleştirilmiş elleri çözmeye çalıştı. Birbirine kenetlenmiş parmaklar inatla bırakmıyordu.

“Kayla beni bırakmak zorundasın, bu şekilde daha ne kadar duracağız?”

“Olmaz, o canavarları uzaklaştır buradan!”

Dük, “Onları götürün!” emrini verdikten ve uzaklaşan ayak seslerini dinledikten sonra Kayla yavaşça genç adamdan uzaklaştı. Arkasını dönen Falcon utançla kızarmış yanaklarını görünce gülme dürtüsünü bastırdı. Bu küçük çingenenin zayıf noktasını bulmak iyi olmuştu. Kendisi evde yokken uslu duracağına güvenebilirdi.

Dük, genç kızın elinden tutup koridor oluşturacak şekilde sıralanmış çalışanlara doğru yürüdü. Garip, hepsinin ismini biliyordu. Tanıttığı hizmetçi, uşak veya bahçıvan reverans yaparak yeni Düşes’i selamlıyor, Kayla yüzünde içten bir tebessümle başını eğerek selamlarına karşılık veriyordu. Dük’ün yaklaşık otuz kişilik bir çalışma ordusu vardı. Nihayet en son aşçı Marcy ve mutfakta çalışan kızları tanıttı.

Dikkatlerini efendilerinin üzerinde yoğunlaştırmış olan hizmetli ordusuna dönerek, “Ekselansları Düşes Kayla Edington. Sizi davet etmediğimiz için üzgünüm. Şimdilik gizli kalmasını istediğimiz için böyle bir nikâhı uygun gördük. Umarım sözümü dikkate alırsınız. Bu haberin dedikodu olarak Londra’da yayıldığını duyarsam, kim olursa olsun işine son veririm,” diyerek sözlerini tamamladı. Arkasında bıraktığı korkulu topluluğa bir daha bakmadan kızı da kendisiyle birlikte merdivenleri çıkmaya zorladı.

Oysa Kayla çalışanlarını bu şekilde korkutan Dük’ün sözlerini hafifletmek için birkaç cümle söylemek isterdi. Ama konuşmasına fırsat vermeyen Dük’ün sıkıca tuttuğu elini kurtaramadan kendini antrede buldu. Adam, genç kızın geçtikleri koridorları incelemesine fırsat vermeden yoluna devam ederken Kayla kızgınlıkla, “Bir de tasma taksaydınız tam olacaktı,

Ekselansları. Böylece çekiştirince itiraz etme fırsatım olmazdı,” diye homurdandı.

Çalışma odasına girip kapıyı kapatan Falcon kızın elini bırakıp ona döndü. “Çalışanlara yapılan uyarı senin için de geçerli. Evli olduğumuz haberi bu malikânenin sınırları içinde kalacak.”

“Saygısızlık etmek istemem ama beni kim olarak tanıtacaksınız? Bekâr bir adamın evinde hangi sıfatla kalacağım?”

Falcon bunu daha önce düşünmemiş gibi çenesini kaşıyarak duraksadı. Kayla hipnotize olmuş gibi uzun ince erkeksi parmakların henüz çıkmaya başlamış sakalların üzerinde gezinişine takılmıştı. Köşeli çenesinde belirsizce dolaşan parmakların sanki kendi üzerinde dolaşmasını ister gibi içli bir nefes çekti. Gözlerini kapatarak bu etkiden kurtulmaya çalıştı. Yok, bu böyle devam ederse kesin adamın üzerine atlayarak kendini rezil edecekti. Ya bir an önce buradan uzaklaşmalı ya da evin içinde saklambaç oynamalıydı.

“Ne yapacağıma karar verinceye kadar dışarıya çıkmayacaksın.” Falcon kıyametin kopmasının an meselesi olduğunu anlamıştı. Düşünceleri daha bitmeden saldırı başladı.

Kayla gözlerini kocaman açıp karşısındaki adama baktı. “Ne yani esir gibi evde kapalı mı kalacağım? Harikasınız Ekselansları, bir bu eksikti! Zincir de ister misiniz? Oldu olacak oturup kalkma komutlarımı da siz verin!”

Genç adam onun söylediği bu sözler üzerine dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. Onun sırtıttığını gören Kayla öfkeyle kendi çevresinde dönerken, birkaç adım uzaklaşıp eğildi. Falcon merakla ne yaptığını izlerken, genç kız sehpadan kapıldığı orta büyüklükte bir vazoyu genç adama nişan aldı. ‘Yok canım, hadi ama! Bu kadarını da yapmaz, yapmaya cüret edemez!’ diyen iç sesini yanıtlarcasına, Kayla’nın elinden çıkan vazo büyük bir hızla genç adama doğru uçtu.

Düşünceleri arasında bocalarken eğilmek için az daha geç kalsa, vazo alınının ortasına denk gelecekti. Üzerine doğru gelen vazoun içindeki çiçekler ve su genç adamın başından

aşağıya dökülerek arkasındaki duvara çarpıp yere düşerek parçalara ayrıldı. Falcon bir süre ıslak kıyafetlerine bakıp, başına takılmış olan gül dalını aldı. Omzunun üstünden ortalığa saçılmış olan kırık vazo parçalarına baktı.

Bakışları yeniden kıza döndüğünde çoktan kapıya ulaşmış kaçmak üzere olduğunu görünce, ona iyi bir ders vermek için dayanılmaz bir istek duydu. Yerinden fırladığında Kayla durumu anlamış, açtığı kapıdan çoktan çıkmıştı.

Genç kız öfke anında kontrolünü kaybetmekten hiç bu kadar korkmamıştı. Adamın üzerine gelen vazoyu inanmaz bakışlarla izlemesini ve son anda eğilerek kendini kurtarışını görünce, bu defa gerçekten de çok ileri gittiğini anlayarak o dönmeden kapıdan fırlamıştı. Şimdi uzun koridorda nereye gidebileceği ya da ondan saklanabileceği bir köşenin olup olmadığını merak ederek, eteklerinin koşmasını engelleyen katlarını tuttu. Arkasından gelen ayak sesleri ve öfkeli solumalardan kurtulabilmek için köşeyi dönüp ilk kapıyı açarak arkasından aceleyle kapatıp yaslandı. Eliyle araştırdığı kapıyı omzuyla destek vererek açılmamasını sağlamaya çalışıyordu. Kahretsin! Anahtar ya da sürgü yoktu. Tek umudu bulunmamak için dua etmekte. Girdiği odayı görmek için arkasını döndüğünde beş çift gözün şaşkınlıkla kendisine baktığını görünce utançla dönüp kaldı.

Lanet olsun! Mutfağa girmişti ve içerideki üçü kadın ikisi erkek beş kişi hayretle ona bakıyordu. Kulaklarına kadar kızarak, “Ben... Şeyden... Kaçıyordum. Ama vahşi bir canavar gibi beni kovaladı!” diye kekeledi.

Aşçı olduğunu hatırladığı kadın durumu anlamış gibi elindeki bıçağı bırakıp, “Merak etmeyin zararsızdır, ısırılmaz,” dedi.

“Gerçekten çok kızgın görünüyordu, öfkeli soluklarını ensemde hissettim.”

Marcy, kızın korkudan atmış olan benzine bakıp bir bardak

su doldurarak uzattı. Masaya oturması için sandalyeyi çekti. Kayla oturduktan sonra kadın, "Size alışması için zaman vermelisiniz. Bir süre sonra gelip başını okşamanız için elinizi bile yalamaya başlar."

Kayla içmek için kaldırdığı bardağı havada unuttuğunu fark etmeden dehşetle açılmış gözlerini kadına dikti. "Yani... Ama... Emin misiniz? Ben hiç sanmıyorum. Korkunç görünüyordu. Ayrıca bu kadar gurursuz olamaz."

Marcy kıkırdayarak, "Sevgi görmek için yerlerde bile sürünür onlar. İnan bana görünüşü korkutucu olsa da eve ve ev halkına düşkündür. Size de zamanla alışacak ve peşinizden ayrılmayacaklar."

Dük'ü yanlış mı tanımişti? Bu kadar mı sevgiye açtı? İlk defa tanımaya başladığı adamın aslında öyle olmadığına inanamayarak suyunu yudumladı. Bu arada beyler mutfağı terk etmiş, kızlar sebze doğramaya başlamışlardı.

"Merak etmeyin Ekselansları, siz onlara alışıncaya kadar Dawson çalışma odasından çıkarmaz."

"Bu esarete katlanacağını hiç sanmam. Biraz önce aynı esir hayatını bana yaşatacağını söyleyince, başına vazo fırlattım. Bu nedenle peşimde zaten."

"Kimin?"

"Ekselanslarının, başına vazo fırlattım. Beni cezalandırmak için peşimdeydi."

Marcy önce kırmızıya sonra mora dönerken elindeki bıçağı düşürdü. Kızlar tuhaf sesler çıkararak arkalarını dönünce soğan gözlerini yüzü şekilden şekle giren kadına çevirdi. Marcy önündeki önlüğünü avuçlamış bir halde gelip masaya, tam Kayla'nın karşısına oturdu. "Sizi kovalayan canavar Ekselansları mıydı?"

Kayla başını sallarken, "Evet," diye söylendi. Sonrasında olanları anlaması imkânsızdı. Marcy önlüğünü yüzüne kapatıp garip sesler çıkartarak sarsılmaya başlayınca gerçekten de korktu. Burada normal insanlar yoktu galiba. Kızların hiç-

kırıklı boğuk seslerini duyduğunda ise kaşlarını çattı. İki kız mutfağın arka kapısından dışarı fırladılar.

“İyi misiniz? Su ister misiniz?”

Kadın aynı pozisyonda garip seslerle sallanmaya devam ederken başını olumsuz anlamda salladı. Neden ağladığı ile ilgili aklına hiçbir sebep gelmiyordu. Kadıncağız durup dururken önlüğüne yüzünü gömmüş, ağlamaya başlamıştı.

“Bakın, sizi üzecek bir şey mi söyledim ya da yaptım?” Suçluluk duygusuyla yerinden kalkıp kadının yanına geldi. Omzuna koyduğu eliyle teselli eder gibi hafifçe vurdu.

Marcy, genç kızın kendisinin ağladığını zannetmesi üzerine yavaşça çektiği önlüğün üzerinden ona baktı. Elinde değildi, bu gülme krizini ne zaman sonlandırmak istese Düşes’e söyledikleri aklına geliyordu.

Kayla kadının aslında ağlamadığını, aksine güldüğünü görünce rahatlayıp kalktığı sandalyeye geri oturdu. “Ben de birden ağlamaya başladınız diye üzülüyordum.”

“Ben... Ben... Aslında... Ekselansları...” Marcy konuşmayarak yeniden kahrkahalara boğulmuştu. Kayla sürüp giden mizansenin bitmesi için kollarını göğsünde kavuşturarak beklemeye başladı. Bir taraftan kadının gülmesinin bitmesini beklerken, diğer taraftan Dük’ü her an ensesinde bulacağı korkusuyla tetikteydi.

Nihayet Marcy uzun süren gülme krizinden sıyrılıp, yaşlara boğulmuş yüzünü elinin tersiyle silerek önlüğü bıraktı. Karşısında açıklama bekleyen Düşes’e mahcup gözlerle baktıktan sonra, “Çok özür dilerim hanımım, saygısızlık etmek istemedim fakat siz canavar deyince ben Ekselanslarının köpeklerinden bahsediyorsunuz zannettim. Bilemedim şeyden bahsettiğinizi...”

Kayla’nın siyah gözleri sonuna kadar açılırken, bakışlarında anladığını belirten neşeli pırıltılar uçuştı. O şeklini almış olan dudakları kenarlara doğru yayılıp kıvrılırken, yüzünde oluşan haylaz ifade ne kadar eğlendiğinin ipuçlarını veriyordu. Son-

rasında ise kahkahalarla gülmeye başladı. Marcy zaten kendini zor tutabilmişken, şimdi karşısında genç kızın yalnız gülmesine izin vermeyerek ona katıldı.

Falcon kızı yakalamak için koşarken aniden durdu. Ne yapıyordu böyle? Sekiz yaşındaki çocuklar gibi birinin peşinden koşmayı yıllar olmuştu. Çocukluğunda da bu koridorlarda koştuğunu hatırlamıyordu aslında. Şimdi yetişkin bir adam olarak hem de karısını koridorlarda kovaladığını bir gören olsa ne derdi? Duvara yaslanıp başını salladı. Sonra kendi kendine gülmeye başladı. Küçük çingene daha evine adım attığı anda tüm bariyerleri ve sınırları yıkmışken gelecek günleri düşünemiyordu bile. Yaslandığı duvardan ayrılıp yeniden çalışma odasına gitmek üzere ters yöne doğru yürümeye başladı.

Onuncu Bölüm

Kayla mutfaktan ayrılmaya karar verdiğinde önce Sandy'yi gönderdi. Etrafta Dük'ten herhangi bir iz olup olmadığını kontrol eden Sandy daha sonra Kayla'ya odasını göstermek için öne geçti.

Merdivenler, tırabzanları iç içe geçmiş oyma ahşabın hayran bırakan işçiliği, koridorlar, her biri farklı odalara açılan ağır ve büyük kapılarla saçma sapan giriş çıkışlar... Kesinlikle kaybolacaktı! Sonunda ağır işlemleri olan ahşabı cilalı ve çok pahalı görünen büyük bir kapının önünde durdular. Oda kapılarının devleri ağırlamaya niyetliymiş gibi bu kadar büyük olmasının bir sebebi olmalıydı. Kapının üzerinde taşa oyulmuş iki çocuk melek, güneşi avuçlarında tutarak Kayla'ya gülümsüyordu. Genç kız bu gülümsemeden bakışını koparıp kapıyı tutan Sandy'nin yanından geçti.

Girdiği oda pembe, bordo ve beyaz renklere hâkim olan bu süitin her haliyle bir kadına ait olduğu belliydi. Girişteki kabul salonu hem misafir ağırlamak hem de oturmak için düzenlenmişti. Eşyalar odanın merkezi olan dev şömineye göre yerleştirilmişti. Pembe gül desenli beyaz duvar kâğıtları, bordo perdeler ve yerde bordo ağırlıklı şark halısı, pembe çiçekli, altın varaklı beyaz koltuklar, çeşitli desende ve renklerde yastıklarla burada kalan kişinin dinlenmesi ve zevkli zaman geçirebilme-

si göz önünde bulundurularak döşenmişti. Kapılar gibi tavana kadar uzanan pencereler odanın aydınlık ve ferah görünmesini sağlıyordu.

Kayla daha önce böylesine göz alıcı bir oda gördüğünü sanmıyordu. Yaklaştığı pencerelerin açıldığı balkonu saran güllerin güzelliğini gördüğünde Sandy'ye mutlulukla gülümsedi. Açtığı kapıdan geniş bir balkona çıkılıyordu. Kırmızı güller arsızca bütün balkonu ve evin duvarını sarmıştı. Bu manzara inanılmaz huzur veriyordu. Yeniden içeri girdiğinde Sandy, "Bu süit eski Düşese'aitti efendim," deyince Kayla, "Şimdi nerede?" diye sordu.

"Bir süre önce ölmüş."

Burada bir zamanlar canlı ve neşe dolu bir insanın yaşadığını bilmek inanılmaz hüznüydü. "Ekselansları bu odada kaldığını biliyor mu?"

Kızın yüzü bir anda karmakarışık oldu. "Sa... Sanırım biliyordur, efendim," derken söyleyişi emin olmadığını gösteriyordu.

"Bu odayı hazırlamanızı kim söyledi?"

"Malikânenin kâhyası ve vekilharcı Bay Bruno emretti."

Kayla adamı gözünün önüne getirmeye çalışsa da bir türlü hatırlayamadı. "Onunla tanıştım mı?"

"Hayır, efendim. Ekselansları sizinle döneceğini belirten bir not gönderdiğinde Bay Bruno buradaydı, odanın hazırlanmasını söyledi. Kendisi şu an Ekselanslarının emriyle şehir dışındaki arazileri kontrol ediyor."

Kayla yine de burada kalmaktan dolayı huzursuzdu. Açık kapısından çok büyük bir yatağın görüldüğü diğer odaya girdi. Gözleri her ayrıntının üzerinde birkaç dakika durarak inceliyordu. Üzerindeki bordo örtü, bir sürü yastık ve pembe tüllelerin çerçevelediği yatak yorgun bedenini çağırıyor, uzun yoldan sonra dinlenmek için kollarını açmış, kızı davet ediyordu. Burada oturma odasına göre daha mütevazı görünen şöminenin iççiliği en az diğer odadaki kadar gösterişliydi.

Pembe ve bordo uzun tüylü halının üzerinde attığı adımlar sessizdi. Yatağın baş ucuna yerleştirilmiş komodinlerin el işçiliği yatak başlığının işçiliğiyle aynıydı. Dolap ve koltuklarda da aynı ağır işçilik göze çarpıyordu. Yatak odasına açılan üç kapıdan biri giyinme odasının diğeri banyo olarak da kullanılan küçük bir odanıydı. Merakla diğerine yürüyüp açtığında görüldükleri karşısında eli şaşkınlıkla kapının kolunda kaldı. Burası da yatak odasıydı fakat bir erkeğe göre döşenmişti.

Kendisini şeytanın mabedine izinsiz giren günahkâr gibi hissederek bir adım geri çekilirken, üzerine her an ateş topları yağmasını bekleyerek yutkundu. Çok istemesine rağmen bakışlarını başka yöne çekemiyordu.

Siyah ve altın sarısı... Adamın ruhunun neden simsiyah olduğu bu renklerden belliydi. Günaha davet eden siyah örtüler altın simlerle desenlenmişti. Bu odada iç açıcı tek şey sarı koltuklar ve sarı desenli duvar kâğıtlarıydı. Geriye kalan eşyalar cehennemi simgelermiş gibi siyahtı. Aceleyle kapıyı kapatan Kayla'ya neden nefes nefese kaldığını soracak biri olsa verecek cevabı yoktu. Sandy'nin, "Banyo yapmak isterseniz hazır efendim," demesiyle bakışlarını kapıdan güclükle ayırdı. Olur anlamında başını sallayıp banyoya açılan kapıya ilerleyen kızın peşinden yürüdü. Cehenneme açılan o kapı kesinlikle kilitli kalmalıydı.

"Ara kapının anahtarı üzerinde mi Sandy?" Sorarken kızarmıştı. O anahtarı bulamazsa geceleri gözüne uyku girmezdi.

Sandy bakışlarını kaçırarak utangaçlığını gizlemeye çalıştı. "Sanırım Ekselanslarından tarafta efendim?"

Bu çok komikti. Dük adı kirlenmesin diye kapıyı kilitleyecek değildi herhalde. Elbisesinin bağcıklarını çözmeyi bitiren kıza, "Anahtarı benim tarafıma alır mısın lütfen?" derken sesinin cılız çıkmasına engel olamadı. Bu utanç verici duruma düşmesinin tüm sorumlusu Dük bozuntusuydu. İçinden yağdırdığı lanetlerle soyunmasına devam ederken Sandy anahtarı getirmek için çıktı.

Falcon bir süredir yokluğunda biriken kâğıt işlerini inceliyordu. Yolculuktan dolayı gergin kasları yorgunluk emareleri göstermeye başlayınca, banyo yapıp biraz dinlenme düşünceyle kâğıtları yana iterek doğruldu. Zaten yaklaşmakta olan akşam yemeğine hazırlanması gerekiyordu. Merdivenlerden çıkarken artık kendisini boğmaya başlayan boyun bağını çözüp avucuna topladı. Koridorda yürürken küçük çingenenin hangi odaya yerleştirildiğini merak etti. Odasına girdiğinde hizmetçi kızlardan birinin ara kapının önünde durduğunu gördü. Kız elinde anahtarla öylece kalakalmıştı. Yanakları kızarıırken aceleyle eğilip selam verdi ancak anahtarı nereye koyacağını şaşırmış bir halde bocalıyordu. Falcon birkaç adımla odanın ortasına gelirken kıza kaşlarını kaldırıp soran gözlerle baktı.

Sandy bu güne kadar hiç böylesine garip bir durumda kalmamıştı. Dük'ün soru dolu kaş kaldırmasına ne cevap vermeliydi? *"Efendim, Düşesiniz anahtarı istedi,"* dediğinde Ekselansları ne cevap verirdi?

"Şey efendim ben..."

Falcon üzerinden ceketini sıyrırken, *"Evet, anahtarım nereye gidiyor Sandy?"* dedi.

"Efendim, hanımım yani Düşesiniz..."

Falcon ceketini koltuğun üzerine bırakıp geri döndü. *"Ne olmuş Düşes'e?"*

"Anahtarı kendisine götürmemi söyledi."

Falcon'un yeniden kaşlarının kalkması üzerine Sandy soğuk ter dökerek huzursuzca kıpırdandı. Genç adamın arkasında bir noktaya gözünü dikmiş bakıyordu.

"Düşes'in benim kapımdaki anahtarla ne ilgisi olabilir?"

Kız boğazını temizleyip, *"Kendileri yan odada kalıyorlar, kapının üzerindeki anahtarı sordular ve getirmemi söylediler,"* diye mırıldandı. Sanki anahtarı isteyen kendisiymiş gibi suçlu duruyordu.

Genç adamın bakışları kızın arkasındaki açık kapıya takıldı. Küçük çingeneyi annesinin odasına mı yerleştirmişlerdi? Hem

de arada sadece bir kapı olan kendi odasının dibine. Falcon sıkıntıyla yüzünü ovuşturup derin bir nefes aldı. Sonra kıza elini uzattı. Sandy korkarak elindeki anahtarı genç adamın avucuna bıraktı. Selam verip telaşla arkasını dönerek aralık kapıda kayboldu.

Bir süre elindeki anahtara bakan Falcon aralık kapıyı iterek annesine ait olan odaya girdi. Bir zamanlar sık sık geldiği bu odaya uzun süredir adım atmamıştı. Annesinin kokusunun sindiği eski günlerin anısı üzerine hücum etmişti. Hayat dolu kahkahaları kulaklarında yankılanırken, gülen gözleri sevgiyle dolup taşan bir ifadeyle oğluna bakıyordu. *"Dünyaya bir kere geliyorsun Falcon, hayat ciddiye alınamayacak kadar kısa."* Sözler beynini döverken, avucundaki anahtarı sıkıştığını fark etmeden yürüyerek yatağa oturdu.

"O zaman neden yaşamına ellerinle son verdin?"

Hırıltılı ve boğuk sesle sorduğu soruya yanıt gelmedi. Gelmesini de beklememişti zaten. Sadece içinde kıvranıp duran acının dün yaşanmış gibi taze oluşu beyninde zehir gibi bir tortu bırakıyordu. Hiç azalmayan bir acı nasıl unutulurdu? Öylesine hayat dolu bir kadın nasıl yaşamak istemezdi? Bu, binlerce kez kendine sorduğu ama asla cevabını bulamadığı bir soruydu.

Yerinden doğrulup oturma odasına geçti. Duyduğu su sesleriyle banyo olarak kullanılan odaya doğru yürüdü. İttiği kapıdan gördüğü manzara nefesini keserken kalp atışlarını durdurdu.

Kayla son kez üzerine dökülen suyla köpüklerinden arınırken, saçını parmaklarına dolayarak sıktı. Kollarını indirirken fark ettiği hareketle bakışlarını kapıya çevirdiği anda tüm gücüyle çığlık attı. Sandy öylesine korktu ki su döktüğü kabı yere düşürürken olduğu yere çöktü. Hanımının dehşete düşmüş bakışlarını takip ettiği anda, Dük'ü kapıda gören kız utançla mor bir renge büründü. Yerinden hızla doğrulup eline geçirdiği havluyla hanımını sarmalarken, Ekselansları duruşunu değiştirerek tek omzunu kapıya yaslamıştı.

Tanrım! Altından yapılmış bir Venüs gibi karşısında öyle dikilirken gözlerini ayırmayı bırak, kırpmakta bile güçlük çe-

kiyordu. Diğer kadınların ölü gibi bembeyaz teninden sonra, genç kızın altın ışıltılar saçan bedeni bir korsanın hazinesine kavuştuğu andaki hazzı yaşıyordu. Elbette daha o aşamaya gelmemiştir fakat bakmak bile kanının coşkuyla akmasına neden oluyordu. Kızın dehşete düşmüş utanç dolu bakışları ve yüzü, bu manzarayı daha da keyifli hale getiriyordu. Geri çekilmek yerine kapıya yaslanıp izlemeye devam etti. Ta ki hizmetçi kızın her şeyi mahvedip Venüs'ünün bedenini havluya kapatmasına kadar. Gördükleri uzun gecelerinde azap çekmesine yetecekti. Ancak değeri. Dudaklarında oluşan çapkın sırıtişla, genç kızın keskin bıçağa dönmüş bakışlarına kaşlarını kaldırdı. Bu, biraz önce ona atılan vazonun bir nevi intikamıydı. Tam olarak tatmin edici olmasa da bir süre genç adamı oyalayacaktı.

Kayla sarındığı havluya sıkıca yapışarak öldüren bakışlarla küvetten çıktı. Adam öylesine arsızdı ki kendisini tepeden tırnağa incelerken en ufak bir utanç duymuyordu. *Ahlaksız zampara*, şeytanın sağ kolu!" Lanet olsun! Sizin ahlak anlayışınız ve edep duygunuz yoksa bile, diğer insanlarınkine saygı duyabilirsiniz!"

"Neden ahlaksız ve edepsizim? Karımı banyo yaparken izledim diye mi?"

Adamın küstah umursamaz cevabı genç kızı deli edecekti. Hışımınla birkaç adım atıp yoldan çekilmesi için onu uyarırken, "Karınız mı? Hatırlamadığınız karınız, kurtulmak için can attığınız karınız!" diyerek genç adamı ittirip yanından geçti. Üşümeye başlamıştı, onun çıkmasını bekleyerek ıslak bir şekilde oyalanırsa hastalanacaktı. Paravana doğru yürürken ensesindeki tüylerin ürpermesi adamın varlığının çok yakınında olduğuna işaret ediyordu. Birkaç adım daha atıp huzursuz bir şekilde geri döndüğünde onunla burun buruna geldi. Dişlerini sıkarak, "Odamdan çıkın, giyinmek istiyorum!" diye tısladı.

Falcon banyo kapısında kendisini ittirip geçen genç kızın bağımlısı olduğu kokusundan ayrılmak istemeyerek peşinden yürümüştü. Onu sinirlendirdiğini bilerek üzerine üzerine gidiyordu.

"Pekâlâ, hatırlamadığım karım." Cebinden çıkardığı anah-

tarı havaya atıp tuttu. "Anahtarı istiyorsun sanmıştım." Şeytani sırtış dudaklarına yayılırken, anahtarı yeniden cebine koyup ara kapıya doğru bir adım attı.

Kayla ayağını öfkeyle yere vurup sakın olmaya zorladığı bir sesle, "Anahtarı istiyorum! Şimdi, onu bana verin!" diye çemkirdi.

Falcon gidermiş gibi yapıp attığı adımını geri çekerek döndü. Havluya sarınmış ve etrafa erotik dalgalar yayan genç kızın açıkta kalan bedenini hiçbir ayrıntıyı atlamadan baştan ayağa süzdü. Altın rengi uzun bacaklarını, narin ve yuvarlak omuzlarını, sular damlayan saçını yeniden keşfederek havlunun altındakileri görüyormuş gibi baktı. En son gözlerine çevirdiği bakışları gördüklerinden son derece memnun, açlıkla parlıyordu. Tek kaşını kaldırıp, "Bu, bana karşılığında ne vereceğine bağlı," diyerek sırtıttı.

Lanet piç, çok eğleniyordu! Üzerinde gezinen bakışlar değiştiği her noktayı karıncalandırıyor ve uyuşturuyordu. Burada durmuş titreyerek onu ikna etme çabalarına sırtması kızı deli etmişti. Ahlsaksız zampara bir de karşılık bekliyordu. "Cehenne me kadar yolun var seni pislik! Odamdan defol, gerekirse yatağı kapının önüne çekerim fakat sana parmağımı bile dokundur mam!"

Falcon kıza birkaç adım yaklaşarak eğildi. "Ne kadar fesat bir beynin var. Ben sadece rica edersen diye düşünmüştüm."

Kayla kulaklarına kadar kızardı. Resmen kendi ayaklarıyla tuzağa düşmüştü. Alaycı gülüşünü yüzünden tırnaklarıyla kazımak istiyordu. Çenesini kaldırıp gururlu bir tavırla arkasını dönerek paravanın arkasında kaybolurken, "Anahtar sizde kalsın, Ekselansları. Artık ihtiyacım yok, şimdi gidebilirsiniz," dedi.

Titreyerek giyinmeye çalışırken dışarıdan gelen genç adamın kahkahası onunla alay ediyordu. Daha sonra uzaklaşan ayak sesleri ve kapanan kapının sesiyle kasılmaktan ağrıyan bedeni geçerken hırsıyla soludu genç kız.

Kayla akşam yemeği için hazırlanıp indiğinde, Dük'ün yemek odasına kendisinden önce geldiğini gördü. Elinde bardağı cama yansıyan ciddi görüntüsüyle pencereden dışarıya bakıyordu. Çatılmış kaşları, donuk hissiz yüzüyle düşüncelere dalmış görünüyordu. Biraz önce odasında oyunbaz bir tavırla kur yapan adamla uzaktan yakından alakası yoktu. Rahatsız etmek için sessiz birkaç adım attı.

Gözleri ilk defa girdiği odada merakla dolaştı. Yüksek tavan usta bir ressamın elinden çıktığı belli fırça darbeleriyle renklenmişti. Şamdanlar ve sarkan avizede yanan onlarca mum odayı aydınlığa boğmuştu. Bembeyaz örtülü masanın üzerinde kırılğan porselenler ışığın yansımalarıyla yanıp sönerek şekiller oluşturunuyordu. Masanın ortasına yerleştirilmiş vazodan çevreye yayılan çiçek kokusu ortama baygın bir hava vermişti.

İçini çekip yürüyerek yanan şöminenin önündeki çivit rengi koltuklardan birine oturdu. Nedense kendisini garip ve tedirgin hissediyordu. Bu ailesinden ve tanıdığı insanlardan uzak geçirdiği ilk akşamdı. Tanımadığı, kendisine yabancı kocasıyla baş başa yemek yiyecekti. Üstelik sürekli iki yabani hayvan gibi didiştığı Dük'ten uzak durması gerekirken hemen yan odasına yerleşmişti. Gelecek günler gözüne hiç de iç açıcı görünmüyordu.

Falcon cama yansıyan genç kadının görüntüsünü izlerken sessizliği ve durgunluğu dikkatini çekti. Çok mu üzerine gitmişti? Canlı cıvı cıvı hali dağlardan çekilen sis gibi üzerinden sıyrılmış, altından hüznle bakan gözler ortaya çıkmıştı. Sarı çiçekli desenleri olan mavi elbise bile durgunluğunu canlandıramamıştı. Pencerenin önünden ayrılarak sessiz adımlarla kıza yaklaştı.

Gözleri yanan alevlere dalmış olan Kayla genç adamın geldiğini fark etmedi. Önünde duran bir çift siyah çizmenin parlaklığı onu daldığı düşüncelerden çekip çıkardı. Dük'ün uzattığı eline elini bırakırken yerinden doğruldu. Kapının hemen yanında bekleyen Sandy ve Ellie, Dawson'un işaretleriyle servisi hazırlamak için koştururken, Falcon çektiği sandalyeye oturması için kıza yardımcı oldu.

Yemek sessizlik içinde geçti. Bunda şüphesiz en büyük etken uzun süren yolculuktu. Sık sık üzerine dönen bakışlardan kaçınmanın bir yolu yoktu. Genç adama göre oldukça ilginç bir kadın olmalıydı. Farklı, tanıdığı kadınlara benzemeyen... Belki bu nedenle kıstığı gözlerini bir şahin gibi üzerine dikmişti. Her an bir şeyler söylemesini ve bir olay çıkarmasını beklediği için bu kadar dikkatli bakıyor olabilirdi. Ağzına attığı lokmaların lezzeti Marcy'nin bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu gösteriyordu. Rosto ağzında dağılıyor, püre damağında lezzetli bir tat bırakıyordu. Aşçı kadını lezzetli yemeklerden dolayı kutlamalıydı.

Falcon ise sürekli kıza takılan bakışlarını bir türlü ondan koparamamasına lanet ederek yemeğini yiyordu. Her bakışı çarpıcı bir yönünü fark etmesine neden oluyordu. Titreşen kirpiklerinin uzunluğu ve yanağına düşüşü, kaşlarının narin kavis, mermer bir büste benzeyen pürüzsüz boynunu eğişi, sivri çenesinin hareketlerine uyum sağlayan dolgun ve kırmızı dudakları... Neden bu kadar farklı olmak zorundaydı? Neden ona doğru çekiliyordu? Tutkudan gözleri öylesine yanmıştı ki geriye kalan her şey silikleşerek ortada sadece genç kız kalıyordu.

Çatalını hırsıyla batırdığı eti kendisine duyduğu öfkeyle ağzına attı ve aynı hırsıyla çiğnedi. Bütün bu düşünceler, kıza duyduğu bu ilgi sadece kadınsızlıktandı. Evet, neredeyse on gündür metresini ziyaret etmemişti. İhtiyaçlarını bir kadın bedeninde söndürürse ona duyduğu ilgi ve açlık sona erecekti. Bu düşünceyle peçeteye ağzını silip yerinden doğruldu. Kayla'nın onun ani kalkışına şaşırdığı yüzünden belliydi.

"İzninle benim çıkmam gerekiyor," diyerek kapıya yürüdü. Onun arkasından dışarı çıkan Dawson'la konuşurken, en son gece gelmeyeceği ile ilgili sözleri genç kıza kadar ulaştı.

Kayla duyduğu son sözlerle kaşığı yavaşça masaya bıraktı. Bir kadın olarak bu sözlerin ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Dük ya metresine gidiyordu ya da bir kadın bulmaya. İçinde hissettiği boşluk bir anlam ifade etmiyordu, etmemeliydi. Neden kendisini aldatılmış hissettiğiyle ilgili üzücü yo-

rumlara girmek istemiyordu. Çevresindeki insanlar tarafından aşağılanırken bir de acımasızca kendisini eleştirmeye ihtiyacı yoktu. Dudaklarını sıkarak masadan kalktı. Bu çatı altındaki ilk gecesinde evlendiği adam başka bir kadının kollarına koşuyordu. Daha önce kadınlar arasında konuşulurken duyduklarını hatırladı. Asil beyler kendilerini bir metres edinme zevkinden asla mahrum etmiyorlardı. Cemiyetin bu konuda ne kadar ahlaksız ve umursamaz olduğunu duymuştu. Bitecek olsa da evliliğinde aynı şeyin başına gelmiş olmasına öfkelenmişti. En azından nikâhlarının iptalini bekleyebilirdi, değil mi? Genç kıza birazcık saygısı olsaydı onu böyle küçük düşürmez ve aşağılamazdı.

Sandy ve Ellie'nin üzgün bakışları altında yemek odasından çıkıp odasına gitmek için merdivenleri çıktı. Arkasından koştu. Sandy odasına girerken yetiştiği hanımına yatmak için hazırlanmasına yardım etti.

Yumuşak kuş tüyü yatağa gömülüp çenesine kadar çektiği yorgana sarıldı. Sandy odayı terk ederken üç mumun söndürülmemesini istedi. Şu an karanlıktan hiç olmadığı kadar korkuyordu. Mum alevinin tavanda oynadığı oyunları izlerken, dışarıda başlayan sonbahar rüzgârını iliklerine kadar hissederek titredi. Bu, üşümekten değil yalnızlıktan, terk edilmişlikten gelen bir titremeydi.

Gözünün önüne sahibini bekleyen boş yan oda geldi. Akıldan silebilmek için gözlerini sıkıca yumması bile işe yaramamıştı. Genç adamın sarıldığı çıplak bir kadın bedeni alay edercesine gözünün önünde asılı kalmıştı. Doğrulup yastığını öfkeyle yumruklayıp yeniden yattı. Şu an bu yumrukları indirmek istediğinin aslında yastık olmadığını bilerek dişlerini gıcırdattı. Kendisini uykunun huzur veren kollarına bırakmak hiç bu kadar ihtiyaç haline gelmemişti. Lanet olası yorgunluğunu bile bertaraf etmiş, Nana'nın söylediği gibi gerçekler cam küresinin derinliklerinden çıkıp gelmiş alayla sırtıyordu.

Falcon bütün gece kalma niyetiyle gittiği Bayan Sherrlyn

Mallory'nin evinden gece yarısından sonra çıktığında, Hutchinson'u kalmasına gerek olmadığını söyleyerek gönderdiğini hatırladı. Küçük bahçe kapısından çıkarak sokağa adım attığında, geçen birkaç arabanın da asillere ait olması canını sıktı. Bir araba bulup eve dönmesi saatlerini alacakmış gibi görünüyordu. Yukarıda yatağına gömülmüş yatan kadını düşününce geceyi burada ziyan etmekten dolayı kendine küfretti. Dışarıda esen sert rüzgâra rağmen yeniden içeriye dönmeyi canı hiç istemiyordu.

Rahatlayacağı umuduyla koşarak geldiği kadının bedeninde yaşamak istediği boşalma, umduğu gibi tatmin edici olmamıştı. Altındaki kadın sanki daha da beyazlaşmış, gözünde bir ölü bedenine dönüşmüştü. Sevişmenin ortasında hissettiği tiksintiyle bir süre duraksamıştı. Kokusu burnuna dolduğunda ise isteksizliği biraz daha artmıştı. Bir an önce başladığı işi bitirme amacıyla aceleci ve vahşi davranırken, Sherrlyn'in şaşkınlığını sezebiliyordu. Nihayet hiç de rahatlatıcı olmayan son noktayı geçtiğinde, asıl rahatlatanın kadından uzaklaştığı an olması durumu daha da kötü bir hale getirmişti.

Gözlerini kapatıp bir süre uzanmış, sonrasında ise birkaç saatlik bir uykuyla dinlenmiş olarak gözlerini açtığında yanında yatan sarışın kadının yaşam belirtisi göstermeyecek kadar beyaz tenine ve yüzüne bakmıştı. Yavaşça çıktığı yataktan acele hareketlerle giyinerek odayı terk etmişti.

Yol boyunca yürürken bir arabanın gelmesi için sabırlı olması gerekiyordu. Bir daha sabaha kadar da kalsa Hutchinson'u göndermeyeceğine dair kendi kendine söz vererek yüzüne çarpan rüzgâra karşı yürümeye devam etti.

Shandor qüçlükle ayağa kal-
kıp nehre qürüdü. Kızın kaybol-
duğuna inanmazmış gibi bakışla-
rını suya dikti. Öyle qüçlü bir
akıntı vardı ki arkasından
dalabilmesi mümkün değildi. Bir

süre sonra Tsura sudan tek bir damla
bile ıslanmamış olarak kıyağa çıkışın-
da, korkuyla atan kalbi rahattayarak eski
ritmine kavuştu. Tsura'nın elinde qümüş bir

flüt vardı. Genç adama uzatarak, "Çalmaya devam et!" dedi.

Shandor kızın elindeki sihirli flütü alarak yeniden ağacın altına oturdu
ve üflemeye başladı. Saatler saatleri kovalıyor, qünler haftaya ve aylara
dönüşüyor, sihirli flüt elinde oldukça ne uykuya ne yemeğe ihtiyaç du-
yuyordu Shandor.

Zuminitsa ise ablasının ışıqından mahrum kaldığı qün hastalanmış ve
yataklara düşmüştü. Hiç kimse hastalığına çare bulamıyordu. Onun tek ilaei
ablasından alaeağı ışıktı. Ondan yoksun kaldığı her qün biraz daha eridi.
Yüzü ışıqını kaybetti. Görleri canlılığını qitirdi. Ablasının düşünelerine
qirmeye çalışıyor, aneak sihirli bir ezgi genç kıza engel oluyor, Tsura'ya
ulaşamıyordu. Son anlarını yaşadığını fark ederek kendisini ablasından
uzaklaştıran flütü çalan kişiye lanet etti. "Umarım Tanrı benim kadar seni
de çaresiz ve acınası bıraksın! Benim intikamımı en sevdiğin kişiyi senden
uzaklaştırtarak alsın." Sonra son nefesini verdi.

Shandor kendini kaybetmiş olarak flütü üflemeye devam eder-
ken, kalbinde karşısındaki kıza olan duyquları tohumdan ağaca
dönüşmüş, bedenini kaplamıştı. Birden elindeki flüt kayıp yere düş-
tü. Şaşkınlıkla hipnotize olduğu dünyadan çıkarken, bedeninde
olan değışimler aklını kaçırmasına neden olabiliirdi. Tsura'nın

koeaman olmuş gözlerle kendisine bakışını görünee düşüp bayıldı.

Kendine geldiğinde bedeni ve düşünceleri qarıp bir yabaneiliktaydı. Tsara ortalarda yoktu. Yerde duran qümüş flütü alarak parlaklığında kendini görmeye çalıştı. Bu gözler kendisine ait değildi. Aleti tutan eller de öyle... Çıldırmuş gibi üzerindeki kuyafetleri soyduğunda, tamamen bir kadına dönüştüğünü görünee aklını kaybedeeğini sandı.

Shandor, qünteree başına gelenlerin inanılmazlığıyla çaresizce doladı. Sevdiği kızın yokluğu canını yakıyor, bu durumdan kurtulmanın bir çaresini arıyordu. Mutluluğu bulamamış, aksine daha da mutsuz bir şekilde oradan oraya savruluyordu.

Ümitsizce artık kabilesine geri dönmeği düşünürken orman geçidinde rastladığı bir yılan ona yeniden umut verdi. Yılanın ağızda koeaman bir gepek takılı durmaktaydı ve boynuzlarından dolayı gepeği bir türlü yutamıyordu. Shandor onun haline acıyarak gepeğin boynuzlarını parçaladı ve yılanı kurtardı. Gerçekte büyülenmiş bir prens olan yılan ona kendisini babasının krallığına götürürse, karşılığında ne isterse papazına söz verdi.

Shandor yılanın isteğini kabul ederek onu istediği gibi babasının krallığına götürdü. Kral karşılığında ne istediğini sorduğunda derdini anlattı. "Beni bu durumdan kurtarın," diye yalvarırdı. Bunun üzerine Kral, "Sis Kralının sarayının bahçesinde bir elma ağacı var. Bu ağaç sıradan bir ağaç değil. Üzerinde üç altın elma yetişir. Birineisi zenginlik, ikineisi mutluluk, üçüneüsü sağlık getirir. Senin derdin için ancak bu kadarını yapabilirim," dedi.

On Birinci Bölüm

Kayla, aralıksız yağan yağmurlu bir sabaha gözlerini açtı. Gök gürültüsü ve cama çarpan yağmur damlaları bir ninni gibi ruhunu okşarken, gecedен kalmaymış gibi sıcak yatağından çıkmak istemeyerek iyice gömüldü. Kapının çalmasıyla sesli bir şekilde homurdanarak, "Girin!" diye seslendi. Sandy gülen bir yüzle selam vererek şen bir sesle, "Günaydın efendim," dedi.

Kayla kıza imrenerek bakarken güne bu neşeyle başlama düşüncesinin ne kadar cazip geldiğini düşündü. Üzerindeki yorganı atarak kalktı. Sabahlığını üzerine geçirirken pencereye yaklaştı. Cama vuran damlalar dışarıyı net görmesini engelliyordu. Bütün gün evin içinde ne yapacağını, nasıl zaman geçireceğini düşünerek geri dönüp giyinme odasına girdi. Sandy asılı elbiselerin içinden kızın bu havada giyebileceği uygun kıyafeti bulmaya çalışıyordu. Yaka ve kol ağızları aplikle işlenmiş lila rengi bir kıyafet çıkartarak Kayla'ya gösterip onaylamasını bekledi.

Genç kız daha kıyafete elini uzatmadan yan odadan gelen kırılma sesini takip eden küfürleri, yüksek sesli gürlemeye verilen cılız cevapları duyduğunda ara kapıya yaklaştı. Kulağını

dayadığı kapıdan duyduklarıyla dudaklarında oluşan muzip gülümseme giderek genişledi.

Falcon geceyi berbat şekilde geçirmesine neden olan met-resinin evinden çıkmış, araba bulmak için uzun süre yürümüş ve eve geldiğinde de yorgun olmasına rağmen uyuyamamıştı. Asıl istediği kadının yan odada yattığını bilmenin verdiği ısırapla, yatak çivi dolu bir mezara dönüşmüştü.

Kalktığında zaten esmeye ve gülemeye hazır burnundan soluyordu. Oda hizmetçisi Bay Chambell talihsiz bir adam olarak tam da bu anda odaya girme gafletinde bulundu. Elinde taşıdığı sıcak su kovasını efendisinin banyosuna götürmek için yanından geçmek istedi. Bu arada dengesizce odada dolışmakta olan Falcon aniden dönünce, Bay Chambell'in elinde taşıdığı su kovasına çarptı. Zavallı adam elinden kayan kovayı tutamadan dengesini kaybedip geri geri giderken, halıya takılarak kovayla beraber yere kapaklandı.

Falcon için aradığı adam karşısındaydı. Bütün öfkesini boşaltabileceği bir yer... Adamın özür dilemesi ve mahcup bir tavırla yerden kalkma çabaları üzerinde en ufak bir yumuşamaya neden olmamıştı.

“Lanet güne lanet bir başlangıç! Sanki ihtiyacım varmış gibi bütün sakarların beni bulması, günümü güzelleştirmek için özel olarak düşünülmüş!”

Tekmeyi savurduğu kova şömineye çarpıp büyük bir gürültüyle yere düştü. Chambell hiç bu kadar öfkeli görmediği efendisinin gözüne gözükmek ister gibi aceleyle yerden aldığı kovayla kapıdan fırladı. Genç adamsa giyinme odasına dalıp söylenerek eline geçirdiği kıyafetleri giyinmeye başladı.

Kayla kıkırdayarak kapıdan ayrıldı. Neşeyle dolu bir gülümsemeyle Sandy'nin tuttuğu kıyafeti giyindi. Siyah saçlarını

tepesinde bukleler halinde toplayan kızı beklerken, gününün aniden güzelleşmesini sağlayan yan odadaki fırtınayı düşününce yeniden kıkırdadı. Bu muhteşem güne başlamak için sabırsızlanarak odadan çıktı. Adımları hafif, neşeli ve çevikti. Yüzünden eksik etmediği tebessümle yemek odasına girdiğinde Falcon çoktan oturmuş ve burnunu gazetesine gömmüştü.

Kayla, “Günaydın Ekselansları,” diye şakıyarak Dawson’un çektiği sandalyeye oturdu. Ellie servisini hazırlarken, genç adam gazetesini yavaşça indirip onun neşeyle parlayan yüzüne baktı.

“Neşeli ve aydın bir gün için sebep göremiyorum,” diye homurdanarak gazeteyi bir kenara fırlattı.

Kayla yapılan servisten çatalına taktığı böreği iştahla ısırırken dün gece sessiz ve durgun olan kızın sabah neşe küpü olarak kalkmasına gözlerini kısarak baktı.

“Sen neden bu kadar neşelisin?”

“Şeytanın güne azapla başladığını bilmek sabahımı aydınlatıyor.”

Genç kız neşeyle çayını dolduran Dawson’a gülümseyip teşekkür ederken, Falcon bu imalı konuşmanın sınırlarını daha da uyarması karşısında, “Dikkat et de şeytan sana çarpmasın!” diyerek tısladı.

Kayla genç adamın neden böyle tepki verdiğini düşünme zahmetine katlanmadı. “Bugün bütün şeytanlardan uzak durmaya niyetliyim.”

“Şeytan senden uzak durabilecek mi bakalım?”

“Nana’nın iyi şans tılsımını taşıyorum. Eminim, beni koruyacak.”

“Bir büyücünün yaptığı tılsımın şeytanı durdurabileceğine inanıyorsan bir daha düşün derim.”

“Şeytanı çekecek kadar günahkâr değilim.”

“Görünüşün bile yeter.”

“Ne varmış görünüşümde?”

“Ne yok diye sorsan daha kolay cevaplayabilirim.”

Hayır hayır hayır! Kendi günü kötü başladı diye onu da sinirlendirip sabrını taşırmaya çalışmasına kanmayacaktı genç kız. Kışkırtmalara kayıtsız kalmaya kararlıydı. Şu an karşısında oturan adamın kavgaya edecek yer aradığını bilerek sevimli bir sırıtışı yüzüne oturttu. “Ben kusurlarımı biliyorum. Sınırlarımı da... Tabii, Tanrı herkesi aynı algılamayla yaratmamış. Hoşgörürü lazım.” Sözü bitirdikten sonra biraz daha çay almak için fincanını uşağa uzattı.

Lanet olası sivri dilli büyücü asla altta kalmıyordu. Falcon dişlerini gıcırdattı. Bütün öfkesini, öfkenin kaynağı olan kişiden çıkarmak aslında çok adildi. Söylediği her söze bir cevapla sinirlerini daha da bozan kıızı kucaklayarak masaya yatırıp, iyi bir ders verme niyetine bütün uzuvları hevesle katılmaya razı bir şekilde seğirdi. Gözünün önüne akın eden görüntüler damarlarındaki kanı zıvanadan çıkararak alev alev yaktı. Peçetesini öfkeyle masaya bırakırken, “Bildığın bütün duaları okusan iyi edersin. Şeytanın çekim alanına çoktan girdin. Günahlarına bir yenisini eklemeye kararlı,” diyerek tehditkâr bir tavırla odadan çıktı.

Kayla bu tehdidi göz ardı edemeyerek korkuyla yutkundu. Ah! Şimşekleri üzerine çekmeyi severdi fakat bu tür tehditler karşısında tecrübesizliği korkuyla sinmesine neden oluyordu. Ortadan yok olma zamanı gelmişti. Çalışanlar masayı toparlamak için harekete geçtiğinde odayı terk etti. Yağmurlu bir günde iç karartıcı evin içinde ne yapabilirdi ki? Antreden geçip dış kapıyı açtı. Siyah bulutlar yavaş yavaş gökyüzünü terk etmeye başlamıştı. Yağmur artık hafif çiselemeye dönüşmüş sona ereceğinin işaretini veriyordu. Ayağındaki zarif pabuçlara baktı. Dışarıdaki çamura çıkılamayacak kadar güzel görünüyorlardı. Biraz doğayla iç içe olma zamanı gelmişti. Odasına çıkarak giyinme odasında bulduğu botları ayağına geçirip, pelerinini de alarak yeniden aşağıya indi. Kapının yanında asılı olan şemsiyelerden birini kapıp dışarı süzüldü. Evet, evi ve çevresini tanıma zamanıydı...

Dallardan damlayan yağmur taneleri nazlı bir akışa dönüşmüş toprağa damlarken, sonbahara rağmen açmış olan çiçeklerin kokusu etrafı sarmıştı. Kilitli taşlardan oluşturulan ince patikanın sağında ve solunda çimler yeşil kalmayı başarmıştı, ya da asillerin her durumla başa çıkan bahçıvanlarının özel yöntemleri vardı. Çimlerin arasında bodur süs ağaçları özel bir tür gibi görünüyordu ve yeşildiler. İlerisinde çimlerin bitiminde farklı türde çiçekler ve renkli çalılıklar bahçe duvarına kadar belli bir simetri gözeterek dikilmişti. Ara ara serpiştirilen mevsim ağaçları artık renk değiştirmeye başlamış, bahçenin kırmızı, turuncu ve sarıyla alev almış gibi görünmesine neden olmuştu.

Patikada ilerledikçe sayısı artan yollardan sağa gitmeye karar verip ilerlediğinde, kendisini sarmaşık güllerin oluşturduğu bir tünelde buldu. Bitkilerin yapraklarından süzülerek, şemsiyesine damlayan yağmur eşliğinde hayatında gördüğü en güzel görüntüyü içine çekip sindirmek istedi. Pembe, kırmızı ve beyaz güllerin artık zamanı geçmek üzereydi, yine de bu uzun kubbenin altından geçerek cennete giden yolun tadını çıkarmaya niyetliydi. Doğa öylesine güzel bir kokuyla kaplanmıştı ki derin derin içine çekti.

Bu tünelin sonunda karşılaştığı büyük havuz tatlı bir sürpriz olmuştu. Havuzun çevresini dolaşıp birkaç basamağı çıktı. Bahçe duvarı sadece taşlardan örülmüş basit bir duvar değildi. Sarmaşıkla tamamen kaplanmış ve dalları boşalmaya başlasa da inatla sonbahara başkaldıran öbek öbek mor çiçeklerini açmaya devam etmişti. Duvar boyunca dev toprak saksılar ve kaideler üzerine yerleştirilmiş heykeller devam ediyordu.

Duyduğu inlemeyle adımları yavaşlayarak durdu. Yeniden aynı inleme... Çevresine bakarak yaralı birinin olup olmadığını görmeye çalıştı. Bir süre çiçeklerin arasına ve çalıların arkasına bakmasına rağmen bulamadığı sesin sahibine ulaşmak için çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Demir kapılardan çıkarken kapı görevlisinin meraklı gözlerle kendisini takip ettiğini fark etse de durmadı. Bahçe duvarını takip ederek yürüdü. Çevrede herhangi bir insan olmaması daha da meraklanmasına neden oldu. Nihayet büyük bir taşın arkasındaki bem-

beyaz iki tane köpek yavrusunu gördüğünde durdu. Sırlıklam olmuşlar, saklanacak bir yer arıyorlardı. Kayla yavruların annesini görme umuduyla çevresine baktı. Eğer anne köpeğe rastlarsa nasıl uzaklaşabilirim düşüncesiyle birkaç adım daha yaklaştığı yavrulara, "Anneniz bu yakınarda mı?" diye fısıldadı korkuyla.

Yavrular korumacı birini bulmaktan sevinmiş gibi yerleri koklayarak kızın ayağına yaklaştılar. Kayla bir adım geri giderken, "Hayır ben anneniz değilim, şimdi gelir ve sizi alır," diyerek yavrulardan uzaklaşmaya çalıştı.

Çok yakında kocaman olacak olan bu yavruları kısa süreliğine kalacağı eve götüremezdi. Yavrulardan korkmasa da sonuçta onlar da köpekti, değil mi? Altı yaşındayken kocaman bir köpek tarafından ısırıldığından bu yana bir türlü bu korkuyu atlatamamıştı.

Elindeki şemsiyeyi daha fazla ıslanmasınlar diye iki yavrunun üzerine koruyucu olarak bıraktı. Üzgün gözlerle baktığı yavruların yalvaran gözlerini gördüğünde, "Çok üzgünüm gitmeliyim, eminim anneniz birazdan gelir," diyerek dönüp yürümeye başladı. Arkasından gelen küçük pati seslerini duyunca durdu. Hay lanet! Peşine takılmışlardı. "Hayır, burada annenizi beklemelisiniz, geri dönün."

Genç kızın eteği altında dolaşan ve çevreyi koklayan yavruların umurunda değildi. Bir süreliğine, en azından yağmur dininceye kadar onları ahırda tutabilir, karınlarını doyurabilirdi. Şemsiyesini yerden alarak kapattı. Peşinden düşe kalka gelen köpeklerin titreyen bacaklarını görünce, eğilip birini bir koluna diğerini de bir koluna yerleştirip yürümeye başladı.

"Kesinlikle başıma iş açacaksınız. Dük sizi gördüğünde dışarı atacak. Evet, kendisinin de köpeği var haklısınız, hem de iki tane canavar."

Demir bahçe kapısından kucağında ıslak köpek yavruyla geçerken, kapı görevlisi Daniel Smith Düşes'in çamura bulanmış etek uçlarına ve ıslak saçlarına baktı. Köpeklerle konuşarak geçen kıza şok olmuş gözlerle bakarken, Kayla dönüp

adama gülümsedi. Hafif de olsa çiseleyen yağmurda en az yavru köpekler kadar ıslanmıştı. Tutamadığı elbisesinin eteği çamurlara batıp çıkarken ahırlara giden yoldan gelen hırıltılar ve pati sesleriyle olduğu yerde donup kaldı. Hayır, lütfen olmaz! Kaçması lazımdı. Bu canavarların ayak sesiydi ve... Ah, lanet olsun!

“Tamam, korkmayın kurtulabiliriz!”

Daha iki adım atmıştı ki, arkasından gelen hırlamaya ya-vaşça döndü. Bembeyaz olmuş yüzüyle kendisini taşımayan bacakları yüzünden çamurun içine çöktü. Kucağındaki yavru-lar burunlarını kolunun altına sokmuşlar, kızın sıcaklığının ta-dını çıkarıyorlardı. Kayla ağızlarında sivri dişlerini sergileyen ve kötü kötü bakan köpeklerle, “Bakın biliyorum yeni tanıştık, lütfen bana yaklaşmayın! Onlar daha yavru, benim tadımsa kötü, hadi gidin buradan!” diyerek ikna etmeye çalıştı ancak iki siyah kâbus duruşunu değiştirmemişti. Aksine iki adım daha yaklaştılar. Şimdi alıp verdikleri nefesin sesi ve kötü ko-kusu genç kıza kadar geliyordu.

Gözlerini yumdu. Bu manzarayı görmek istemiyordu. Diş-lendiğinde acısını hissetse de çevreye sıçrayan kanları görmez-se kendini daha iyi hissedecekti. Pati sesleri daha da yaklaştık-larını gösterirken Kayla, “Bakın gerçekten dost olabiliriz. Sizi severim, yani en azından sevmeye çalışırım. Her istediğinizi de yaparım,” dedi. Ağlamak istiyordu. Malikânede bu kadar çalışan varken neden şimdi ortada hiçbiri yoktu? Birileri yar-dıma gelsin diye beklerken zavallı yavru-larla beraber canavar-lar tarafından parçalanacaktı. Ayrıca bu canavarları kim dışarı bırakmıştı? Onu eline geçirdiğinde parçalara ayıracaktı. Yaşar-sa tabii...

Kucağındaki yavru-ların çekip alındığını hissettiğinde göz-leri korkuyla açıldı. Lanet canavarlar iki yavruyu ensesinden ısır-mış, koşarak uzaklaşıyorlardı. Kayla attığı çığlığın korku-dan cılız bir tonda çıktığını fark edemedi. Boşalan kollarına bakarken tüyleri diken diken olmuştu. Ah, tabii ki buna izin vermeyecekti! Gözlerinde oluşan öfke, korku ifadesini silmiş alev alev yanıyordu. Lanet pislikler!

Çamurun içinden hızla doğrulup köpeklerin peşinden koşmaya başladı. Merdivenleri çıkan canavarlar açık olan dış kapıdan girip gözden kayboldular. Kayla ikişer ikişer atladığı basamaklardan çıkarak kapıyı olanca gücüyle itti. Kapıyı kapatmak için gelen Dawson ne olduğunu anlayamadan yüzüne gelen şiddetli çarpmayla arkasındaki duvara yapıştı. Girenin arkasında çamur ve su birikintisi bırakarak koşan Düşes olduğunu görünce ağzı açılıp kapandı. Bu arada burnunu tutarak kapıyı ittirip genç kızın peşinden yürüdü.

Falcon en son yazdığı mektubu bitirip geriye yaslanmıştı ki, kapıdan beyaz bir tüy yığınıyla giren Ralf ve Rolf'un şömineye doğru yürüyerek ağızlarındaki şeyleri minderine bırakmalarını izledi. Hemen arkasından bu defa kapı sertçe itilip odaya Kayla girdi. Eteğinden ve saçlarından sular sızarken çamur içindeki elbisesi ve pelerinini önemsemeden kıymetli halısının üzerinde lekeler bırakarak yürüdü.

"Şimdi sizi lanet canavarlar, çabuk o yavruları bana verin!"

Falcon o zaman hayvanların ağızında getirdiği tüy yumaklarının iki köpek yavrusu olduğunu fark etti. Ralf ve Rolf kızı duymamış gibi yavruların ıslak tüylerini yalıyorlardı.

"Size söylüyorum acımasız, taş kalpli yaratıklar! Onları bana verin!"

Kayla bütün söylemlerine rağmen kendisini dikkate bile almayan köpeklerin yavruları yaladığını görünce omuzları düştü. ıslak köpek yavrusu sevmiyorlardı belki de. Zavallıları kurutup yemeyi düşünüyor olabilirler miydi? Aklına gelen düşüncelerle dehşete düşmüş bir halde dizlerinin üzerine çöktü. Sesi yenilmiş ve üzgün çıkıyordu.

"Pekâlâ, bir anlaşma yapalım. Siz onları bırakın, ben de beni ısırmanıza izin vereyim, tamam mı?"

İki köpek sanki anlaşma hoşlarına gitmiş gibi yavruları yalamayı bırakıp yerlerinden doğruldular. Kayla gözlerini sıkı sıkı kapatarak ellerini uzattı. Çenesi o kadar çok titriyordu ki,

dişlerinin sesinden kendisi bile rahatsız olup dudaklarını birbirine bastırdı. Köpeklerin elini kokladığını hissettiğinde hıçkırıklı bir nefes dudaklarının arasından kaçtı. Islak iki burun kolunu daha sonra ise yanağını kokladı. Belki kokusunu beğenmezler ve çekip giderlerdi. Geriye kaçmamak için dişlerini sıkarken kalp atışları neredeyse duracaktı. İki kocaman ıslak dil yanaklarını yalamaya başlayınca sessiz bir inleme bıraktı. Bir şey yemek istediğinde kendisi de önce diliyle tadına bakardı. *'Canavarların yaptığı da bu olmalı,'* diye düşünürken, köpekler genç kıızı itip sırtüstü düşürerek yalamaya devam ettiler.

Kayla tek gözünü korkuyla açıp titrek bir sesle, "Beni yemeyecek misiniz yani?" diye sordu. Odanın gerilerinden gelen kahkahayla diğer gözünü de açarken onlara doğru gelen Dük'ü gördü. Bu kadar zaman orada oturarak çektiği eziyeti mi izlemişti? Yerinden doğrulurken kendini köpeklerden kurtarmaya çalışıyordu. Nihayet iki canavar genç kıza dost olduklarını ilan ettikten sonra yeniden yavruların yanına dönerek minde-re uzandılar.

Şaşkınlığını üzerinden atamamış olan Kayla ıslak eteğine dolanarak kalkmaya çalıştı. Falcon ona acımış olmalı ki kolundan tutarak ayakta durmasını sağladı. Dirseğini genç adamın elinden öfkeyle çeken Kayla, "Bütün bu zaman zarfında orada durmuş benim işkence çekişimi mi izliyordunuz?" diye çemkirdi. Gülümsemekte olan Falcon umursamazca omzunu silkti. "Çok sevimli ve tatlı bir gösteriydi."

"Sevimli ve tatlı mı? Sizin canavar köpekleriniz beni ve o yavrucakları yemeye kalktı!"

Şömineye doğru yaklaşan genç adam eğilip iki yavruyu incelerken, "Abartma Kayla, benim köpeklerim canavar değil. Ayrıca kendi cinsini ve insanları yemez," diyerek doğruldu. "Gördüğüm kadarıyla artık iki tane köpeğin var."

Kayla onun ilk söylediği cümlelere itiraz etmek üzereyken son cümlesini duyunca, "Ne? Hayır, onlar benim köpeğim değil. Sadece ıslandıkları için korumaya çalışıyordum," diyerek iki adım uzaklaştı.

"Ama artık iki tane köpeğin var."

"Onlar benim değil, dedim! Isınınca ve karınlarını doyurunca aldığım yere bırakacağım. Anneleri o zamana kadar geri gelir."

"Anneleri ya onları terk etmiş ya da bir yerlerde ölmüş. Geri dönebilecek durumda olsaydı onları gizli bir yere taşırdı."

"Ama olamaz, onlar daha yavru."

"İşte bu nedenle senin oldular."

Kayla itiraz ederek başını olmaz anlamında salladı. "Ben burada uzun süre kalmayacağım için alamam. Baksanıza onlara, büyüüp korkunç iri köpeklere dönüşecekler."

"Yanında götürüsün. Onları büyütürken köpek korkundan da kurtulmuş olursun. Ayrıca Ralf ve Rolf onları çoktan koruma altına almışlar."

Genç kız öfke ve pişmanlıkla içinden saydığı küfürlere yemelerini ekliyordu. "Evinizde dört tane köpek, her yeri kirletecekler, dağıtacaklar, kırıp dökecekler ve gürültü yapacaklar!"

Falcon, kızın bütün ikna çabalarını kendisine döndürdüğüünü fark ederek alaycı bir sırıtışla, "Ben köpekleri severim," diyerek bu çabasını yerle bir etti.

Kayla söyleyecek hiçbir şeyi kalmayınca ıslak giysilerini değiştirmek için odayı terk etti.

On İkinci Bölüm

Kayla iki gündür evin içinde dolanıyordu. Tam iki gündür! Yavru köpeklerle ilgilenmiş, mutfakta zaman geçirip Marcy ve kızları tanımış, uşakların adlarını öğrenmiş, artık yağmur yağmadığı için bahçede olmanın tadını çıkarmış, hatta Ralf ve Rolf'la bile uzaktan iletişime geçmeye çalışmıştı. Fakat kahretsin, zaman geçmiyordu! Ata binmek istese de her yer çamur deryasına dönüştüğü için bu hevesinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Dük'le sadece yemekte karşılaşmaya özen göstermiş ve elinden geldiğince uzak durmuştu. Onun da kendisinden uzak durma çabalarını fark ediyor, en son verdiği gözdağından sonra bu uzak kalma çabasına gönüllü katkıda bulunuyordu. Tamam, bu kadar yeter düşüncesiyle üçüncü gün sabah kahvaltıdan sonra koridorda karşılaştığı Crosbie'e arabayı hazırlatmasını söyledi. Adam hâlâ genç kızın yüzüne bakamıyordu. Kapıdan kovduğu kızın gerçekten düşes olduğunu öğrendiğinden bu yana utançla ondan uzak durmaya çalışıyordu. İlk önceleri kesinlikle kapı dışarı edileceğini düşünmüştü. Gergin bekleyişi ve kovulma düşüncesi artık yavaş yavaş azalırken -bu konuda genç Düşes'e minnettardı. Hiç bir asil, kızın gösterdiği hoşgörüyü göstermezdi. - Düşes'e saygı ve sevgi beslemeye başlamıştı. Genç kızın emrini yerine getirmek için hevesle koşturdu.

Hutchinson'un kapiya getirdiği arabaya yönelen Kayla'nın amacı sadece arabayla şehirde gezinmekti. İnmeyi ve caddelerde dolaşmayı düşünmüyordu. Tek istediği Londra gibi her şeyin merkezi olmuş şehri biraz daha yakından tanımaktı.

Yaşlı arabacının yardımıyla bindiği araba, kapılarındaki altın rengi ayakta duran iki aslan figürü olan, Dukalık amblemiyle geçtiği her yerde dikkat çekiyordu. Genç kız bir araba kiralamadığına pişman oldu. Arabaya dönen gözler sanki onu da görecekmış gibi tedirgin hissettiriyordu. Bu nedenle pencerelere çok yaklaşımadan sokakları, caddeleri ve parkları uzaktan izliyordu.

Geçtikleri caddede alışveriş yapılabilecek pek çok modern mağaza vardı. Vitrinleri göz alıcı görünse de Kayla alışveriş konusunda diğer kadınlar gibi tutkulu değildi. Sadece izlemek hoşuna gidiyordu. Arabanın yavaşlayarak durması üzerine merakla dışarıya bir göz attı. Yolu kapatan her neyse arabaların durmasına neden olmuştu. Merak Kayla'nın zayıf noktasıydı. İleride neler olduğunu görmek için uzandı.

Kapısı üzerinde fırıncı yazan iş yerinin önünde kalabalık bir grup toplanmıştı. Olayın merkezinde saçları dökülmüş tıknaz yapılı bir adam kalabalıktan seçemediği birini itekliyordu. Şiddet gören ya çok kısa boyluydu ya da bir çocuktü. Bu düşünce aklına gelir gelmez arabadan inerek kalabalığa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Hutchinson kızın davranışından dehşete düşerek, "Hanımım, arabaya dönün lütfen!" diye bağırır da genç kız onu duymamış gibi yoluna devam etti.

Kalabalığa yaklaşan Kayla tartaklananın sekiz yaşlarında, pejmürde kılıklı, eli yüzü kirden görünmeyen bir çocuk olduğunu gördü. Gözyaşları kirli yüzünde izler bırakarak akıyor, altından güneşte yanmış teni ortaya çıkıyordu. Çevreden gelen soğukkanlı ve acımasız sözler fırıncının öfkesini körüklüyordu. Üzerindeki yırtılmış ince gömlektten görünen teni darbele rin şiddetiyle morarmaya başlamıştı.

Kayla, bir şeyler yemek ve içmek için geldikleri mekânda

geçen olayı acımasızca izleyen leydilere ve centilmenlere inanamaz gözlerle baktı. Tanrı aşkına! Bir insan nasıl bu kadar duyarsız ve insafsız olabilir? Son darbeye yere kapaklanan çocuğu gördüğünde, öfkesi tepesine sıçrayarak önündeki birkaç kişiyi ittirip çocuğa ulaştı. Eğilip kolundan tuttuğu çocuğu adamdan korumaya çalışarak arkasına çekti. Fırıncı bir an bocalasa da, kıza öfke dolu gözlerle bakarak yeniden çocuğa uzandı. "Siz karışmayın, bayan! Hırsıza haddini bildirmek gerek!"

Kayla çocuğun bileğine yapışan adama nefretle bakarken, elinde kapalı duran şemsiyeyi hatırlayıp öfkesini kontrol edemedi. Adamın kafasına geçirdi. Birinci, ikinci ve üçüncü vuruş takip ederken ne etraftaki herkesin donup kaldığını, ne de seslerin aniden kesildiğini fark etti. En çok şaşırana ise fırıncı ve dayak yiyen çocuk olmuştuk. Ne yaptığının farkına varan genç kız bir adım geriye çekilirken çocuğu da kendisiyle birlikte sürükledi. Fırıncı, yüzüne doğru akan kanın sıcaklığını hissetmiş olmalı ki başına dokundu. Eline bulaşan kana inanamaz gözlerle baktı. Kalın dik kaşları öfkeyle ortada birleşirken, "Birisi bu kadını tutuklasın! Yardım edecek kimse yok mu?" diyerek ağzından tükürükler saçmaya başladı.

O andan sonra ortalık karıştı. Her kafadan ayrı ses çıkarken yakınlarda olduğu anlaşılan kralın güvenlik muhafızları olayın ortasına daldı. Hutchinson korkudan titreyerek Düşes'in tutuklanarak götürülmesini ağzı açık izledi. Korkudan bembeyaz olmuş bir yüzle, bağırarak fırıncıyı geride bırakarak arabaya koştu. Olanları Dük'e nasıl anlatacağını düşünerek atları kırbaçladı.

Falcon dış kapıdan çıkmış merdivenleri inmeye başlamıştı ki, koşarak gelen arabacısı Hutchinson'un telaşını görünce duraksadı. Adam peşinden atlılar kovalıyormuş gibi nefes nefeseydi. Karşısına geldiğinde duran arabacı şapkasını çıkararak aceleyle selam verdi. "Efendim... Bu bir felaket!"

Falcon adamın nefesini düzenlemesini ve rahatlamasını beklerken, "Felaket olan nedir, Hutchinson?" diye sordu. Onun söyleyeceklerini nasıl ifade edeceğini bilemeyişi sabırla beklerken gözleri bahçede dolaştı. Küçük çingenenin nereye kaybolduğunu merak etmekten kendini alamadı. Birkaç saat önce kapı önünde dışarıya çıkmayla ilgili konuşulduğunu duymuştu. Onun asla dışarıya yalnız çıkmamasını sağlamak için adamlarına emir vermişti. Yine nereye gitmişti ki?

"Efendim, hanımefendiyi tutukladılar!"

Dikkati genç kızın nereye kaybolduğuyla ilgili dağınık olan Falcon, bir süre arabacının ne söylediğini algılayamadı. Anladığında ise önce inanamaz bir şekilde kaşları saçlarına doğru yükseldi sonra çatılırken gözlerinden mavi alevler fışkırdı.

"Ne dedin sen?"

Hutchinson gerginlikle yutkundu. "Hanımefendi tutuklandı, Ekselansları," diyerek papağan gibi tekrarlardı.

Merdivenden hızlı hareketlerle inerken, "Nasıl tutuklanır? Ne oldu?" soruları peş peşe dilinden dökülüyor, kızın zarar gördüğü düşüncesi içini kemiriyordu.

Adamcağız peşinden koştururken bir yandan da durumu açıklıyordu.

"Kendileri dışarı çıkmıştı, efendim. Sadece arabayla şehri dolaşmak istemişti. Çevreyi izlerken arabaların yolu tıkadığı caddede durmak zorunda kaldık. İleride olan bir olay nedeniyle yol tıkanmıştı. Hanımım merakla arabadan indi. Küçük bir çocuğun fırından ekmek çaldığını gören fırıncı zavallıyı döverken hanımım daha fazla dayanamadı ve şey efendim, şemsiyesiyle adama vurmaya başladı. Fırıncının başı kan içinde kaldı. Çocuk kaçtı. Gelen muhafızlar hanımımı tutukladı çünkü fırıncı şikâyetçi olmuştu."

Falcon aniden durarak adamın sırtına çarpmasına neden oldu. Geriye doğru döndüğünde gözlerinde duyduklarına inanamayan bir ifade vardı.

"Yani Düşes yolun ortasında şemsiyeyle bir adamı mı dövdü?"

Hutchinson gülmeye hazırlanan dudaklarını son anda engelleyerek başını sallarken, gözlerindeki memnuniyet pırıltısını saklamak için bakışlarını yere çevirdi.

Genç adam sınırlarını zorlayan bu kızın yaptığı hiçbir şeye şaşırmamayı öğrenmeliydi. Tanrım! Londra'nın en işlek caddesinde bir adamı şemsiyeyle dövdüğü görüntü sürekli alay eder gibi karşıındaydı. Lanet olası kadın skandal sözcüğünün anlamını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Her an bir felaketle karşılaşma tehlikesi içinde yaşamak sinirlerini geriye getirdi. *'Cemiyet çoktan bu dedikoduları duymuş ve çark işlemeye başlamış olmalı,'* diye düşünüyordu.

Hutchinson merakla efendisinin ne yapacağını beklerken değişen yüz ifadesinden bir anlam çıkaramıyordu. Hanımının yaptığı çok hoşuna gitmişti. Genelde asiller böyle bir olayla karşılaşınca tiksiniyor yüzlerini buruştururlar ve geçip giderlerdi. Ama onun hanımı ne yapmıştı, zavallı sokak çocuğu için her şeyi göze alarak müdahale etmişti.

Geri dönüp eve doğru yürümeye başlayan efendisinin peşinden koşutan adam, "Ne yapmayı düşünüyorsunuz, efendim?" diye sordu. Yürüme hızını ve sakinliğini değiştirmeyen Dük, "Hiç bir şey," diyerek zavallı adamı ağzı bir karış hayretle aralanmış olarak orada bırakıp eve girdi.

Aşçı Marcy kızgınlığının verdiği bir hırsla elindeki hamuru sürekli masaya çarpıyordu. "Demek *'hiçbir şey'* dedi, öyle mi?"

Gözleri sanki bu sözü o söylemiş gibi arabacıya kindar bakışlar atıyordu. Adam kadını ikna etmek için, "Yemin ederim öyle dedi Marcy ve sonra sakince eve girdi," diye doğruyu söylediğine ikna etmek istermiş gibi yalvaran bir ifadeyle konuştu. Sandy dolu gözlerle, "Zavallı hanımım şimdi parmaklıklar arkasında o iğrenç suçlularla birlikte ne yapar? Marcy, Ekselanslarına yalvarsak onu çıkarmaz mı?" diye ağlayarak çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Kıvrıkcık havuç rengi saçları, çilli suratu ve kızarmış burnuyla zavallı yavru bir kedi gibi yalvararak aşçı kadını ikna etmeye çalışıyordu.

Marcy fazlasıyla sinirliydi. "Sen kendi işine bak! Lanet olası sebze toplamaya giden Ellie'ye biriniz bakın, bu yemeği gece yarısı masaya götürmeyeceğiz!"

Mutfak kapısı açılınca içeriye Crosbie ile Dawson girdi. "Ne oluyor Marcy? Sesin koridorun diğer tarafından duyuluyor. Mutfağı yine cehenneme döndürmüşsün."

Yaşlı kadın yeni gelenlerden hıncını çıkarmaya kararlı, "O cehennemde yanmak istemiyorsanız ya benden uzak durun ya da hanımımı oradan çıkaracak bir yol bulun!" diye çemkirdi.

"Nereden çıkaracağız ki?"

Dawson konudan geç haberdar oluşuna kızmış gibi söylenmişti. Hutchinson haber kaynağı olarak hevesle atılıp olayı anlattı.

Crosbie takdir eden bakışlarla, "Gerçekten de fırıncıyı dövdü mü?" diyerek ıslık çaldı.

"Hem de nasıl! En son şemsiye darbesiyle yüzü kandan görünmüyordu. Hatta bir asil bayan kanı görünce bayıldı."

Mutfakta kahkahalar yükselirken Marcy'nin çılgılığı hepsini yerinden sıçrattı. "Hanımınız tutuklandı! Ekselansları Dük onu kurtarmak için hiçbir şey yapmıyor ve siz burada gülüyorsunuz! Aferin size!"

"Biz ne yapabiliriz ki?" diyen Crosbie yardım ister gibi Dawson'a baktı. "Evet, bizim elimizden hiçbir şey gelmez. Onu ancak Ekselansları kurtarabilir."

"En azından yiyecek bir şeyler ve battaniye götürebilirsiniz, değil mi?" diye hırsla söylenen kadın, elindeki hamuru masanın diğer ucuna öfkeyle fırlattı.

Dawson, Crosbie ve Hutchinson suçlu bir ifadeyle yavaşça masadan uzaklaşp kendilerini mutfaktan dışarı attılar.

Falcon eli arkasında çalışma odasında dört dönerken, hiç de Hutchinson'un anlattığı gibi sakin görünmüyordu.

Skandalın biri bitmeden diğeri başlıyordu. Hepsi de o cadının başının altından çıkıyordu. Bir an önce ondan kurtulması ve bu evliliği iptal ettirmesi gerekiyordu. Ömür boyu diken üzerinde yaşamak istemiyordu. Güya gözünün önünde olacak ve başına daha fazla dert olmayacak düşüncesiyle buraya getirmiş ama çoktan pişman olmuştu. Olduğu yerde, Çingenelerin arasında bırakmalıydı onu. Tanrım, bir Çingeneyle evliydi! Buna inanamıyordu! Sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirdi.

“Bir gece orada kal da dersini al küçük cadı,” diye homurdanmasına iç sesi itiraz etti. Gözünün önüne fahişeler ve yankesicilerle dolu olan zindan gelince dişlerini sıktı. Hayır, gidip onu kurtarmayacaktı. Başını derde sokmamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Kayla bütün itirazlarına rağmen tutuklanıp zindana atıldığında gördükleri hiç hoşuna gitmemişti. Burası iğrenç kokuyordu. Rutubet kokusuna karışan idrar ve dışkı kokusu daha ilk anda ciğerlerini yakmış, midesini bulandırmıştı. Kolundan tutulup içeriye fırlatıldığında, dönüp arkasındaki gardiyana pis pis bakması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Üzerindeki mantosunun yakasını çekiştirip önünü kapatırken, pejmürde kılıklı zindan arkadaşlarının gözlerinde gördüğü ifadeden de hiç hoşlanmamıştı. Yerler nemli otlarla kaplıydı. Herhangi bir pisliğe basmamak için dikkatlice yürürken eteğini yukarıya doğru kaldırdı. Köşeye çekilerek sırtını duvara dayadı.

Dişleri dökülmüş ve muhtemelen bitli olan zayıf bir kadının pis nefesi yüzüne yaklaşıncaya geri çekilip gözlerini yumdu. Kendisine ne yapmayı düşünüyordu acaba?

“Bir Çingene’yi nerede görsem tanırım. Ne yaptın, üzerindeki kıyafetleri mi çaldın?” Kadının çirkin kahkahasına diğerleri de katıldı.

Kayla yakasına yapışan bu iftiralardan ve dışlanmışlıktan iyice bıkmıştı. Gözlerini açıp kadına doğru öfkeyle eğildi.

"Adam öldürdüm! Nasıl öldürdüğümü de anlatmamı ister misin? Bu şemsiyeyle!" Bütün gözler her tarafı kanlanmış şemsiyeye döndü.

Kızın yüzündeki kindar ifade ve söyledikleri kadının korkuyla geri çekilmesini sağlamıştı. Diğerleri de temkinli bir ifadeyle Kayla'dan uzaklaştılar. O andan itibaren onu rahat bırakıp kendi aralarında mırıldanarak konuşmaya başladılar.

Babası ya da Jael'in haberi olsa onu buradan çıkartırlardı. Aradan iki saat geçmesine rağmen Dük onu kurtarmaya gelmemişti. Lanet asil pislik!

Akşam karanlığı çökerken zindan soğumuş, nem iliklerine işlemeye başlamıştı. Üzerindeki mantosuna iyice sarınırken diğerleri de ısınmak için birbirlerine sokuluyorlardı. Parmaklıkların demir zinciri büyük bir gürültüyle çözülünce herkesin bakışı kapıya döndü.

"Lütfen Tanrım! Biri beni kurtarmaya gelmiş olsun!" diye sessizce dua ediyor, gözlerini parmaklıktan ayırmıyordu. Dawson'un korku ve tiksinti dolu yüzünü görünce üzüntüyle omuzları çöktü. Zavallı bir uşak ne yapabiliirdi ki? Yerinden kalkıp adama doğru yürürken, onun acıyan bakışlarını gördüğünde ağlamak istedi fakat sonra omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı.

"Hanımım, size battaniye ve yiyecek getirdim." Dawson fısıltıyla konuşuyor ve her an kaçmaya hazır görünüyordu. Kayla zoraki bir gülümsemeyle adamın uzattığı büyük bohçayı alırken, "Teşekkür ederim Dawson," dedi.

Adam gözlerini kızdan kaçırarak, "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"İyiym, bunlar yeterli. Evdekiler nasıl?"

Dawson bu soruya ne yanıt verebileceğini düşünürken, karşısındaki kızın geç saat de olsa birinin kendisini çıkarmaya gelmesini ümit ettiğini bilerek gözlerini yerden kaldırmadı. "Herkes iyi hanımım, sadece sizin için endişeleniyoruz ve üzülüyoruz."

“Ekselansları da mı?”

Adamdan herhangi bir cevap gelmemesi üzerine öfkeleni. “Söylesene Dük de üzülop endişelendi mi?”

“Şey hanımım... Elbette endişelenmiştir... Yani endişelendi.”

“Neden o zaman beni kurtarmaya gelmiyor?”

Zavallı adam öyle zor bir durumda kalmıştı ki ne söylese boş geliyordu. Hanımına *hiç aldırmadı, sizi kurtarmaya gelmeyecek* diyemezdi ki. O zaman kızcağız çok üzülecekti.

“Umursamadı, değil mi? Beni kurtarmaya gelmeyecek. Ne yaptı hadi söyle?”

Dawson bir an önce gidebilmek için acıklı bir ifadeyle arkasına baktı. Boğazını temizleyip, “Ben gitsem iyi olacak. Eminim, efendim sizi çıkaracak hanımım,” diyerek geriye doğru bir adım attı. Kayla adamı daha fazla sıkıştırmak istemeyerek gitmesine izin verdi. Elindeki bohçayla yeniden duvar dibine yerleşip battaniyeye sarındı. Bu gece çok uzun olacağı benziyordu.

Sabaha kadar gözünü bile kırpmamıştı. Gece boyunca horlamalar, iğrenç kokular, sayıklamalar, çığlıklar nedeniyle serseme dönmüştü. Üzerine bir de soğuk eklenince tüm geceyi dişleri birbirine vurarak ve büzülerek geçirmişti. Her geçen dakika Düke olan öfkesi ve nefreti arttıkça artmıştı. Bir insan nasıl bu kadar duygusuz ve taş kalpli olabilirdi? Ah, kendisi dışında hiçbir şeyi umursamayan tavrını da unutmamak gerekirdi! Günün ilk ışıkları yukarıdaki parmaklıklardan içeriye aydınlatmaya başladığında tahammülü kalmamış, çığlık çığlığa bağırarak üzereydi. Zindanın tünellerinden gelmeye başlayan uykulu ayak sesleriyle, “Bugün kurtulacağım,” diyerek kendini teselli etmeye çalıştı.

İki saat sonra gardiyanın parmaklıklar arkasından adını

seslenmesiyle ayağa fırladı. Battaniyeyi bir kenara fırlatıp koşar adım kapıya yaklaştı. Kilitte dönen anahtar ve gıcırdayarak açılan demir kapının sesi hiç bu kadar rahatlatıcı gelmemişti. Genç kız çıktıktan sonra kapı arkasından kapandı. Önünde yürüyen gardiyanın kambur sırtından gözlerini ayırmadan, zavallı insanların içler acısı perişan haline bakmamaya çalışarak yukarıya çıkan merdivenleri telaşla tırmandı. Gün ışığına çıkmak körleştirici bir etki yarattığı için bir süre gözlerini kırptırdı. Ağır kapının arkasından kapanan sesi ona artık özgür olduğunu ve gidebileceğini hatırlatmıştı. Koşar adım yürümeye başladı. Çıkış kapısının yanındaki duvara dayanmış bekleyen Dük'ü görünce adımları kendiliğinden yavaşlarken, yüzüne yerleştirdiği kızgın ifadesine sarılarak ona yaklaştı. Genç adamın karşısına geldiğinde onun umursamaz, katı yüzü merhametsizliğini bas bas bağııyordu.

"Sizin kadar acımasız, taş kalpli, merhametsiz, duyarsız birini tanımadım!"

Duvardan doğrulan genç adam, "Zehrini kustuysan gide lim mi?" dedi.

"Daha yarısına bile gelmedim!"

"O zaman evde devam edersin," diyerek geçmesi için yol verdi. Kayla çenesini dikip ona bakmadan yanından geçti. Hutchinson'un uzattığı eli tutup arabaya girdi. Genç adam da bindikten sonra hareket ettiler.

Kayla ona bakmaya dayanamıyordu. Aksi suratlı buz kütle si! Pencereden dışarıya diktığı bakışları aslında ne geçtiği yerleri ne de hareketlenen sokakları görüyordu.

"Lağıma düşmüş gibi kokuyorsun?"

Başını çevirmeden, "Çok özür dilerim, Ekselansları. Hassas burnunuzu rahatsız mı ettim?" diyerek alay etti.

"Rahat bir gece geçirdiğini umuyorum."

Lanet adam! Kesinlikle onunla alay ediyordu. "Öyle rahat tım ki gözümü bile kırpmadım, ölümle tehdit edildim, Dawson'un bana getirdiği battaniyeyi çaldılar. Yemekten bir lokma

bile yiyemeden ortadan yok olmuştu. Kimin gırtlığını sıkacağına bilemediğim için uyumaktan vazgeçtim. Dışkı ve idrar kokusundan nefes alamaz hale gelmişim.”

Söyleyecekleri bitince derin bir nefes alarak keyifle geri yaslandı. Vicdan azabını eşelemenin bir zararı olmazdı fakat onun gülmesini, hele hele kahkahalarla gülmesini hiç beklemiyordu.

Falcon erkeksi bariton sesinin en yüksek tonunda gülerken karşısındaki kızı ne kadar şaşırttığından habersizdi. Nihayet gülmesini bitirince genç kıza eğilip elini kaldırdı ve işaret parmağının ucunu göstererek, “Eğer seni şu kadarcık tanıyorsam Kayla, geceyi o zindandakilere zehir etmişsindir. Zavallılar sana yaklaşmaya bile korkmuşlardır,” diyerek arkasına yaslandı.

Kayla onun haklı olmasından, özellikle kısa sürede kendisini bu kadar iyi tanımasından nefret etmişti. Oysa kendisi bu adamı hâlâ çözememişti. Bırak tanımayı, daha ona yaklaşamıyordu bile.

Evin önünde duran arabadan genç adamın yardımını reddederek indi. Kapı açılıp başta Dawson, Crosbie, aşçı Marcy, Ellie ve Sandy hanımlarını karşılamak için koşturdular.

Marcy, “Ah, hanımım! Kim bilir neler çektiniz? Size güzel bir banyo, yemek ve uyku iyi gelecek,” diyerek kızı koruma altına alırken, arabanın yanında duran efendisine öldürücü bakışlar göndermeyi ihmal etmedi.

Falcon, çalışanları üzerindeki hâkimiyetini kaybettiği düşüncesiyle gözlerini öfkeyle kısarık artık kimsenin olmadığı kapıdan girdi. Evi ev olmaktan çıkmış, sürekli hareketlilik ve olan olaylar huzur bırakmamıştı.

Shandor Kral'in verdiği um-
da sarılarak saraydan ayrılıp, Sis
Krali'nun sarayını aramaya baş-
ladı. Gyllarea dolaptıktan sonra
bir dağın tepesinde olduğunu
öğrendiği Sis Krali'nun bahçedeki
elma ağacını köpek insanların koruduğunu
gördü. Fuklanash denen bu yaratıkların
bedeni insan olmasına rağmen başları köpek
şeklindeydi. Asla dibinden ayrılmadıkları ağa-
ca nasıl yaklaşacağını bilemeyen Shandor dağdan inip bir çare
düşünürken, dağın eteğine bir ateş yakarak bütün orman hayvanlarının bu
ateşin çevresinde toplanmasını sağladı. Ortaya çıkan gürültü öyle fazlaydı ki
Fuklanashlar merakla dağın eteğindeki ateşe yaklaşıtlarında, Shandor da
Sis Krali'nun evinin bahçesine girdi. Ağaçta duran üç altın elmadan sağlık için
olarına uzandığında gözü mutluluk veren elmaya takıldı. Üçüne birden sahip
olabilirdi. Kopardığı anda nasıl olsa yerine yenileri çıkıyordu. Tam uzanmışken
annesinin doğumsuzluğun mutsuzluk getirdiğiyle ilgili söyledikleri aklına geldi.
Mutluluk ve sağlık veren elmaları koparıp eebine yerleştirdikten sonra koşarak
bahçeden çıktı.

Tsura, Shandor'un kadına dönüştüğü anda kaybettiği büyüleyici ezgiden
mahrum kalinea gökyüzündeki saraya dönmüş ve Luminitsa'nın öldüğünü öğren-
mişti. Öylesine büyük bir üzüntüye kapıldı ki artık yaşamak ona ne huzur ne
de mutluluk veriyordu. Aylık Krali'nun bahçesinde geçirdiği hüznün dolu
günleri ona bir gereği daha fark ettirmişti. Nüv çalan delikanlıya aşık
olmuştu ama ona kavuşması mümkün değildi. Bu yüreğindeki acının
katlanmasına ve artık nefes alamamasına neden oluyordu. Kâinatdaki
yaratıkların içinde en mutsuz olan Tsura'ydı.

Bir gün yine bahçedeki eşsiz kokulu ve güzellikte çiçeklerden
yapılmış salineağında otururken daldığı düşüncelerden

duyduğu büyüleyeli ezgıyla sıyrıldı. Bu mümkün müydü? Güreği kanatlanarak salıncaktan kalktı ve rüzgârı çağırarak kendisini yer yüzüne indirmesini söyledi. Rüzgâr emrini yerine getirerek kıızı kucakladığı gibi flüt sesinin geldiği dağın eteğine bıraktı.

Shandor bir kayaya yaslanmış, sevdiği kızın flüt sesini duymasını umut ederek gümüş flüte bütün aşkını üflüyordu. Flediği elma onu yeniden eski haline döndürmüştü. Mutluluk getiren elmayı cebinde saklıyordu. Eğer Tsura gelirse onunla paylaşmayı düşünüyordu.

Sevdiği kızın aniden belirmesiyle flüte üflemeği kesti. "Aşkımın sesini duymamı umut ediyordum."

"Çağırını duydum, sana kalbimdeki bütün aşkla geldim."

Duydukları genç adamı öyle mutlu etmişti ki yerinden fırladı. "Sensiz yaşamak istemiyorum."

"Benim dünyamda yaşamayı becerebilir misin? Ben krallığımdan asılamam."

"Seninle olduktan sonra her yerde yaşarım," diyen Shandor kızın elini tuttu. Gözlerinden taşan aşk yer yüzünü ışığa boğmuştu.

Tsura kardeşini kaybettiğinden bu yana ilk defa mutuydu. "Benden aldığı ışıq insanlara umut olarak dağıtabilir misin?" diye sordu genç adama.

"Bizim aşkımızı duyan herkes zaten umutla dolacak."

Tsura, Shandor'un elinden tutarken rüzgârı çağırdı. Birlikte gökyüzüne doğru yükselirken, arkalarında mutsuz insanlara bırakan ayakları umut dolu bir hikâyeleti vardı.

On Üçüncü Bölüm

Kayla başından geçen son olayla evde büyük heyecan yaratarak bütün çalışanların kalbini kazanmıştı. Artık hepsinin kahraman gözüyle baktıkları genç kıza kanatları altına almış ve çevresinde pervane olmaya başlamışlardı. Genç kıza ait her iş büyük titizlikle yapılıyor, hatta hiç istememesine rağmen yavru köpekleri bile şımartılıyordu. Buldukları büyükçe bir sepeti minderle donatıp içine yavruları koymuşlar ve genç kızın süi-
tindeki şöminenin önüne yerleştirmişlerdi.

Özellikle arabacı Hutchinson kızın yaptıklarını gözleriyle gördüğü için ayrı bir ihtimam gösteriyordu. Kayla sabah bir ara yalnız yakaladığı arabacıya, "Fırıncının tartakladığı çocuğu bulabilir misin?" diye sordu. Adam, cehennemden ateş getir dese yapacak kadar hevesle, "Tüm Londra'nın altını üstüne getirir, yine bulurum hanımım," dedi.

"Tamam, o zaman. Bul ve getir ama aramızda kalsın," diyen Düşes'le bir sırrı paylaşmaktan ve onun kendisine güvenmesinden de oldukça gururlandığı yüzünden belliydi. Genç kıza selam verip çıktı.

Kayla akşam yemeğine kadar odasında köpeklerle ilgilenmeye karar vermişti. Yaramazlar eteğinin arasında dolaşırken ve oyunlar yaparken yere oturarak süt kabını önlerine koydu.

Büyük bir iştahla süte batan burunlarıyla öyle sevimliydim ki kıkırdarak, "Bir süre sonra irileşecek olmanız ne kötü," diye mırıldandı.

Oda kapısının açılma sesine sadece omzunun üstünden bakmakla yetindi. Dük kapıdaydı. Genç adamın kendi odasında olması bedeninin tedirgin bir bekleyişe girmesine neden olmuştu. Bu bekleyişin ne olduğu konusunda ise hiçbir fikri yoktu.

"Ralf ve Rolf kapı önünde, içeri almanı bekliyorlar. Sanırım ufaklıkları özlemişler."

Dük'ün tok sesiyle yerinden doğrularak ayağa kalktı. "Onları odamda görmek istediğimi sanmıyorum."

"Bu kadar acımasız olamazsın, yavruları seviyorlar. Ayrıca sana karşı dostça davrandılar, öyle değil mi?" Falcon konuşurken birkaç adımda içeri girmişti. Açık bıraktığı kapının önünde hevesli bir bekleyişe girmiş olan Ralf ve Rolf ümitle yatıkları yerden doğruldular. Kayla bir süre köpeklerin gözlerine ve bir de yavruların onları görünce hareketlenmesine bakarak, "Pekâlâ, gelsinler," derken birkaç adım uzaklaştı.

Köpekler kızın onayını aldıklarını anlamış gibi odaya dalarak yavruları sevinçle yaladılar. Kayla geri gidip koltuğa oturdu. Tanrım! Köpeklerden korkan birisi olarak, şu an odasında dört tane köpek olduğuna kim inanırdı? Falcon, genç kızdan uzak durma çabalarının buraya kadar olduğunu düşünerek gelip yanına oturdu. Kızın kendisinden uzaklaşmak için biraz kayarak diğer yöne hareket etmesine gizlice gülümsedi. Gözlerini oynayan köpeklerden ayırmadan, "Yaptıkların için sana kızgınım," diyen sesi duygularının aksine sakın çıkıyordu.

Kayla ona döndürdüğü gözlerini kırptırdı. İnanamaz bakışlarında genç adamın alay edip etmediğini anlamaya çalışan bir ifade vardı. "Bana kızgın mısınız? Hangi sebeple?" Sesi sirden neredeyse cırlayarak çıkmıştı. Bu ses tonundan nefret ediyordu. Kendini masallardaki cadılar gibi hissederken, bu sesi çıkarmasına neden olan genç adamdan da nefret ediyordu.

Falcon kızın tepkisine şaşırarak döndü. "Elbette çıkardığın

skandal için! Nasıl böyle bir aptallık yaparsın?” Sakin sesi-
ni kaybetmiş, öfkesini açığa çıkaran bir vurguyla söylemişti.
Genç kızın inatçı ve isyankâr sivri çenesini ileri çıkarıp havaya
dikmesi gözünden kaçmamıştı. Dudaklarını hoşuna gitmeyen
yemeği yememek için sıkıca kapatan bir çocuk gibi mühür-
lemişti. Ancak bu durumda kalmaya karar vermekle yapmak
arasında dağlar kadar fark vardı. Kayla’nın ise yapısında hak-
sızlıklar karşısında susmak gibi bir acizlik yoktu.

“Bu kadar sığ düşündüğünüze inanamıyorum. Ne yapsay-
dım? Diğerleri gibi izleyip geri mi çekilseydim?”

“Adamı şemsiyeyle dövmek zorunda değildin. Uyarabilir-
din.”

“Uyarmadığımı nereden biliyorsunuz? Çocuğu elinden çe-
kip aldım ama o saygısız zorba zorla çekıştirdi.”

Falcon çenesinde seğıren kasın rahatsız edici varlığını his-
sederek çenesini ovuşturdu. “Kayla burada her hareketine dik-
kat etmen gerek. En ufak bir fısıltı cemiyette dedikodu yangı-
nına sebep olur.”

“Sonra?”

“Ne demek sonra?”

“Dedikodu çıkınca ne olur?”

“Cemiyetten dışlanır, alay konusu olursun. Hiçbir davete
katılamazsın. Attığın her adım gözlenir ve konuşulur.”

Kayla çokbilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Sesi alaycıy-
dı. “Sizce bu çok umurumda mı?”

Falcon ona asla bu konuyu kabul ettiremeyeceğini anlamış-
tı. “Anlamıyorsun değil mi? Senin umursamaman çevrenin de
umursamayacağı anlamına gelmez. Her hatan veya yaptığın
her şey sana yakın olan insanlara zarar verecek.”

“Mesela kim?”

“Ben! Şu an benim çevremdesin ve her skandal bana bağ-
lanacak!”

“Cemiyetteki işi gücü olmayan birkaç züppenin söyledikleri sizin gibi güçlü bir adamın yaşantısını etkiliyor mu? Nasıl yaşamanız gerektiğinin dayatılmasına neden izin veriyorsunuz? Onların saçma sapan kurallarıyla hayatınızı sürdürmekten rahatsız olmuyor musunuz?”

“Mesele bu değil, tamam mı? Ben kendimi savunabilirim. Her şekilde kendimi yeniden kabul ettirebilirim.”

“Eee o zaman, neden bu kadar takıntılısınız?”

Bu konuşma hiç istemediği bir noktaya gelmişti. Falcon dişlerini gıcırdattı. “Senin için lanet olası! Neden o kuş beynin bunu fark edemiyor?” Sesinin tonuna ve sert ifadesine köpekler oynadıkları oyunu bırakıp kulaklarını diktiler.

“Karar verin ben mi, çevrem mi?”

Genç adam asabi bir tavırla parmaklarını saçlarından geçirdi. Hareketi saçların uysal bir tavırla havalanıp şekillenmesine neden oldu. Adamın saçları bile her hareketine uyum sağlıyordu. Kayla kıskançlıkla kendi saçlarını düşündü. İsyankâr bukleler... Dudaklarını sinirle büktü. Bu arada onun köşeye sıkıştığının farkında her hareketini irdeliyordu. Büyük ihtimalle şu an nasıl bir açıklama yaparsa kızı ikna edebilirim düşüncesindeydi.

Falcon onu ikna etmenin veya kabullendirmenin zor olduğunu farkındaydı. Hiç istemediği bir konuya girmek, geçmişin hayaletlerini yerinden çıkarmak kendisini çaresiz hissettiriyordu. Sesi tarazlı ve boğuktu. “Annem küçük bir kasabada büyümüş, özgürlüğüne düşkün, aklına ne gelirse yapan bir kadındı. Babamsa toplum kurallarına sıkı sıkıya bağlı bir adam. Annemi gördüğünde âşık olarak, unvan ya da cemiyetten olmamasına aldırmadan evlenme teklif etmiş. Sonuçta evlenmişler. Bir süre sonra babam annemin isyankâr davranışlarından, annemse babamın katı kurallarından rahatsız olmaya başlamış. Yıllar geçtikçe birbirlerinden rahatsız olmaya başlamışlar. Aradaki sevgi ve aşk; dedikodular skandallar, alaycı konuşmalarla yıpranıp nefrete dönüşmüş. Annem dayanamayıp intihar ettiğinde babamın derin bir nefes aldığını hatırlıyorum.”

Kayla yaşadığı kaybı unutamayan ve birilerini suçlayan genç adamı teselli edecek herhangi bir cümle bilmiyordu. Suçlu annesi ya da babası değildi. Bütün suç onları bu duruma iten toplum kurallarıydı. Çift evliliklerinde bu suçu taşımaya ve birbirlerinden uzaklaşmaya devam etmişlerdi. Biri diğeri için taviz vermeyi reddetmişti. Şimdi kendi yaptıklarını geçmişte anne ve babasının evliliğiyle kıyaslayan genç adam bir şeyi gözden kaçıırıyordu.

“Siz benden sorumlu değilsiniz, evliliğimiz geçici bir evlilik. Burada yaşamayı düşünmüyorum, kimin ne söylediği umurumda değil. Siz asiller dedikodulardan örülmüş bir çit içinde kimseye dokunmadan yaşamaya çalışan ve birbirini görmezden gelen koyunlar gibisiniz. İyi ki burada yaşamak zorunda değilim.”

Falcon, kızın sözleri üzerine dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini bacakları arasında rahat bir ifadeyle bıraktı. Sonra dönüp aradığı bir şeyler varmış gibi kızın yüzünü ve bakışlarını inceledi. “Ya yaşamak zorunda olsaydın? Belki ileride aşık olup evleneceğin adam bu cemiyetin içinden olacak.”

Kayla bu sözlerin içinde bir yerlerde kırılmaya neden olmasını hiç beklemiyordu. Genç adamın çok rahat bir başkasından bahsetmesi neden kendisini bu kadar incitsin ki? Gözünün önüne getirmeye çalıştığı bir başka adam her defasında yenden ve yenden karşısındaki büyüleyici gözlere sahip adama dönüşüyordu. Gözlerini ondan kaçırıp, “Burada yaşamamak için çok dua etmem gerekecek o zaman.” diye mırıldandı.

Falcon yerinde doğrulup arkasına yaslandı. Bu cevabı yüreği kabullenememiş gibi derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Boğulma duygusu gelip bir yumru gibi gırtlığına takılmıştı. Kolunu koltuğun arkasına atarak ona doğru eğildi. “Ya yaşamak zorunda kalsaydın?” Sesi net, cevap almaya istekli, keskin çıkmıştı.

Kayla onun bu kadar yakınında olmasından etkilenmişti. Hislerinin çılgınca atan kalbine ayak uydurarak onun kokusuna, gözlerini kırpışına, alt dudağının kıvrımlı bükülüşüne bakıp yoldan çıkışından ürktü. Güçlkle yutkunurken, “Neden

bu kadar ısrarcısınız?” diyerek baskıdan kaçmaya çalıştı.

Falcon onu bu kadar yakınında hissetmekten, konuşurken dudaklarının sıkıntıyla titremesinden, kaşları arasında oluşan belirsiz minik çizgiden, gözlerini kırparken bir ceylanı hatırlatan ifadeden etkilenmek istemese de hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu. Neden ısrarcı olduğu hakkında düşünmek istemiyordu. Bilmesi gerektiği gibi bir his taşıyordu. Bu histen kurtulmak isteyen aceleci ve sabırsız tarafı sürekli aklını tırmalayıp duruyordu.

“Belki...” diyen genç adamın sesi boğuk ve kararsızdı.

“Belki ne?” Genç kızın sesi ise tiz ve sabırsızdı.

“Belki bu evliliğin devam etmesi için bir yol bulabiliriz.”

Kayla'nın ağzı açık kalırken gözleri şaşkınlıkla irileşmiş, yüreğinin atış hızını artık takip edemez hale gelmişti. Bu cümleyi gerçekten kurmuş muydu yoksa akli kendisine oyunlar mı oynuyordu? Yüzü bu kadar ifadesizken huzurlu bir evlilikten nasıl bahsederdi? Sanki geleceklerinden değil de sıradan bir konu hakkında konuşuyormuş gibi... Duygusuz, hiçbir ifade taşımayan sesi ve yüzüyle bir kadına sonsuza kadar benim kırım ol denebilir miydi?

“Sanırım kulağımda bir sorun var, sizi yanlış anladım.”

“Evliliğimizi sürdürmeyi ve gerçek hale dönüştürmeyi düşünmez misin?”

“Be... Ben... Bil... Bilmiyorum.” Tanrım, kekeliyordu! Hem de utanç verici bir şekilde kızarak! Falcon ilk anda birdenbire çıkan cümlelerin dilinden öylesine döküldüğünü düşünürken, daha sonra bunu gerçekten de istediğini fark etti. Evet, bu kadını istiyordu, hem de tüm huzurunu kaçıracağını bildiği halde. Geceleri onun yüzünden uykusuz kalmaktan, ilk gençlik çağlarında olduğu gibi isteklerine gem vuramamaktan dolayı acı içinde dolaşmaktan, kendisini deli eden çenesinden, öfkesinden ve asiliğinden hoşlanmadığı halde ondan vazgeçemiyordu. Bu istek alacağı intikamdan, kendisine oynanan oyundan dolayı kırılan gururundan daha ön sıralara geçmişti.

Sanki bütün hayatını şehvet duyguları yönetiyordu. Onu yatağa attığında bütün bu sahiplenme hissinden ve rahatsız edici şehvet duygusundan kurtulabilirdi. Koltuğun arkasında duran kolunu yavaşça kızın omzuna indirdi. Sırtından aşağıya döken buklelerin içinden geçirdiği parmakları ensesine ulaştı. Gece karası saçları geri iterek narin boynunu açığa çıkardı.

Kayla yaklaşan dudakların boynunda dolaşmaya başlamasıyla kasıldı. Dokunduğu yerden bütün bedenine yakıcı kıvılcımlar dağılıyordu. Dilini ne kadar ısırırsa ısırırsın ağzından kaçan derin nefes ve iç çekişleri engelleyemedi. Bedenini saran ve düşünmesine engel olan ateşten kurtulabilmek için geriye kaçmaya çalışsa da koltuğun kolçağına dayanmıştı.

Gidebileceği bir alan olmamasından faydalanan Falcon, çenesinden tutarak yüzüne bakmasını sağladı. “Evet de Kayla, beni de kendini de bu cehennem azabından kurtar,” diyen genç adamın sesi şehvetten boğuklaşmıştı. Gözleri batan güneşin okyanusu değiştirdiği bir renkle tutuşmuş yanıyordu. “Evet de küçük cadı.” Sonra ilk öptüğünden bu yana yakıp tutuşturan dudaklara kapandı.

Genç kız dudaklarını esir alan dudakların yakıcı baskısında kayboldu. Sadece ikna etmeye çalışan ısrarlı dokunuşlarla dudaklarında oyalanıyor, daha fazla zevk yaşatacağını vaat eden bir tatlılıkla okşuyordu. Sert ama aynı zamanda yumuşak dudaklar o an hayatının merkezi olmuştu. Bu his aç bir çocuğun önüne konan şekerlemeye doyduğu halde, açgözlülükle daha fazlasını istemesi kadar çelişkiliydi. Geri çekilmek isterken daha fazla yaklaşıyordu. Ellerini genç adamın ceketinin yakasına koyduğunun, üstelik sıkıca kavrayarak çektiğinin farkında bile değildi. Ensesini okşayan sahiplenici parmakların başını öpücüklerin yönünde şekillendirmesini, diğer koluyla sardığı belinin kıvrımlarında dolaşan parmakları bir sis perdesinin ardından hissedecek kadar kendinden geçmişti.

Falcon, ikna etmek amaçlı başladığı öpücüğün her anının tadını çıkararak bu tatlı dudaklarda kendini kaybediyordu. Nefes alış verişleri sıklaşmış olan genç kızın çılgınca atan kalbini, boynunda dolaştırdığı parmak uçlarında hissedebiliyor-

du. Kendi kalbi de en az onunki kadar çıldırmış durumdaydı. Şu an tek istediği ona sahip olmakken korkutup kaçırmamak için olağanüstü bir güçle kendini dizginliyordu. Ondan uzaklaşmakta zorlanarak geri çekildi. Kızın yüzü kızarmış, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Gözlerini kapatmış, kirpikleri yanaklarında titreşiyordu. Sonra kirpikleri bir fısıltı gibi yukarıya doğru hareket etti. Altından simsiyah kömürün için için yanan görüntüsünü hatırlatan bakışlar ortaya çıktı. *Evet diyen seni istiyorum beni al* diyen bir alevle yanan bakışlarını söndürmek için genç adamın okyanus mavilerine bıraktı.

“Bakışların ve bedeninin beni istediğini söylüyor, bir kez de ağzından duymak istiyorum.” Falcon hırıltılı ve güçlkle çıkan nefesini henüz düzeltememişti. Sesi bu arzuda boğulmak üzere olan bir adamın dayanılmaz sabırsızlığıyla çıkıyordu.

Kayla bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. Biraz önce yaşadığı duygusal depremin ardından konuşabilecek bir sese sahip olduğunu sanmıyordu. Koltukta sarmaş dolaş oturuyorlardı. Evet dediği anda genç adamın ona orada, koltuğun üzerinde sahip olacaktı gibi bir hali vardı. Geriye çekilmeye çalışsa da yüzünde duran eller buna izin vermedi. Zaman kazanabilmek için dudaklarını yalarken onun yanan bakışları bu harekete yöneldi. Lanet olsun! Ateşin üzerine gaz yağı dökmenin ne gereği vardı şimdi. “Ben seni tanımıyorum,” diye fısıldadı.

“Çiftlerin birbirini en yakın anlarda tanıdığı söylenir. Beni geri çevirme,” diyen sese kapılıp gitmek ne kadar da kolaydı. Kayla eğer onun çekim alanından çıkmazsa, bu baskıya direnemeyeceğini bilerek ısrarcı parmaklardan kurtulup ayağa kalktı. Ellerini nereye koyacağını bilemeyerek birbirine kenetledi. Titrek ve etkilenmişlik dolu bir sesle, “Bana düşünmem için zaman ver,” dedi.

Falcon derin bir nefes alarak arkasına yaslanırken, sıkıntılı anlarda olduğu gibi elleri saçlarına gitti. Siyah dalgaların içinden geçen parmakları kayıp boynuna inerek gergin kaslarını ovaladı. “Pekâlâ,” diye homurdanan sesi memnuniyetsiz çıkıyordu. “Karar için zaman istiyorsan öyle olsun, fakat çok

uzun sürerse seni baştan çıkartır ve evet demeni sağlarım. O kısa sözcüğü altımda inlerken dudaklarından çığlıklar halinde alırım.” Söyledikleri kulağa tehdit gibi geliyordu. Kayla konuşmak için ağzını açtığı anda, genç adam odadaki gerginliği omuzlarında taşıyarak kapıya yöneldi. İsteddiği olmamış yaramaz bir çocuğun huysuzluğuyla odadan çıktı.

Genç kız olduğu yerde, açık bırakılan kapıya gözlerini dikmiş bakıyordu. Kendini toparlayıp kalktığı koltuğa yeniden oturdu daha doğrusu bedenini bıraktı. Kahretsin! Hâlâ alev alevdi. Adam bu işin uzmanıyken direnmesi nasıl mümkün olabilirdi? Bedeni zaten karşı çıkmayı bırakmıştı. Yüreği karsarsız, mantığı ise kesinlikle reddeden bir tavır almıştı. Evliliği sürdürmek ya da iptal ettirmek... Bütün bir ömrü genç adamla geçirmek... Bu düşünce yüreğinin hevesle *evet* çığlıklarına neden olurken bedeni de eşlik ediyordu. Mantığı ise ne kadar süreceğini, kendisinden sıkılırsa ne yapacağını, onun annesinin başına gelenlerin Kayla'nın da başına gelebileceğini fısıldıyordu. Öyle bir adamı uzun süre kendine bağlayabileceği çecikilikten yoksundu. Davetlere gitmek isteyecekti. Eşlik etmesi gereken yemekler, tiyatro ve operalar olacaktı. Tamam, birkaç kez zevkli olabilirdi ancak devamında sıkılacağını biliyordu genç kız. Yaşamları farklı ve birbirine uyumsuzdu. Falcon da kırlarda dolaşacak, Çingene kamplarında zaman geçirecek deli dolu bir adam değildi. Ah, Tanrım! Bu kesinlikle iyi bir fikir değildi. Daha ilk günlerinden bitmeye mahkûm bir evliliğe başlamanın mantığı yoktu.

Düşünceleri arasında çalan kapıyı önce duymadı. Sonra, “Girin!” diye seslendi. Sandy kapının eşiğinde durarak, “Mutfağa gelseniz iyi olur, hanımım,” dedi.

Kayla soru dolu gözlerle ilerleyip kızla beraber odadan çıktı. Mutfaka girdiğinde Marcy, Hutchinson ve Ellie ocağın başında biriyle ilgileniyorlardı. Genç kız yaklaştığında geriye çekildiler. O gün fırıncı tarafından hırpalanan çocuğu bulmuşlardı. Korkmuş yeşil gözleri soru dolu ve endişeli bakıyordu. Öyle çok üşümüş görünüyordu ki, dişleri birbirine vuruyordu.

Kayla'nın avuçlarına aldığı kirli eller buz gibiydi. “Merhaba

ben Kayla, adını öğrenmek isterim,” diyerek şefkatle konuştu.

“Be... Benim a...adım Mark,” diyen çocuk bakışlarını kızdan kaçırıp, yırtık ayakkabılarından gözüken ayak parmaklarına dikti.

“Annen veya baban var mı Mark?”

Çocuk başını kaldırmadan olumsuz anlamda salladı.

“Nerede kalıyorsun, tatlım?”

“...”

Cevap gelmemesi her şeyi açıklıyordu.

“Pekâlâ, Mark. Seni biraz temizleyelim, ısınmanı sağlayıp karnını doyuralım.”

Çocuk yemek sözcüğünü duyduğunda başını kaldırdı. Bu gözlerde açlığın varlığı o kadar belliydi ki yemek sözcüğü yeşil ışıklar saçmasına neden olmuştu. Kayla Marcy’ye dönüp, “Ona banyo yaptırılmalı ve karnını doyuralım. Aşağıda boş oda varsa bu gece orada kalsın,” dedi.

Aşçı kadın için genç Düşes’ten gelen her emir Tanrı buyruğu kadar kutsaldı. Yemek hazırlıklarını kızlara bırakıp, çocuğun elinden tutarak mutfaktan çıkardı.

Akşam yemeğini elinde olsa odasında yerdı fakat bu davranış Falcon’un odasına gelmesi için yeniden bahane yaratacağından vazgeçerek hazırlanıp aşağıya indi.

Kapıdan girdiğinde Dük elinde bardakla yanan şöminenin önünde duruyordu. Kapı açılınca dönerek Kayla’yı baştan ayağa inceledi. Gri elbisesinin yakasındaki ısıtılı işlemelerin aydınlattığı göğsüne, pürüzsüz omuzlarına dökülen buklelerin kıvrımına, ince belini saran ve bileklerine dökülen elbisesine takılan bakışlarını güçlükle çekti. Bardağı şöminenin rafına koyarak hazır olan yemeğe geçmek için masaya ilerlerken kızın, “İyi akşamlar,” sözüne “İyi akşamlar,” diyerek cevap verdi.

Kapının önünde duraksayan kıza yaklaşıp, tuttuğu eli gözleminde oynatan *seni baştan çıkaracağım* pırıltısıyla dolu bakışlarla dudaklarına götürdü.

Kayla elinin üzerine dokunmasını beklediği dudakların avucunun içine bastırılmasıyla baştan ayağa titredi. İnsanın avuç içlerinin bu kadar duyarlı olduğunu bilmiyordu. Keskin bir ateş hızla damarlarında akmaya başladı. Yanaklarına doğru yayılan ısının mum ışığında belli olmamasını dileyerek zarifçe reverans yaptı.

Falcon elini bırakmadığı kızı masaya doğru yönlendirip, sandalyesini çekerek oturmasına yardımcı oldu. Sonra kendisi de oturdu. Crosbie, Ellie ve Dawson yemek servisiyle uğraşırken, masada sürüp giden sessizliği sadece porselene dokunan çatal bıçak sesleri bozuyordu.

Kayla ortamın sessizliğini bozmak için, “Hâlâ bir şeyler hatırlamıyor musunuz Ekselansları?” diye sordu. Geleli kaç gün olmuştu? Dört gün mü? Sanki bir ömür buradaymış gibi geliyordu. Bu arada genç adam hatırlamadığı anıları üzerine hiç konuşmamıştı. Onun katılan yüz ifadesini nasıl yorumlamalıydı? Hatırlayamadığı için sıkıntılı mıydı?

Falcon şu anda en son girmek istediği konunun açılmasından rahatsız donuklaşan yüzüyle, “Bana Falcon de,” dedi. Bu daha önce genç kıza teklif etmediği bir samimiyet sunuyordu. Kayla adıyla hitap etmediği adamın bu emrine kaşlarını kaldırıp *bu samimiyete hazır mısın* der gibi baktı.

“Soruna gelince hayır, herhangi bir anımı hatırlamadım,” diyerek geçiştirdi.

“Ama doktorlar hatırlayabileceğinizi söyledi, öyle değil mi?”

“Evet, zamanla hatırlayabileceğimi söyledi.” Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Her soru kızıdan neden uzak durması gerektiğini, kendisine oynanan oyunu, art niyetli yapılan planlamaları ve hesapları hatırlatıyordu. Oysa bu gece sadece kıza ve onun kendisine hissettirdiklerine odaklanmak istiyordu. Kayla bilmeseydi de Falcon tarafından ona ve-

rilmiş ikinci bir şansı bu. Genç adam bu şansı değerlendirip değerlendirmemeyi ona bırakmıştı.

Kayla onun daha fazla konuşmak istemediğini fark ederek servis edilen lezzetli yemeklere odaklandı.

Kapının aniden açılmasıyla ikili başlarını o yöne çevirdiler. Falcon ağzının içinden küfrederek peçeteyi masaya fırlattı. Kapıdan giren yaşlı adam elindeki bastonunu tok bir sesle yere vurarak yavaşça yürüdü. Arkasından gelen krem rengi üniforma içindeki genç adam için *'uşağı olmalı'* diye düşündü Kayla. Yaşlı adamın arkasından her emrini yerine getirmeye hazır, sessiz bir duruşla bekliyordu.

Falcon ayağa kalkıp, "Ekselansları," deyince genç kız da ayağa fırlayıp reverans yaptı. Yaşlı Dük çatılmış kaşlarının altından iğneleyici mavi gözlerini Kayla'ya dikerek ölüm kadar soğuk bir sesle, "Artık metreslerini benim çatımın altında mı yatağa atıyorsun?" diye homurdandı.

Kayla yüzünden bütün kanının çekildiğine emindi. Masaya tutunmasa ayakları üzerinde duramayacaktı.

Falcon aniden çıkıp gelen babasını gördüğüne mi yoksa Kayla'ya hitap tarzına mı daha çok kızması gerektiğini bilemeyerek dişlerini gıcırdattı. "Kayla metresim değil, bir hanımefendinin önünde sivri diline sahip ol istersen!" derken sesi ısırmaya hazırlanan bir kurt gibi hırıltılı çıkmıştı.

İhtiyar Dük, "Hanımefendi mi? Ben burada hanımefendi göremiyorum. Belki de yatağına aldığın hizmetçilerden birisi olabilir ama bir leydi gibi görünmediği kesin," diyerek ortamdaki sinirleri biraz daha gererek, yanan şömineye rağmen ortamın buz kesmesine neden oldu.

Tamam, buraya kadardı! Kayla daha fazla hakaret işitecek değildi. Yaşlı züppenin sözleri sakince kabullenilecek gibi değildi. Görünen o ki Falcon babasını bu evlilikten haberdar etmemişti.

"Sizin de bir centilmen olmadığınız kesin, efendim. Yoksa tanımadığınız bir kızın masumiyetine dil uzatmazdınız."

Falcon babasının sindiremediği kıza hayretle baktı. Normalde zarif leydiler bu söz üzerine baygınlık geçirir ve nane ruhu aramaya başlardı. Dudaklarının yukarıya doğru memnun bir ifadeyle kıvrılmasına engel olamayarak bakışlarını karısından babasına çevirdi. Dük ne diyeceğini bilemeyen bir yüzle ağzını açıp kapadı. Kendisinden sonra ilk defa dişine göre birisiyle karşılaşmıştı. Bu hayli eğlenceli bir karşılaşma olacağı benziyordu.

Yaşlı Dük bastonunu öfkeyle yere vurup gürlledi. “Duydun mu haddini bilmez terbiyesiz kızın söylediğini?” Sonra bakışlarını kıza çevirdi. “Derhal evimi terk et, seni işe yaramaz küstah!”

Kayla gözlerini kısarken kaşlarını çatmıştı. “Sanırım bu dediğinizi yapamam.” Falcon’a dönüp gülümsedi. “Öyle değil mi Ekselansları?”

Falcon yeniden sandalyesine oturmadan önce babasına masada yer gösterdi. “Kayla’ya katılıyorum. Karımın bu saatte dışarıda olmasını kesinlikle hoş görmem,” diyerek kızın oturmasını bekledi. İkili hiçbir şey olmamış gibi yemeğe yeniden başladı.

Ekselansları Dük’ü arkasında duran uşağı tutmasa yere düşecekti. Ağzından sadece hırıltılı bir nefes bırakabilmişti. Genç uşağın yardımıyla masaya kadar gelirken titreyen elleri ve dizleriyle güçlükle oturabildi. Yine uşağın uzattığı bir bardak suyu çenesinden akıtarak güçlükle içti.

Falcon yaşlı adama acımak istese de içinden hiç gelmiyordu. Bu nedenle derin nefes alıp kendine gelmeye çalışan adama duygusuz gözlerle bakıyordu.

Nihayet konuşacak duruma gelmiş olmalı ki yaşlı Dük’ün zorba sesi yeniden duyuldu. “Bana yanlış duyduğumu söyle!” Eliyle sanki genç kız önemsiz bir böcekmiş gibi bir hareket yaparak, “Bu ne olduğu belirsiz kızın karın olmadığını söyle!” diye homurdandı.

“Kulaklarınız gayet sağlam Ekselansları, doğru anlamışsınız.”

Kayla genç adamın bu sözleri üzerine içinden gelen kıkırdamayı güçlükle bastırdı. Anlaşılan o ki baba oğul arası iyi olmaktan ziyade kanlı bıçaklı bir savaş alanına benziyordu.

Yaşlı Dük göğsünü tutarak, "Tanrım! Sen beni öldürmek için yapıyorsun bütün bunları! Sanırım kalp krizi geçiriyorum!" diye hırladı. Genç uşak telaşla ne yapacağını şaşırırken Falcon gayet sakin, "Numara yaptığını biliyorum. Sen hepimizi gömdükten sonra mezarımızın üzerinde bir de dans edersin," dedi.

Yaşlı 5. Sutherland Dükü Edward Egerton numara yapmayı bırakıp sandalyesinde dikleşti. "Bu... Bu... Garip yaratıkla aynı çatı altında kalmayacağım!"

Kayla yapılan aşağılama karşısında neredeyse dilini yutacaktı fakat Falcon aldırıışsız bir sesle, "Sizi burada kalmanız için zorlamıyorum. Pek çok malikâne arasından eminim size uygun olan biri vardır," dedi.

"Beni kendi evimden kovuyor musun? Hem de bir kadın yüzünden!"

Falcon aşağıya doğru inmiş kaşlarının altından ona dik dik baktı. "Burada kalmak istemediğinizi siz söylediniz, Ekselansları."

Kayla karşısında oturan kurnaz ihtiyara baktı. Öfkeli mavi gözleri, kırılmaya başlamış siyah saçları ve asil yüz hatlarıyla her emrinin yerine getirilmesine alışmış bir adamdı. Falcon'a benziyordu ama aynı zamanda hiç de benzemiyordu. Garip bir tanıdıklık ve farklılık da vardı.

"Evimden ayrılmayacağım, onun gitmesini istiyorum!"

Bu kadar aşağılama ve gururuna indirilen darbe yeterdi. "Benim bir adım var! O, bu, şu diye bahsedebileceğiniz görünmez bir varlık değilim! Yaşlı ve huysuz olmanız her hakaretinize boyun eğeceğimi göstermez!"

Edward kıza aksi aksi bakıp oğluna döndü. "Duydun mu bana *yaşlı* dedi!"

“Evet, duydum, kesinlikle katılıyorum.”

“Yaşlı bir adama bu ne saygısızlık!” Kayla’ya onu dövmek ister gibi bakıyordu. Çok da umurundaydı sanki. Oğlunun kime benzediği belli olmuştu. “Yaşlı ve huysuz demiştin, efendim. Kendinizi sadece yaşlı olarak görmeyiz öz güveninizden geliyor olmalı.”

Edward kaşlarını olabildiğince kaldırarak Falcon’a döndü. “Her zaman bu kadar sivri dilli ve aklına estiği gibi mi konuşur?”

Genç adam gülmemek için dişlerini sıktı ve genç kıza bir göz atarak, “Her zaman, bazen durumun daha kötüye bile gittiği olur. Eline ne geçerse başınıza fırlatabilir,” dedi.

Yaşlı adam aklının almadığı bir durumla karşılaşmış ve ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi bir ifadeyle, “Aman Tanrım! Bir leydi olmadığını anlamıştım,” diyerek temkinli bir ifadeyle arkasına yaslandı.

Kayla hızla doğrulduğu sandalyesinin arkaya devrilmesine aldırmış etmeden elindeki peçeteyi fırlattı. “Size ben burada yokmuş gibi konuşmayın demiştin! Görgü kuralları telaşında olan bir adamın yanında bulunan bir hanımla ilgili bu şekilde konuşması resmen saygısızlık! Önce siz davranışlarınızı ve konuşmanızı düzeltin sayın aksi, huysuz ve yaşlı Ekselansları!” Sonra sert adımlarla sürekli hakaret ve aşağılama gördüğü odadan çıktı.

Edward oğluna dönüp, “Huysuz ve yaşlıya bir de aksi kelimesini ekledi, duydun mu?” dedi.

Babasına haddini bildirdikten sonra çıkan kızın ardından bakarken, Falcon artık kendisini tutmasına gerek olmadığı düşüncesiyle sırıttı. “Duydum, ama itiraf et haklıydı.”

Edward homurtu ve hırıltı arası boğuk bir sesle kıkırdadı. “Bu cadıyı nereden buldun, söyler misin?”

“O beni buldu.”

“İnanılmaz diyemeyeceğim, o pabuç kadar sivri dille söylediklerinden sonra her şeye inanırım.”

"Kayla'ya karşı nazik ve centilmence davranacağını umuyorum, baba."

"O cadiya mı? Hayatta olmaz!" İtirazından sonra yüzü ciddileşti. "Hep söylediğim gibi oğlum, senin çevrenden olmayan bir kadın her zaman mutsuzluk ve skandal getirir. Dün Frans'a'da karşılaştığım bir dostum, senin armana sahip arabadan inen kadını ve yaptıklarını anlatınca düşünüp bayılacaktım. St. James Caddesi'nde elindeki şemsiyeyle bir adamı dövdüğü için tutuklanmış. Sabah kalkan ilk gemide yer ayırtarak geri dönmem gerekti. Nasıl böyle bir aptallık yaparsın? Bir an önce uzaklaştır onu buradan. Evli olduğun ortaya çıkmadan nikâhı iptal ettir. Gerekirse otoritemi kullanırım. İkinizi de çıkmaza sürüklemeyen önce bitir bu işi." Sandalyeden kalkarken biraz önceki yaşlı ve titreyerek yürüyen adam gitmiş, yerine gayet sağlıklı, dinç bir adam gelmişti. Bastonuna dayanma ihtiyacı bile duymadan peşinde uşağıyla odayı terk etti.

Falcon masada yalnız kalmıştı. Babasının haklı olduğunun ve birkaç gündür içine düştüğü durumun da onu desteklediğinin farkındaydı. Göndermesi, uzaklaştırması ve bu evliliği bitirmesi gerekiyordu ancak bunu bedenine anlatamıyordu. Dirseklerini masaya, alnını da eline dayayarak sanki ağrıyor-muş gibi ovuşturdu. Bütün karmaşanın ortasında babasının karamsarlığına hiç ihtiyacı yokken, şimdi bir de onun huysuzluğuyla uğraşacaktı.

Tanrım! Babasına huysuz, aksi ve yaşlı demişti. Falcon eğlenen yüz ifadesine yerleşen gülümsemeye engel olamadı. Yaşlı Sutherland Dükü'ne annesi bile karşı çıkamamışken, küçük çingene haddini bildirmişti. İçten içe sarsılan omuzlarıyla bastırıldığı gülüşü kahkaha krizine dönüştü.

On Dördüncü Bölüm

Falcon, sabah erkenden gelen kâhyası ve vekilharcı Bay Bruno'nun kendisini beklediğini bilerek kahvaltıyı aceleyle yaptı. Babası kahvaltısını odasında yapmış, Kayla ise genç adam kahvaltısını bitirirken aşağıya inmişti.

Akşam yemeğinden sonra odasına çekilen genç kızı görmemişti. Oysa onun ihtiyacıyla yanıyordu. Kızı baştan çıkarmaya -babasının gelişiyle- bir süre ara vermesi gerektiği konusunda kendini ikna etmeye çalışarak geçmişti. Odaya giren Kayla'yı o daha ne olduğunu anlamadan bedenine yapıştırıp hırsla öptü. Dudaklarını aralayıp cevap vermesi ise sabah sabah bütün dikkatini dağıtmıştı. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı, aceleyle alınan birkaç öpücükten daha fazlasını istiyordu. Nefes nefese arkasını dönüp giderken genç kızın şaşkınlığının farkındaydı. Güne güzel bir başlangıç yapmıştı. Dilini dudaklarında gezdirerek gülümsedi. Hâlâ tadını alabiliyordu.

Bay Bruno verilen emirleri yerine getirmiş, kolunun altında defterler ve kâğıtlarla masanın önünde Dük'ü bekliyordu. İnce uzun adamın dik bir duruşu vardı. Dük'ten daha kısaydı. Seyrek saçlarını geriye doğru tarayıp arkasında bir kurdeleyle tutturmuştu. Saçlarının çoğunluğunun beyaz olması nedeniyle peruk takma ihtiyacı duymuyordu. Kalın kaşları her zaman çatık, ince dudakları hayattan memnuniyetsiz bir şekilde her

zaman sarkık dururdu. Kahverengi gözleri donuk ve ciddiye, asla gülümsemezdi. Yaşını kestirmek güç olsa da Falcon onun elli beşinden fazla olduğunu düşünüyordu.

Genç adam kapıdan masasına geçinceye kadar olan sürede, vekilharcının aslında kapalı görünüşü dışında asla hiçbir duygusunu ele vermediğini fark etmişti. Deri koltuğa yerleştiği anda adam eğilip selam verdi.

“Günaydın Ekselansları.” Kolunun altında duran dosyaları masaya bıraktı. Falcon, “Neler öğrendin, Bruno?” derken adamın getirdiği kâğıtlarda göz gezdiriyordu.

Ayakta diklen kâhya boğazını temizleyerek, “Ekselansları, araştırmalarım sonucunda öğrendiğime göre adınızın kullanılması bir ilk değilmiş,” dedi. “Bu kadar kısa sürede gidebildiğim üç farklı kasabada çevrenin en varlıklı genç hanımları hedef alınarak, evlilik vaadiyle drahoma olan topraklar ve servet, adınız kullanılarak alınmış. Araştırmalarımın göre nikâhtan hemen önce ortadan kaybolmuşlar. Dolandırılan aileler bir Dük’ü şikâyet ederek davacı olma konusunda korkak davranmışlar. Bu nedenle bu zamana kadar size ulaşmamış.”

Falcon araştırırsa altından birçok dolandırıcılık daha çıkacağını biliyordu. Üç aile; ilki kasabanın en zengin toprak sahibi, diğeri çok zengin bir tüccar, en sonuncusu ise bir barond. Yüklü drahomaları nedeniyle birileri tarafından hedef alınmıştı. Dolandırıcı her kimse kurnaz davranıyordu. Nikâh kıyılmadan anlaşma geçersizdi fakat anlaşılan o ki adam ya da adamlar nikâhtan önce anlaşmayı ellerine geçirip uzaklaşıyorlar, anlaşmanın araştırılmasına zaman vermeden satarak ellerinden çıkarıyorlardı. Aldıkları paralarla ortadan kaybolduktan sonra geride kalan genç kızların ailesi ve toprağı almak için para ödeyenler birbirine düşüyordu.

Bu işi yapanlar planlı ve programlı çalışıyor, iyi araştırma yapıyordu. Genç adamın anlamadığı ise Kayla ve ailesi bu dolandırıcılığın neresindeydi? Kurban mı yoksa avcı mı? Çünkü kandırılma ilk başta aynı başlasa da devamında değişiklik gösteriyordu. Bir kere işin içine nikâh girmişti. Neden? Daha önce dolandırılan hiçbir genç kız için nikâh olayı gerçek olmamış-

ken Kayla'yı farklı yapan neydi? Genç kız ve ailesinin bu işin içinde olduğuna dair şüpheleri içini kemiriyordu. Neden evlenmişti? Arazileri verip neden geri almıştı? Dolandırıcıysa bir dükle uğraşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor olmalıydı. Ufak bir araştırma Sutherland Dükü'nün affetmeyi bilmeyen, acımasız bir adam olduğunu anlamalarını sağlardı. Nasıl bu kadar pervasız ve gözü kara davranabiliyorlardı? Neden risk almışlardı? Falcon aklından geçen sorulara cevap bulmaya çalışırken, Bruno'nun hâlâ masanın önünde dikildiğini görünce gidebileceğini söyledi. Kâhya çıktıktan sonra adamın edindiği bilgileri yeniden gözden geçirdi.

Tuttuğu adamların uzak kasabalardan başlayarak kendisine benzeyen birini araştırmalarını beklemek zorundaydı. Eninde sonunda bir sonuca ulaşacaktı. Gerekirse bütün İngiltere'nin altını üstüne getirecek, onları bulduğunda da ateşle oyun olmayacağını öğrenmeleri için gereken cezayı verecekti.

Kayla, Dük gittikten sonra yalnız başına kahvaltıya oturdu. Akli karışmış, mantığı dağınıktı. Hangi davranışı nasıl değerlendireceği düşüncesinde kaybolmuşken, kapıdan giren Sandy, "Hanımım acilen gelmelisiniz," diyerek kahvaltısını yarım bıraktırdı. Kızın peşinden aceleyle mutfığa girdiğinde Marcy ciddi bir yüzle onu bekliyordu. Kayla kapıdan girince aceleyle reverans yaparken, "Mark gitmiş, efendim," diyerek genç kıza aceleyle çağırmasının nedenini söyledi.

"Ne zaman gitmiş? Nasıl gider?"

"Gece gitmiş, efendim. Yatak hiç bozulmamış."

Kayla çocuğun gidişine üzülmüştü. Sokakta yatıp kalkan bir çocuğun rahat ve güvenli bir yer bulunca kalmaması, geceden gitmiş olmasının mutlaka bir sebebi olmalıydı. Ellie'ye dönüp, "Hutchinson arabayı hazırlasın," diyerek mutfaktan çıktı. Çocuğu bulmaya kararlı, odasına çıkıp serin havada sıcak tutacak kıyafetler giydi. Yün siyah pelerini koluna atıp odadan çıktı.

Dışarıya çıktığında Hutchinson arabayı getirmişti. Genç kı-

zın binmesine yardım etti. "Mark'ı bulduğun yere gidiyoruz," diyen Kayla'ya endişeyle bakarken kaşları çatılmıştı. "Pek tekin bir yer değil, hanımım."

"Yine de gideceğiz."

Yaşlı arabacı başını eğip kapıyı kapatarak yerine geçti. Genç Düşes'i öylesine tehlikelerle dolu bir yere götürürse başı derde girecekti. Eğer Dük duyarsa işinden bile olabilirdi ancak genç kızı geri çevirmek saygısızlıktı. Bu düşüncelerin rahatsızlığıyla arabayı hareket ettirdi.

Kayla ise aklında küçük çocuğun neden gittiğiyle ilgili ihtimalleri sıralıyordu. Annesi babası olmadan küçük bir varlık koca bir şehirde nasıl hayata tutunurdu? Aklının almadığı bir sürü düşünce yüreğini ve beynini yaralarken gözleri boşluğa dalmıştı. Arabanın durmasıyla silkinip yerinde doğruldu. Kapıyı açan Hutchinson temkinli gözlerle çevreyi tarıyordu. Tedirginliği sesinden belli, "Efendim siz dışarıya çıkmasanız, ben alıp gelsem çocuğu?" diye fısıldadı.

Kayla bizzat görme ihtiyacıyla başını salladı. "Hayır, kendim görmeli ve ikna etmeliyim."

Ah! Tanrım hayır! Bir çocuk burada yaşayamazdı, yaşaması imkânsızdı. Geldikleri yer şehrin dışında çöp yığınlarının yanında, yıkılmaya yüz tutmuş bir viraneydi. Camları kırık pencereler soğuktan korunmak için paçavralarla örtülmüştü. Pis suların sokaklara taşıdığı ve kokunun insanı bayıltacak kadar kötü olduğu bir yerde insanı bırak, bir hayvan bile yaşayamazdı. Havadaki ağır kömür kokusuyla birleşince nefes almak imkânsız hale geliyordu. Duran araba meraklı birkaç çocuğun dikkatini çekmişti. Ev döküntüsünün kapısında beliren çocuklar perişan duruşları, açlığın erittiği bedenleri, kirli suratları, yağlı saçlarıyla uzun süredir bu izbe yerde oldukları belliydi. Kayla taştan taş atlayarak ve eteklerini tutarak kapıya doğru yürüdü. Çocuklar biraz korkuyla, biraz da içeride olanları koruma amaçla genç kıza geçit vermez bir şekilde kapıya sırandılar. Onların kendisini geçirmeyeceğini anlayınca, "Mark'ı görmek istiyorum. Size zarar vermeyeceğim, sadece onunla konuşmama gerek," derken sesini elinden geldiğince sakın ve yumuşak tutmaya çalıştı.

Çocuklar önce Kayla'yı baştan ayağa inceleyip sonra birbirlerine batılar. İçlerinden diğerlerine göre daha büyük duran esmer bir çocuk içeriye doğru, "Mark!" diye seslendi. Bir süre sonra ufak ayak sesleri duyuldu, hemen ardından Mark görüldü. Diğer çocuklara göre banyo yaptığı için daha temiz görünüyordu. Küçük çocuk Kayla'yı görünce kulaklarına kadar kızarak başını önüne eğdi. Biraz önce Mark'ı çağıran çocuk, "Bu hanımefendiyi tanıyor musun?" diye sordu.

Başını sallayarak ona yanıt veren çocuğa yaklaştı Kayla. "Neden habersizce çekip gittin, Mark?"

Mark gözlerini kaldırıp Kayla'ya baktı. Bu gözlerde hüznün, utanç ve kırılganlık vardı. Omuzları artık taşıyamayacağı sorumluluklardan yorulmuş gibi çöktü. Dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Sonra anlatmaktansa göstermenin daha iyi olacağına karar vermiş gibi elini kızı uzattı. Kayla uzatılan eli tiksinmeden tutunca, diğer çocukların gözleri yadırgarcasına şaşkınlıkla açıldı. Kapıda duran çocuklar saygıyla kenara çekilip yol verdiler.

İçerisi dışarisından farklı değildi. Duvarlar artık birbirini desteklemekten yorgun düşmüş gibi her an pes etmek üzereydiler. Yerler, açık tavandan yağan yağmurdan dolayı vıcık vıcık çamurdu. Kayla kıyafetini korumaktan vazgeçti. Her durumda buradan temiz çıkması mümkün değildi. Mark'ın eli avucunda harabe şeklindeki koridorlardan geçtiler. Arkasından gelen ayak seslerine omzunun üzerinden bakan Kayla, Hutchinson'un peşinden geldiğini gördü. Arabacı, kızı korumak için elinde tuttuğu uzun sopayla çevresini kaygılı gözlerle inceleyerek yürüyordu. Koridorun sonundaki bir odanın kapısında durdular. En çok on, on iki yaşlarında iki kız kapıda duraksayan ayak seslerine dönüp baktılar.

Kayla'nın bakışları kızların arkasına kaydı. "Tanrım, hayır!" Ağzından fırlayan acı dolu haykırış kızları korkutmuştu. Fakat genç kız farkında bile değildi. Mark'ın elini bırakıp odanın içine doğru adım attı. Korku dolu bakışlara aniden koruyucu birer ışık gelip yerleşti. Kayla'nın geçmesini engellemek için önüne geçtiler. Mark kızların ne yapmaya çalıştığını anlaya-

rak yaklaşıp çekilmelerini işaret etti. Çocukların arkasında bir yaşlarında bir bebek, eline aldığı havucu yemeye çalışıyordu. Dişsizliği ve açlığı birleşince bu inkânsız çabaya her defasında küçük çığlıklarla isyan ediyordu. Kirli yanakları gözyaşlarıyla yol yol iz olmuştu.

Loş, gün ışığı almayan soğuk odanın içinde, köşedeki kirli ve nemli ot şilte dışında hiçbir şey yoktu. Kayla ürpererek yerde oturan bebeğe yaklaştı. Kumral saçları kafasına yapışmış bebeğin iri kahverengi gözleri yanma yaklaşan kızın görüntüsüne kilitlendi. Sevinçle çığlık atarak elindeki havucu fırlatıp kollarını Kayla'ya uzattı. Genç kız onu kucağına alınca sevinç mırıltılarıyla saçlarına ve şapkasına uzandı. Kendini minik parmaklardan kurtarmaya çalışan Kayla dönüp Mark'a baktı. "Senin kardeşin mi Mark?"

Çocuk başını sallarken aynı zamanda, "Hı hı" dedi.

Kucağında bebekle ona yaklaştı. "Bu nedenle mi evden kaçtın?"

Mark yeniden başını salladı. Kayla dönüp odayı yeniden inceledi. Lanet olsun! Bu çocuklar burada nasıl yaşayacaktı? Yeniden küçük çocuğa dönüp, "Pekâlâ, kardeşin de bizimle geliyor. Hadi gidiyoruz," deyince odada bulunan kızlardan imrenen iç çekişlerle birlikte garip sesler geldi. Bu daha çok *bu şans keşke bizde olsaydı* gibi mırıltılardı. Mark inanamayan gözlerle, dudakları o şekilde bir süre baktı. Sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu. Kayla yaklaşıp boşta kalan elini ona uzatarak kapıdan çıktılar.

Koridorda yürürken ve dış kapı denilen yerden çıkarken, diğer çocuklar geri çekilerek geçişlerini izlemişlerdi. Hutchinson ileri atılıp arabanın kapısını genç kız ve çocuklar için açtı. Sonra bebeği alıp Mark'la birlikte özenle arabaya yerleştirdi. Geri dönüp genç kıza yardım etmek üzere uzandığında, nereden geldiği belli olmayan bir çocuk genç kıza hızla çarpıp düşürek kolunda sallanan çantasına asıldı.

Kayla aniden gelen saldırıyla çamurun içine düşerek, kafasını arabanın tekerleğine çarparken bir an gözleri karardı. Kolundan çekilen çantasından kurtulmaya çalışırken birkaç adım

sürüklendi. Şapkası düşmüş, pelerini sıyrılıp çamurlanmıştı.

Hutchinson saldırının şaşkınlığından kurtulup çocuğun üzerine atlamaya hazırlanırken, Mark'ın arkadaşları çoktan duruma müdahale ederek çocuğu yakalayıp sürükleyerek içeriye götürdüler. Yaşlı Hutchinson buraya gelmekle ilgili homurdanırken, genç kızı yerden özenle kaldırıp arabaya bindirdi. Daha fazla vakit kaybetmeden yerine geçerek atları kırbaçladı. Peşlerinden şeytan kovalıyormuş gibi sürdüğü araba sokak ve cad-deleri yıldırım hızıyla geçti.

Kayla ağrıyan ve acıyan başına elini bastırıp yüzünü buruşturdu. Acıyla inlerken kardeşine sıkıca sarılmış Mark'ın korkulu gözlerini görünce gülümsemeye çalıştı.

“Çok canınız acıyor mu?”

Endişeyle sorulmuş sorudaki korkulu tınıyı duyunca, çocuğu rahatlatması gerektiğini düşünerek, “Hayır, sadece biraz kirlendim. Eve gidince temizlenirim,” diyerek sırtıttı. Mark rahatladığını belli eden derin bir nefes aldı. Sarsılan arabada ilerlerken, “Adı ne Mark?” diye sordu.

“Emma.”

“Küçük bir kız mı? Çok tatlı.”

Mark sevgi dolu korumacı bakışlarını kardeşine çevirdi. Küçücük bedeninde yetişkinlere has bir duruşla kardeşini daha da kendine çekti. Emma işaret parmağı ağzında, hiç tanımadığı ortamın büyüüne kapılmış, kocaman gözlerle arabanın içini inceliyordu.

Kayla, karşısında oturan minik bedenlerin çektiklerini yüreğinde tonlarca ağırlığında acı olarak hissetti. Hayat bu iki ufaklığa -ve diğerlerine- hiç de şefkatli davranmamıştı. Olabilecek en kötü şekilde hırpalanıp duran bu çocukları hiç kimse umursamıyordu. Geceleri sıcak yatağında uzanıp önüne gelen yemeklere burun kıvırdığı için kendinden utandı. Araba dururken sarsılınca acıyan başına dokundu. Parmağında hissettiği ıslaklık kanadığını gösteriyordu. Mark'ı korkutmamak için elini yavaşça indirip sakladı.

Hutchinson kapıyı açıp kıza ve çocuklara yardımcı oldu. Arabayı ana kapı girişine çekmediği için minnettar olan Kayla, bebeği kucaklayıp arka bahçeye açılan mutfak kapısından girdi. Marcy kucagında bebekle ve yanında Mark'la giren genç kıızı gördüğünde, küçük bir çığlık atarak koşup bebeği kucakladı.

Islanmış çamur giysilerin koruyamadığı bedenini yanan ocağa doğru yaklaştıran Kayla, üşümüş olan çocuğu da yanına çekti. Bu ne güzel bir histi! Ağrıyan ve donmuş olan her noktası derin bir rahatlamayla sarılmıştı. Gözlerini kapatıp sıcaklığın tadını çıkarırken ellerini ateşe doğru uzatsa da ıslak ve çamurlu giysilerinin ısınmasını engellediğinin farkındaydı. Gözlerini açıp yanında büzülerek ısınmaya çalışan çocuğa baktı.

Marcy kucagındaki bebeğe bakıp sonra Kayla'ya döndü. "Tanrım! Hanımım, onları nerede buldunuz?"

Kayla başparmağını emen Emma'ya bakarak, "Hiç sorma Marcy, orası bir cehennem! Lanet olsun! O çocuklar çok kötü durumda!" derken sesi duyduğu hislerin etkisinde ağlamaklı çıkıyordu.

"Çocuklar mı? Kaç taneler?" Marcy'nin de aynı şekilde yüzü değişmişti. Kayla ağrıyan omzunu bilmiyorum anlamında kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla en az on taneler."

Bu cevap Marcy'nin nefesini acıyla içine çekmesine neden oldu. Kucagındaki bebeği işaret ederek, "Ellie bize çorba hazırla, sanırım bu güzellik acıkmış," dedi. Ellie ocağın üzerinde asılı olan büyük tencereden çorba koymak için tabak ve kepeği kaptı.

"Marcy, Hutchinson artan yemekleri çocuklara götürsün. Yoksa bu gece uyuyamam."

Aşçı kadının Kayla'ya bakan gözlerinde öylesine büyük bir saygı ve sevgi belirmişti ki gören, kıza sarılıp sevgisiyle boğmak için üzerine atlayacağını düşünebilirdi. Marcy için bir asilin bu şekilde davranışı imkânsızlar listesinin en üst sıralarındaydı. Ama karşısında duran çamur içindeki genç kız bütün öğrendiklerini altüst eden davranışlarda bulunuyordu. Asıl asaletin bu olduğunu keşke bütün insanlar bilseydi. Sonra genç kızın

perişan hali daha fazla dikkatini çekti. Pelerini çamur içindeydi ve bir omzundan sarkıyordu. Çamur içindeki siyah saçları toplandığı yerden kurtulup omuzlarına dökülmüş, tepeden tırnağa kirlenmişti.

Kayla'ya yaklaşıp, "Hanımım perişan görünüyorsunuz, ne oldu?" diye sordu.

Kayla üzerine bir göz gezdirip, "Çocuklardan biri üzerime atladı," diyerek önemsizmiş gibi yeniden omzunu silkti.

"Tanrı aşkına, yaralanabilirdiniz!" diyerek sert bir şekilde konuşan aşçı kadın dönüp Sandy'ye, "Hanımımın banyosunu hazırla hemen!" dedi. Sandy koşturarak sıcak su hazırlarken Kayla, "Lütfen onları doyur Marcy, sonra banyo yapmalarını sağla. Bir süre çocukların burada olduğu aramızda kalsın. Dük'ün duymasını istemiyorum. Ona kendim söylemeliyim," diyerek mutfaktan çıktı.

Bütün bedeni ağrıyordu. Başının arkasından başlayan baş ağrısı, gözlerine çivi gibi bir sancıyı saplıyordu. Tam merdivene ilk adımını atmıştı ki arkasından gelen gürlemeyle donup kaldı.

"Olduğun yerde kal!"

Ah, kahretsin! Dük'e yakalanmak en son isteyeceği şeydi. Genç adama dönmeden olduğu yerde kaldı.

"Sana yanında kimse olmadan ve benden izin almadan dışarı çıkmamanı söylemiştim! Saatlerdir ortada yoksun!"

Konuşarak kıza yaklaşan Falcon arkası dönük bir şekilde duran kızın yüzüne bakmamasına sinirlendi. "Ben konuşurken yüzüne bak!" İki saattir ortada olmayan, kimsenin nereye gittiğini bilmediği kızın başına kötü bir şeyler gelmiş olmasından endişelenmişti. Ama o ne yapıyordu? Dönüp açıklama yapma zahmetine bile girmiyordu.

Suçlu bir şekilde yavaşça genç adama dönen Kayla suçlamalara ve yüksek sese katlanabileceğinden emin değildi. Siyah gözlerini kaldırıp ona baktığında, yüzüne yerleşmiş öfkenin, şakağında atan damarın gelecek olan tepkiyi açıkça gösterdiğinin farkında, bir basamak çıkarak geriledi.

"Tanrı aşkına! Bu halin ne?" Elini kaldırıp kızın savunma yapmasını engelleyerek, "Ah dur, tahmin edeyim! Bu defa pazarda meyve satan bir adamı dövdün!" Kayla'nın konuşmaya hazırlanması üzerine, "Bilemedim mi? O zaman başka bir fırıncıyla çamurların içinde boğuşun!" dedi öfkeli ve suçlayan bir sesle.

Kayla peşin hükümle kendisini suçlayan adamın karşısında kızgınlıkla içini çekti. Bay aristokrat burnu büyük, dinlemeden suçlamalarına başlamıştı. Elinde salladığı çamur içindeki çantasını bırakarak bir adım indiği basamaklardan Falcon'a yönelmişken, adamın arkasında beliren Hutchinson konuşmak için öksürerek dikkat çekmeye çalıştı.

Dük, arabacıya dönünce genç kız yaşlı adama bakarak kaşlarını kaldırdı. Arabacı, kızın ifadesini görerek, "Şey efendim, kendisi çamura düştü," deyince Kayla derin bir soluk aldı. Dük nereye gittiğini öğrenirse onu bir daha asla dışarıya çıkarmazdı.

"Bütün bu perişan halinin sebebi düşmüş olman mı?" Falcon'un sesinden inanmazlık akıyordu.

Kayla Hutchinson'un durumu kurtaran açıklamasına sarıldı. "Evet, su dolu bir gölete düştüm. Ne kadar çok yağmur yağmış, her yer çamur içinde." Cümlesini bitirince sevimli bir şekilde sırıttı.

Falcon'un bu açıklamaya hiç inanmadığı yüzünden belliydi. "Nereye gittiniz de çamur içindeki yolları yürümek zorunda kaldınız?"

İşte şimdi ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu. Sokakların ve caddelerin adını bilmiyordu ki bir yalan uydursun. Yaşlı arabacı yeniden imdadına yetişmese kesinlikle yakalanacaktı.

"Efendim, Düşes Palmall Sokağı'nda vitrine bakmak için arabadan inerken eteğine takılıp düştü."

Kayla teşekkür dolu gülümsemesini gönderirken aniden yüzü soldu. İleri geri sallanırken gözleri kayarak dipsiz, ağrısız sızısız bir karanlığın kollarına kendini bıraktı.

Falcon sallanan kızın renginin solduğunu ve gözlerinin kaydığını gördüğü anda, ters giden bir şeyler olduğunun farkına vararak ileri atılıp basamaklara çarpmadan tuttu. Kollarında hareketsiz yatan kıza bakarak çenesini sıktı. Yaşlı adama dönerek, “Çabuk bir doktor çağır! Ne dikiliyorsun?” diye kükredi. Hutchinson telaşla ve endişeyle koştururken, Falcon kucığında genç kızla birlikte merdiveni çıktı. Arkasından koşturan Sandy, Kayla’nın oda kapısını açarak girmeleri için yol verdi.

Genç adam yavaşça yatağa bıraktığı kızın beyaz yüzüne bakarak, endişeli bir tavırla bedeninde yaralı olan yerleri araştırmak için dokunmaya başladı. En son başının arkasındaki büyük şişkinliğe dokunduğunda ve eline bulaşan kanı gördüğünde öfkeyle küfretti. Sandy’ye, “Ne duruyorsun? Üzerindeki çamurlu kıyafetleri çıkar!” diye azarladı. Hizmetçi kız yatağa yaklaşıp hanımının tepesinde dikilen genç adama beklentiyle baktı. Falcon kızın ne beklediğini anlayamayarak gözlerini kısıtı.

“Ne bekliyorsun?”

Kız mahcup bir şekilde, “Efendim, çıkmanızı bekliyorum,” diye mırıldanınca, Falcon kendi kendine homurdanarak odayı çıktı.

Kayla şiddetli bir baş ağrısıyla inleyip yüzünü buruşturdu. Gözlerini açarken aydınlık oda sanki baş ağrısını arttırmıştı.

“Biri perdeyi çekebilir mi?”

Kızın boğuk mırıltısına koşup gelen -artık oda hizmetçisi haline gelen- Sandy’ydi. “Hemen hanımım,” diyerek perdeleri çekip odayı loş hale getirdi. Hanımının kendine geldiğini haber vermek için sevinçle odadan çıktı.

Kayla odanın ilaç koktuğunu fark ederek yeniden gözlerini açtı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece başı değil, bütün bedeni ağrılar içindeydi. Elini kaldırıp başındaki sargıya dokundu. Ne olmuştu? Bir yerden mi düşmüştü? Son-

ra gözünün önüne Mark'ı almaya gittiği zaman saldıran çocuk geldi. Eve geldiğini de hatırlıyordu. Falcon merdivende onu yakalamış ve kızgınlıkla gürlemişti. Sonrasını hatırlamıyordu. Yerinden doğrulmaya çalıştı ama başındaki ağrı buna müsaade etmedi. İnleyerek yastığa yeniden uzandı. Aniden açılan kapıdan Dük'ün girdiğini görünce bu defa acıdan değil, onunla yüzleşmekten korkarak inledi.

Falcon endişeli bekleyişin sonunda, Kayla'nın gözlerini açması karşısında rahatlamış bir ifadeyle yatağa yaklaştı. Ancak bu rahatlamayı kendine saklayarak yüzüne donuk bir ifade vererek, "Sonunda kendine gelmişsin," dedi.

Kayla anlamadan gözlerini kırptırdı. "Sonunda mı?"

"Evet, dün akşamdan bu yana kendinde değildin."

"Dün akşam mı? Şu anda vakit ne?"

"Akşamüzeri oldu. Neredeyse bir gündür bilinçsiz yatıyorsun."

Kızın sıkıntıyla dudaklarını büzmesi karşısında kendini sakin olmaya zorlayarak, "Şimdi neler olduğunu anlat!" diyerek homurdandı.

Kayla gözlerini kapatıp, "Lütfen başlamayın, size düştüğümü söyledim," diye bıkkın bir sesle mırıldandı.

"Eteğine takılıp düşmek kendini kaybetmene sebep olmaz."

"Başınızı kaldırırma vurursanız elbette olur."

Kayla'nın inatçı bir şekilde artık konuşmayacağını belli eden bir bakış atması üzerine, Falcon onun bu konuda bir şeyler sakladığını bilerek şimdilik ısrarından vazgeçti.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ekselanslarının nihayet sormak aklına gelmişti. Genç kıza ne kadar önem verdiği buradan belliydi. Dudaklarını iyice sıkarak rahatsız edici varlığını görmemek için gözlerini kapattı.

Falcon onun kendini kapatması karşısında yatağa yaklaştı. İlaç kokularının arasında rahatlatıcı bir soluk gibi kızın kokusu

burnuna doldu. “Arkamı ne zaman dönsem başını belaya sokuyorsun. Sürekli şimdi hangi belanın içinde diye diken üzerinde oturmaktan yoruldum. Üstelik daha Londra’ya gelişimizin üzerinden iki hafta bile geçmemişken.”

Kayla asık suratla, ters ters baktığı genç adama, “Sorumluluğum sizin üzerinizde değil. Rahat olabilirsiniz. Kısa zaman sonra da benden kurtulacaksınız nasıl olsa!” diye çıkıştı.

Falcon kızın yatağına eğilip bir nefes kadar yaklaştı. Kayla yastığa iyice yapışıp geri çekilmeye çalıştı. Yüzüne vuran genç adamın nefesi ve yüzünü tarayan gözlerinden kaçış yoktu. Dük, “İçimden bir ses ömür boyu senden kurtulamayacağımı söylüyor,” diye mırıldanıp dudaklarını onun şaşkınlıkla aralanmış dudaklarına bastırıp birazcık geri çekildi. “Beni endişeden öldürmeye çalışırken senin iyi olmana neden sevindiğimi anlayamıyorum.”

Sonra Kayla’nın iri iri açılmış siyah gözlerinin cazibesinden kendini koparıp doğruldu. “Başına bir daha bir bela almaya kalkarsan şu tehdidimi hatırla. Seni dizime yatırıp bir güzel döverim. İnan bana gözümü kırpmadan hak ettiğin dayığı yersin.” Sonra gayet rahat bir ifadeyle kapıya yürüdü.

Kayla onun tehdit etmesinden dolayı düştüğü utanç verici durumdan kurtulup kendine geldiğinde, kapıyı açan genç adama eline geçirdiği ilaç şişesini fırlatırken baş ağrısını ve yarasını unutmıştu. “Seni lanet despot! Bana elini sür de başına neler geliyor gör!” diye çemkirdi. Ama kapı çoktan onun arkasından kapanmıştı. Kulağına alay dolu kahkahalar geldiğinde zonklayan başını tutarak geri yaslandı. Gözleri bir köşede şaşkınlıktan ağzı açık olanları izleyen Sandy’ye takıldı. Kahretsin! Çalışanların önünde tehdit edilmek utanç vericiydi. Kendisini yaramazlık yapan bir çocuk gibi hissetmişti. Söylediği sözleri ona geri iade etme düşüncesiyle birazcık rahatlayarak gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

EDMANDO - KIRMIZI
AYAKKABI

Edmando kabilesinden ayrıldıktan sonra gittiği her şehirden ve köyden biraz daha mutsuz olarak ayrıldı. Savaşın petişan ettiği harabelerden, hastalıktan yok olan köylerden, açlıktan, fakirlikten yüzü solmuş insanların aenisına daha fazla ortak olamayacağını anladığında çıkıp gitti bu şehirlerden. Mutsuzluğun kaynağı insanlardı. Ellerini dokundurdıkları her şeyi mahvediyor ve daha sonra mutsuzlukları için sızlanıyorlardı. Fakir olanlar parasızlıktan yakınırken, zengin olanlar tatminsiz bir yaşam sürmekten dolayı mutsuzlardı.

Tanıdığı topraklardan ayrıldıktan sonra ne kadar zaman geçtiğini bile unutan Edmando artık insanlardan kaçıyor, daha çok sakın ve sessiz doğayla iç içe yaşıyordu. Ama mutlu olup olmadığını bilmiyordu.

Artık mutluluk diye bir kavramın olmadığını düşünürken umudunu kestiği bir anda, duyduğu çığlıkla oturduğu ağacın altından fırlayıp ayağa kalktı. Bir süredir dinlenmek için bir göl kenarında mola vermiş ve bir türlü ayrılamamıştı.

Sese doğru koşmaya başladı. Birileri yardım istiyordu. Gölün çevresinden, çalılıkların arasında sese yönelirken geç kalmış olmaktan dolayı endişeliydi. Sonunda gölün diğer ucuna ulaştığında gördükleriyle olduğu yere çakıldı. Alt toynaklı, şişkin vücutlu, kızıl sakala ve saç-

lara sahip gezil yaratıklar bir adamın evresini sarmıştı. Edmando bunların Nivasi denilen erkek su cinleri olduğunu duymaştı fakat hiç görmemişti. Erkek Nivasiler insanlardan özellikle erkeklerden nefret ederler, onları suya çekerek boğarlar, ruhlarını çömleklere hapseder, yalvarmalarını ve çığlıklarını dinleyerek eğlenirlerdi. Su an yakaladıkları genç adamın da suda eripinan bedeni bilinen sona yakın olduğunu gösteriyordu.

Edmando hiç düşünmeden üe Nivasi tarafından yakalanan genç adamı kurtarmak için koştu. Cinde salladığı uzun sopasıyla Nivasilere saldırdı. Aralarında geçen boğuşmanın sonucu daha baştan belliydi.

On Beşinci Bölüm

Sonraki iki gün kızın beladan uzak durmasının en kolay yolunun yatakta kalması olduğunu düşünen Falcon kalkmasına izin vermedi. Olur olmaz her an odasına girip çıkarak kızın yatakta kaldığından emin oluyordu. Bir kere de yaşlı Dük gelip kızın durumuna bakmıştı. Onun bu jesti Kayla'yı fazlasıyla şaşırtmıştı. Kendini beğenmiş ukala Ekselanslarının küçümse- diği kızın odasına kadar gelip aksi bir suratla, "Geçmiş olsun," demesinin hastayı iyileştirmekten çok, moral çöküntüsüne uğ- rattığını tecrübeleri arasına yerleştirdi.

Köpekler gelip odasına yerleşmişlerdi. Yatak odasına so- kulmasalar da, oturma odasından sık sık kırıp döktükleri bir eşyanın gürültüsü geliyordu. Bu sesler genç kıza müzik gibi geliyordu. Çünkü Falcon odaya her uğrayışında kırılanları te- mizleyen bir hizmetçiyle karşılaşırken, köpekleri almak için ısrar ettiğine pişman oluyordu mutlaka.

Marcy bu sabah merak ettiği çocukları kısa süreliğine ge- tirmişti. Banyo yapan ve karınları doyan çocuklar neşe içinde gülücükler atıyorlardı. Emma sevinç dolu çılgınlıkla genç kıza uzandığında Kayla öylesine duygulanmıştı ki, dolan gözlerini kırıştıtarak akmaya hazır gözyaşlarını geriye gönderdi. Ço- cuklar bir süre genç kızla kalarak keyifli zaman geçirmesini sağladılar. Daha sonra Marcy onları gizlice götürdü.

Kayla kapalı kaldığı bu süre içinde Düke çocukları nasıl açıklayacağını düşündü. Nasıl karşılayacağını bilmediği için endişeliydi. Ya onları geri göndermesini isterse? Eve aldığı için kızıp bağırıp çağırırsa? Sonuçta ev genç adamındı ve kendisi pervasız bir tavırla, gizlice evine iki sokak çocuğunu getirmişti. Fırınıyla kavgasındaki tepkisine bakılırsa ufaklıkları asla kabul etmezdi. Onları ya geri gönderir ya da bir yetimhaneye verirdi. Şayet yetimhaneler gerçekten iyi yerler olsaydı genç kız buna memnun bile olurdu fakat daha önceden yetimhanede kalan bir arkadaşının çektiklerini biliyordu. Bu nedenle o işkence yuvalarından çocukları olabildiğince uzak tutmaya niyetliydi. En azından nikâh iptal edilip gidene kadar onları gizleyebilirse, geri dönüşte Nana'ya teslim ederek rahat bir şekilde büyümelerini sağlayabilirdi.

Esareti bittiğinde soluğu mutfakta aldı. Çünkü çocuklar Marcy'nin gözetiminde geniş mutfakta günlerini geçiriyorlardı. Aşçı kadın onlar için ocakla kiler kapısı arasındaki boşluğa güzel bir yer ayarlamış, bulabildiği minder ve yastıklarla desteklemişti. Bütün gün sıcak ortamda, karınları da doymuş olan Mark ve Emma hayatlarından memnun görünüyorlardı.

Elinden yuvarlanan elmasının gidişine üzgün gözlerle bakan Emma çığlık atarak ağlamaya başlayınca kadar, Kayla onları burada gayet rahat saklayabileceklerini düşünüyordu. Korku ve telaşla masanın altına yuvarlanan elmayı alıp bebeğe vermeye çalışırken çığlıklar yükselmisti.

Mutfaktakiler bu çığlıkla donup kalmıştı. Kayla, "Lütfen, onu susturun!" diyerek mutfak kapısına koştu. Amacı herhangi birinin özellikle Dük'ün bu sesi duyup duymadığını kontrol etmektir. Başını uzattığı koridorun diğer ucundan açılan kapıdan çıkan Falcon'u görünce, telaşla mutfak kapısını çekip koridora yürüdü.

"Bu ses de neyin nesi?"

"Hangi ses Ekselansları?"

"Bana Falcon demeni söylemiştim," diyen genç adam kuş-

kuyula çevresini inceliyordu. “Şu inleme, miyavlama ve düdük sesi arası duyduğum çığlıktan bahsediyorum.”

Kayla, “Ben duymadım,” diyerek aceleyle cevap verince genç adamın kuşkulu bakışlarını üzerine çekti. “Sen telaşlı görünüyorsun?” diyen Falcon kızın gene ne haltlar karıştırdığını anlayabilmek için yanına yaklaştı.

Kayla yüzüne umursamaz bir ifade takınmaya çalıştı. “Size öyle geliyor.”

“Hayır, yine bir şeyler karıştırıyorsun ve duyduğum sesin kaynağını biliyorsun. Hadi itiraf et.”

“Köpekçik Bir ve Köpekçik İki’nin sesleri olmalı. Hep böyle bağırlıyorlar.”

Falcon kaşları saçlarına kadar yükselirken şaşkın bakışlarını kızdan ayırmadan, “Köpekçik Bir ve Köpekçik İki mi?” diye tekrarlardı.

Genç adamın dikkatini başka yöne çekmiş olmaktan rahatlayan Kayla şaşkın bir sevinçle başını salladı.

Falcon, “Yavru köpeklere Köpekçik Bir ve Köpekçik İki adını mı verdin?” diye sorarken bunun kesinlikle genç kız tarafından yapılan bir şaka olduğunu düşünüyordu.

Kayla, “Evet,” diyerek sırtıttığında bu sevimli haline kapılan Falcon, onu tutup öpse mi yoksa sarsıp kendine mi getirse emin olamadı.

“Tanrı aşkına! Zavallı yavrular bu aptal isimleri hak etmek için nasıl bir günah işlediler?”

“İsimlerinin nesi varmış?”

“Senin dudaklarından dökülenleri kulağın duyuyor mu gerçekten?”

“Bence gayet güzel isimler.” diyen Kayla bozulmuşluğunu saklamak için yüzünü diğer tarafa çevirdi.

“Sırf bağlanmaktan kendini korumak için o yavrulara Köpekçik Bir ve Köpekçik İki adını vermenden daha saçma bir şey duymadım.”

"Ben bağlanmaktan korkmuyorum. Sadece bu isimler onlara çok yakıştı."

Falcon bu saçma duruma başını sallayarak boğuk bir sesle güldü. Adamın alaycı gülüşü bile yakıcı bir etki bırakıyordu. Lanet olası ne haltlar düşündüğünü kendisi de bilmiyordu! Ne zaman köpeklerden adamın seksiliğine geçmişti ki? Çenesini kaldırıp yeniden gelecek alaycı sözlerle karşı kendini hazırladı ama genç adam daha hiçbir şey söyleyemeden duyduğu gürültü ve çıgıllarla yerinden sıçradı.

Kapısı önünde durdukları büyük salondan gelen sıra dışı sesleri duyan genç adam uzanıp kapıyı açtı. Merakla önündeki iri bedeni geçip içerisini görmeye çalışan Kayla olanları izlerken gülmek için dudağını ısırıldı. Ralf ve Rolf, Köpekçik Bir ve Köpekçik İki'yi odanın içinde kovalıyorlardı. Başlattıkları oyundan hayli hoşnut olsalar da peşinden koşturan, eşyaların kırılmasını önlemeye çalışan Ellie ve Dawson aynı fikirde görünmüyorlardı. Köpekçik Bir ve Köpekçik İki'nin geçtiği dar alanlardan geçmeye çalışan Ralf ve Rolf, arkalarında kırılmış biblo, sehpa, kristal bardak, içki şişeleri ve parçalanmış vazolar bırakıyorlardı. Yanında duran adamın bu görüntüye tahammülü olmadığı gerginleşen bedeninden belliydi.

Dawson sallanan içki büfesini son anda tutarken, Ellie kıpkırmızı bir suratla Ralf'in altından geçmeye çalıştığı sehpayı devrilmeden yakalamaya çalışıyorlardı. Kayla gülmek için kendini tutmaya çalışarak, "Ne kadar sevimliler değil mi?" diye mırıldandı.

Falcon oldukça eğlendiği belli kıza sert bir bakış gönderip, "Ralf, Rolf!" diye gürledi. Köpekler efendilerinin emrinden daha cazip olan oyuna devam ettiler. Kızgınlıktan köpüren Falcon yeniden gürleyince, bu defa mecburen durup dilleri dışarıda efendilerine bakarken yavru köpekler koşturmaya devam ediyorlardı. Genç adam odada olan karmaşayı düzeltmeye çalışan Dawson ve Ellie'ye bakarak, "Hangi akıllı kıt onları bu odaya soktu?" derken karşısındaki zavallıları yerin dibine sokup çıkaran bir ses tonuyla konuşmuştu. Dawson ve Ellie telaşlı şekilde koşturmaya bırakıp Dük'e döndüler. Ralf, Rolf,

Ellie ve Dawson'un, Falcon'un karşısında öyle komik duruşları vardı ki, Kayla artık kendini tutmaktan vazgeçip kahkahalara boğuldu.

Falcon bütün gerginliğine rağmen yanında iki büklüm gülmekte olan genç kızın neşesinin damarlarına yayıldığını fark etti. Bir şekilde tüm gerginliğini alarak olayın komik yanını görmesini sağlıyordu. Kızın dirseğinden tutup âdeta sürükleyerek, hemen yan odanın kapısını açarak içeriye soktu. Dirseğini bırakırken kapıyı da kapatmıştı. "Bu kadar eğlendiğini görünce aklıma onları o odaya senin sokmuş olabileceğin geliyor."

Kayla gülerken başını olumsuz anlamda sallayarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Gülmekten karnına ağrılar girmişti. Doğrulup karşısında ciddi bir yüzle kollarını göğsünde kavuşturarak, hesap sorar bir tavırla duran yakışıklı adama baktı. Kahverengi ve toprak rengi kıyafetler içinde çekici bir tavırla kaşlarını kaldırmış cevap bekliyordu. Adamın ne giyerse giysin -bu iç karartıcı bir renk olsa da- etkileyiciliğinden ve otoritesinden hiçbir şey kaybetmediğini bilmek genç kıza kendini kötü hissettiriyordu. Çünkü sürekli etrafında cazibe merkezi olarak dolaşan yakışıklı bir adamın aklını dağıtmasına hiç ihtiyacı yoktu. Zaten akli bir karış havadayken neden bir uyarıcı daha istesin ki?

"Köpekleri sevdiğinizi söylemiştiniz."

"Köpekleri severim ama bu onların etrafı kırıp dökmelerini görmezden gelebileceğimi göstermez. Evet, bu olanlar söylediklerimi bana karşı kullanmak için düzenlediğin bir tuzak mı?"

Onun olayları bu şekilde çarpıtması üzerine Kayla'nın ağzı açık kaldı. "Ah, inanamıyorum! Olaya bir suçlu arıyordunuz ve beni buldunuz. Sadece köpeklerden hoşlanmıyorum diye hem de..."

Falcon kuşkulu şekilde kaldırdığı kaşlarını indirmeden, "Köpekleri alman için zorladım diye intikam almaya çalışıyor olabilirsin," dedi. Genç kızın karşısında çabalamasının onu eğlendirdiğini belli etmeden üzerine gidiyordu.

“Aklınız ne kadar fesat çalışıyor! Beni suçladığınıza inanamıyorum!”

Dük kavuşturduğu kollarını çözerek ona doğru yürüyünce, Kayla ne yapmaya çalıştığından emin olamayarak uzak durmasının daha makul olduğunu düşündü ve geriledi.

Falcon, yeşilimsi mavi gözlerinde oynayan intikamcı pırıltıları bir an bile ondan ayırmadan sessiz ve aheste adımlarla yürümeye devam etti. Dudaklarının kıvrılmasına gözü takılan Kayla, kalp atışlarını hızlandıran bu görüntü karşısında yutkunarak bir adım daha geri gitti.

Genç adamsa kızın odasında yaşadıkları anlardan sonra onun kendisinden uzak durmaya çalıştığını fark etmişti. Kahvaltıya ondan sonra geliyor, akşam yemeklerini çoğunlukla odasında yiyordu. Bu Falcon için hiç iyi olmamıştı. Onu görmemek ihtirasını azaltmıyordu. Aksine bütün gün ve gece aklından çıkmıyor, görebilmek için çeşitli bahanelerle aramaya çıkıyordu. Yalnız kalabildikleri anlar çok nadirdi. Bu can sıkıcı duruma daha ne kadar katlanacağını bilemezken, onun sorusuna cevap vermemesi de sinirlerini bozuyordu. Bu oyuna başlarken genç kızı kendine âşık edecek, eğer bir tuzak varsa ağzından alacaktı. Eğer mi? Düşüncelerinde oluşan değişime şaşırılmıştı. Daha önce kesinlikle onu suçlarken, şimdi *eğer* kelimesini kullandığını fark etmek değişen duygularına en güzel örnekti.

“Benden kaçırıyorsun, üstelik henüz teklifime bir cevap bile vermedin.”

Kayla onun hangi tekliften bahsettiğini bir an anımsayamadı. Hatırladığında ise kanının damarlarında daha hızlı akmasına, beklentiyle çarpan kalbinin *evet* çılgınlıklarına hazır değildi. Bedeni ve yüreği birleşip mantığını bir kenara iterek her teklifi onaylamaya hazırdı.

“Cevabımın hayır olduğunu bildiğinizi zannediyordum.”

“Gözlerin...” Cümlesini yarıda kesip bakışlarını tüm bedeninde, değdiği yeri yakıp uyuşturan bir etki bırakarak dolaştırdı. Son olarak onun narin yüzünde takılı kaldı. “Bedenin...”

Bana başka cevap verirken hayır sözcüğünü hiç kullanmıyorlar.”

Yüce Tanrım! Adam kadınlar konusunda bir uzmanden elbette kendisini nasıl etkilediğini de görebiliyordu. Pis zampara! Kim bilir hayatından kaç tane güzel kadın geçmişti. Şimdi de ona hayır diyen diline inat, beden dili dediği işaretleri değerlendirerek onu zor durumda bırakıyordu. Aklını başına toplamalı ve kararının kesin olduğunu kavramasını sağlamalıydı. Lanet... Kendisi bile bu cevaba inanmakta güçlük çeken genç adamı inandırması mümkün değildi.

Bedeninin ne istediği konusunda tecrübesizliğinin getirdiği bir bilinmezlik yaşarken, kalbinin ne istediğini tahmin edebiliyordu. Bu yakışıklı, güçlü, otoriter, asil adam tarafından beğenilmek, sevilmek ve istenmek istiyordu. Bu mümkün olmayan isteği engelleyemiyorken, bir de bedeninde Dük'ün yapmak istediği her şeyi isteyen bir yan vardı. Kahretsin, aklını başına toplamalıydı! Yüce Odel yardımcısı olsun! Bu evde daha fazla kalması kırık bir kalp ve arzulara boyun eğmiş bir bedenle ayrılması demekti. Masumiyetini ve kalbini bu adama vererek, geriye kalan yaşamının her anında pişman olacaktı.

Falcon karşısında duran genç kızın yüzünde kendisiyle girdiği mücadeleyi, tereddütleri, kuşku ve korkularını ayna gibi büyük bir zevkle izleyebiliyordu. Düşüncelerinin içinde kaybolmuş kıza yaklaşıp bir nefeslik mesafede durdu. Avuçları onun alev alev yanan yanaklarını kavrayıp başparmağıyla sivri çenesini iterek kendisine bakmasını sağladı. “Bizim birliğimiz kaçınılmaz, küçük çingene. Aradaki farklılıkları yıkıp geçen bir ihtirasa sahibiz. Bir an gelecek birbirimize duyduğumuz bu istek, bütün bu engelleri önemsiz kılıp tüm bariyerleri yıkacak. Bunu sen de biliyorsun. Ne kadar kaçarsan kaç, ne kadar uzak durmaya çalışırsan çalış, sen de benim gibi bir an bile aklımdan çıkaramıyorsun. Bunu gözlerinde okuyabiliyorum.”

Kayla onun boğuk ve şehvetli bir sesle söylediklerini hipnotize olmuş gibi dinlerken, şu an ne derse kabul edebilecek kadar kendinden geçmişti. Fakat mantıklı bir yanı hâlâ ayakta olmalı ki, “Ya aşk ve sevgi...” diye mırıldanırken, bu sözcükleri genç adamdan çok kendisine hatırlatmaya çalışıyordu.

“Aşk, ilk alevi söndükten sonra geriye pişmanlıklardan oluşmuş bir tortu bırakır. Sevgi ise değmeyen insanlara verilemeyecek kadar kıymetli ve kazanılması zordur. İkisine birlikte sahip olanı hiç görmedim, görmediğim bir şeye inanmam. Bizim aramızda olan kadınla erkeğin bir araya geldiğinde parlayarak alevlenen doğal bir duygu. Bundan kendimizi neden mahrum bırakalım ki?”

Böyle konuşmak onun için kolaydı. Nasıl olsa kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Kendisinin ise geriye kalan bütün hayatı, kalbi bir daha hiç onarılmayacak kadar perişan olacaktı. Evet, bunlar mantıklı yanının söylediği, kendisini kurtaracak cümlelerdi. Diğer yandan titreyen dizleri, Falcon’un her nefes alışta göğsüne değen ceketinin altına gizlenmiş kaslı göğsünün verdiği his, bedeninin sıcaklığı, başını döndürmesi bu sözlerin etkisini yerle bir ediyordu.

Derin bir nefes alırken içine çektiği hava genç adam kokuyordu. “Anne ve babanın sonu gibi bir son yaşamak istemiyorum. Yıkıcı sonuçlarını şu anda görüyorum, uzak durmak en mantıklı düşünce olduğu için onu seçiyorum.”

Falcon, “Yalancı!” diye hırlarken beline doladığı kolunu sıkıştırıp kızı kendisine yapıştırdı. Sertliğini hissetmesini sağlarken, çenesinden tutarak uzaklaşmasına izin vermeden dudaklarına kapandı. Kızın yumuşak ipeksi dudaklarının tadını çıkarmak ister gibi yoğuruyor, diliyle okşuyor, daha fazla yaklaşması mümkünmüş gibi kendine çekiyordu. Hızlanan nefesleri birbirine karışırken ilk anın sersemliğinden kurtulan Kayla, bu şehvetli saldırı karşısında geri çekilmek istemeyen arsız duygularına uyup ellerini onun göğsüne koydu. Dudaklarını aralayarak onun vermek istediği bütün hazlara kendini açtı. Karşılığında genç adamdan arzulu, hırıltılı, inleme dolu bir onaylama geldi. Bu onayın verdiği şımarıklığa kapılan parmakları Falcon’un göğsünden ayrılıp önce omuzlarına, sonra siyah saçlarının arasına daldı. Avuçlarında hissettiği zevk dalgalarına genç adamın dudaklarının verdiği baş döndürücü his, bedeninde gezinen ellerin sinir uçlarını ayartan okşamaları eşlik ediyordu.

Falcon, parmak uçlarında yükselen kızın saçlarına dalan parmaklarıyla hırıltılı bir nefes alıp daha sert ve ısrarcı bir öpücükle cevap verdi. Şehvetini dizginlemesi gerekiyordu, yoksa onu bu odada koltuğa atıp eteğini kaldıracaktı. Bitirmeyi istemediği bu öpücüğü uzatarak sonsuza kadar sürdürmek istiyordu. Gürültülü bir nefesle kızıdan birazcık uzaklaştı. Onda kaybolmuştu, bu isteksiz bir kayboluş değildi. Tamamen iradesini kaybettiren ve istekle teslim olmasını sağlayan bir kayboluşa gönüllü atılmıştı. Mantıklı yanı bunu istiyor muydu? *Ah! Elbette hayır!* Karşı durabilecek gücü olsaydı çoktan bu duygulardan kurtulmuştu. Yapabileceği tek şeyi yaparak kapıldığı arzu seline kendisini bıraktı. Bir süre sonra hepsi bitecek, bittiği gün ise kurtulmuş olacaktı. Genç kızı zorlamasının bir nedeni de buydu. Onun da kendisi gibi yandığını bilerek ayak uydurması ya da aynı sele kapılması için baştan çıkarıyor, ayartıyordu.

“Şimdilik küçük çingene, gönüllü olarak bana gelmeni bekleyeceğim. Bir an gelecek kendi ayaklarında yatağında olacaksın.” Biraz önce yaşadıklarının tarif edilmez baskısıyla Kayla’yı bırakıp odadan çıktı.

Genç kız tuzağa yakalanmış bir kuş gibi hissetmekten kendini alamayarak odadan çıktı. Nikâh işi bir an önce iptal edilmezse, geri dönülemez çılgınlıklarına birini daha ekleyeceğinden korkuyordu. Bu defaki diğerlerine asla benzemeyecekti. Düşündükleri içini titretiyordu.

Yan odadan kırılıp dökülme ve köpeklerin tahribatına itiraz eden hizmetçilerin sesleri geliyordu. Bu karmaşada iyi olan bir şeyler varsa o da en azından Emma’nın sesini duyan Falcon’un merakının dağılmış olmasıydı.

Ertesi sabah Sandy’nin kapıyı çalmasıyla gözlerini açarak, “Girin!” diye seslendi.

“Günaydın hanımım,” diyerek neşeyle içeri giren Sandy, genç kızı selamlayarak perdeleri açmak için pencereye yönel-

di. Yataktan kalkıp terliklerini ayağına geçiren Kayla pencereden gördüklerine inanamayarak, telaşla sabahlığını giymeye çalışırken pencereye koştu. Lanet olsun, her yer bembeyazdı! Gece boyunca yağan kar bütün pisliklerin üzerine beyaz bir örtü sererek gizlemişti.

“Bu... Bu gördüğüm gerçek mi?”

Sandy hanımının daha önce hiç kar görmemiş gibi davranmasına şaşırarak, “Evet hanımım, gece boyunca yağdı. Ne kadar güzel görünüyor, değil mi?” dedi.

“Kahretsin kahretsin kahretsin!” diyerek giyinme odasına koşturan hanımının telaşına ayak uydursa da, neler olduğuyla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. Dolaptan çıkardığı mavi zemin üzerine sarı ve beyaz çiçeklerin olduğu elbiseyi giymeye çalışan kıza yardımcı oldu.

Kayla, Sandy’nin saçını yapmasına bile müsaade etmeyerek arkadan öylesine topladı. Ayağına apar topar giydiği pabuçlarla odadan fırladı. Merdivenleri koşarak inen genç kızın arkasından yetişmeye çalışan Sandy, Düşes’i bu kadar telaşlandıran konuyu merak ederek peşinden geliyordu.

Kayla yemek odasına girdiğinde masada oturan Falcon ve babasını görünce kapıda duraksadı. Yaşlı adamın kahvaltıya inmiş olması şaşırtıcıydı. Kendisinden dolayı odasından çıkmadığını bilmek sinirlerini geriyor, aşağılanmış hissettiriyordu. İki adamın kapıda duran genç kıza bakmaları, sevimli ama zoraki bir sırıtışla hareket etmesine neden oldu. Onların inceleyici fakat farklı ifadeler taşıyan bakışları altında masaya doğru yürüyerek, Dawson’un çektiği sandalyeye oturdu. Kayla, “Günaydın,” derken Falcon da, “Günaydın,” dediğinde Edward’dan sadece garip bir homurtu duyuldu.

Kayla yerine otururken, “Kış uykusuna yattığını düşünmeye başlamıştım,” diyerek kendi kendine mırıldandı.

Ah! Edward’ın yaşlı olmasına rağmen kilometrelerce ötedeki fısıltıları bile duyabildiği yerinden doğrularak öfkeyle kaşlarının çatılmasından belliydi. Kayla verilen tepkiden durumu anladığı için umursamazca yaşlı adama sırıttı.

Edward, gözlerini kızdan ayıramayan oğluna, “Bana ne dediğini duydun mu ?” diyerek kızgınlıkla homurdandı.

Falcon babasına sorarcasına baktı. “Ben herhangi bir şey duymadım.”

“Bana hakaret etti. Bu terbiyesizliğe bir cevabın olacak mı?”

Genç adam gerçekten de Kayla’nın konuştuğunu duymamıştı. Soran bakışlarını genç kıza çevirdi. Kayla onun cevap bekleyerek baktığını görünce gözlerini devirdi.

“Kayla?”

“Benim kendi içimde bir mırıldanmamdı. Ekselansları üzerine alınmış.”

“Bana söylenenleri anlamayacak kadar bunamadım.”

“Bir delikanlı gibi alınmanıza da gerek yok, sonuçta dediğiniz kadar da genç değilsiniz.”

Falcon ikisi arasındaki didişmeyi eğlenerek izliyordu. Kayla’nın son söylediği sözlerle babasının mora dönüşünü görünce, güldüğünü gizlemek için başını önüne eğse de kahkahalarla sarsılan omuzları durumunu ele vermişti.

Edward hiddetle, “Bütün hepsi senin suçun! Seviyene uygun biriyle evlenmezsen hayatın boyunca utanmak zorunda kalırsın!” diye gürledi.

Falcon babasının bu sözü üzerine incinmiş gözlerini kendisine diken kızın *ben sana söylemiştim* diyen bakışlarını görünce babasına döndü.

“Senin beceriksizce berbat ettiğin evliliğinle bizim evliliğimizi kıyaslama!”

Kayla, Falcon’dan böylesi bir çıkış beklemediği için ağzı açık bakakalmıştı. Genç adam gerçekten de bu zamana kadar içinde biriktirdiği bütün öfkesiyle babasına bakıyordu. Edward da bu çıkışı beklemiyor olmalı ki dudaklarını sımsıkı kapatarak cevap verdi. Yemek masasına çöken gergin sessizlik hiçbiri tarafından bozulmaya cesaret edilemedi.

Kayla aslında neden telaşla yemek odasına geldiğini hatırlayarak, bir an önce yemeğini bitirip kalkmayı düşünürken Falcon'un, "Yavaş ye, boğulacaksın," ikazıyla kızardı.

"Yemekten sonra sizinle özel olarak görüşebilir miyim?"

Falcon'un değişik mesajlar veren bakışlarından biraz önceki tartışmanın çoktan unutulduğunu ya da yok sayıldığını görebiliyordu. Kızarıklık yanaklarından kulaklarına doğru yayılırken, kızgın bakışlarıyla aslında anladığı şeyi ima etmediğini vurguladı. Genç adamın çapkın bakışları aslında ne beklediğini genç kıza anlatırken, "Ben doydum izninizle," diyerek ayağa kalktı. Falcon onunla beraber masadan kalkarak genç kızın peşinden yürüdü. Antreye geldiklerinde Kayla olduğu yerde dönerek, "Bana biraz borç verebilir misiniz?" diye sordu.

"Niçin istediğini sorsam?"

"Alışveriş yapacağım."

"Senin alışverişten hoşlanmadığını sanıyordum."

"İhtiyaçlarım var, alışveriş yapmak zorundayım."

"Paraya ihtiyacın yok, her mağazada hesabım var, yazdırabilirsin."

"Kim olarak yazdıracağımı söyler misiniz? Ekselanslarının yeni metresi mi? Gizlediği karısı mı?"

Haklıydı. Çalışma odasına yönelen Falcon, "Ne kadar istiyorsun?" dediğinde kızın, "Beş yüz pound," sözüyle olduğu yerde kaldı. Geri dönüp kısılmış gözlerle bakarak, "O kadar parayla bir yıllık kıyafet alınabilir. Kıyafete ihtiyacın olmadığını sanıyordum," diyerek kuşkusunu dile getirirken, Kayla omzunu silkerek, "Demek ki yanılmışım," dedi.

Falcon kuşkulu gözlerle bakınca, "Sizden borç istiyorum, en kısa zamanda ödeyeceğim. Bu kadar problem yapacağınızı bilseydim istemezdim," diye çıkıştı.

"Sen benim karımsın, parayı vereceğim, borç olarak değil."

"O zaman parayı kabul etmiyorum. Kısa bir süre sonra ayrılacağımızı düşünürsek karın sayılmam."

Falcon dişlerini gıcırdattı. Sürekli ayrılacaklarını söylemesi kendisine mi yoksa ona mı bir hatırlatmaydı bilmiyordu. Ama artık bu *kısa süre sonra ayrılacağız* cümlesi sıkmaya başlamıştı. Girdikleri odada masaya yönelerek kilitli bir çekmecedan çıkardığı parayı sayıp kıza uzattı.

“Parayı vereceğim ama...”

“Ama ne?”

“Karşılığında bana bir şeyler vermelisin.”

Kayla’nın gözleri kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Belki küçük bir öpücük beni mutlu edebilir.” Sesi küstah bir alaycılık taşıyordu.

“Para karşılığı öpücük dağıtacak kadar kendime olan saygı mı kaybetmedim henüz.”

“Ama bu öpücük kocana vereceğin bir öpücük, sevgili karım.”

“Henüz senin karın değilim.”

“Olmasını ister miydin? Hâlâ bir cevap vermiş değilsin.”
Ayartıcı piç! Kızı zayıf noktasından yakalamaya çalışıyordu. Bu yürüyen cazibe dağına karşı koyması yeterince zordu. Bir de böyle sıkıştırarak zayıf olan direncini tümüyle ortadan kaldırıyordu. Kendisine yönelen genç adamdan elinden geldiğince kaçmak istiyordu ancak o paraya ihtiyacı vardı.

“Hayır, istemiyorum. Sadece parayı ver yeter.”

“Dediğim gibi bir öpücük paraya kavuşmanı sağlayacak.”

Kayla kendine sokularak erkeksi bir sesle öpücük isteyen adama bakarken, içinden geçen o dudaklara yapışıp sonuna kadar gitme isteğine engel olmaya çalışıyordu. Genç adamın elini kaldırıp arsız bir sırıtışla gösterdiği para kesesine bakarken isteksizce ona yaklaştı. Derin bir nefes alıp parmak uçlarında yükselirken, vücuduna dokunmadan dudaklarını dudaklarına değdirerek geri çekildi. Parayı almak için uzanan eline Falcon’un attığı tokata dehşet içinde baktı. Genç adam elindeki parayı onun ulaşamayacağı kadar yükseğe kaldırıp,

“Sen bu yaptığın harekete öpücük mü diyorsun?” diye mırıldandı.

“Evet, bir öpücüktü, şimdi parayı ver.”

“Bir bebeğe verilir gibi şefkatli bir dokunuş. Böyle bir öpücüğü en son on yaşındayken aşçının kızından almıştım. Artık yeterince büyüdüğüme göre baştan çıkarıcı bir öpücüğe hayır demem.”

“Seni pis fırsatçı...” Kayla devamında gelen sözcükleri yuttu.

Pekâlâ, o çocuklar için küçük bir öpücük verebilirdi. Odukça geçerli bir amacı vardı. Bunun için karşısındaki çok yakışıklı, cezp edici, seksi, küstah ve ayartıcı adamı öpmek zorundaysa, yapabileceği bir şey yoktu. Mecburen öpecekti.

‘Kayla sen hayatımda gördüğüm en yalancı kadınsın!’ İç sesinin alaycı fısıldamalarına kulak tıkayarak, yeniden parmak uçlarında yükselirken ellerini onun geniş omuzlarına koydu. Mavi yeşil gözlerine bakmaktan çekinerek uzandı. Dudaklarını genç adamın biçimli dudaklarına yapıştırıp gözlerini kapatarak ona kadar saymaya başladı.

“Bir, aman tanrım, iki, lanet olsun, üç, kahretsin, dört...”

Falcon dudaklarının üzerinde bekleyen tatlı dudakların cazibesine daha fazla dayanamayıp, havada keseyi tutan elini indirerek kızın beline doladı. Dudaklarını aralayıp bu öpücüğün hak ettiği gibi olması için bütün becerisini kullandı. Omzunda duran ellerin saçlarının arasına daldığını hissettiğinde ise öpüşünü derinleştirdi. Dili genç kızın dilinin ürkek dokunuşuna meydan okuyarak kendisiyle dans etmesini sağladı. İkisinden de aynı anda gelen inlemeyle nefes nefese çekildiler.

“İşte bu gerçek bir öpücüktü.” Falcon elindeki keseyi -onun kendine gelememiş haline bakarak- avucuna bırakıp parmaklarını kapattı. Parayı alan Kayla öpücükle sersemlemiş olarak, utangaç bir reveransla teşekkür edip koşarak odadan çıktı.

Onun arkasından bakan genç adam bir işler çevirdiğinden kuşkulanıyordu. Peşine bir adam mı taksaydı acaba? Ama nasıl

olsa Hutchinson'la gidecekti. Yaşlı adamdan bu konuda bilgi alabilirdi. Biraz atla dolaşmak iyi gelebilirdi. Yağan karla uzun mesafe gidemezdi ama şu an dışarıda olmaya ihtiyacı vardı.

On Altıncı Bölüm

Kayla avucunda sıkıca tuttuğu parayı heyecanla göğsüne bastırıp odasına koştu. Dışarıdaki havaya uygun giyinip ayağına botlarını geçirdi. Dışarı çıktığında soğuk rüzgâr yüzünü ısırırken bekleyen arabaya kendini attı. Hutchinson arabayı sorgusuz sualsiz hareket ettirdi.

İç endişeyle burulurken gözünün önüne gelen görüntüler tüylerini diken diken ediyor, kalbinin acıyla çarpmasına neden oluyordu. Ellerindeki kalın eldivenler olmasa çoktan tırnaklarını yemeye başlamıştı. Dışarıda karın bembeyaz örtüsünün verdiği bir sakinlik ve sessizlik vardı. Henüz ayak izleriyle bozulmamış bu muhteşem örtü, göz alabildiğine yolları, ağaçları, çatıları huzurlu ve temiz bir renge boyarken ardındaki çirkinlikleri, fakirliği, açlığı, kırılganlık ve huzursuzlukları, fakir zengin demeden örterek eşit hale getirmişti. Keşke gerçekten örtmese de iyileştirebilseydi. İnsanlar arasında farklılıklar, fakirlik, hor görme ve saygısızlıkları kaldırabilseydi. En önemlisi çocuklar bu dünyada asla yalnız bırakılmasa ve bütün bu çirkinlikleri omuzlamak zorunda olmasaydı.

Arabanın durmasıyla yerinden doğrularak açılan kapıdan çıktı. Ayacağının altında çitirdayan karın kulağında bıraktığı hoş sesler gördükleri karşısında içinin ezilmesine engel olamadı.

Ortalıkta hiç çocuk görünmüyordu. Kapı denen yıkıntıdan girerek geçen defa geldiğinde Emma'yı buldukları odanın kapısında durdu, yani kapısı olması gereken yerde. Hepsi oradaydı. Sokağa atılmış kedi yavruları gibi birbirine sokulmuş ısınmaya çalışıyorlardı. Vakit erken olduğu için bazıları uyuyor, bazıları ise soğuktan korktuğu için diğerlerinin yanından ayrılamamış görünüyordu. Odanın ortasında geceden yanmış ateşin külleri ve kömürleri vardı. Kayla içine çektiği nefesin ciğerlerini değil de yüreğini acıttığını fark ederek geri döndüğünde, endişeyle kendisini takip eden Hutchinson'a çarptı. Yaşlı adam genç kızın başına yeniden kötü bir şey gelmesinden korkarak peşine takılmıştı. Geçen gelişlerinde almakta geç kaldığı tedbirleri bu defa baştan almaya kararlı görünüyordu. Kayla'ya yol verip o geçtikten sonra yeniden peşine takıldı.

"İlk adın ne Hutchinson?"

Yaşlı arabacı durup dururken gelen bu soruyu anlamsız bulsa da, "Sam efendim," diye cevaplayınca aniden duran kıza yeniden çarptı. Kayla bu çarpışmaya aldırış etmeden şaşkınlıkla ona döndü. "Adın Sam mi?"

"Evet, hanımım. Bir sorun mu var?"

"Seni tanıdığımdan bu yana garip soyadını söylemekte zorlanırken adının sadece Sam olduğunu mu söylüyorsun?"

Adam kızın ne demek istediğini anlamıştı. Dudaklarında oluşan şakacı minik gülümseme bu durumun onu eğlendirdiğini gösteriyordu. "Evet, hanımım adım sadece Sam."

"Bunu bana söylemek bir an bile aklına gelmedi mi?"

"O zaman hiçbir eğlencesi kalmıyor ki."

Kayla dönerken yaramaz bir sırıtış dudaklarına oturmuştu. "Bunun intikamını alacağımı biliyorsun, değil mi Sam?" derken adamın isminin üzerine bastırarak sormuştu. Sam gülelele, "Sadece umut ediyordum, efendim," diyerek kızın eğlencesine katıldı.

Dışarısı hâlâ soğuk, hâlâ beyazdı. Kayla, yeniden içeride gördüğü çocukların sorununa bir çare bulmak amacıyla bütün

ihtimalleri sıralarken, çıkış yolu bulamayarak gürültülü bir nefes verdi. Arabanın yanına geldiğinde Sam'e döndü.

"Onları böyle bırakamayız. Bu çocuklar bir gece daha soğuga dayanamaz."

Sam başını salladı. Açıkçası genç Düşes'in bu konuda ne yapacağını da merak etmiyor değildi. Neden buraya geldiklerini biliyordu. Öyleyse en azından bir fikir öne sürmeliydi. Kıza yardımcı olabilmek için ne yapabileceğini düşünürken çenesini kaşıdı.

Kayla esen soğuk rüzgâra sırtını dönerek, "Sam onları sıcak bir yere taşımamız. Bildiğin bir yer var mı?" diye sordu.

Yaşlı adam belirsizce omuzlarını silkeledi. Londra'da bulunan arkadaşlarını, ailesini düşündü. İyi ki onların başlarını sokacak sıcak bir yuvaları vardı. Sonra aklına gelen düşünceyle yıllara meydan okumuş yaşlı gözleri parladı.

"Aslında onları götürebileceğimiz bir yer var."

Kayla ümidi kesmişken, Sam'in yüzünde gördüğü kendinden memnun müjdeli gülümsemeyle yeniden umutlanmıştı. "Bir an önce söyle de bu işkence bitsin."

"Dış semtlerden birinde pansiyon işleten tanıdığım bir hanım var. Pek fazla müşterisi olmaz. Eminim, seve seve yardım edecektir."

Bu cevap Kayla için yeterliydi. Arabaya binmeye çalışırken, "Hadi gidiyoruz," diyerek kapıyı çekti.

Sam de yerine geçmişti. Düşes'le karşılaşma şansına erişen çocuklar bugün sıcak bir odada uyuyacaklardı.

Kayla geç vakit eve dönerken kendinden memnun gülümsemi, daha doğrusu kahkahalar attı. İçi öylesine derin bir huzurla kaplıydı ki, şu an ne olursa olsun bu mutluluğu ve huzuru hiçbir şey bozamazdı.

Sam'in tanıdığı ellili yaşlardaki Penelope ile tanışmıştı. Sesiz bir sokaktaki pansiyon Sam'in de dediği gibi çok sakindi. Anlatılan durum karşısında kadının içten bir şekilde üzüldüğü belliydi. Yardımcı olmak için elinden geleni yapacağını söyleyince, Kayla çocukların kalacağı odaların ve yemeklerin parasını ödeyeceğini söyledi. Penelope buna yanaşmasa da bu, onun gibi hiçbir geliri olmayan bir kadının altından kalkabileceği bir durum değildi.

Ayarlanan odalar, yakacak temini, yiyecek ve giyecek alışverişi bir hayli zamanlarını almıştı. Sonra yeniden o harabeye döndüklerinde sorgulayan ve inanmayan çocukları ikna etmeleri zaman almıştı. Beğenmezlerse veya onları üzecek bir durumda geri getirme sözü verilmesi üzerine ikna olan çocuklar pansiyona götürülmüştü. Yeniden geleceğini söyleyerek çocukları Penelope'e emanet etmişti. Genç kız onların gözünde ve yüzünde gördüğü o ifadeleri ömür boyunca unutamayacağını biliyordu. Keşke bütün sokakta kalmış çocuklara yardım edebilseydi.

Falcon uzun süredir ortalarda olmayan genç kızın yokluğunu hissederken sorularıyla çalışanları bıktırmıştı. Artık endişelenmeye başlamıştı. Cebinde o kadar parayla saldırıya uğrama ihtimali gözünün önüne geldikçe eşlik etmediği için kendine küfrediyordu. Neden gitmediğine gelince genç kızın onunla olan bağlantısı anlaşılmasın, dedikoduya yol açmasın diye böyle bir teklifte bulunmamıştı. Oysa şu an bütün dedikodulara ve bu dedikoduyu çıkaranlara, en çok da kendisine küfürler yağırdıyordu.

Çalışma odasının penceresinin önünde durmuş, yeniden yağmaya başlayan karı ve ikindi bulanıklığına kavuşan gökyüzünü izlerken gözü de bahçe girişinde belirecek arabayı gözliyordu. Hiçbir alışveriş bu kadar uzun sürmezdi. Özellikle bu işten hiç keyif almayan bir kadın için. Kesinlikle başına kötü bir şey gelmişti. Sonra kendini rahatlatmaya çalıştı. *Eğer öyle bir şey olsaydı Hutchinson haber vermek için koşarak gelirdi.*

Lanet olsun! Kim ne derse desin onunla gitmeliydi.

Demir bahçe kapısından giren arabayı görünce, bu zamana kadar böylesi bir rahatlamayı yaşamadığını düşünerek gevşeyen omuzları ve titreyen dizleriyle pencerenin pervazına yaslandı. Ensesinde kiriş gibi olmuş ağrıyan sinirlerini ovarken, arabadan mutlu bir yüzle inen genç kıızı gördüğünde bütün öfkesi tepesine sıçradı. Hışımlla pencereden ayrılıp esnek uzun adımlarla yürüyerek, kapıyı sanki öfkesini ondan çıkaracakmış gibi açıp odadan fırladı. Antreye geldiğinde Kayla içeri girmiş, mantosunu ve eldivenlerini çıkarmış, Dawson'a uzatıyordu.

"Lanet olası, hangi cehennemdeydin!"

Kayla duraksayıp, "Alışverişte," diye kısaca cevaplayarak yürümek istediğinde Falcon boş ellerine baktı. Genç kız onun imalı bakışlarını görünce söylediği yalandan utanç duyarak kızardı. "İstedğim gibi bir şey bulamadım."

"Bu kadar saatte tek bir alışveriş yapmadan geri döndün öyle mi?" Falcon'un inanmayan ve kınayan kaşları alaycı bir yükselişle neredeyse saçlarına kadar ulaşmıştı.

Kayla çocukları koruma heyecanına öylesine kapılmıştı ki, geri döndüğünde söyleyecekleri konusunu hiç düşünmemişti. Karşısındaki zeki adamı ne söylerse söylesin atlatamayacağını bilerek, suçlu bir tavırla gözlerini onun varlığının dışında her yerde dolaştırırken yerinde kıpırdandı. Kahretsin! Ona ne söylemeliydi? Ayrıca bu şekilde suçlu bir görüntü çizmekten nefret ederdi. Onun sorgulayıcı yaklaşımı özgürlüğüne bir zincir gibi dolanmıştı. İşte bu duygu genç kızın asla katlanamayacağı bir durumdu. Gözlerine gelip yerleşen siyah öfkenin farkında olmayarak çenesini kaldırdı. "Bir hanımefendiye alışveriş konusunda hesap sorduğunuza inanamıyorum, Ekselansları."

Falcon'un yüzüne yerleşen şaşkınlık görülmeye değerdi. Kayla öfkesinin ve suçluluk duygusunun yerini alan bu görüntünün verdiği keyifle kıkırdamamak için kendini dizginledi. Genç adamın şaşkınlıkla açılmış gözleri düşünceli bir ifadeye bürünürken, oradan acil olarak uzaklaşması gerektiğinin farkına vararak arkasını döndü. Çünkü bu durum uzun sür-

meyecek, Dük şaşkınlığından sıyrılır sıyrılmaz yeniden peşine düşecekti.

Falcon yanından gururlu ve zarif bir duruşla geçen kızın arkasından bakarken, nasıl olup da ona olan öfkесinin bir anda şaşkınlığa dönüştüğünü düşünüyordu. Kaşları çatılırken kızın aslında sorduğu soruya cevap vermediğini fark ederek kendini bir aptal gibi hissetti. Küçük cadının onu parmağının ucunda oynatmış olduğunu anladığı anda, kendisinden gözlerini kaçırarak uşağının önünde daha fazla rezil olmamak için geri döndü.

Hiçbir kadın tarafından aptal yerine koyulmamış ve küçük düşürülmemiş olan Falcon için bu yeni bir duyguydu. Parmak kadar bir kadının onunla böylesine oyunlar oynamasına kızmaması gerekirken, hoşuna gittiğini fark ederek gülümsedi. Bir oyunda sürekli kazanan olmak oyunu sıkıcı hale getiriyordu. Kazanacağını bilmek oyuna katılma isteğini yok ediyordu. Karşısındaki rakibinin kurnaz ve zeki olması ise bu işe heyecan katıyordu. Özellikle rakibinin bir kadın olması tutkuyu da tetikliyordu. Falcon için bu defa hissettikleri baş döndüren bir arzuuydu. Daha önce hissettiklerine ve kanıksadıklarına benzemiyordu. Bir ipte oynayan iki cambaz gibi... Kaçanı kovalamak hiç başına gelmiş miydi hatırlamıyordu.

Çalışma odasında dolup taşan bir enerjiyle yerinde duramayarak pencereye yürüdü. Ellerini pervaza dayayarak gözlerini artık aralıksız bir yağışa dönmüş karın beyazlığına dikti.

Küçük çingene hayatına girmeden önceki monotonlaşan, sıkıcı ve zevksiz günlerini düşündü. Şimdi ise endişeleniyordu, arzu duyuyordu, heyecan hiç eksik olmuyordu. Gün içinde neler yaşayacağını bilmeyerek diken üstünde oturuyordu. Şüpheleri hâlâ vardı fakat bu onu istemesine engel değildi. Odaklanabildiği tek duygu genç kıza duyduğu istekti. Gülerek pencereden çekildi.

Odasına gitmek için merdivenlerden çıkan Kayla, Falcon'u atlatılabildiğine inanamıyordu. Edward'ın odasının önünden geçerken hızlandı. Çünkü kapısı açık olan yaşlı adamın pen-

cere önündeki koltukta oturduğunu görmüştü. Tam derin bir nefes alacakken, “Buraya gel çocuk!” sözleriyle adımları yavaşlayarak durdu. Kendisine mi seslenmişti?

Durmak istemeyen iç sesine rağmen geri dönüp kapıdan başını uzatarak, “Bana mı seslendiniz?” diye sordu.

Yaşlı adam konuşmak yerine sadece içeri gelmesini ifade eden bir el işaretiyle onayladı. Kayla bu isteğe -gönülsüzce- gözlerini devirerek içeri girdi. Eğilip reverans yaparak, ellerini önünde birleştirip merakla beklemeye başladı.

Edward yaşma rağmen dinç olan fakat bunu saklayan bir adamdı. Çevresindekilerle bu şekilde oynamak onu eğlendiriyordu. Yaşlı adamın hasta tavırları çevresindekilerin ona kibar davranmalarını sağlıyordu. Ancak karşısındaki kızın zeki gözleri onun bu oyununu fark ettiğini gösteren pırıltılarla yanıyordu. Ayrıca onun lafını sakınmayarak ne düşünüyorsa söylemesi hoşuna gitmişti. Edward karşısındaki koltuğu göstererek, “Otur,” dedi. Verdiği emrin onu kızdırmasını bekleyerek kızı inceliyordu.

Kayla dudaklarını sıkarak gösterilen yere oturdu. “Sizi dinliyorum, Ekselansları.” Daha fazla suskun kalamamıştı.

“Dinleseydin şu anda bu evde olmazdın.” Kızın aniden oturduğu yerde dikleşmesi hedefine ulaştığını gösteriyordu.

“İnanın sizin kadar ben de bu evde bulunmaktan rahatsızım. Özellikle oğlunuzu ve sizi tanıdıktan sonra...”

Edward beyazlaşmaya başlayan kaşlarının altında yanan alaycı mavi gözlerini onun yüzünden ayırmadan, “Seni hiç de gitmeye hevesli görmedim. Yerleşmeyi düşünüyorsan unut bunu. Asla izin vermeyeceğim tek şey oğlumun kendi statüsüne uygun olmayan bir eşle cemiyete karışması.”

Kayla adamın zalimliğine duyduğu nefretle yüzünü buruşturdu. Gözlerinden fışkıran tiksinti ifadesi bir an Edward'ın geri çekilmesine neden olacaktı ancak gerçekten de kızın ne cevap vereceğini merak ederek ifadesiz bir yüzle oturmaya devam etti.

Kayla gözünü kapatıp sakın kalmaya çalışarak bir süre durdu. İçinde kaynayan öfkenin yüzeye doğru hücumu geçmesine engel olamıyordu. *Derin nefes al, seni tahrik etmesine izin verme! O sadece ne söylediğini bilmeyen yaşlı bir adam. Yok, hayır, olmuyordu! Lanet olası adamın buz gibi duruşu ve söylediği aşağılayıcı sözler suskun kalmasına izin vermeyerek beyninde dönüp duruyordu. Aynı soğuklukla dudaklarından dökülen cümlelere engel olamadı Kayla.*

“Düşes'i de böyle aşağılayarak hayattan soğutmuş olmalısınız.” Dük'ün bembeyaz olan yüzü kırmızıya dönerken devam etti. “Diğer insanları aşağılamak sizi tatmin ediyor olmalı. Yaşadığınız gurur ve kibir dağının zirvesinde yalnız olmak nasıl bir duygu Ekselansları? Sizin gibi biri olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Tıpkı yaşamına son veren karınız gibi...”

Söylediklerini bitirince yerinden kalkıp kapıya atıldı. Bu odadan bir an önce çıkması gerekiyordu. Küstah, yaşlı bir adamın yüzüne karşı söylediklerinden dolayı çoktan pişman olmaya başlamıştı. Dışarı adımını atarken adamın ne yaptığını anlamak için bir anlığına başını çevirdi. Onun mora dönmüş yüzünü, kapalı gözlerini ve göğsünü tutan beyazlaşmış ellerini gördü. Yine oyunlarından birini oynadığını düşünerek eli bir an kapı pervazında kaldı. Tereddütlerinin durdurmasına fırsat vermeden geri döndü. Oyun oynamıyorsa bir ömür boyu vicdan azabıyla yaşayamazdı.

Yaşlı adama yaklaşıp boyun bağına gevşetip kalbini dinlemeye çalıştı. Nefes alışы yavaşlamıştı. Hay lanet! Söyledikleriyle yaşlı adamı öldürmek üzereydi. Soğuk terler dökerken elleri buz gibi olmuştu. Kayla korkunun saç diplerine kadar dağıldığını hissederek bütün gücüyle haykırdı.

“Biri yardım etsin!”

Sonrasında olanları bir sis perdesinin arkasından izlemişti. Korku ve vicdan azabı arasında hiçbir şeye odaklanamıyordu. Önce Dük'ün oda hizmetçisi sonra Dawson ve daha sonra Falcon koşarak odaya girmişlerdi. Genç adamın, “Doktor çağırın!” gürlemesiyle yerinden sıçramıştı.

Edward yatağa taşınırken kalabalık dışarıya çıkarılmıştı. Doktor geldiğinde gergin bir bekleyiş başlamıştı. Kayla korkuyla tırnaklarını kemirirken içeriden gelecek iyi haberi bekliyordu. Yaşlı adamın numara yapmadığı belli olduktan sonra, geçen sürede ömrünün en güzel yıllarını harcamış gibi hissediyordu. Doktor neden çıkmamıştı? Neden bu kadar uzun sürmüştü?

Açılan kapıdan dışarı çıkan Falcon'un yüz ifadesi donuk ve soğuktu. Endişenin verdiği sert çizgiler dudak kenarlarına ve göz çevresine yerleşmişti. Oldukça gergin bir sesle, "Şu an yapılacak herhangi bir şey yok, bekleyeceğiz. Gidebilirsiniz," diyerek çalışanları ve genç kızı uzaklaştırdı. Kayla onun kendisine bakmayarak yokmuş gibi davrandığını görünce gözleri doldu. Haklıydı tabii, neredeyse babasının ölümüne sebep olacaktı. Odasına girerken deli gibi dua ediyordu.

Genç kız hayatında karıncayı bile incitmemişken, yaşlı bir adamın ölümüne sebep olursa yaşayamazdı. Lanet dilini tutamıyordu işte! Gereğinden fazla düşünüyor, hissediyor, sonra bu duygular anında sözcüklere dönüşüp dilinden dökülüyordu.

Yatağına uzanıp yastığını kucaklayarak ağlamaya başladı. Biraz önce arabada harika geçen bu günü hiçbir şeyin bozmayacağını düşünürken fazla iyimser davranmıştı. Hıçkırarak yüzünü yastığa gömdü. Ömür boyu süren bir uyku şu an ne güzel olurdu. Vicdan azabı ve suçluluk duygusu olmadan...

Falcon, babasının hafif nefeslerini duyabilmek amacıyla yatağın yanına çektiği koltukta oturmaktan ağrıyan sırtını ve uyuşan bacaklarını dinlendirmek için ayağa kalktı. Onun hareketlenmesiyle odanın bir köşesinde oturan babasının uşağı doğruldu. Genç adam oturmasını işaret ederek odadan çıktı. Odasına girmeden önce genç kızın kapısı önünde durdu. Kayla uzun süredir ortalarda yoktu. Cebinden çıkardığı saatine baktı. Dört olmuştu, biraz sonra hava aydınlanmaya başlayacaktı.

Sessizce açtığı kapıdan yanan mumların hafifçe aydınlattığı odaya girerek kızın yatağına yaklaştı. Gündüz giydiği kıyafetlerle yatağın ortasına kıvrıldığını ve sarıldığı yastığa yüzünü gömerek uyuduğunu görünce kaşları çatıldı. Neden kimse üzerine bir örtü örtmemişti? Şöminenin yanıyor olması uyuyan birini ısıtmazdı. İlerleyip örtüyü çekerek üzerine örttü. Elini istemsizce uzatıp yastığa dağılan siyah ipeksi saçlarını toparlayarak, yanağının bir kısmının açığa çıkmasını sağladı. Minik kulağında parmak ucunu gezdirdi. Bu kızın her bir noktası zarif ve güzeldi. Bir kadının kulağını tahrik edici bulduğuna inanamayarak elini çekti. Şu an o yatakta olmayı deli gibi isteyerek bir adım uzaklaştı. Buraya bu nedenle gelmemişti. Geliş sebebi aklındaki sorulardı. Kayla neden suçlu duruyordu? Babasının odasında ne işi vardı? Kalp krizine genç kız mı sebep olmuştu? Şu anda onu uyandırıp aklındaki şüpheli soruları sormak istiyordu.

Sessizce odadan ayrılırken merak ettiği soruları yarın da sorabileceğini, bir an önce buradan ayrılmazsa kızın yatağına girmesini kimsenin engelleyemeyeceği düşüncesiyle odadan çıktı.

Edmardo'nun çabası boşunaydı. Karşısında su cinlerinin ürkütücü bedenleri ve titreten güçleri karşısında kendi sonunun da kartarmaya çalıştığı genç adamla aynı olacağını görebiliyordu. Tüm güceyle savurduğu sopası bir çöp gibi kırılıp dağıldı. Ağzından salyalar akıtan Nivaşilerin uzanan uzun tırnaklı

itiçi pençeleri arasında can verecek ve sonsuza kadar ruhu onların elinde aet çekecekti.

Derken aniden duydukları tiz sesle Nivaşilerin pençeleri yavaşça üzerlerinden çekildi. İki adam sesin kaynağını görmek için bakışlarını göle çevirdiler. Gölün yeşil yüzeyinde ayakta duran varlıkla gözleri kamaştı. Nivaşiler de genç adamlar kadar etkilenmiş görünüyordular.

Uzun sarı saçları topaklarına kadar uzanan ve bu saçlarla eplak bedenini örten insan olamayacak kadar güzel bir genç kız, ayağında kırmızı pabuçlarıyla gölün yüzeyinde zorlanmadan ayakta duruyordu. Onları yakalamaya çalışan Nivaşilerin kızın dudağından dökülen melodik sesle yerlerinde titremeleri ve sonra başlarını eğerek sessizce suya dalıp kaybolmaları sonucunda muhteşem güzelliğindeki yeşil gözler iki adama döndü. Kırmızı dudağında beliren büyüleyici gülümsemeyle, "Artık size zarar veremeyecekler. Gidebilirsiniz," dedi. Sesi okşayan bir kadife gibi iki genç adamı etkisi altına almıştı.

Edmardo bu çevresine pırlıllar yayan, rüzgârın dalgalandırdığı saçları arasından gizemli bir

şekilde görünen bedeninin ne kadar eşsiz olduğunu farkında bile olmayan genç kızın kaybolmasından korkarak göle doğru yürüdü. Güreği öylesine hızlı atıyordu ki bir süre sonra patlayacağını düşündü. "Gitme!" diyen fısıltısına hafifçe esen rüzgârın dışında cevap gelmezken kız ortadan kaybolmuştu.

"Nereye kayboldu?" Arkasından gelen ses biraz önce kurtarmaya çalıştığı genç adama aitti.

On Gedinci Bölüm

Edward'ın günlerce bilinçsiz yatması, Falcon'un genç kıza davranışlarındaki değişiklik, evdeki huzursuz havanın her an patlayacağına işaretliydi. Kayla olabildiğince odasında kalıyor, sadece çocuklarla ilgilenmeye çalışıyordu. Onları nerede ve nasıl barındıracağını bilmiyordu. Falcon'a henüz söylememişti. Şu anki soğuk tavırlarına bakılırsa söylemek için zamanı değildi. Bir akşam yemeğinden sonra çocukları kontrol etmek için odasından çıkmıştı. Geri döndüğünde Falcon'u şöminenin önündeki koltuğa oturmuş kendisini beklerken buldu. Genç adamın -daha önce tanımaya çalıştığı adamla ilgisi olmayan Dük'ün- artık gerçek yüzünü göstermeye başladığını düşünüyordu.

Kapıdan giren genç kıızı kısılmış gözlerle izleyen Falcon'un yüzünde herhangi bir duygu ifadesi yoktu. Onun kapıyı kapatmasını ve yaklaşmasını bekledi. Kızın ayakta durması sinirini bozmuş gibi, "Otur!" diye emretti.

Kayla, Edward'a olanlardan sonra dilini tutması gerektiğini öğrenmişti. Kahretsin! Neredeyse adamın ölümüne neden olacaktı. Söylediğine itirazsız uyan kızın yine ne peşinde olduğunu anlamaya çalışan Falcon, "Babamın kalp krizi geçirmesine neden olacak ne söyledin?" diyerek zaten pişmanlık içinde kıvranan Kayla'yı suçlayarak daha da pişman etti.

“Ben... Konuşuyorduk...”

“Ne konuşuyordunuz?”

“Bu evi neden terk etmediğimle ilgili...”

“Sen de o sivri dilini tutamayıp yaşlı bir adamın canını almaya niyetlendin, öyle mi?”

“Kahretsin! Öyle çok aşağıladı ki...”

Falcon’un öfkeyle gürlemesini bekliyordu fakat yine de sıçradı. “Öylesine bencilsin ki, karşındaki insanın hassas olduğu konulara bile dil uzatabiliyorsun. Kendini korumakmış! Yaşlı bir adamın dilinden mi koruyacaktın?”

“Yaşlı, sinsi bir ihtiyar, çevresindekilere hasta numarası yaparak parmağında oynatan biri...”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu onun tek eğlencesi, herkes farkında. Zeki olanın sadece sen olduğunu mu düşünmüştün?”

Kayla hayatında ilk defa bir sorun karşısında büzülüp yok olmak ya da kaçıp saklanmak arasında tereddüt ediyordu.

Falcon yerinden doğrularak yaklaşıp üzerine eğildi. “Bütün sabrımı zorladın, bundan sonra burnumun dibinden bir dakika bile ayrılmayacaksın, sürekli gözümün önünde olacaksın. Benden habersiz nefes bile almayacaksın. Yoksa bunu sana ödetirim.”

Genç adam, babasının bir türlü iyileşmemesi üzerine, bütün öfkesini sorunun kaynağın çevirmişti. Onu gördüğü ilk andan bu yana bir kenara attığı planlarının ve babasının hastalığının cezasını ondan çıkarmaya niyetliydi.

“Beni anladın mı?” dedi bıçak kadar keskin bir sesle.

Genç kız çenesini dikip gözlerine bakarak sadece, “Evet, Ekselansları,” derken dişlerinin arasından tıslamıştı.

Hâlâ öfkeli olan Falcon kızın odasından çıkıp merdivenleri indi. Koridordan geçerken duyduğu sesle duraksadı. Yanlış duyduğunu düşünerek daha dikkatli dinledi. Bu mümkün de-

ğildi! Evinde bir çocuğun ne işi vardı? Sesin kaynağına ulaşmak için kendi çevresinde dönerek ilerlemeye başladı. Seslerin mutfaktan geldiğini fark edince kaşları çatıldı. Aniden açtığı kapıda dururken gördüğü manzara karşısında vücudu gerildi. Açılan kapının farkında olmayan mutfak çalışanları işlerine devam ediyorlardı.

“Neler oluyor burada?”

Dük’ün kükreyen sesini duydukları anda oluşan karmaşada tabaklar yerlere düştü, sebzeler masaya saçıldı ve donup kalan bütün yüzler kapıya döndü.

Ocağın yanında oynayan çocuklara inanamayan gözlerle bakan Falcon, “Onlar da kim?” diye sert bir sesle sordu.

Marcy’nin durumu toparlayabilmesi mümkün değildi. Sadece gerçekler dışında... Kadının korkudan dili tutulmasaydı eğer açıklayabilirdi.

“Onlar... Çocuklar... Yani... Düşes...”

“Çocuk olduklarını görebiliyorum, Marcy. Kimin çocuğu?”

“Efendim, Düşes onları sokakta bulmuş ve durumlarını görünce...”

“Sorma gereği duymadan eve getirmiş, öyle mi?”

Marcy’nin verecek cevabı yoktu, ayrıca bu bir soru değildi. Falcon öfkesinin üzerine gelen olayla kapıyı sertçe kapatarak antreye çıkarken uşağa, “Düşese çalışma odasında beklediğimi söyle hemen!” diye hırladı.

Dawson telaşla fırladı. İçin için kaynayan öfkesiyle dişlerini gıcırdatarak çalışma odasına yönelen genç adam, kızın yaptıklarına inanamayarak dolanıyordu. Bu kadının gözlerini kör etmesine izin vermişti. İstemeden kapıldığı bir sel gibi ne varsa alıp götürmüştü. Arkasından dönen olaylara itiraz bile etmemişti. Kapı tıklatılınca, “Gir!” diye gürledi.

Masum bir kraliçe gibi başı yukarıda gururla odaya giren kızı kısılmış gözlerle izledi. Çenesinde atan kasın kaşıntı hissinin görmezden gelerek ne söyleyeceğini bekleyen kıza, “Ar-

kamdan çevirdiğin dolapları anlatmaya başla hemen!" diyerek homurdandı.

"Anlamadım?"

Genç kız babasının bile otoritesini delmişken genç adamı da küçümsemişti anlaşılan. "Mutfakta sakladığın gerçeklerden başlayabilirsin." Rengi atan kıza müsamaha gösteremeyecek kadar kızgındı.

"Mark, fırıncıdan kurtardığım çocuk, bebek ise Emma, onun kız kardeşi. Annesi ve babası yok, sokakta kalıyorlardı, ben de..."

"Sen de bu ev nasıl olsa yetimhane diye düşündün!"

Kayla sözünün sert bir sesle bölünmesine kızarak kaşlarını çattı ancak adamın kararmış yüz ifadesini görünce dilini ısırıp çenesini sıktı.

"Acaba bir kere bile o kuş beynin bana sorman gerektiğini düşündü mü çok merak ediyorum."

"Sizden daha zeki olduğum kesin."

"Beni kötü davranış konusunda tahrik etme, Kayla. Sonuçlarından hiç memnun kalmayabilirsin."

Genç kız sessiz ama öldürücü bakışlarını onun yüzünden bir an bile çekmeden duruyordu.

"Çocuklar yarın yetimhaneye teslim edilecek."

"Bunu yapamazsınız!" diyerek cırlayan kıza doğru yürüdü. Buram buram öfke kokuyordu.

"Ne yapıp yapmayacağıma sen mi karar vereceksin?"

"O zavallıları yetimhaneye gönderecek kadar zalim olamazsınız!"

"Bu yaptığım zalimlik değil, onların hayatını kurtarıyorum. Ayrıca sokak hayvanı gibi bütün çocukları eve toplayamazsın."

"Yetimhanelerin nasıl olduğunu bilmiyorsunuz! Hiç gittiniz mi? O çocuklara nasıl davranıldığını gördünüz mü?"

Falcon kıza o kadar yaklaşmıştı ki bir mıknaatısın madene çekilişi gibi kendini durduramıyordu. “Evet, gittim ve nasıl davranıldığını biliyorum,” diye mırıldandı.

“O zaman onları nasıl gönderirsiniz? Birazcık bile vicdanınız sızlamıyor mu?”

Falcon nefesini her çekişte genç kızın kokusunun ciğerinin en ücra köşelerine kadar hissederek, “Aslında sızlamıyor. Onları yarın göndereceğim ve sen itirazsız kabul edeceksin,” dedi kararlı bir sesle.

Kayla bu kadarına sabredemezdi. “Asla izin vermeyeceğim!”

“Ne yapacaksın sevgili karım?”

“Çocukları da alıp giderim buradan.” Kayla da en az onun kadar kararlı bir sesle konuşmuştu.

“İzin vermeyeceğimi bilerek konuşuyorsun.”

“Sizin tutsağınız değilim, izninize ihtiyacım yok.”

Falcon yavaşça kaldırdığı elini boynundan aşağıya doğru okşayarak indirip yumuşak teni üzerinde daireler çizdi. Gözlerini yaptığı hareketten ayırıp yeniden onun siyah derinliklerine dikti. “Aslında bir nevi tutsağımsın ve benim iznime ihtiyacın var,” derken oynadığı oyundan memnun çıkan sesi kızın kulağının dibindeydi.

Kayla bir adım geri gitse de onun da kendisiyle birlikte bir adım ilerlemesiyle aralarındaki mesafe değişmemişti. “Yarın buradan gidiyorum. Bu muhteşem evinizden, kibirli hayatınızdan çıkıyorum.”

“Buna gerçekten izin vereceğimi düşünüyorsan çok safsın.”

“Engel olabileceğinizi düşünüyorsanız asıl saf olan sizsiniz.”

Falcon asice söylenmiş sözlerin içinde bir yerlerde uykuda olan zorba yanını ortaya çıkarmasına izin verdi. Küçük çingenenin anladığı dilden konuşması gerekiyordu. Aniden kollarına çektiği kıızı bir zincirle sarar gibi kollarına hapsetti. “Bana meydan okuma küçük çingene, zararlı çıkan sen olursun.”

Sözlerinden sonra kızın yaptığı her hatayı ödetmek isteyerek, örseleyerek, cezalandıran bir zorbalıkla öptü.

Kayla daha önce başına gelmeyen bir durumla karşılaştığında yaptığı gibi mücadele etmeye çalışsa da bütün çabası güçlü kollar tarafından kolayca engellendi.

Falcon kanını tutuşturan arzuya bu öpücüğün sadece cezalandırma amaçlı olduğunu tekrar tekrar söylese de, söz dinlemeyen erkekliği kızın bedenine ulaşmaya çalışarak zonklayan bir sertliğe ulaştı. Ona burada -halı, koltuk veya masa fark etmezdi- sahip olmak istiyordu, hemen şimdi... Kapının çalması belki de iyi olmuştu. Nefes nefese uzaklaştığı kızın örselenmiş dudaklarına ve yanan yanaklarına bakarak büyük bir tatmin duydu. Onu bırakmadan, "Gir!" diye seslendi.

Uşağın, "Avukat Eric Synder sizinle görüşmek üzere buradalar," sözüyle kızın bedenini saran kollarını gevşetti. Son bir kez kızın dudaklarına bastırıldığı dudaklarını yalayarak geri çekildi.

Gözünü Kayla'dan ayırmadan, "Dawson, Düşes'e odasına kadar eşlik et ve orada kalmasını sağla. Kapıda yirmi dört saat beklemeni istiyorum," dedi.

Kayla hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Gözlerinden çıkan şimşekler genç adamın üzerine yağdı. "Buna cüret edemezsin!"

"Biraz önce söylediğim gibi neye cüret edebileceğime inanamazsın. Şimdi Dawson'la git. Ve ben izin verinceye kadar odanda kal."

Kayla alaycı bir kahkaha attı. "Beni hâlâ tanıyamamış olmanıza inanamıyorum, Ekselansları. Aptal aptal uşağınızın peşine takılıp odama gideceğime ve bu zorbalığınıza boyun eğeceğime gerçekten inanıyor musunuz?"

"Aslında inanmıyorum," diyerek eğilen genç adam, kucakladığı kızın attığı çığlığı umursamadan kapıya yürüdü. Kucağındaki ateş parçasının çırpınmaları karşısında tutuşunu sıklaştırdı. Kapıda karşılaştıkları Avukat Synder'in şaşkın bakışları arkalarından takip ederken yüzüne uzanan tırnakları engellemek için kızı omzuna attı.

“Seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi Ekselansları?” Cırlaması karşısında tek bir kasını bile oynatmamıştı zalim zorba. Peşlerinde uşakla baş aşağı sallanarak merdivenlerden çıkmak utanç vericiydi. Üstelik bütün çalışanlar da duydukları sesle koridorda birikmeye başlamışlardı.

Falcon odadan içeri girerek kızı omzundan indirdiği anda bacağına isabet eden tekmeden kurtulamadı. Sızlayan baldırını umursamadan geri dönüp anahtarı aldı. Kayla daha tek söz söyleyemeden kapıyı kapatıp kilitledi.

Uzaklaşan ayak seslerine inanamazken arkasından küfürleri yağdırmaya başlamıştı bile. Kahretsin! Ona gününü gösterecek, onu öldürecekti. Yok, hayır! Kolayca ölmesine izin veremeyecek, süründürecekti. Kapının koluna asıldı ve ayağı acıyınca kadar tekmeledi. Nafile uğraşısına sehpadaki çok özel bir bibloyu hırsla fırlatarak ara verdi. Dük’ün odasına bağlanan kapının anahtarını çalmadığına pişman olarak, yoruluncaya kadar çığlık atıp odayı dağıttı. Yorgunlukla yatağa uzandığında içindeki öfkenin birazcık bile azalmadığının farkındaydı.

Kendisini bekleyen avukatın yanına dönen Falcon yaptığından gayet memnun bir şekilde koltuğuna oturdu. “Evet, Bay Synder, gelişinizin önemli bir sebebi var mı?”

Genç adamı selamlayan Avukat Synder, çantasından çıkardığı kâğıtları uzattı. “Başından bu yana bir çeteyle karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorduk, öyle değil mi efendim?”

“Bu konuda gelişme mi var?”

“Aslında benim de yeni fark ettiğim gözümüzden kaçan bir nokta var.”

Falcon kaşlarını kaldırarak eliyle devam etmesini işaret etti.

“İki gün önce bankadan gelen kâğıtta dikkatimi çeken bir durum vardı. Önemli meblağda bir borcu üstlenmişsiniz.”

Falcon’un kaşları çatılırken gözleri kısıldı. “Ne kadarlık bir

meblağ?” Adamın söylediği miktarla dişleri birbirine kenetlendi. “Bu borcun kaynağı belli mi?”

“Evet, efendim. Düşes’ten gelen drahoma arazilerin aslında borç nedeniyle el konulmak üzere olduğunu ve evliliğinizden sonra bütün borcun sizin tarafınızdan üstlenildiğini gösteren belgeleri getirdim.”

Masanın üzerine bırakılan belgeleri inceleyen genç adam başlayan güne lanetler yağdırmakla meşguldü. İçinde bir yerlerde hep Kayla’nın masum olduğuna inanan bir yan vardı. Şimdi ise tuzığa düşürülmesinin asıl nedeni ortaya çıkmıştı. Borç içindeki arazileri kurtarmak için yapılan sahte ama gerçeğe dönüşmüş evliliğin bilerek ve isteyerek kurgulandığını görebiliyordu. Hırsız küçük çingene ve ailesi, kendisine benzeyen birini bulup bu evliliği gerçekleştirmişler, bütün borcu genç adamın üzerine yıkmışlardı. Sonrasında ise daha fazla oyunun içine girmişlerdi. Evliliği sorunsuzca geçersiz hale getirseydi, borçsuz ve arazileri geri almış olarak bu işten kurtulacaklardı. Bir yerlerde bir hata yapılmıştı ama nerede? Olayların bu hale gelmesine anlaştıkları adamın ihaneti mi sebep olmuştu?

Kâğıttan kaldırdığı gözleri duyarsız ve karşısındakini parçalamaya hazırdı. “Tuttuğunuz adamlar nerede avukat? Aradığımızı bulamadılarsa beceriksizler demektir. Başka adamlar tut ve bu işi bir an önce bitir.”

“Bu işin sorunsuz biteceğini söylemiştin.”

“Senin aptallığın, nikâhı gerçek hale dönüştürdün geri zekâlı! Şimdi peşimizde İngiltere’nin en güçlü adamlarından biri var!”

“Rahibi ayarlayacağını söyleyen sendin. Nereden bilebilirdim ki?”

İşlerin bu hale dönüşmesinden öfkeli olan adam berbat han odasında dolaşıyordu. “Sana artık bırakalım demiştim, yeterince kazandık.”

“Bu iş son olacaktı, sonra Dük uyanıncaya kadar ülkeyi terk etmiş olacaktık.”

“Saklanmaya devam etmelisin. Ortaya çıktığın anda Dük’ün adamları gırtlığına sarılacaktır.” Adamın yüzündeki sırıtış genişledi. “Ya da biz daha önce onun bulunmasını sağlarsak.”

Dük’e fazlasıyla benzeyen, tiyatrolarda küçük rollerde oynayan ve bir gün büyük bir aktör olma hayalleri kuran Brain anlamayarak baktı. “Nasıl yapacağız bunu?”

Adamın kurnaz bakışları olayı çoktan kurguladığını gösteriyordu. “Her şeyi bana bırak, Dük’ten sonsuza kadar kurtulabiliriz.”

Brain’e göre her şey bir oyundu. Sonuçta parasını kaybetmeyecekse hiç problem değildi. Sorunların çözümünü ona bıraktığını ifade eden bir şekilde omzunu silkti.

Küçük hırsız çingene ayakaltında olmayınca ve nerede ne yapıyor diye merak etmekten kurtulunca ev sakinleşmiş, huzura kavuşmuştu. Ya da genç adam rahatlamıştı, tam olarak emin değildi. Evdeki karmaşayı düzeltmek için zaman kaybetmemiş, çocukları alıp Bayan Eva’nın yetimhanesine götürmüştü. Onları görünce uygulanan yaşlı kadın eğilip her şeyin yoluna gireceğini fısıldamıştı. Yardımcı kadınlardan birinin kucağındaki Emma sevimli sesler çıkararak memnuniyetini belli ederken, Mark daha temkinli ve uzak davranıyordu. Gözü çocuklarda olan Eva, “Onları nerede buldun?” diye Falcon’a sordu.

“Ben değil, karım bulmuş.” Sonra olayları anlattı.

Emma’yı kucağında tutan kadına, “Estelle, onları yerleştir ve diğer çocuklarla tanıştır,” diyerek gönderen yaşlı kadın Falcon’a döndü. “Gel genç adam, sana içecek bir şeyler ikram edeyim.”

Falcon önünde yürüyen yaşlı ama dinç kadının ince görün-

tüsüne baktı. Eva vaftiz annesiydi. Kendisine bir yetimhane açma planıyla geldiğinde, sokakta büyümüş bir kadın olarak çocuklar için dışarısının ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu anlatmıştı. Maddi destek olmadan yapamazdı. Genç adam için bu yaşlı kadının annesinin bir zamanlar nefes alan hayat dolu bir varlık olduğuna inanmasının güçlü kanıtıydı. Annesi asla insanlar arasında seçim yapmazdı. Sokaktan kurtardığı Eva ile çok yakın iki arkadaş olmuşlardı. Annesinin en yakın dostuna yardım etmeyi gerçekten istemişti. Eva için araştırmış, binayı bulmuş, kadının kendisini bu yuvaya adamasını izlemişti. Elin-den geldiğince burada zaman geçirmeye çalışan Falcon, Eva ile birlikte yurtta kalan çocukların ihtiyaçlarını karşılıyordu. Eva gibi bir kadının yeryüzünde yaşıyorsa, bütün kimsesiz çocukların onun kanatları altında olması gerektiğine inanıyordu.

Girdikleri odada yaşlı kadının uzattığı bardağı alıp şömine-nin önündeki eski fakat rahat koltuklardan birine oturdu.

“Çatı hâlâ akıyor mu?”

“Hayır, gönderdiğin adamlar işini iyi yapıyorlar. Bu kış artık daha rahatız.”

Falcon vedalaşıp ayrılmadan önce bir süre annesi, evliliği ve yurdun eksikleri hakkında konuştular.

Yurttan ayrıldıktan sonra bindiği arabada istemediği konular aklıma hücum etti. Kayla’yı odaya kapattığından bu yana görmemişti. Görmek de istemiyordu. Şu an onun güzel yüzünü görmek gırtlığını sıkmasına engel olmayacaktı. Önce babasının tam olarak iyileşeceğinden emin olacak, sonra olayları bir sıraya koyacaktı. Lanet olsun! Onu zindana gönderme düşüncesi bile içini çaresizlikle dolduruyordu. Sıkıntıyla boynunu ovuşturarak gözlerini kapattı. İçinden nasıl çıkacağını bilemediği bu karmaşa sona erdiğinde onu bırakamayacağından emindi. “Tanrım, Kayla! Seninle ne yapacağım ben?”

Sabah kalktığında çocukların gideceğiyle ilgili düşünceyle deliye dönen Kayla genç adamın odasına açılan kapıya vurmuş, çığlık atmış, hatta yalvarmasına rağmen cevap gelmemesine küfürler yağdırmıştı. Yemekleri odasına bir tepsi içinde geliyordu. Kapının her açılışında Dawson'un üzgün ama kararlı yüzüyle karşılaşıyordu. Kaçabilmek için bir yol bulmaya çalışsa da ne odanın balkonları ne de kapı müsaitti. Kaderine razı olmak Kayla'nın yapısında yoktu. Aradığı yol anlayışsız, acımasız, zorba bir duvarla engelleniyorsa oturup mantıklı düşünmeyi de bilirdi. Sessiz kalmaya karar verdi.

"Pis alçak! Tutsak gibi odaya kilitlemekle kalmadı, çocukları ne olduğu belli olmayan bir yurda atıp geri döndü!"

Gidişlerini izlediği pencerede gözyaşları içinde kalmıştı. Tanrım! Vicdansız zorba bir adamın acımasını bekleyemeyecek kadar küçüklerdi. Ne olmuş sanki haberi yoksa... Kocaman evde çocuk sesleri neden fazlalık olsun ki? Buradan çıktığında gidip onları alacak ve Nana'ya götürecekti. Özgürce yaşayabilecekleri, asla kimsesiz hissetmeyecek kadar çok insanın bulunduğu bir yerde büyüyeceklerdi.

On Sekizinci Bölüm

Aceleyle vurulan çalışma odasının kapısı daha girin bile di-yemeden ardına kadar açıldı. Sararmış bir yüzle içeriye giren Bay Bruno'nun ardındaki kalabalığı görünce adamın yaptığı say-gısızlığı bir yana bırakan Falcon yerinden doğruldu.

"Ekselansları size haber vermek için acele ediyordum fa-kat..."

Bay Bruno daha sözünü bitiremeden gruptan biri, "İşte bu o!" diye haykırdı.

Karşısındaki kalabalığın daha doğrusu öfkeden gözü dön-müş kalabalığın niyetini sorgulamak isteyen genç adam odada oluşan uğultuyu öfkeli sesiyle kesti.

"Yeter! Nasıl evime dalar ve saygısızca davranışlarda bulu-nursunuz?"

Vekilharcı, "Efendim, ben araştırma yaparken birileri bu adamlara dolandırıcının siz olduğunu söylemiş. Kapıda karşı-laştık, onları engelleyemedim."

Dolandırıcı kelimesini duyan Falcon'un boynundan belke-miğine doğru inen sıcak bir hiddet bedenini sardı.

"Dolandırıcı mı?" Odada yoğunlaşan sesler genç adamın

kükremesiyle kesilirken sesin kaynağı olan adamlar korkuyla sindiler. “Siz bana nasıl dolandırıcı dersiniz? Bu saygısızlığınızı asla görmezden gelmeyeceğim!”

Kalabalıktan cesur ama cılız bir ses, “Kızım! evlenerek daha doğrusu sahte bir nikâh düzenleyerek bütün arazilerimizi aldığınızı ve sonra...” diyerek eliyle iki adım ötesinde duran adamı gösterdi. “Bu adama sattığınızı inkâr mı ediyorsunuz?”

“Sizi de bu adamı da daha önce görmedim.”

“Lütfen Ekselansları, bizimle alay mı ediyorsunuz? Sizinle konuştum ben.” Adamın söylediklerini diğerleri de başlarını sallayarak onayladılar.

İyice garipleşen bu olayın öfkesini çıkarmak için yumruklarını sıkan Falcon, sakinlikle halletmezse olayın daha da büyüyeceğini fark ederek kendini engelledi. Masadan kalkarak duruşundan ve otoritesinden ürkmüş gibi birbirlerine biraz daha yanaşan adamlara doğru yürüdü.

“Bakın beyler, sizi daha önce ne gördüm, ne de konuştum. Söylediğinizi yapacak kadar alçak bir adam değilim. Ayrıca elinizden almaya tenezzül bile etmeyeceğim bir avuç toprağınıza karşılık, benim mal varlığım birkaç nesil sonraki torunlarıma bile yeter.”

Birbirlerinin yüzüne kuşkuyla bakan adamlardan biri tereddütle sızlandı. “Bu mümkün değil. Sizinle konuştuk ve...”

Sesine hâkim olamayan Falcon, “Sizin konuştuğunuz adam ben değilim!” diye gürledi. Bu skandal duyulursa ülkeyi terk etmesi gerekecekti. “Bakın ortalıkta bana benzeyen birisi dolaşüyor, şu an bu olayı araştırıyorum. Bulduğumda ölümlerden ölüm beğenmesini sağlayacağım. Sadece sizi değil, beni de zor durumda bıraktı.” Evet, belaların en büyüğü yukarıda odasında kilitliydi. Sıkıdığı yumruklarına diş gıcırıltılarını da ekledi. “Sadece bana biraz zaman tanıyın.”

İçlerinden biri elinde tuttuğu şapkasıyla bir adım öne çıktı. “Size neden güvenelim? Ya yeni bir plan peşindeyseniz? Ailelerimizi ve bizi mağdur ettiniz. Büyük para ödeyerek aldığım araziye sahip bile değilim.”

Burnuna kadar gelen öfkesiyle konuşan adama yaklaşıp tüm heybetiyle üzerine eğilen genç adam, “Bana zaman tanıyın dedim! Eğer suçlu olsaydım gayet sakin evimde oturarak gelmenizi beklemezdim! Ayrıca sizin arazilerinize ihtiyacım olmadığını Londra’da kime sorsanız söyleyebilir!” diye tısladı.

“Oyununuz anlaşıldığı için uzaklaşmayacağınızı nereden bilelim?” Konuşan başka bir adamdı.

Daha fazla sabrı kalmayan Falcon, iki adımda adama ulaşıp yakasını kavrayarak kendisine çekti. “Bir söz vermişsem yaparım!” diye tısladı. Sonra adamdan gözünü ayırmadan, “Bay Bruno! Bu beylerin ne kadar borcu varsa hepsini öde!” diye emretti. Odada esen şaşkınlık nidaları arasında adamın yakasını bırakıp geri çekilerek hışımla odayı terk etti.

Onuruna dil uzatılmasının, şerefine leke sürülmesinin, bir de üzerine küçümsenmeyecek miktarda para kaybetmesinin suçlusu o küçük çingeneydi. Kahretsin! Merdivenleri ikişer üçer çıkıp koridordan fırtına gibi eserek kızın kapısına gelen genç adam, Dawson’a çekilebileceğini işaret ettikten sonra anahtarı döndürüp içeri girdi. Kapattığı kapıyı kilitleyip anahtarı cebine attı.

Açılıp kapanan kapıyı umursamayan Kayla pencereden dışarısını izliyordu. Yağan kar dünyayı sanki çok temizmiş, hiç adaletsizlik, hırsızlık, zalimlik yokmuş gibi örtmüştü. Ne kadar büyük bir yanılsamaydı. Ensesinde tüylerin ürpermesiyle gelen tehlike hissini fark ederek aniden döndü. Kapının önünde duran Dük’ten kendisine doğru akan öfke ve şiddet duygusuyla geriye, pencerenin pervazına yaslandı. Adam hiç olmadığı kadar öfkeli görünüyordu. Öfke mi? Şu an gördükleri öfkeyi aşarak dipsiz bir karanlık gibi üzerine hücum ediyordu. Kayla’ya bir adamdan korkacağını söyleseler katıla katıla gülerdi. Elleri pencerenin pervazına yapışıp sıkarken gerçekten de korkuyordu genç kız.

“Demek bütün derdin paraydı?”

Ah, lütfen Tanrım! Sesi bile kendisini gırtlaklarken biraz

sonra yaşayacaklarından endişelenmeye başlamıştı. “Pa... Para mı? Ne... Parası?”

“O küçücük aklınla beni tuzağa düşürmeye çalıştığına inanmadım. Olanları anlamaya çalışırken masum olduğunu düşündüm. Ancak öğrendiklerim her şeyi senin planladığını gösteriyor.”

“Ne öğrendiğini bilmiyorum, söylediklerinden tek kelime anlamadım.”

“Şöyle anlatayım o zaman, bana benzeyen biriyle anlaştınız. Kimdi o, sevgilin mi?” Sorusuna cevap beklemeye tenezzül etmeden devam etti. “Bir nikâh düzenlediniz. Borç içinde yüzen arazileri çeyizin olarak bana verdin. Beni kaçırarak geri aldığınız arazilerin bütün borçları bende kaldı. Duyulmasını istemeyeceğim skandaldan dolayı evliliği iptal edeceğimi düşündünüz.”

Şaşkınlıkla bakan Kayla korkuyla yutkundu. Yavaş yavaş yaklaşan adamın tehditkâr varlığıyla endişesi artıyordu. “Hepsi yanlış tahmin, asıl sen beni tuzağa düşürdün.”

“Nasıl olduğunu çok merak ediyorum. Lütfen, beni aydınlat.”

“Kasabamıza gelip evlilik teklifinde bulundun, arazileri alınca ortadan kayboldun. Seni bulmasaydım arazilerimi geri alamayacaktım, bir anlaşma bile yapmıştık. O topraklar aileme ait.”

“Senin bir avuç toprağını ne yapacaktım, söyler misin?”

“Bilmiyorum, belki satacaktın.”

Verdiği cevaba zorlama ve zalim bir kahkaha geldi. Eliyle sahip olduğu zenginliği göstermek ister gibi çevresini işaret eden Falcon, “Sence paraya ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?” dedi.

“Belki görüldüğü gibi değildir, nereden bilebilirim.”

Kayla’nın yapıştığı pencere ile kapı arasındaki kısa mesafeyi kateden genç adam burnunun dibine kadar sokulmuştu.

“Aslında olanları yorumlayabilecek kadar zeki görünüyor-

sun. Her şeyi hesaplamasaydın bana yaklaşamazdın. Demek ki göze aldığın bazı riskler var.”

“Ne... Ne demek istiyorsun?”

Tepeden tırnağa öldürücü gözlerle kızı inceleyen Falcon, “Şöyle bir durum değerlendirmesi yapalım. Her ne kadar nikâhta bulunmasam da evli görünüyorum. Seni terk eden piç yanında olsaydı onunla yatacaktın. Belki de çoktan yatmışsındır. Bu evlilik bana çok şeye mal oldu. Şerefim, itibarım, onurum ve para... Karşılığında hiçbir şey almadım. Bana fazlasıyla borçlandın.”

Tehlikeli bir sesle hesap yaparak konuşan adamın üzerine eğilmesiyle kaçacak delik arayan Kayla öylesine kapana kısılmıştı ki... Arkasında pencere ve önünde yıkılmaz bir set gibi duran Dük. Yanında ne kadar küçük ve zayıf görüldüğünü fark ederek yana doğru kaymaya çalıştı. Ellerini uzatıp pencere pervazına dayayan Falcon onu engelleyince bu niyetinden vazgeçmek zorunda kaldı. Kollarıyla ablukaya alan Dük’ün sıcak nefesi yüzüne değerken, “Söyle geçici karıcığım. Borcunu nasıl ödemeyi düşünüyorsun?” diyen dudaklarından kaçınmak için başını geri çekerek cama yaslandı.

“Sana borcum yok.”

“Öyle mi dersin? Gerçek olmayan karımın arazilerinden bana kalan borçların dışında, bir de dolandırdığınız diğer adamlara ödediklerimi düşünürsek, bu miktar seni oldukça zorlayacak.”

Kayla’nın gözleri kısıldı. “Diğer dolandırdıklarım mı?”

Sakince başını sallayan Falcon, “Evet diğer dolandırdıklarınız, şu an aşağıda kaybettikleri paraları vekilharcımdan alıyorlar,” dedi.

“Bütün bunlar tümüyle saçmalık. Ben kimseyi dolandırmadım.” Sonra kızın gözleri daha da kısıldı. “Hatırlamadığını söylediğin olayları bu kadar iyi anımsamana şaşırdım.”

Falcon’un odaya girdiğinden bu yana ilk defa dudakları gülümser gibi kıvrıldı. Ama bu gerçek bir gülümseme değildi, daha çok bir kurdun ısırmadan önce dişlerini göstermesiydi.

"Bil bakalım ne oldu? Her şeyi hatırlayıverdim."

İşte o zaman kendisine oynanan oyunu anlayan Kayla'nın yüzü duyduğu kızgınlıkla renk değiştirirken, vereceği tepkiyi artık öğrenmiş olan genç adam kızı pencere ile bedeni arasına sıkıştırarak kıpırdayamaz hale getirdi.

"Seni adi namussuz! Başından bu yana hepsi bir oyundu değil mi?" Kendini kurtarmak için kaldırmaya çalıştığı eli ve ayakları çevrelendiği kısaçaktan kurtulamıyordu.

"Senin küçük tuzağına karşı, benim minicik yalanım."

"Seni adi piç! Bırak beni! Seni dünyaya geldiğine pişman edeceğim!"

"Ah lütfen sevgilim, sıra benim. Önce ben, sıranı beklemlisin."

Bedenine bastırılmış bedenin gücü ve kulağına dolan intikam kokan nefesten kurtulması imkânsızdı. Ölümcül gözlerle bakan genç kız burun deliklerinden fışkıran öfkeyle nefes nefese, "Seni öldüreğim!" diye tısladı.

"Ben istediğimi aldıktan sonra..."

"İstediyini almaya ömrün yetmeyecek!" diyerek onun sözünü kesti.

Vahşi bir kaplan gibi avıyla oynayan Falcon, alaycılık kokan bir ifadeyle, tüm kozların elinde olduğunu bilerek konuşuyordu. "Bu güzelliğin zindanda çürümesi çok yazık olacak. Aslında ailen de orada olacak ama hücreler tek kişilik, pek görüşemeyeceksiniz."

"Ne demek istiyorsun?" Genç kızın sesinde tereddüt vardı.

"Dolandırdığınız pek çok kişinin zararlarını telafi etmek bana kaldı. Devredilen ve elimden alman arazilerden geriye kalan borçları da ödemek zorundayım. Bütün hepsi bir araya gelince, daha önce de söylediğim gibi borç altında eziliyorsun."

"Biz kimseyi dolandırmadık! Neden anlamıyorsun?"

"Evlendiğin adam kimdi?"

“Tabii ki sendin!”

“Bana iyi bak, sevgilim. Sence o adamla aynı mıyım?”

Dikkatle bakan Kayla her ayrıntısını özümsercesine inceledi. Aldatılmış olduğunu anladığı anda yüzü bembeyaz oldu.

“O, sen değildin.” Sesi fısıltı şeklindeydi. “Tanrım! Ben kiminle evlendim?”

Kollarında duran kızın şaşkınlığını bütün bedeninde duysa da, inanmayan Falcon iyi bir oyuncunun basit bir şaşırma ifadesinde bocalayacağını düşünmüyordu. “Benimle değil tatlım, fakat ne kadar şanslıyım ki payıma sen düştün.” Yüzünde belirgin alaycı gülümseme, kız ne söylerse söylesin onu ikna edemeyeceğini gösteriyordu.

Olanlara anlam vermeye çalışarak gözlerini kırıştıran genç kız bu oyun nerede başlıyor nerede bitiyor hiç bilmiyordu. Düke benzeyen bir dolandırıcıyla evlenmişti ama evliliği gerçektir. Adam ortadan kaybolurken arazilerini de almıştı. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir adamı suçlu ilan ederek kaçırmış, zorla elinden arazileri almış, kocasının söz verdiği gibi borçlarını ödeyeceğini düşündüğü arazilerden başka hiçbir şey düşünmemişti. Genç adamın söylediğine göre kendisi gibi başkaları da vardı. Üstelik Falcon onların da borcunu ödemişti. İşin dramatik yönü, o bütün bu tuzağın kız ve ailesi tarafından kurulduğunu düşünüyordu. Çünkü bu işte tek kazançlı çıkan genç kız ve ailesiydi.

“Anladığın hiçbir şey doğru değil. Seni dolandırmadım, en az senin kadar dolandırıldım.”

“Bana bir kere daha anlat o zaman. Nasıl oluyor da bu işte tek kazançlı olan sensin?”

“Tek kazançlı ben değilim. Eğer gelip seni bulmasaydım, arazilerimi kaybedecektim.”

“Ne büyük tesadüf değil mi? Ben zannederek evleniyorsun, yine ben zannederek arazilerini almanın bir yolunu buldun.”

Genç kızın saçlarına daldırdığı parmakları kavradığı bukleleri çekerek onu kendine yaklaştırdı. “Çok kızgınım küçük çin-

gene. Bana oynanan bu oyunu ödetmeyi düşünüyorum, hem de çok zevkli bir yoldan.”

“Sana oyun oynamadım, yani kaçırmak dışında...”

Falcon hâlâ inkâr eden kızı sarstı. “Daha fazla konuşmaya gerek yok! Tercihini yap! Ailenle beraber zindan mı yoksa vereceğim cezaya boyun eğecek misin?”

Karşısındaki zalim ve acımasız yüze bakan Kayla ilk defa birine boyun eğmek zorunda kalıyordu. Eğer genç adam onu ve ailesini suçlayacak olursa -dük olduğu için- hiçbir şansları olmazdı. Yetkilerini ve gücünü yönlendirdiği kişi olmayı asla istemeyeceğiniz kadar korkutucu görünüyordu. Dehşete düşmüş aklıyla onu ikna edebilecek herhangi bir çıkar yol veya sözcük düşünüyor ancak bulamıyordu.

Kızın çaresiz görünüşünü kabullendiğinin işareti olarak algılayan Falcon, beline indirdiği kollarını sıkarak kendisine yaptırdı. “Doğru karar, tathm. Çok zevk alacağımız günler ve geceler bizi bekliyor.”

Kulağına değerek fısıldanan sözler, seksi boğuk tını ve ılık nefesi bedenini ele geçirmeye niyetliydi. Hayır! Ona karşılık vermeyecekti, kendine ihanet edemezdi. Özellikle fahişe gibi borç karşılığı olacaksa... Aklından geçenlerin aksine yapıştığı güçlü vücudun her bir kasını hisseden ahmak bedeni, kulağını okşayan dudaklara tepkisiz kalamıyordu.

Falcon’un dudakları genç kızın kulağından başladığı yolculuğuna yanağını okşayarak devam etti ve dudağının kıyısında bir süre oyalandı. Alacağı zevki erteleyerek kendine azap çekti-rirken, diliyle bu altın rengi tenin tadını çıkartıyordu.

Onun kapalı gözlerine, cevap vermemek için kasılmış dudaklarına baktı. Karşı çıkmaya çalışan ve isyan etmek isteyen yanını güçlükle engelliyormuş gibi bir hali vardı. Vahşi bir kısı-rağı ehlileştirmiş gibi tatmin edici bir duygunun bedenine yayıldığını hisseden genç adam, tadını çıkararak kadınsı dudaklara yavaşça kapandı. Kızın çevirmeye çalıştığı yüzünü çenesinden tutup sabitlerken dudaklarına doğru, “Bana boyun eğ küçük çingene, yoksa anlaşma bozulur,” diye fısıldadı. Yeniden kapan-

dığı dudaklar ve yapacağı her davranışa boyun eğecek olan bu beden artık kendisine aitti. Sahiplenici bir tavırla öpüşünü derinleştirerek onu cevap vermeye zorladı.

Kahretsin! Kokusu, yumuşaklığı, eşsiz lezzeti inanılmazdı. Kendini kaybetmek üzereydi. Geri çekilip kızarmış yanaklarına, çatılmış biçimli kaşlarına ve birbirine yapıştırdığı dudaklarına baktı. Yanağında ve dudağında dolaştırdığı parmakları Kayla'nın göz kapaklarının aralanmasına neden oldu. Küllerin arasında her an alev almaya hazır bir köz gibi, için için yanan bu gözleri tutuşturmanın kolay olacağını düşünerek gülümsedi.

“Birbirimizi bu kadar isterken uzak durmamız zaten anlam-sızdı. Evliliğimiz bitinceye kadar bedenim bana ait. Her koşulda bana itaat etmeni bekliyorum. Kişiliğinin sivri ve törpülenmemiş yanını burada olduğun sürece ortadan kaldırsan iyi olur. Bir düşese yakışan davranışlarda bulunacaksın.”

Kayla'nın genç adamın istediklerini yapması, azgın akan bir derenin yönünü değiştirmesi kadar zordu. Yumruklarını sıkarak tırnaklarını avucuna batırdı. Dişlerinin arasından, “Bütün bu yaptıklarını bir gün sana ödeteceğim!” diye tısladı.

“O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum olacağım, sevgilim,” diyerek kızıdan uzaklaşan Falcon, kendinden memnun bir sırıtişla kapıya yürüdü.

Dük'ün odadan çıkışıyla gözlerinden taşan yaşları tutmayı bırakan Kayla, nasıl bir bataklığa düştüğünü şu an daha iyi anlı-yordu. Çabaladıkça sanki daha da batıyordu. Kendini temize çıkaracak bir yol düşünüyor, fakat bulamıyordu. Babasına ve Jael'e söylese kıyamet kopardı. Zaten suçlu durumunda görünürken onları bu işin içine çekemezdi.

Halkının ve kiracıların yaşamını sürdürdükleri arazileri satmalarını isteyemezdi. Kabilesinin her kış orada konakladığı, pek çok çalışanın kazancı olan ekili arazileri kaybedemezlerdi. Bu borcu başka bir yerden isteyemezdi. Kısa zaman sonra bitecek bir evlilikte tuzağa düşürülmüş bir kuş kadar korunmasız ve çaresizdi.

Dürüstçe itiraf etmek zorunda olduğu konuyla, Dük'ün ken-

disini istediği kadar onu istiyor olmasıydı. Bilmediği bir istekle yanan bedeni, ulaşmaya çalıştığı bilinmezliğin başına ne açacağı umursamıyordu. Mantık ve duyguları karışmış, çatışma halindeydi. Mantığı karşı çıksa da bedeni çoktan genç adamın emirlerine itirazsız boyun eğmeye hazırdı.

Hatalarının başına açacağı aptalca sonuçları düşünmeden özgür olduğu ilk günlere dönmek istiyordu. Evlilik tuzağına düşmediği günleri özlemle anmaya başlamıştı bile. Ahmakça bir kısır döngüydü işte.

Genç kızın odasından çıktıktan sonra kilitlemeye gerek görmeyen Falcon, onun eli kolu bağlı bir durumda avucunda olduğunu biliyordu. Babasının odasına uğradı. Birkaç gün içinde çöken yaşlı adam artık yavaş yavaş kendisine geliyordu. Fersiz gözleri artık daha canlı bakıyor, yatağında doğrulup yemeğini yiyebiliyordu.

Edward'ın durumunu kontrol ettikten sonra aşağıya indi. Çalışma odasına giren genç adamı gören Bay Bruno saygıyla ayağa kalktı. "Emriniz yerine getirildi, efendim."

Başını sallamakla yetinerek masasına geçti. Dışarıda olmayı çok istemesine rağmen Bay Bruno'nun getirdiği raporlarla uğraşmak zorundaydı.

Akşam yemeği için bekleyen Falcon sabırsızlıkla saatine baktı. Kayla ile konuştuğundan bu yana onu görmemişti. Neredeyse dört saat olmuştu. Hazır bekleyen masaya bakıp odada dolanmaya başladı. Neden inmiyordu bu kız? Bekleterek kendince asilik mi ediyordu?

Nihayet kapı açıldığında olduğu yerde kaldı. Yutkunma sesinin odada yankılandığını ve herkesin duyduğunu düşündü. Kapıdan giren genç kız tanıdığı ya da tanıdığını sandığı kız değildi. Karşısında gerçekten düşes olan bir kadın vardı. Odanın ortasına doğru yürüyen genç kızın üzerindeki kırmızı elbise, gerçek bir alev gibi bedenini sararak sanki genç adamı yakma-

ya hazırlanıyordu. Bir tarafı *ben çingeneyim* diye bağırırken bir yanı da *istediğim zaman asil bir düşes de olabilirim* diyerek Falcon'u yaptıklarına pişman ediyordu. Bir kısmı pırlanta iğnelerle tutturulan siyah saçlarının okşadığı omuzları mum ışığı altında altın pırıltılar saçıyordu. Kavisli kaşlarının altında meydan okuyan bir ifadeyle yanan iri siyah gözleri kendinden emin bakıyordu. Elbisesinin rengini almış dudakları ketumlukla birbirine bastırılmıştı.

'Zarif boynunda bir gerdanlık olmalıydı,' diye düşündü genç adam. Göğsünün tatlı kıvrımına kadar olan çıplak bölüm her noktasında dudaklarını gezdirmek için yaratılmış ve çıldırtacak kadar davetkâr görünüyordu.

Dudaklarında seksi bir gülümseme beliren Falcon küçük çingenesinin hiç uğraşmadan teslim olmayacağını bilmeliydi. Meydan okuması ona karşı iştahını daha da kabartmıştı. Genç kıza doğru ilerleyip eldivenli zarif elini avucuna aldı. Dudaklarına bastırırken titremesini hissedince sırtışı genişledi. "İyi akşamlar, Ekselansları."

Gözlerini genç adamın gözlerinden çekemeyen Kayla, "İyi akşamlar," diye mırıldandı. Saklayamadığı endişe ve utanç duygularının Dük tarafından açıkça görüldüğü sırtışından belli oluyordu. İçinden sıraladığı küfürlerle Marcy'ye lanet etti. Bu işi beceremeyeceğini en başından biliyordu.

Olayları duyup odasına gelen yaşlı kadın genç kızın halini görerek bir sürü nasihatte bulununca mecburen kabul etmişti.

"Zengin veya fakir, genç veya yaşlı, asil olsun olmasın bütün erkekler temelde aynıdır. Güzel bir kadın gördüklerinde asla dayanamazlar. Eğer kadın aklını ve cazibesini birlikte kullanırsa o adama yaptıramayacağı hiçbir şey yoktur. Siz hanımım çok güzel bir kadınsınız ve Ekselansları size karşı oldukça ilgili. Yapacağınız hiçbir davranışa duyarsız kalamayacaktır. Onu elde etmek istiyorsanız cazibenizi, güzelliğinizi ve zekânızı kullanın. Yüreğinizi görmesini sağlayacak kadar savunmasız duruma getirin. İçinizin güzelliğini gören bir erkek size inanacak ve âşık olacaktır."

Onun bilgece konuşmasına hayretle bakan Kayla aptalca ha-

yallere kapılmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Dük âşık olacaktı, hem de kendisine! Kıkırdayarak, "Lütfen Marcy, bolumuzu aşan hülyalara dalmayalım. Hem sen bu kadar bilgiyi nasıl edindiğini söyle," dedi.

Kadın hanımının şaşkınlığına gülerek, "Ben de bir kadını, bakmayın şu an böyle yaşlı ve çirkin olduğuma. Bir zamanlar bu tecrübeyi edinecek kadar kalp kırdım," diyerek göz kırpmıştı.

Şu hale bak! Onun kadar tecrübeli bir erkeğin, baştan çıkarmanın B'sini bilmeyen saf bir kıza kapılarak âşık olması saçmaydı. Bu işe kalkıştığı için pişman bir şekilde suratını astı. Dük'ün onunla alay etmeye başlaması an meselesiydi.

Elini bırakmayan genç adamın onu masaya yönlendirirken söylediklerini duyunca şaşkınlıkla bakışlarını çevirdi.

"Bütün silahlarını kuşanarak savaş alanına gelmen cesur olduğunu gösterir. Zaten geri çekileceğini hiç düşünmemiştim. Önümüzdeki günler çok eğlenceli geçecek."

Kayla uşağın çektiği sandalyeye otururken yerine geçen Falcon gözlerini ondan alamıyordu. Yemek servisinden sonra gözünü kırpmadan baktığı kıza, "Bu meydan okumayı kabullemem seni yanıltmasın. Asiliğine asla izin vermeyeceğim. Bugünden itibaren benim istediğim gibi bir kadın olacağına inanıyorum," dedi.

"Sizin istediğiniz kadın tipiyle ilgili bilgim yok. Beni aydınlatırsanız sevinirim."

"Emirlerimi sorgulamadan yerine getiren, arkamdan iş çevirmeyen, yatakta beni tatmin eden, bütün ilgisini bana yönelten bir kadın."

Evcil bir hayvan istediğini söyleyen adamın tavrına utançla dişini sıkı Kayla. Pekâlâ, onun istediği gibi bir kadın nasıl olacmış gösterecekti. Başını yana eğerek, "Kolaymış," dedi şeker gibi bir sesle.

"Yani bu söylediklerimi kolayca uygulayabileceğini mi söylöyorsun?"

Önemsizmiş gibi omzunu silken genç kız umursamazdı.

“Bir aptal ol oynamak neden zor olsun ki?”

Kaşları çatılan Falcon, “Aptalca oyun oynayan kadınlardan hoşlanmam,” dedi.

Kayla’nın kavisli kaşları alaycı bir ifadeyle kalktı. “Karasızlığınıza bir son verseniz iyi olacak. Vasıflarını saydığınız kadın tipi zekâdan yoksun bir aptal, kendi düşünceleri olmayan bir kukla. Bürüneceğim rol için düşünmeyi ve sorgulamayı bırakıp bir aptal gibi davranmanın neresi zor ki?”

“Ne kadar kolay olduğunu gelecek günlerde göreceğiz, öyle değil mi?”

Alçak namussuz, onunla oyun oynuyordu. Marcy’nin planları şu an hiç de akıllıca gelmiyordu. Dük’ten âşık bir adam çıkarmak imkânsızdı. Olsa olsa Nana’nın azıcık inceltilmiş bastonu olurdu. Şu an o bastonun elinde olmasını ne kadar da isterdi. Kafasına kafasına geçirir, hiç olmazsa öfkesini çıkarırdı. Dişlerini gıcırdatarak yemeğine döndü. Ailesi için bu işkenceye katlanması gerekiyordu. Ne kadar süreceğini ise karşısında efendisi gibi oturan adam belirleyecekti.

“Bu işkence ne kadar devam edecek?”

Başını yemeğinden kaldıran Falcon düşünüyormuş gibi gözünü tavana dikti. “Sanırım ben tamam dediğimde.”

Kayla, “Ben senin...” dediğinde son anda dilini ısırp öfkesini bastırmak zorunda kaldı.

Onun daha bir gün bile geçmeden patlayacağını bilen genç adam, mırıldanmalarını anlamasa da kendisine edilen küfürleri tahmin edebiliyordu. Yeterince masada oyalanmışlardı. Ayağa kalkarak kıza yaklaştı. “Benimle bir bardak içki iç, sevgilim,” diyerek elini uzattı.

Ne yapmaya çalışıyordu? Sarhoş edip tecavüz mü edecekti? Genç adamın imalı bakışlarına kaşlarını çatarak baktı. “İçki içmek beni kötü etkiliyor.”

“Belki sarhoşken daha sevimli ve çekilebilir oluyorsundur. Bu gece için tam da böyle bir kadına ihtiyacım var.”

Edmando kızın kaybolduğu noktadan bakışlarını alamıyordu. Sudan çıktıktan sonra kıyıya oturdu. Adının Samuel olduğunu öğrendiği adam da yanına gelip çöktü. Birlikte uzun süre gölü gözlediler. Edmando adamın konuşma çabalarını duymadı. Günlerce o kıyıda beklemeye devam etti. Samuel bir süre sonra sıkılıp ayrıldığında, hâlâ umutla kızın o gölden çıkmasını bekliyordu.

Bir Nivâsi olan İndra gölün derinlerindeki peneeresinden kıyıda oturan genç adamı uzun süre izledi. Haftalarca sanki genç kıızı görüyormuş gibi gözlerini gölden bir dakika bile ayırmamıştı. Zamanla içinde genç adama dair bir yakınlık duymaya başladı. Götmeğe niyeti olmayan adamın inatçılığından ve sabrundan etkilenmişti. Bir akşamüstü gölün yüzeyinde belirdiğinde, Edmando sırtını bir ağaca yaslamış düşünmekteydi. İndra havada süzülerek kıyıya çıkıp onun karşısında durdu. Genç adam yeniden karşısında beliren kızın güzelliğiyle titreyerek ayağa fırladı. Dili tutulmuştu.

İndra, "Ne istiyorsun insanoğlu?" diye sordu.

"Seni yeniden görmeyi umat ediyordum."

"Neden? Dileğin nedir?"

"Benden aldığın kalbimin karşılığı olarak aşkını istiyorum."

İndra hoşuna giden bu sözlere gülümsedi.

*Ay'ın mavi ışıkları bu gülümseğin aydınlığını görse atanırdı.
Güneş bir daha doğmamak üzere batardı ve kâinatı karanlığa
boğardı.*

"Aşkımı hak etmelisin ve bu hiç kolay değil."

"Söyle, ne istersen yapmaya hazırım," dedi Edmardo.

On Dokuzuncu Bölüm

İçinde yükselen korkuya esir olan Kayla sandalyeden kalbilmek için destek olarak adamın elini kullandı. Dizleri titreyerek ve bedeninde yanan ateşi bastırmaya çalışarak onun kendisini oturma odasına yönlendirmesine izin verdi. Şöminenin ve avizelerde yanan mumların kokusu odayı sarmıştı. Elini bırakmadığı genç kızı koltuğa oturtan Falcon, büfeye giderek iki bardağa brendi doldurdu.

Yanına yaklaşan adamın ince fakat kaslı görüntüsünden gözünü ayıramayan Kayla'nın içmesine gerek yoktu, şu anda bile adama sarhoş gibi bakıyordu. Elindeki bardağı uzatan Dük'ün karşısında rahat davranmaya çalışıyordu. Yudumladığı içkinin yakıcı acısı gırtlğından aşağıya inerken nefes alamayarak öksürmeye başladı.

Falcon boğulacakmış gibi öksüren kızın elindeki bardağı tutup, "Küçük yudumlar al," diyerek uyardı.

"Bunu ben yudumlamadan önce söylemeyi neden düşünmediniz acaba?" diye çemkirirken yeniden aldığı bardaktan öksürtmeyecek kadar minik bir yudum aldı. Kolu koluna, kalçası ise bedenine temas eden adamın yakınlğından kurtulması mümkün görünmüyordu.

oturmasını sağladı. Onu kucağına alırken, “Kayık kadın, kocasının kucağında yatağa giden kadındır. Ayakları yere basmamalıdır,” dedi.

Kayla kucağında olduğu adamın yüzünü dikkatle inceleyerek, “Sen gerçekten de çok yakışıklı bir adammışsın,” diye kıkırdadı.

“Bir daha seni içmeye teşvik ettiğimde bana bu hallerini hatırlat,” dese de onun bu haline bayılmıştı.

Merdiveni çıkan kocasına, “Ayrıca çok da güçlüsün. Bu zamana kadar beni hiçbir erkek kucağında taşımadı,” derken de saçlarının içinden parmaklarını geçiriyordu.

“O kolları kırmak zorunda bırakmadığın için sana minnettarım.” Falcon genç kızı taşımaktan değil ama duyduğu arzunun her an biraz daha artmasından nefes nefese kalmıştı. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açınca, içeride olan oda hizmetçisi sıçrayarak ayağa kalktı. “Dışarı!” diyen efendisinin sözünü ikiletmeden kapıdan fırladı ve sonra geri gelip kapıyı kapattı.

“Onu korkuttun.”

“Sen korkmadın mı?”

“Neden korkacaktım ki?”

Kızı kucağından yere bırakırken *biraz sonra yaşayacaklarından* diyemedi. Onun yerine yüzünü avucuna alıp kendine doğru çekerek dudaklarına kapandı. Belki de bu kadarcık sarhoş olması iyiydi.

Parmaklarının ucunda yükselerek yumuşak kıvrımlı bedenini ona yaslayan genç kız büyük bir açlıkla karşılık verdi. Parmaklarının arasında hissettiği yumuşak saçları kavrayıp çekti. Dudaklarına kapanan ve örseleyen dudakların gücü karşısında inleyerek dudaklarını araladı. Diline dokunan araştıran dil ise sıcak basmasına neden oldu.

Ellerini indirip genç adamın ceketini omuzlarından itti. Ah bir dakika! Ateş basan kendisiydi. Neden onu soymaya çalışı-

yordu ki? Bu saçmalığı umursamayan parmakları ceketin yere düşmesini sağladıktan sonra boyun bağının muntazam kıvrımlarında dolaştı. O genç adamın boyun bağını çekiştirirken, arkasında hissettiği parmaklar uzun uğraşlar sonucunda elbisesinin gevşeyip düşmesini sağlayınca, rahatlayarak derin bir nefes aldı. Sonunda çözebildiği boyun bağını nereye gittiğine bakmadan fırlattı.

Dudaklarını birbirinden ayırmadan soyunma işlemi devam ederken, genç kızın elleri gömleği sıyrıp başından çıkarmaya kalkınca Falcon bir an geri çekildi. "Bir dakika tatlım, çok hızlı gidiyoruz," diyerek isteksizce mırıldandı. Gözleri baygın bakan Kayla onu duymamış gibi elini pantolonun beline götürdü. Genç adam onun ellerini tutarak durdurdu.

Huysuzlanan Kayla, hayatında ilk defa bir erkeğin göğsüyle bu kadar yakın olmanın avantajını kullanıp dudaklarını onun ayartıcı göğsüne bastırdı. Falcon dudaklarından fırlayan küfre engel olamadı. Göğsünde gezinen sıcak dudaklara hiç hazır değildi. Onun yüzünü yakalayıp yaptığı muhteşem hareketlere ara verdirerek kendisine bakmasını sağladı. Kahretsin! Kızarmış dudakları ve arzuyla bakan gözleriyle inanılmaz güzeldi.

"Tatlım biraz sakın olmalısın, yoksa bu iş başlamadan bitecek."

Bu kez parmak uçlarında yükselip dudaklarında dilini gezdirirken, "Zaten bu işi bitirmeye çalışmıyor muyuz?" diyen boğuk sesiyle inlerken, kızın üzerinde kalanları soyarak kucaqlayıp yatağa taşıdı. Geri çekilip pantolonuyla uğraşırken, yatağında uzanan altın rengi bedenden bir saniye bile gözlerini ayıramayan genç adam bir korsanın hazine sandığına yakın olduğunda hissettiği heyecanı anlayabiliyordu.

Kayla çabuk hareketle üzerini soyunan adamın ortaya çıkan muhteşem bedenini gördüğünde kuruyan dudaklarını ıslattı. Bir erkeğin bedeni kadında neden böyle hisler uyandırdığını bilmiyordu. Sadece ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Bir de öpmesine... Devamının ne getireceği hakkında bir fikri yoktu. Eğer hayatı boyunca bu istek sona ulaşmadan devam edecekse işkence içinde yaşayacağı kesindi. Nihayet yatağa uzanan sıcak

bedeni teninde hissettiğinde ise daha fazlasını isteyerek inledi.

“Kayla sevgilim bu senin için bir ilk, bu nedenle yavaş gitmeliyiz.”

“Ama neden?”

“Canını yakabilirim.” Kocaman masum gözlerin irice açılması ve dudakların bükülmesiyle söylediğine pişman oldu.

“Neden benim canımı yakmak istiyorsun?”

Tanrım, kahretsin! Bir bakireye nasıl açıklanır bilmiyordu. “Canını yakmak istemememe rağmen her genç kız ilkinde acı duyar.” Sarhoşluğun verdiği duygusallıkla ağlamak üzere olan genç kıızı kollarının arasına çekti. “Sen de mi acı çekiyorsun?” diyerek burnunu çeken kıza bakarak inledi.

“Hayır, sevgilim ben acı çekmiyorum.”

“Ama bu adaletsizlik! Neden benim canım yanmak zorunda?”

Hadi Falcon, açıkla! Büyük bir sabırsızlıkla beklediğin gece yatakta bir faciaya dönüşmek üzere.

Kayarak onun üzerine geçen genç adam yüzünü avuçları arasına alarak gözlerine bakmasını sağladı. “Şimdi beni dinle, her şeyi unut, sadece alacağımız zevki düşün. Acı çekmemen için elimden geleni yapacağım. Anlaştık mı?”

Kayla bir süre düşünüp karara varmış gibi başını salladı. Rahatlayan Falcon ciğerlerinde tuttuğu nefesi vererek alnını onun göğsüne dayadı. Lanet olsun! Sabah her şeyi hatırlayacak ve canına okuyacaktı, bundan adı gibi emindi. Böylesine tatlı ve seksiyken her anın tadını çıkarmaya kararlı olan Falcon hafifçe doğrularak öpücükleriyle, okşamalarıyla ve bedeniyle onun kendinden geçmesini sağladı. Kondurduğu öpücükler ve dilinin temas ettiği kıvrımları kendisinin de aklını başından alırken inleyen, kıvranan ve çığlık atan Kayla'ya direnmek ya da yavaş davranmak mümkün değildi.

Hissettiği beynini uyuşturan zevkin artık bir son bulmasını dilemeye başlayan genç kız, biraz daha devam ederse aklını

kaçıracağına emindi. Ayrıca Falcon'un göğüslerine yaptığı işkence ve parmaklarının gezindiği yerler onu çıldırmanın eşiğine götürüyor, ulaşacağı noktadan mahrum bırakıyor, büyük bir hayal kırıklığı yaratarak geri çekiliyordu.

"Lütfen Falcon," diye sızlanan kıza başını kaldırıp baktı.

"Lütfen ne sevgilim? Bana ne istediğini söyle," diye homurdandı.

"Ben... Ben... Bilmiyorum, ne istediğimi bilmiyorum. Sadece bu işkenceye bir son ver."

Falcon onun bacakları arasına yerleşirken, "Ne istediğini söyle bana!" diye hırladı. Bu pozisyonda hiçbir şey yapmadan beklemenin acı verici zonklamasına dişlerini sıkarak katlanmaya çalışıyordu.

Kayla gözlerini aralayıp onun yakışıklı yüzüne, terle ıslanmış koyu renk saçlarına ve içinde kendini kaybettiği yeşile dönmüş gözlerine baktı. Gergin görünüyordu. "Seni istiyorum," dedi. Seni istiyorum ne demekse bu kelimeler dudaklarından çıkmıştı.

"Ben de seni istiyorum çingenem," diyen adam eğilip dudaklarını dudaklarına bastırırken, sertliğini de aynı zamanda kızın ıslak ve sıcak kuytularına doğru itti. Yeniden alevlenen ateşin bedenlerini sarmasına izin verirken, Kayla neler olacağıyla ilgili beklentiye girmişti. Kendisini zorlayan sertlik karşısında gerilip tırnaklarını genç adamın kaslarına geçirdi. İçinde olan değişimden hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyordu. Biraz önceki zevk nereye kaybolmuştu?

Ellerini Falcon'un göğsüne dayayarak itmeye çalıştı. Bu direniş karşısında duraksayan genç adam dudaklarını dudaklarına sürterek, "Biraz daha sabretmelisin, küçüğüm. Zor olduğunu biliyorum fakat ikimize bir şans tanı," derken kendini tutmaktan sesi gerginleşmişti.

Genç adamı iten elini göğsünden çeken Kayla ona bu şans tanıdığını gösterdi. Falcon onun masum bir tavırla bekleyen yüzüne daha fazla dayanamayarak dudaklarına kapanırken

aynı anda onun derinliklerine daldı. Altında gerginleşen ve acıyla kasılan narin bedene bu yaptığından nefret ederek acıya alışması için bir süre bekledi. Onun daha fazla gerilerek içinde bulunduğu haz dünyasından ayılmasına izin vermemek için hareket etmeye başladı. Her defasında daha derinlerini işgal ederek ve her geri çekilişte acısını azaltmaya özen göstererek yeniden arzunun çıldırtıcı basamağında biraz daha yükseğe çıkardı.

Kayla bu yaşadıklarına inanamayarak tırnaklarını onun kaslı omuzlarına geçirdi. Karşılığında ondan hırıltılı ve boğuk bir inleme aldı. Hareketleri hızlanan, tutuşu, öpüşü ve kasılan bedeni vahşileşen Falcon ihtirastan gözü dönmüş bir adamın yüzüne ve kişiliğine bürünmüştü. Altında kıvrılan kızın her zerresine damgasını basmak ister gibi sevişiyordu.

Kayla ise genç adama dokunarak karşılık verirken en az Falcon kadar özgür davranıyor ama her hareketinden tecrübesizlik ve masumiyet akıyordu. Böyle bir kadınla sevişmenin onu sıkacağını ve bunaltacağını düşünürken tam tersine bu kadın onu her konuda olduğu gibi, kendini tutarak sona birlikte ulaşma konusunda da zorluyordu. Hiçbir kadının yatağında kendisini bu kadar aç, gözü dönmüş ve sahiplenici hissetmemiştii. Dudaklarının ve dilinin dokunmadığı, ellerinin okşamadığı, içine girerken ulaşamayacağı bir nokta kalmasını istemiyordu. Bu gece yatağındaki kadına tam anlamıyla sahip olmaya kararlıydı. Onu öylesine derinden işgal edecekti ki, bir daha asla ama asla bir başka erkeğin kendine ait bu bedene yaklaşmasına izin bile vermeyecekti.

Genç kız artık tamamen dünyadan kopmuş, nerede, ne yaptığıнын önemi kalmamış bir ihtiyaçla kıvrılarak solüğünü genç adamın omzuna verirken dişlerini de omzuna geçirdi.

“Lanet olsun, Kayla! Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum!”

Onun küfrederek söyledikleri karşısında canını yaktığını, artık ne yapıyorsa devam etmeyi istemediğini düşünerek bir anda kasıldı ve geri çekilmeye çalıştı. “Ben özür dilerim.” Kah-

retsin! Yatakta bir erkeği kendinden uzaklaştırabilecek birisi varsa o da Kayla'ydı. Şu an yerin dibine girmek istiyordu.

Falcon dudaklarını dayadığı göğüsten ayrılmaya isteksiz, kaşlarını çatarak genç kıza baktı.

"Kayla ne oldu?"

Dolan gözlerini kırpıştırarak uzaklaşmaya çalıştı. Titreyen dudakları öpülmekten şişmiş, kızarmış ve örselenmiş haliyle öyle güzeldi ki, Falcon bedeninin altını ona daha da bastırarak inledi. Başını eğip dudağının kıyısını öperken, "Ne olduğunu söyle bana, hazinem," diye soludu.

"Canını yakmak istememiştim."

Tam üzerinde olan genç adamla göz göze birbirlerinin içine işlemiş bakışlarla kenetlenmişlerdi. Onun göz bebeklerinin hayretle irileşmesini yakından görebiliyordu.

"Canımı yaktığını nereden çıkardın?"

"Sen küfrettin... Sonra da daha fazla dayanamayacağını söyledin."

Acı ve inleme arası boğuk bir ses çıkaran Falcon yüzünü onun boynuna gömerek güldü. "Tanrım! Kayla canım yanıyor evet, ama senin düşündüğün anlamda değil. Sonuca ulaşamaktan dolayı neredeyse ölmek üzereyim."

Kızın gözleri şaşkınlıkla kocaman olurken dudakları hayretle aralandı. "Sona ulaştığımızı zannediyordum. Yani bu..." deyip kızarak susarken bakışları genç adamın üzerinde dolaştı.

Genç adam hayatında yaşamadığı bir ilke daha imza atan kıza inanamıyordu. Bir kadının içindeyken boşalmak için zonklayan bedenine aldırış etmeden kahrkahrarla gülmeye başladı.

Üzerinde sarsılan bedeninin her hareketiyle uyarılan Kayla, ihtiyaç içinde sızlayan bazı bölgelerinin ne istediğini bilemeyecek onun yakışıklı yüzünü izliyordu. Nihayet gülmesi bittiğinde hafifçe hareket ederek kıza iyice yapışırken, "Kollarını boynuma sar," diye fısıldadı.

Genç kız dediğini yaptı. Falcon'un dudakları onun kulağına dokunurken, "Şimdi sevgilim, seni hayatında gördüğün en parlak ışıklarla donatılmış, aldığın zevkle çığlık çığlığa adımı bağıracağın bir dünyaya götüreceğim. Bana sıkıca tutunmanı istiyorum," diye mırıldandı. Sesi kadife gibi tenine sürtünüp geçerken ardında haz dolu bir iz bırakıyordu. Daha sonra ise kulağına fısıldadığı edepsiz sözlerle kıza ne yapacağı konusunda onu aydınlatırken, aynı zamanda heyecanlandırmış ve utandırarak kızarmasına neden olmuştu.

Genç adam yataкта utanmazlık abidesiydi. Öğretebilecekleri konusunda sınırsız bir deneyime sahipti. Her hareket edişinde bunu genç kıza anlatmaktan, kızarmış teniyle pırıl pırıl parlamasından arsız bir tatmin duyuyordu.

Doruğa ulaşmak Kayla için inanılmaz bir tecrübeydi. Genç adamın götürdüğü dünya tıpkı anlattığı kadar parlak ve şehvet doluydu. Çığlık atarak ve dilinde onun adıyla geriye doğru kıvrıldı ve boşaldı. Falcon'un sanki bir mucizeye tanıklık edermiş gibi onun yüz ifadesini izlediğini göremedi. Son kez içinde hareket ederek kıza bu zevk dolu yolculukta eşlik eden Falcon, ilk defa tam anlamıyla tükenircesine içinde olan her şeyi boşalttı. Onun yumuşak bedeni üzerine yığılarak yüzünü boynuna gömdü. Ter içindeki omzunda dilini gezdirirken son artçı depremin tadını çıkardı.

Kayla ise uyuşan beyninin düşünme yetisini kaybettiğinin farkında, kalbi bedeninin her noktasında çılgınca atarken biraz önce yaşadıklarını düşünüyordu. Edepsizce, ihtiras dolu ve inanılmazdı. Üzerinde olan Falcon'un uyuyup kaldığını düşünerek, saçlarına parmaklarını daldırırken diğer elini terlinde gezdirdi. Bu davranışına bedeninden geçen titreme ile cevap veren genç adam dirseklerine dayanarak doğruldu. "İyi misin?"

Sesinin çıkacağından emin olmadığı için başını sallayarak cevap verdi. Yana doğru kayıp yatağa uzanan adamı izlerken, onun da gözlerini kendisinden ayırmadığını görüyordu. Dirseğine dayanarak başını eline yasladıktan sonra uzanıp işaret parmağını onun kadınsı alt dudağında gezdirdi Falcon.

“İnanılmaz bir ateş topu gibisin. Düştüğün yerdeki adamın Tanrı yardımcısı olsun!”

Kayla bu sözün iliklerine kadar uzanan etkisiyle buz gibi oldu. Cümledeki anlam yaşadığı baş döndüren ihtiras sarhoşluğunu silip götürmüştü, ardına sığınabileceği hiçbir duvar bırakmamıştı. Adamın boğuk sesle söylediği söz bu yatakta kısa süreli bulunduğunu hatırlatıyordu. Kullanılıp atılacak bir mendil kadar değersiz hissederken yaptıklarından ve davranışlarından utanç duyarak örtünün altına büzüldü. Yarın bu sevişmenin etkilerinden kurtulduğunda, şu an yaşadığı aşağılanmanın devede kulak gibi kalacağını biliyordu.

Falcon onun utangaç ve bozulmuş bir yüzle örtünün altına girişini sırtarak izledi. Genç kızın sadece o iri gözleri görünüyordu. Örtünün boğduğu sesiyle, “Benimle işin bittiyse gidebilir miyim?” sözlerini duyunca hızla doğruldu. Bu kızı boğmak istiyordu. Evet, kesinlikle boğma taraftarıydı! Fakat önce ona defalarca sahip olup bu ihtirası son damlasına kadar kuruttuktan sonra.

“Seninle işimi bitirmek mi? Bir defayla mı? Ah, hayır karıcığım! Seninle henüz işim bitmedi. Ayrıca yatağımı terk etmeye kalkarsan ayağından sürüyerek geri getiririm ve bir daha yapmayacağına söz vererek çığlık çığlığa bağırana kadar seni beceririm.”

Adama sanki İngiltere’yi terk edeceğini söylemiş gibi tepki vermişti. Kahretsin! Bir saat önce yaşadıklarına bakılırsa burada geçirdiği günler ve geceler zalimce haz, pişmanlık, vicdan azabı, tatmin ve daha şu an aklına gelmeyen bir sürü duyguyla bocalayarak geçecekti.

Dük’ün seksi, erkeksi ve bir o kadar da yeni öğrendiği zalimliği vardı. Onu aldatmıştı, hiçbir şey hatırlamadığını söylediği süre için büründüğü role uygun davranmıştı. Pusuya yatmış bir kurt gibi avını gözlemlemişti. Boynuna geçirildiğini bilmediği tasmaşını elinde tutmuş, ipini gevşek bırakarak genç kızın özgür olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Kızı kapana doğru çekistirmiş, son an gelince kafesin kapısını kapatmıştı. Yüzeyin altında gizlediği adamı nasıl da fark edememişti? İs-

tediğini almışsa şimdi ne yapmayı düşünüyordu? Tehdit dolu sözlerini hatırladığında, burada başlayan işkencesinin katlanarak artacağını hissediyordu. Karnını doyuruncaya kadar avını kovalayan, ele geçirdikten sonra iştahla saldıran bir aslan gibi kızı parçalamıştı. İştahı tatmin edildiğinde kırık bir kalp ve kullanılmış bir bedenle geri gönderilecekti.

Kırık bir kalp mi?

Hadi canım... Mümkün değil...

Bu adama... Şey... Olmuş olamazdı, değil mi?

Bu aşk değildi. Biraz önce yaşadıklarının etkisiydi sadece.

Tanrım, lütfen öyle olsun! Ben âşık olamam, nasıl âşık olacağımı da bilmiyorum. Ayrıca bu adam sevilecek bir adam değil, hayır lütfen! Kayla örtüyü başına kadar çekerken dolan gözlemini engelleyemeden yaşlar birbiri ardına dökülmeye başladı. Ses çıkmasın diye dudaklarını ısırır da boğuk bir hıçkırığın kaçmasına engel olamadı.

Falcon ilginç bir yaratığı izler gibi kızın tepkilerini izliyordu. O asla tahmin edilebilir bir kadın değildi. Sürekli kendisini şaşkınlık içinde bırakıyordu. Şimdi ise tepesine kadar çektiği örtünün altından duyduğu hıçkırıkla olduğu yerde kalmıştı. Onu tehdit ettiği için mi ağlıyordu? Ah, hayır! Kayla gibi bir kişiliğin varsa yaptığı her davranışın aynı şekilde karşılığını alırdı. Bu söze üzülerək ağlayacak bir kadın değildi o. Kolay kolay kendini bırakmayan biriydi.

Uzanarak örtüyü çekiştirmesine rağmen inatla kenarlarına yapışmış narin parmakların çözülmesini sağlayamadı. Canını yakmak istemiyordu. Falcon'un, "Kayla neden ağlıyorsun?" sorusu kızgın bir homurdanma şeklinde dudaklarından dökülmüştü. "Bırak şu örtüyü!"

"Örtümü bırak ve git buradan!"

Boğuk ve hıçkırıklarla dolu gelen sese kayıtsız kalmasını mı bekliyordu yani? "Aç şu örtüyü dedim. Ayrıca yatağımdan ve odamdan kovulmaktan nefret ederim."

"O zaman ben giderim." Bir hıçkırık daha...

"Sana yatağımı terk edemeyeceğini söylemiştim."

"Umurumda değil."

Falcon kavradığı örtüyü sertçe çekince altından çıkan yüze bakakaldı. Kendini ürkek bir ceylan yavrusunu vurmaya hazırlanan taş kalpli bir avcı gibi hissetmişti. Gözyaşıyla dolu iri gözleri ve ıslanmış kıvrık kirpileriyle olduğu yerde büzülmüş, dudakları titriyordu. Onun tanıdığı Kayla bu değildi. Göze göz dişe diş mücadele eden kadına ne olmuştu? Sanki bir bilinmezlik denkleminde geçiyormuş gibi hissetti.

"Tatlım, ne oldu?"

Ne olabilir ki? Sana âşık olduğumu fark ettim. Hay lanet! Bilemediği soru karşısında kafası karışmış bir oğlan çocuğu gibi bakıyordu. Tanrı aşkına, bu haksızlıktı! Daha fazla hıçkırarak arkasını döndü. Eliyle yoklayarak örtüyü çekip çıplaklığını kapatmaya çalıştı. Ruhu cırılçıplak kalmışken bedeninin ortada olmasını neden bu kadar önemsiyordu ki?

Falcon uzanıp omuzlarından tuttuğu kızı kendisine çevirdi. Gözyaşlarını şefkatle silip kollarına çekti. "Bana neden ağladığını açıklamayacak mısın?"

"..."

Burnunu gömdüğü sıcak ve güçlü göğüsün verdiği geçici rahatlık hissinin içinde kaybolmak istiyordu. Sadece ona olan aşkına karşılık bulmak, ebediyen bu kolların arasında kalmak istiyordu. Gözlerini kapatıp sarhoş edici erkeksi kokusunu derin derin içine çekti. Yuvasını bulmuş bir kuş kadar ürkek bir uykuya daldı.

Falcon, onun derin soluklarını duyuncaya kadar sırtında bir aşağıya bir yukarıya dolaştırdığı elini ensesinde bıraktı. Eğilip başına dokundurduğu dudakları bir süre olduğu yerde oyalandı. Derince iç çekince genç kadının başı da göğsüyle beraber inip kalktı.

"Seni ne yapmalıyım, bilmiyorum. Bir yandan isterken bir

yandan bana yaptıkların karşısında gırtlığını sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Benimle mücadele eden cadı yanını gösterdiğinde dizime yatırıp bir güzel pataklamak isterken, ağlarken görünce kollarımın arasında sonsuza kadar koruma hissiyle doluyorum. Bana ne yapıyorsun, küçük çingenem? Beni nasıl değiştirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Hayatıma bir fırtına gibi daldığından bu yana her şey altüst oldu. Kırıp yıkıp döktüğün her şeyi arkandan toplamaktan kendimi alıkoymıyorum.”

Fısıltıyla dudaklarından dökülen itiraflar bir günah çıkarma gibi odanın loş karanlığında dağılıp kayboldular. Sadece genç adam ve bu odanın mahremiyeti içinde sır olarak kalacaklardı.

Girminci Bölüm

Yana dönmek isterken acıyla inleyerek gözlerini açan Kayla şakağından giren ağrı beynine ulaşınca küfretti. Lanet, lanet! Sanki üzerinden bir ordu geçmiş gibi hissediyordu. Ayrıca bacaklarını birleştirmeye çalışınca acıyla tekrar inledi. Ne olmuştu ki? Bedeninin ağrısına bir de başındaki ağrı eşlik edince dayanılmaz olmuştu.

Aniden hatırladıklarıyla gözleri sonuna kadar açıldı. Korkarak başını çevirince yüzüstü yatan genç adamın kaslı sırtıyla karşılaşarak olduğu yerde büzüldü. İçtiği bir bardak brendiyle sarhoş olmuş, dün gece gerçekten yaşanmıştı. Yaptıklarını hatırlayınca saklanacak yer bulabilmek için bakışlarını odada dolaştırdı.

Kıyafete ihtiyacı olacağı için giysi odası mantıklı bir seçim değildi. Yatağın altına sığması imkânsızdı. Dışarıda yağan karın içine çıplak olarak atlasa soğukta ani bir katılaşmayla bütün dertleri sona erebilirdi. Dışleri takırdarken *'en iyisi ölü taklidi yapmak,'* diye düşündü. Ayların ölü taklidi yapanlara dokunmadığı ile ilgili bir hikâye duymuştu.

Örtüyü yavaşça kaldırıp sızlayan kaslarına ve acılarına aldırmadan ayaklarını yataktan sarkıtarak oturdu. Çevresinde çıplaklığını örtecek bir giysi ararken, Dük'ün sabahlığının

yatağın ayak ucundaki koltukta durduğunu gördü. Parmak ucunda yürüyerek sabahlığı alıp üzerine geçirdi. Genç adam hâlâ aynı pozisyonda uyuyordu. Sadece yüzünü genç kızdan tarafa dönmüştü. Bir hırsız gibi sessizce odayı terk etmek için ara kapıya yöneldi. Şu anda onunla yüz yüze gelmek istemiyordu. Dün gece yaptıklarını bir başkası yapsa alayla kınardı. Hepsi o bir bardak içkinin bir de genç adamın suçuydu! Çünkü ona kötü etkilendiğini söylemişti. Bir gün Trisha ile denedikleri içkinin kötü tadına rağmen iki bardak içmişlerdi. Sonrasını hatırlayınca yanaklarına kan hücum etti. Kasabanın zavallı yaşlı rahibini taciz ettiklerini söylemişlerdi. Adamla flört etmeye çalışmışlardı. Evine kadar takip etmişler, babası onları buluncaya kadar kapının önünde çığlık çığlığa aşk şarkılarıyla adama serenat yapmışlardı. Daha sonraki yıllarda rahip unuttuncaya kadar asla kiliseye uğramamıştı. Sadece yazları gelen Trisha için utanılacak bir durum yoktu. Bu olayı unutmayan kasaba halkıyla yıllarca uğraşmak zorunda kalan Kayla olmuştu.

Odasına dalıp giysi dolabından aldığı sabahlığıyla geri dönen kızın burnu kaslı ve tüylü bir göğse gömülünce çığlık attı.

“Kahretsin! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Etrafta bir yılan gibi sessizce dolaşıyorsun.”

“Senin kadar sessiz değilim, tatlım.”

Geriye çekilen Kayla gördükleriyle yeniden çığlık atarak arkasını döndü. Alçak adam odasına çırlıçıplak gelmişti. Eliyle havada bir işaret yaparak, “Buraya çıplak geldiğine inanamıyorum! Git üzerini giy!” diye çıkıştı. Kulağına değen sıcak nefesi ve boğuk sesine, sabahlığını omuzlarından sıyıran parmakları eşlik ederken, “Ne yazık ki sabahlığım bir başkasının üzerinde. Ben de tam onu almaya gelmiştim,” diye mırıldandı.

İpek sabahlık kayarken tutmak için çabalayan Kayla, elindeki sabahlığını hatırlayıp aceleyle üzerine geçirdi. Ayaklarının dibine düşen diğer sabahlığı -duyduğu hışırtılara bakılırsa- üzerine geçirdiği anlaşıyordu.

“Bir şikâyetim yok ama bundan sonra sürekli o muhteşem kalçalarına mı bakacağım?”

Anlamayan Kayla hızla döndü. "Ne?" *Kahretsin, hiç dönmemeliydi!* Genç kıza ait parmakların dağıttığı saçları, gözlerindeki o çekici yeşil pırıltılar ve seksi eğreti gülümsemesiyle elini sabahlığının cebine sokmuş bakıyordu. Ne sorduğunu ve neden döndüğünü bile unutmuştu.

Genç adam elini cebinden yavaşça çıkarıp ona doğru yaklaşıırken hipnotize olmuş gibi onun çıplak ayaklarına bakıyordu. Bir erkeğin ayaklarına bakarak baştan çıkılmazdı. Kesinlikle genç kızda bir gariplik vardı. Bundan sonra aptal hislerine asla güvenmemeliydi. Görüşünü genç adamın sabahlıklı göğsü kapatınca, mecburen başını kaldırarak gözlerini tıraşa ihtiyacı olan sakallarla gölgelenmiş köşeli çenesine dikti. Dikkatini dolgun ve biçimli dudakların kıvrılışı çekince, "Astarot," diye mırıldandı. İnce beline dolanan kollar sertçe çekerken, "Bana hakaret mi ettin yoksa küfür mü?" diye mırıldandı erkeksi ses.

"Bu sana bağlı."

"Anlayışına mı?"

"İltifat olarak mı yoksa hakaret olarak mı algılamana bağlı."

"Duymak için bütün dikkatimi sana yoğunlaştırdım."

Kayla çenesini tutamamasının suçunu sadece kendine yükleyebilirdi. "Astarot, cehennem prensi demek. Kanatları ve pençeli elleri olan çıplak ayaklı adam anlamına gelir."

"Kısaca şeytan demek istedin, sanırım." Alaycı sesi, sabahlığın üzerinde kıpırdayan parmakları ve bedeninin sıcaklığıyla kızın söylediklerini umursamadığını belli eden bir ifadeyle dudaklarını onun şakağında gezdirdi.

Kulağında hissettiği yakıcı nefes gözlerinin önüne dün gecenin anılarını getirdi. Teninde gezinen ürperti bedeninin sızlayan kısımlarını acımasız bir haz dalgasıyla yalayıp nefesini sıkıştırdı. Ah lütfen, Odel aşkına! Sabahın bu saatinde yeniden baştan çıkıyor olamazdı.

Falcon onun sıklaşan nefeslerini ve parmakları altında ürperten tenini hissedebiliyordu. Seksi yeni tanımış tecrübesiz bir bedenin tepkilerini izlemek eğlenceliydi. Ayrıca tek bir doğru

dokunuşla bu saflığı baştan çıkarmak ise çocuk oynucağıydı. Genç kadının tanımlamasıyla kendini cehennem prensi gibi hissetti. Bedeni konusunda tecrübesi olmayan kızın sivri dili kesinlikle kelime bulmada ve cevap vermede zorlanmıyordu.

Çenesini tutarak yukarıya kaldırdı. "Hâlâ bir günaydın öpücüğü almadım," diyerek dudaklarına kapandı. Dün gecenin uzun süren beklemekten dolayı inanılmaz olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi bir kez tadını aldığı eşsiz dudaklara saldırıp yalayıp yutan kendisiydi. Boynuna dolanan kollar elinden kaçırdığı iradesine indirilen bir kamçı gibi erkekliğinin şahlanmasıya neden olurken, tek istediği kızı yeniden en yakın yatağa fırlatarak üzerine kapanmaktı.

İstemeyerek geri çekildi. Dün gecedan sonra yeniden acısız olarak kendisini kabullenemeyeceğini biliyordu. Her ne kadar karşısında kızarmış yanaklarla isteğine koşarak geleceğini bilse de, bu narin bedenın alışması için zaman vermeliydi. "Kahvaltıda görüşmek üzere çingenem," diyerek ayrılmamakta direnen ellerini ve bedenini ondan koparıp ara kapıda kayboldu.

Kayla şehvetten sarhoş olarak adamın arkasından bakmakla yetindi. Kahretsin! Sümüklüböcek gibi adama yapışıp kalmıştı. Başı beladaydı. Nasıl ve nereye kaçacağını bilmesi de ayrılma zamanı geldiğinde kesinlikle yerlerde sürüneceğini görebiliyordu. Kapının vurulmasıyla düşüncelerinden uzaklaşmaya çalıştı.

"Girin."

Odaya giren Sandy, "Günaydın hanımım," diyerek selam verdi. Kayla başını sallarken dolabın önünde dikilmeye devam ediyor, hizmetçisinin odayı toplamasını görmeyen gözlerle izliyordu.

Hayatında olması mümkün görünmeyen tek şey olmuştu. Aşık olmuştu! Hem de kime? Lanet olası yalancı, düzenbaz, zalim, küstah bir adama! Üstelik dün gece bedenine sahip olan bu adamın sevme kapasitesi yoktu. Bilmediği bir dünyaya adım atmıştı. Tanımadığı bu dünyanın kralı, hükmedicisi, tek otoritesi Falcon'du. İpler artık onun elindeyken nasıl davran-

çağını bile bilmeyen bir şaşkına dönmüştü. Yapacağı tek şey uzak ve mesafeli davranarak adamın ateşini söndürmektir. Tabii yapabilirse kendi ateşini de...

Sandy'nin hazırladığı banyoda bir süre gevşemeye çalıştı. Küvetten çıkarak kurulanıp, kendisine uzatılan yeşil zemin üzerine kırmızı minik desenleri olan ipek elbiseyi giydi. Kızın becerikli parmakları saçlarını örgülerle tepesinde toplayarak yeşil kurdeleyle süsledi.

Odadan çıkarken ayakları geri geri gitse de Dük'le karşılaşmayacağım diye günlük yaşamından vazgeçemezdi. Aklına Mark ve Emma gelince yüreği sancıldı. Evet, Dük'e soğuk ve öfkeli davranırken hiç zorlanmayacaktı. Zavallı çocukları hatırlaması bile genç kadının köpürmesine yetmişti. Zorbalıkla burada tutulabilirdi fakat bu onu süründürmeyeceği anlamına gelmezdi. Yemek odasına girişinin hemen ardından yeniden açılan kapıda beliren genç adam bütün enerjisini de beraberce getirerek odaya adımını attı.

Kayla biraz önceki bütün öfkesinin nereye gittiğinden emin olamayarak yutkundtu. Yeni tıraş olmuş yüzü, nemli saçları ve tüm yakışıklılığıyla kıza yaklaştı. Küstahça kıvrılmış dudaklarından gözlerini alamadığını fark eden Kayla, içinden kendine geçirdiği tekmelerle bakışlarını adamın gözlerine çevirdi. Sanki bir işe yarayacakmış gibi... Gözlerinde oynaşan *senin her noktayı artık biliyorum* bakışı karşısında geri çekilmeye çalışsa da çoktan karşı karşıya gelmişlerdi.

Elini kızın açıkta kalan boyun kıvrımında dolaştıran Falcon, "Bakın burada ne varmış?" diye mırıldandı.

Kayla çevrelerinde dolaşan hizmetçilerin ve uşakların bakışları altında onun böyle utanmazca konuşmasına kızgınlıkla iç çekip çenesini kaldırdı. Sesi duyulmasın diye bir adım daha atarak, "Dün gece fazlasıyla gördüğünüz bir bedenden başka bilmediğiniz bir şey yok," diye dişlerinin arasından konuştu.

Kızaran yanaklarında bakışlarını dolaştıran genç adam, "Dün geceki ateş parçasına ne oldu?" derken sırtıyordu.

"O aptal sarhoştan mı bahsediyorsunuz? Sabah olunca gözünü gerçeklere açtı."

"Ne kadar da hayal kırıklığı dolu bir cümle. Oysa benim dokunuşlarımla sarhoş olduğunu zannetmiştim."

"Tehditlerle yatağa attığın her kadına bu sözleri söylüyorsanız sadece kendinizi kandırıyorsunuz, Ekselansları."

Falcon'un parmağı boynundan daha aşağılara inerek göğsünde durdu. "Tehditte ve birazcık da sarhoş olarak geldiğin yatağımda benden daha istekliydin. Eğer yarım bıraksaydım gözünü kırpmadan beni vurabilirdin."

"Neden ilk gördüğümde yapmadım diye kafamı duvarlara vurmak istiyorum."

"Vursaydın dün geceki gibi bir zevki asla tadamazdık."

"O tatla yalanmaya devam edin o zaman, bir daha bulamayacaksınız." Son cümleyi resmen adamı kışkırtmak için söylediğini onun tehditkâr bir ifadeyle üzerine doğru eğilmesiyle fark etti.

"Bu açıkça başkaldırı ya da daha doğrusu meydan okuma, tatlım. Beni kışkırtma, sonra seni üzecek adımlar atabilirim."

"Bu zamana kadar yaptıkların beni üzmemek için miydi? Daha fazlasını merak etmekten Tanrı beni korusun!"

Boğuk ve seksi sesi kulağını yalayıp geçerken, "Bedenin tehditlerimi yapamayacağımı düşünmene neden olacak kadar vazgeçilmez değil. Sadece intikam ateşim sönünceye kadar kalacağın yatağıma sivri dilini getirmesen iyi olur. Sonrasında ise sana ve ailene ne yapacağımıza bakacağız," diyerek kızıdan uzaklaştı. Uşağa servise başlamalarını işaret ederek yerine oturdu.

Lanet olsun! Bu adamı öldürmek, parçalara ayırmak ve üzerinde tepinmek istiyordu. Evinde olsa bu kadar öfkeliyken atına atlar, doludizgin, öfkesi sönene kadar koştururdu. Burada ise bütün kızgınlığını boşaltacağı tek kişi karşısında oturan adam olmasına rağmen eli kolu bağlıydı.

Sert hareketlerle masaya yürüyerek çekilen sandalyeye oturdu. Hışımınla peçetesini açıp kucığına yayarken genç adama öldürücü bakışlar fırlatıyordu.

“Ne yapmamı istiyorsun? Bu evde kapalı kalarak çıldırmamı mı?”

Falcon çayına süt eklerken, “Evin hanımı rolünü üstlenirsen sıkılmazsın,” dedi.

Kayla gözlerini iri iri açarak, “Saçmalamayın Ekselansları, ben ev yönetmekten ne anlarım?” diye çıkıştı.

“Bir şekilde öğrenmen ve bir yerden başlaman lazım.”

“Benim ihtiyacım yok. Öğrenme gibi bir gayretim de yok.”

“Tabii ya, senin sokaklarda dolaşarak evsizlere ev bulma gibi bir görevin var. Bir de elinde şemsiyeyle çevrene korku saçman var. Ah! Adam kaçırmayı unutmuşum.”

Genç adam konuştuğu öfke ve utançla yanakları pembe-den kırmızıya dönüyordu. “Senin gibi zalim olmaktan iyidir. O zavallıları götürüp bir yetimhane köşesine attın.”

“Ne yapsaydım, evimi yetimhaneye çevirmeni mi bekleseydim? Hem söyler misin o çocuklar sana alıştığında ve bir gün onları bıraktığında ne hissedeceklerdi? Daha mı mutlu olacaklardı?”

“Onları asla bırakmayacaktım.”

Genç adamın kaşları alayla kalktı. “Evlat edinmeyi mi düşünüyordun?”

“Hayır, giderken yanımda götürecektim. Nana onları seve seve büyütecekti.”

Genç adam iğneleyici bir tavırla başını salladı. “Tabii ki Nana Londra sokaklarındaki bütün çocukları büyütebilecek imkân ve yeterliliğe sahip. Nasıl da unutmuşum!”

Genç kadın öfkeli derin bir soluğu içine çekti. “En azından sevgi ve şefkat görecekler, yetimhanedeki gibi soğuk duvarlar arasında büyümeyecekler.”

Falcon çatalı tutan elini havada sallayarak, "Neyse ne, artık çok geç. Onlar artık yetimhanede kalacaklar," diyerek yemeğine devam etti.

"Onları görmek istiyorum."

"Olmaz." Tek kelimelik olumsuz cevabı verirken başını yemeğinden kaldırmamıştı bile.

Kayla elindeki çatala baktı. Şu an ona sapsıla acaba kaçabilecek zamanı olur muydu? "Beni engelleyemezsin."

Bu sözle başını yemeğinden kaldıran genç adam kısılmış gözlerini ona dikerek arkasına yaslandı. "Denemek ister misin?"

Kapının tıklatılmasıyla tartışmaları bölündü. Crosbie, "Bay Clarke sizinle görüşmek için buradalar efendim," dedi.

"Buraya al Crosbie, bizimle kahvaltı etsin."

Yeniden açılan kapıdan otuzlu yaşlarda, kumral, yakışıklı bir adam girdi. Masabaşı işi yapmadığını gösteren bir bedene ve çevikliğe sahipti. Dük'ü ve Kayla'yı selamlayarak, "Günaydın efendim, bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

"Lütfen bize katılın, Bay Clarke."

Hazırlanan servisi kabul edip masaya oturan adam neşeli bir gülüşle, "Teşekkür ederim," diyerek peçetesini açtı. Bu arada gözü sık sık genç kadına kayıyordu. Falcon adamın dikkatini kendi üzerine çekmek için, "Umarım beni tatmin edecek cevaplarla gelmişsinizdir," derken kaşları çatılmıştı. "Aradığımızı bulabildiniz mi?"

"Çok yaklaşmıştık fakat birden ortadan kayboldu. Birileri bizden önce davranıp haber uçuruyor sanırım."

Falcon'un şüpheli bakışları adamdan genç kadına yöneldi. "Bu işi bilenlerin birkaç kişi olduğu düşünülürse, haber sızıntısı nereden kaynaklanıyor olabilir?"

Genç kadın Falcon'un bakışlarından bihaber yemeğine odaklanmıştı. Arada sohbetteki seslerin tonlamalarına göre

konuşan iki adama baksa da, bilmediği konuya ilgisiz davranıyordu.

Falcon ise onun bu ilgisizmiş gibi görünen davranışlarına daha da şüpheli bakmaya başladı. "Sizce kim olabilir?"

"Kim olduğunu henüz bilmiyorum, size veya bana yakın birileri olmalı. Benim adamlarım konusunda garanti verebilirim."

"O zaman bana yakın birisi demek istiyorsun, öyle mi?"

"Henüz bilmiyorum ama bulacağıma emin olabilirsiniz."

Genç adam başını sallayarak konuşmayı sonlandırdı. Sonrasında Clarke bakışlarını genç kadına çevirdi. "Özür dilerim, kahvaltınızı sıkıcı iş konularıyla bölmek istememiştim."

Kayla adamın kendisine hitap ettiğini anlayınca başını kaldırdı. "Önemli değil, Bay Clarke."

"Renkleriniz çok çarpıcı."

"Renkleriniz derken?"

"Ten renginizin sıra dışılığı, şu kış gününde ısıtınız odaya güneş ışığı gibi dolmuş."

Kayla esmer tenine böylesine dolaylı yollardan iltifat edildiğini hiç görmemişti. Kahkahasını tutamadı. "Çok teşekkür ederim, Bay Clarke. Bu yaşıma kadar hiç böylesine hoş bir iltifat almamıştım."

"O zaman çevrenizdeki erkeklerin kör olduğunu söyleyebilir miyim müsaadenizle?"

Kayla neredeyse yudumladığı çayı genzine kaçıracaktı. Öksürerek gülmesini gizlemeye çalışırken, gözü masanın başında oturan genç adama kaydı. "Bilemiyorum, hepsini suçlamamak lazım."

Anlaşılan adam sözünü sakınmayı bilmiyordu. Genç kadınla flört ederken de onun Dük'le evli olduğu bilgisini gözden kaçırmıştı. "Bence Leydim güzelliğiniz dışarıdaki karı bile eritecek kadar çarpıcı."

Falcon oturduğu yerden dişlerini gıcırdatıyordu. Adam utanmadan karısıyla flört ediyordu, hem de gözünün önünde. “Sizi karımla tanıştırmadım, değil mi Bay Clarke? Ekselansları Düşes!”

Clarke genç adamın tıslayan sesiyle bakışlarını önce ona sonra da Kayla’ya çevirdi. Kahverengi göz bebekleri inanmaz bir şaşkınlıkla açılmıştı. “Ekselansları sizin evli olduğunuzu bilmiyordum,” derken sesinde herhangi pişmanlık belirtisi yoktu.

“Şimdi öğrendiniz.” Adamı gırtlaklama dürtüsüne engel olmak şu an hiç içinden gelmiyordu. Masaya davet ettiğine pişman olmuştu. Sinirle yerinden kalkarken sandalyesini itti. Emreder bir tonda, “Konuşmamıza çalışma odasında devam edelim,” dedi.

Clarke, Dük’ün ne demek istediğini anlamış gibi ayağa fırladı. “Emredersiniz efendim.” Sonra genç kadına döndü. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Ekselansları. Yeniden görüşmek dileğiyle.”

Falcon öldürücü bakışlarını adamdan ayırmadan olduğu yerde dikiliyordu. Yeniden görüşmek üzereymiş. Yumruğunu burnuna geçirmek için dayanılmaz bir istekle kapıya doğru yürüdü. Bundan böyle bu adamın eve gelmesini istemiyordu. Bilgileri avukatı aracılığıyla da elde edebilirdi. Aklına takılan şüpheyi gerildi. Gerçekten de her attığı adım birileri tarafından alınıp dolandırıcılara iletiliyor muydu? Bu konuda tek şüpheli gördüğü kişi Kayla’ydı. Fakat nasıl? İşte bu soru cevapsız kalıyordu.

Kapıdan çıkmak için adımını atmıştı ki geri dönüp, “Siz de bizimle gelseniz iyi olur, Düşes. Başlayacağınız işle ilgili detayları kâhyadan öğrenebilirsiniz,” diyerek cevabını beklemeden uzaklaştı.

Kayla huysuz bir tavırla yerinden doğrulup onların peşinden yürüdü. Çalışma odasında kâhya ve sekreteri ilgilendikleri işleri bırakıp ayağa fırladılar. Falcon selam veren adamlara oturmalarını işaret etti.

"Bay Bruno, Düşese evin yönetimiyle ilgili yardımcı olacaksınız."

"Ama benim işlerim..."

"Sizin işiniz bir süre kalacak. Şimdi evle ilgili her detayı açıklayarak anahtarları Düşese teslim edin." Bu arada Clarke'a masasının karşısındaki koltuğu gösterdi.

Bay Bruno'nun yanında Kayla ile odadan çıkışını katı bakışlarla izleyen Falcon dedektife döndü. "Evet, nerede kalmıştık?"

Dedektif detayları anlatırken, adamın nasıl haberdar olabileceğiyle ilgili düşüncelerini açıklarken, sessiz ve ciddi bir yüzle dinledi. İçinden bir ses oldukça yaklaştıklarını söylüyordu.

Kayla bütün gün hoşnutsuz bir yüzle onu oradan oraya sürükleyen ve kısıtlı bilgileri ağzının içinde geveleyen Bruno'nun peşinde dolaşmıştı. Hayır, yorulmamıştı sadece çok sıkılmıştı. İçeceklerin ne kadar soğuk olduğu, kasabın etleri kaç günde bir getirdiği, bahçıvanın tohum temin etmesi için nereye gönderileceği, kızların ve dışarıdan gelen temizlikçilerin evi nasıl temizlediği açıkçası umurunda değildi. Genç kadına göre bu işleri denetlemenin ne anlamı vardı? Sonuçta parasını alan biri bu işleri gerektiği gibi yapardı. Bir de yemek menüsü vardı ki, adını bile bilmediği yemeği haftalık menüye koysa ne olurdu, koymasa ne olurdu? Ekselansları seviyormuş. Genç kadına kalsa içine zehir katılan her yemek Ekselanslarına büyük bir zevkle sunulabilirdi.

Daha henüz yarısına bile gelmediklerini ima eden adamın peşinden koşturmak midasını bulandırmaya başlamıştı. Mahzeni gezdiren, içeceklerin yıllara göre dizilişini, hangi markaların daha iyi olduğunu uzun ve sıkıcı bir sunumla anlatan adamdan kurtulduğunda derin bir oh çekti. Antrede bıraktığı Bruno'dan uzaklaşmaya çalışırken, duyduğu tanıdık sesle olduğu yerde kalarak yavaşça döndü. Bu gördüğü gerçek miydi? Kapıdan giren Trisha, Jael ve dadı Emily gününü aydınlatmış, neşeye boğmuştu.

"Odel aşkına! Bu gerçekten sizsiniz!" Kayla sözünü bitirir bitirmez Trisha'nın boynuna atladı. Çığlık atarak sarılıp yanaklarını öptü.

"Bu kadar sevineceğini bilseydik daha önce gelirdik."

Kayla bu sözleri söyleyen Jael'e dönüp kocaman bir gülümsemeyle yürüyerek sıkıca kucakladı. "Seni gördüğüme nasıl sevindiğimi anlatamam."

"Biz de çok sevindik ufaklık." Genç kadını tutup yukarıya kaldırdı. "Hımm evet, biraz büyümüşsün."

"Seni şapşal beni bırak." Kayla kahkahalar atarak genç adamın omzuna yumruğunu indirdi. Sonra Emily'yi kucakladı. "Dadı, seni görmek ne güzel."

"Sonunda seni görmek bile olsa bu kadar yol çekilmez kızım. Bütün kemiklerim ağrıyor."

Bütün yol boyunca uyuyan Emily'nin standart şikâyetlerini duyan Trisha sırtırken hemen arkasından gelen sesle ensesindeki tüyler ayağa kalktı.

"Senin de narin kemiklerin sızlıyor mu çilli? Çok iyi Çingene masajı biliyorum. Özel yağlar ve yöntemlerle ölüyü bile diriltiyor."

Yol boyunca maruz kaldığı alaycı ve iğneleyici sözlerinden, baştan çıkarıcı konuşmalarından artık bıkmış olan genç kız öfkeyle Jael'e dönerek, "Londra mezarlığının yerini öğlersen iyi olur o zaman! Yakınlarını kaybetmişlere büyük iyilik olacak!" dedi.

Jael bir adım daha yaklaşıp boğuk bir sesle, "Ama ben senin o asil tenine dokunmak için ölüyorum," derken gözlerini açıp yeni hatırlamış gibi, "Ah, nasıl da unuttum! Âşığın olarak o ipeksi teni tanıyor olmam lazım," diyerek kızı iğneledi.

"Seni kurtarmakla hata ettim. Bir daha bu konuyu açarsan seni tekmelerim."

"Çok korktum, yumruk deseydin dizlerim titreyecekti." Jael

biçimli dudaklarını büzüp kızın dikkatini bir anlığına oraya çekti. "Ama bu mümkün değil, o zaman bana dokunmak zorunda kalacaktın."

Lanet olası adam öfkenin gözleri de dâhil bütün bedenini sarmasına neden olmuştu. Hiddetini yeni girdikleri yabancı bir evin antresinde göstermekten çekinen Trisha, topuklarının üzerinde hışımla dönerek dadısıyla konuşan Kayla'ya yaklaştı.

Kayla Emily ile konuşurken ikisi arasındaki gergin konuşmanın farkına varmıştı. Yanına yaklaşan kuzenine soru dolu bakışlarını yöneltti ancak antreye gelen çalışanlara dönmek zorunda kaldı.

"Sandy, lütfen misafirlerimiz için oda hazırlayın. Eşyaları da yukarıya çıkarırsanız sevinirim."

Kayla telaşla koşturan hizmetçilerin arasında kalan grubu oturma odasına yönlendirdi.

Falcon kulağına gelen çığlıkları önce önemsemese de konuşmalar devam edince tepki vermek zorunda kalarak odadan çıktı. Antrede sandık taşıyan uşaklar ve çantaları yukarıya götüren hizmetçileri görünce, "Neler oluyor burada?" diye gürledi.

Dawson telaşla, "Düşes'in misafirleri geldi, Ekselansları," diye cevapladı.

"Neredeler?"

"Oturma odasındalar, efendim."

Genç adamın uzun birkaç adımda girdiği oturma odasındakiler kapının sesine dönmüşlerdi. Kayla sevinçle aydınlanmış yüzüyle pırl pırl parlıyordu. Falcon'un yüzü katılaştı. Tam da bu sabah yapılan konuşmaların üzerine genç kadının akrabalarının burada oluşunu şüphyle karşılamıştı.

"Görüyorum ki misafirlerimiz var."

Ayağa fırlayan Kayla, Dük'ün sesindeki şüphe ve kararmış yüz ifadesini görünce, söyleyeceklerini tahmin etmişti. Eğer aralarında geçenle ilgili bir söz söylerse bu işleri karıştıracaktı. Falcon'a doğru yürürken gözlerinde onlara hiçbir şey söylememesi için yalvaran bir ifade belirmişti.

"Kuzenlerim beni ziyarete gelmiş. Ne güzel bir haber, değil mi?" Adama yaklaşır koluna dokundu.

Karşısında duran ve gözleriyle yalvaran kızın ne demek istediğini anlayan Falcon, şöyle bir düşününce açık vermemesi kendisine de mantıklı geldi. *'Bakalım ne düşünüyorlar veya planlıyorlar? Biraz sabır göstermek lazım.'* Düşündüklerini uygulamaya koyma amaçlı yüzüne eğreti bir gülümseme yerleştirdi.

"Elbette güzel bir haber. Kayla adına burada olmanız iyi oldu."

Misafirlere doğru yürüyünce önce Trisha'nın önünde eğilip selam vererek elini dudaklarına götürdü. Sonra Emily'ye bir baş selamı verirken Jael'e elini uzattı. İki genç adam birbirlerini tartan bir güçle ve bakışla el sıkıştılar.

"Çok ilginç bir zamanda geldiğinizi söylemeliyim." Misafirlerinin meraklı bakışları altında karşılarında bulunan koltuğa asil bir ifadeyle oturdu.

Kayla dikildiği kapı önünde genç adamın ne yapacağı ya da ne söyleyeceğiyle ilgili endişe içindeydi. Onun oturduğunu görünce yürüyüp diğer koltuğa da o oturdu.

"İlginç derken Ekselansları?" Soru Jael'den gelmişti. Her zamanki gibi umursamaz bir ifadeyle otursa da sesi şüphe dolu bir katılıkla çıkmıştı.

"Kayla artık sıkılmaya başlamıştı. Ben de ev yönetimine ilgi göstermesi gerektiğini söylüyordum."

"Kayla ve ev idaresi mi?" Trisha'nın şaşkın ve çığlığı andıran sesi bir parça da alaycılık taşıyordu.

"Elbette yapabilirim."

“Tatlım, Ekselanslarının bu evi yönetmene izin vermesine inanamıyorum.”

Falcon alaylı bir sesle, “Nedenmiş o ?” diye sordu.

“Çünkü Ekselansları evinizi seviyorsanız ve sağlam şekilde yerinde kalmasını istiyorsanız, ona böyle bir görev vermemelisiniz.”

“Trisha!” Genç kadının isyan çılgılığına Jael'den gelen boğuk gülümseme, Emily ve Trisha'nın kıkırdamaları eşlik etti.

Kayla utanç dolu gözlerini yanında oturmakta olan Falcon'a çevirdi. Genç adam ciddi bir tavırla işret parmağını dudağında gezdirirken gözlerinde gördüğü pırıltı içten içe gülüşünü ele veriyordu.

“İstediğimde her işi yapabilirim. Sadece ev yönetimi ilgimi çekmiyor.”

“İlgini çeken nedir, Kayla?”

Falcon'un iğneleyen sesi kızı sinir etmişti. Ne demek istediğini biliyordu.

“Orman, gökyüzü, ırmaklar kısaca özgürlük.”

“Ama sen artık bir Düşessin. Söylediklerini unutsan iyi olur.”

“Ben Düşes değilim.”

Falcon'un imalı bir şekilde kalkan kaşları ve gözlerindeki ifadeyle ateş basarken, daha sonra söylediği cümle ise rengini tatlı bir kırmızıya dönüştürdü. “Bence sen artık bir Düşessin. Yoksa ben mi yanılıyorum? Belki de yeniden bu konudaki şüphelerini gidermeliyim.”

Diğerleri meraklı bir yoğunlukla ikisi arasındaki konuşmayı izliyorlardı. Kayla sıcak basan bedenini ve yüzünde beliren teri silmek için kıvranırken, bu odadan ve adamdan uzaklaşması gerektiğini düşünerek ayağa fırladı.

“Size odalarınızı göstereyim, yemeğe kadar yol yorgunluğunuzu atarsınız.” Diğerlerinin ayağa kalkmasını beklemeden

kapıya yöneldi. Arkasından koşan Trisha onu merdivenlerde ancak yakalayabildi.

“İçeride neler oldu öyle?”

“Hiçbir şey olmadı. Size ikinci katta benim odama yakın odaları hazırlamalarını söylemiştim.”

“Kayla! Sakın konuyu değiştirmeye çalışma.”

Genç kadın kuzeninin sorularından kaçabilmek için öylesine hızlı yürüyordu ki Trisha arkasından koşturmaktan nefesi kesilmişti. Nihayet bir odanın kapısını açıp içeri dalınca onu yakalayabileceğini düşünerek sevindi. İçeri girdiğinde Kayla odayı inceliyordu. Hizmetçiler eşyaları yerleştirerek çekilmişlerdi. Arkasından gelen nefes sesleri ve hiddetle çıkışan sese dönmek zorunda kaldı Kayla.

“Şimdi küçük hanım, bana aşağıda dönen dolaplardan bahset, hemen!”

Yavaşça silinen yanağındaki pembelik yeniden yanaklarına doğru hücum edince bakışlarını kaçırdı. “Aşağıda dönen dolap falan yok. Sadece Dük beni utandırmayı amaçlamıştı, bunu da sizin önünüzde yaparak hedefine ulaştı.”

“O imalı konuşmaların bir anlamı olmalı. Bu kadar korkup kaçtığına göre...”

“Ne iması olabilir ki? Buraya geldiğimden bu yana benimle uğraşılıyor.”

Trisha’nın gözleri şüpheyle kısılinca bir yerlere saklanmayı diledi. Bu kız hiçbir şeyin peşini bırakmazdı. Şüphelendiğinde aldığı bu tavır da istediklerini sonunda öğrenecek demekti. Onun dikkatli bakışlarından kaçması mümkün değilken gerçeklerin bir kısmını söyleyebilirdi.

“Ben... Yani... Biz... Dük ve ben...” Kahretsin! Bir erkekle aynı yatağı paylaştığını nasıl söylerdi?

“Ağzında çevirme, söyle hadi.”

Bir insan nasıl bu kadar inatçı olabilirdi? *Pekâlâ, Kayla bir çırpıda söyle ve kurtul.* “Ben Dük’ün yatağını paylaştım.”

Duyduklarıyla Trisha'nın çenesi düşmüş, gözleri kocaman açılmıştı. "Nasıl yani, o nerede yattı peki?"

"Yanımda yattı."

"Şey gibi paylaşmak mı diyorsun?"

Kayla yanan yanaklarını nasıl serinleteceğini bilemeyerek elini yelpaze gibi kullandı. Bakışlarını terliklerinin ucuna dikmişti. Cevap olarak sadece başını sallayabildi. Trisha'nın çılgılığı bütün malikâneyi bırak, Londra'nın en ücra köşelerinden bile duyulabilirdi. Yerinden sıçrayan Kayla onun dehşete düşmüş, meraktan ölen yüzünü görünce başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır olmaz."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Hayır, biliyorum. Her ayrıntıyı öğrenmek istiyorsun. Ama anlatmayacağım."

"Bu haksızlık, anlatmak zorundasın."

"Hayır, asla olmaz! Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Geri dönüşte Anselina'ya söylerim."

Kayla korkulu gözlerle kıza baktı. "Bunu yapamazsın! Eğer söylersen... Söylersen..." Trisha'nın bakışlarında gördüğü hain pırıltılara öfkelenildi. "Seni sinsi şeytan! Anneme anlatırsan neler olur biliyor musun? O da babama söyler ve babam eline ilk geçirdiği silahla Dük'ün karşısına çıkar."

Kayla konuşurken Trisha gözlerini tavana dikmiş, elinde tuttuğu şapkasını sallıyordu. Sonra bakışlarını genç kadına çevirdi. Söylediklerinin tek kelimesini bile dinlememişti. Genç kadın omuzlarını düşürerek bıkkın bir sesle, "Tamam, pekâlâ, ne öğrenmek istiyorsun?" diye çıkıştı.

Trisha elindeki şapkayı bir kenara fırlatıp heyecanla yatağa zıpladı. Eliyle yatağa vurarak kıza yer gösterdi. Adımlarını sürüyerek gelip yanına oturan kuzenine pis pis sırıttı. "Kitaplarda okuduğum gibi miydi?"

"Tanrı aşkına! Kitaplarda ne yazdığını nereden bilebiliriz?"

“Yani ayakların yerden kesilmesi, heyecandan ölecek gibi olma, kalbinin atışının aniden durması, sana dokunması için yalvarma gibi işte.”

Gittikçe kızaran yanaklarla öylesine mahcuptu ki sadece başını sallayabildi.

Trisha ise kızgınlıkla iç çekti. “Sen buna anlatma mı diyorsun? Her ayrıntıyı bilmek istiyorum.”

“Trisha! Her ayrıntıyı sana anlatmayacağım.”

“Pekâlâ, sadece bazılarını anlat.”

Kayla tırnağıyla oynarken nasıl anlatabileceğini düşünüyordu. Falcon’un tehditlerini anlatamazdı. Hem tehdit olmasa da ona karşı koyabileceğini sanmıyordu. “Sanırım ona âşık oldum.” Duyduğu çığlıkla yüzünü buruşturup kulaklarını tıkadı.

“Aman Tanrım! Bunun başına geldiğine inanamıyorum. Sen aşka inanmıyorsun.”

“İnanmıyor olmam âşık olamayacağım anlamına gelmez, Kontes!”

Trisha kendi kendine mırıldanmayı bırakıp yeniden ona döndü. “Tamam, ona âşık oldun. Peki ya Falcon, o da sana âşık mı?”

“Hayır, sanmıyorum, yani kesinlikle âşık değil.”

Trisha kuzeninin yüzündeki umutsuz ifadeyi görünce uzayıp elini tuttu. “Belki sana göstermiyordur. Bu kadar üzgün durma.”

Kayla ona nasıl anlatabilirdi ki? Dük’ün onu sadece yatağında istediğini, bu amaç uğruna genç kadını ve ailesini tehdit ettiğini asla açıklayamazdı. “Beni yatağında istiyor ama kısa bir süreliğine. Ben de ona karşı koyamıyorum.”

Odada sessizlik ağır bir sis gibi kızların üzerine çöktü. İki- si de düşüncelere dalmıştı. Kayla içinde bulunduğu durumu değerlendirirken, Trisha kuzeninin aşkına karşılık bulabilmesi için ne yapabileceğini düşünüyordu. Sonuçta aşk romanları okuyan ve bu konuda pratik olmasa da teorik olarak bilgiye

sahip olan kendisiydi. *Bir erkeğin ilgisi nasıl çekilir* roman kahramanı kadınlardan bir şeyler öğrenmiş olmalıydı. Şimdi bir süre burada olduklarına göre bu zaman zarfında biraz harekete ihtiyaçları vardı. Gözlerini kısarak Kayla'yı baştan ayağa süzdü. Kıyafetler konusunda fena değildi. Birkaç kıyafet daha olsa iyi olabilirdi. Ayağa fırlayıp giyinme odasına yürüdü.

Kayla, kızın peşinden giyinme odasına girdiğinde onun kıyafetlerini inceleyen ve bir tarafa iten halini görünce, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dük'ün ilgisini çekeceğiz. Sana âşık olmasını sağlayacağız."

"Zorlamayla birinin âşık olmasını bekleyemezsin. Bu saçmalık."

"Denemekten zarar gelmez. Burada bir hafta kalacağız. Operaya, tiyatroya ve davetlere gitmek istiyorum. Tabii sen de benimle geliyorsun."

"Kesinlikle olmaz! Kimse onunla evli olduğumu bilmiyor."

"Bu daha iyi. Sen diğer erkeklerle flört ederken, bakalım Ekselansları ne kadar ilgisiz kalabilecek?"

Birçok planı olan Trisha yapacaklarını sıralarken Kayla'nın başı dönmüştü. Onun hareketli bir serçe gibi sürekli konuşarak odada dolanıp durmasını izlerken memnuniyetle sırtıttı. İyi ki buradaydı! En zor zamanında yanında Trisha'nın dışında birini zaten istemezdi. Ayrıca kuzeninin planı mantıklı gelmişti. Biraz eğlenmeden zarar gelmezdi ve hiçbir çaba harcamadan buradan giderse sonra pişman olabilirdi.

İndra'nın gözleri hü-
zünle doldu. "Kraliçemiz
çok hasta. Onu iyilesti-
rebilirsen sonsuza ka-
dar senin olurum."

"Ben şifacı değilim. Nasıl
iyileştirebilirim ki?"

"Sis Krali'nin altın elmalarını
koruyan Juklanashların saçların-
dan bir tel getirmelisin."

"Juklanash nedir?"

"Köpek insanlar, vücutları insan, başları bir köpek
şekлиндedir. Sis Krali'nin altın elmalarını korurlar. Başla-
rındaki tüyler her türlü hastalığı tedavi eder. Bir bakirenin
vereeği öpüekle yeniden insana dönüşebilen bu varlıklar,
vaktiyle lanettendikleri bu durumdan kurtulmak için her şeyi
yaparlar."

"Onları nerede bulabilirim?"

"Onu aneak sen bulabilirsin," diyen İndra göle doğru sü-
zöldü ve kayboldu.

Edmando kalbini çalan bu Nivaşı'ye kavuşabilmek için
zaman kaybetmeden göle koştu. Aylarea süren
göleulağı boyunca karşılaştığı herkese Juklanashları
nerede bulabileceğini sordu. Kimse görmemişti. Sade-
ce genç adamın bildiği efsaneyi anlatmak dışında
yardımei olamadılar. Umudunu kaybetmeye baş-

ladiğı anda ormanda karışlaştığı bir Çingene büyüesü Ed-
mando'ya Sis Kralı'nın dağına nasıl ulaşabileceğini söyledi.

Verilen yol tarifiyle yeniden yola çıkma devam eden
genç adam gün geçtikçe gölden daha da uzaklaştığı için
endişeliydi. Geri döndüğünde genç kıızı bulamamaktan ya da
kraliçenin ölmesinden korkuyordu.

Girmiş Birinci Bölüm

Öfkeli bir şahin gibi merdivenin başında durmuş balo salonunu tarayan Falcon'un bakışları, bu kalabalık arasında farklılığıyla göze batan karısını bulmakta gecikmedi. Dans pistinde bir adamın kollarında mutlu bir şekilde dönüyordu.

Cemiyete açılmaya karar veren küçük çingeneye olan kızgınlığıyla merdivenleri inmeye başladı. Gece büyük bir hevesle girdiği odada genç kadının yatağını boş bulmuştu. Bütün hırsını çıkarmak için aramak istemiş sonra fikrini değiştirip odasına geri dönmüştü.

Dün gelen kuzenleriyle beraber bütün gün dışarıda yaptıkları alışverişe katılmıştı. Ertesi gün ise aynı eziyeti yeniden çekmeyi göze alamayarak ortadan kaybolmuştu. Genç adamın evde olmamasından faydalanan nereden bulduklarını bilmediği bir davetiyeye bu davete geldiklerini öğrenmişti. Yanlarında Jael'le beraber. Onu nasıl ikna ettiklerini bilmiyordu. Bu tür etkinliklerden nefret ettiği belli olan bir adamı sıkıcı kıyafetler içinde ve bu kalabalıkta düşünmüyordu.

Ev sahibi Kont ve Kontes Browning davetlerini şerefleştirmesinden dolayı duydukları mutluluğu ve gururu yansıtan yüzleriyle karşıladıkları Dük'ü bir an bile yalnız bırakmıyorlardı. Sonunda çevresindekilerden kurtulunca kalabalıkta kay-

bettiği genç kadını aramaya başladı. Uzun boyunun avantajını kullanarak geniş salonun bir kenarında duran Kayla'yı ve Jael'i gördü. Kontes Trisha ortalarda görünmüyordu. İkiliye yaklaşırken Jael'in gözlerini diktiği dans alanına bakışlarını çevirdi. Kontes bir centilmenin kollarında dans ederken kalabalığın dışında duran genç adam hayli kızgın görünüyordu.

Onlara ulaşmasına birkaç adım kalmışken, Kayla'ya yaklaşan genç bir adam selam vererek dansa davet etti. Falcon onun reddedeceğini düşünürken zarif bir hareketle elini uzatıp adamla birlikte kalabalığa karıştı. Burnundan soluyarak Jael'e yaklaşırken, "Onları buraya nasıl getirirsin?" diye hırladı.

Jael öfkeden köpürmüş bir yüzle yaklaşan Falcon'a bakarak, "Sen karına sahip olsaydın şu anda burada olmazdık!" diye çıkıştı.

"Bütün suç benim öyle mi? Kararlı bir erkek gibi hayır diyemedim diyorsun yani."

Jael göğsüne bağladığı elleri ve dans alanına diktiği gözleriyle bir heykel gibi dururken genç adama, "Doğal afet gibi olan bu iki kadını durdurmak kolaysa sen yapsaydın, sayın bay kararlı erkek," diyerek iğneledi.

"Ona dışarıya çıkma demiştim."

"Kayla'ya emir vermenin akıntıya kürek çekmek olduğunu hâlâ öğrenemediysen bir aptalsın demektir."

"Bir kadın nerede duracağını bilmeli."

"Harika bir söz! Acaba hangi kutsal mabedin kapısına kazısak bu sözü? Belki dans eden şu iki kadının da dikkatini çeker."

Falcon bakışlarını yeniden dans edenlere çevirdi. Jael'in yanında ellerini yumruk haline getirip cebine sokarak Kayla'yı izlemeye başladı.

Kayla yanından geçen Trisha'ya bakarak gülümsedi. Uzun süredir kapalı kalmaktan ne kadar boğulduğunu böyle kalabalık ve bunaltıcı bir alanda bile rahatlayınca anlamıştı. O kadar

yalnız kalmıştı ki bu havasız ter kokan kalabalığa bile razıydı. Bu nedenle gelen her dans teklifini kabul etmiş, bir bardak punç içmiş ve kahkahalarını engelleme zahmetine girmemişti.

Dünkü alışverişi eziyetinden bu yana Dük'ü görmemişti. Bu uzaklıktan oldukça memnun olsa da bir yanı genç adamın sıcaklığını, dokunuşunu, öpücüklerini özlediğini fısıldıyordu. Aptallığına kızarak bu duyguları hafızasının gerilerine itti.

“Davetteki kadınların arasında bir altın gibi parlıyorsunuz.”

Kollarında dans ettiği adamı unutmuş, zavallı kendini hatırlatmak için iltifata başvurmuştu. Bakışlarını dans ettiği sarışın adamın açık kahverengi gözlerine çevirdi. Şaşkınlıkla bu zamana kadar erkeklerin onu hep çirkin bulduğunu düşünürdü. Oysa davete geldiklerinden bu yana bir dakika bile yalnız kalmamıştı.

“Onların güzelliği yanında ben biraz garip kalıyorum sanırım.”

“Garip kalmak mı Leydim? Onlar bir gümüş gibi renksiz ve donuk. Siz ise dediğim gibi ışıltılar saçıyorsunuz.” Adamın sesi kızın kendi güzelliğinin farkında olmayışından dolayı şaşkın çıkıyordu.

“Teşekkür ederim.” Bu iltifat kendine olan öz güvenini tazelemişti. Mutlu bir gülümsemeyle adamın kollarında döndü.

Dans bittiğinde karşılıklı reveranstan sonra adının Wilson olduğunu söyleyen genç adam, kızı hava almak üzere balkona çıkmaya ikna etti. Dedikoduların özellikle dış görünüşünden dolayı kendi çevresinde döndüğünden habersiz, zarif adımlarla gecenin temiz havasına çıktı. Baron olan Wilson genç kadından oldukça etkilenmiş görünüyordu. Birlikte malikânenin çevresini kaplayan geniş balkonda bir süre yürüdüler. Yaklaştıkları sarmaşık güllerin kokusunu içine çeken Kayla birden ormanı ve açık havayı ne kadar özlediğini fark etti. Güllerin yanında duraksayarak açık pencereden dışarıya taşan müziğin içini okşayan nağmelerine kapılıp, bir süre elinde tuttuğu gülün yapraklarını okşadı.

"Leydi FitzWalter, izin verirsiniz yarın sizi ziyaret etmek isterim."

Kayla duyduklarıyla karanlıkta bir gölge gibi görünen adamın yüzüne baktı. Gözleri hayretle irileşirken ne cevap vereceğini şaşırılmış, nutku tutulmuştu.

"Ben... Ben..."

"Lütfen, beni reddetmeyin. Sizi tanımam için bir fırsat verin."

Elini tutan adamın ısrarlı dokunuşu ve sözleri karşısında birden kahkahalarla gülmek istedi. Burada durmuş ne halt ediyordu, Tanrı aşkına? O evli bir kadındı! Fakat kocasının, daha doğrusu geçici kocasının evliliklerini gizli tutma hevesi yüzünden şu anda başka bir adamın flört eden dokunuşlarına ve sözlerine maruz kalıyordu.

"Ellerini karımın üzerinden çekmezsen yarını görmek için bile fırsatın olmayacak!"

Arkalarından gelen kükremeyle ikisi de sıçradılar. Kayla yabancı olmadığı sesin sahibini görmek için başını çevirdi. Yarı karanlıkta ürkütücü bir duruşla, hiddet saçan gözlerle bakıyordu. Elini hızla adamın elinden kurtarıp iki adım geri gitti.

"Ekselansları burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Bilmediğin belli oluyor." Uzun adımlarla ikilinin arasına dalarak girdiği, şoktan kurtulamamış Wilson'a *hâlâ burada mısın* der gibi baktı. Genç adam flört ettiği kadının evli çıkmasından özellikle de Dük'le evli olmasından büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Geri çekilirken genç kadına sitemkâr bir bakış atarak uzaklaştı.

Kayla bakışlarını giden adamın görüntüsünden Falcon'a çevirdi. Adam uğursuz bakışlarını ve varlığını tehdit eder gibi kıza yöneltmişti.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Kayla olduğu yerde dikleşip çenesini kaldırdı. "Kuzenle-rimle biraz eğlenmek için çıktık."

“Sana dışarıya çıkma izni vermedim.”

“Yetişkin bir kadını, senden izin almam söz konusu bile olamaz.”

“Ben senin kocanı, elbette benden izin alacaksın.”

“Geçici kocamsın, bu beni bazı zorunluluklardan kurtarır.”

Falcon dişlerini gıcırdatarak bir adım daha yaklaştı. “Hangi zorunluluklarmış o?”

“Günümü ve gecemi nerede geçirdiğimle ilgili senin iznini alma gibi zorunluluklar.”

“Yanıyorsun tatlım, günün ve gecenin nasıl geçtiği beni fazlasıyla ilgilendiriyor.”

“Bu nedenle mi iptal edilmek üzere başvurduğun bir evliliği adama açıkladın. Şimdi tüm Londra gizlediğin evliliğini ve karını öğrenecek.”

“Umurumda değil. Bu gizlilik sana istediğin özgürlüğü sağlamayacak.”

Kayla kısılan gözlerini onun gece karanlığında ateş gibi parlayan bakışlarına dikti. “İstediğim özgürlük mü?” Sesi genç adamı boğmak ister gibi çıkmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Benim dışımda olan erkeklere kur yapmandan bahsediyorum.”

Genç kadın hayatında hiç bu kadar aşağılandığını hatırlamıyordu. Âşık olduğu adam karşısına geçmiş ona bir fahişe olduğunu söylüyordu. Başka erkekler ha! “Suçlamaya başlamadan önce kendi davranışlarına bakmalısın.”

“Burada konu ben değilim, sensin.”

Kayla kahkahasını tutamadı. “Aman Tanrım! Sen yapınca ben sana fahişe gibi davranmadım. Ama ben bir erkeğe gülmseyince fahişe durumuna düşüyorum.”

Falcon onu omuzlarından tutup dişleri dökülene kadar sarsmak istiyordu. “Sana fahişe demedim!” Uzanıp kızın yü-

zünü avuçlayarak öfkeli nefesini hissetmesini sağlayacak kadar kendine yaklaştırdı. “Beni zorlama küçük çingene!”

“Ne yaparsın? Beni boşar mısın?”

Genç adam kızgınlık, şehvet ve kıskançlık arasında kalarak bunalmıştı. Bir yanı kıskanmadığını söylese de, bir başka erkeğin ona dokunduğunu görmeyi bırak, düşünmek bile deli olmasına yetiyordu. Yakalayamadığı bir kelebek gibi sürekli avuçlarından kayıp giden bu kadını nasıl ele geçireceğini bilemiyordu. Dudaklarına kapandığında kendini geriye çekmeye çalışan genç kadını daha da sıkı tuttu. Hırpalayan, örseleyen ve tüketen bir açlıkla öptü.

Kayla ağzına gelen kan tadını aldığı anda dişlerini onun dudaklarına geçirerek intikamını aldı. Genç adamdan gelen hırıltılı inleme bir nebze de olsa tatmin olmasını sağlamıştı. Yüzünü bırakıp beline dolanan kolları hırsıyla çekerek bedenine yapıştırdı. Davranışlarındaki vahşilik kontrolünü kaybederek kıza orada sahip olmayı düşündüğünü gösteriyordu. Kollarında çırpınırken dudaklarını zorlayarak ondan koparıp göğsünden hızla ittirdi. Bu davranışı beklemeyen Falcon uzaklaşmak zorunda kaldı. Nefes nefese ve kanlı bıçaklı iki düşman gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Genç adam derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Sonra kızın elini tutup, “Gel benimle,” diyerek çekti.

Kayla daha direnme fırsatı bulamadan birlikte salona girdiler. Falcon kızın elini kıvırdığı koluna koyarak dans pistine doğru yürüdü.

“Nereye gidiyoruz?” Genç kadının fısıltısını duymuştu.

“Yakında herkes evli olduğumuzu duyacağına göre ilk dansımızı yapmalıyız.”

Kahretsin! Bu adam neden hiç öngörülebilir davranışlarda bulunmuyordu? Şu an nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Öpülmeğe hırpalanmış dudaklar, dağılmış saçlar ve kızarmış yanaklar... Herkesin gözü üzerlerindeyken dans pistinin ortasında durdular. Müzik başladığında genç adamın

ellerini yeniden üzerinde hissetti. Büyük ve güçlü ellerin, esnek erkeksi bedenin yönlendirmesiyle dans etmeye başladılar. Onun mavi gözlerinin bir an bile yüzünden ayrılmadığının farkındaydı. Evet, ilk defa onunla dans ediyordu. Dokunduğu noktadan bedenine yayılan sıcaklık en sonunda yanaklarına kadar çıktı.

“Seni bırakmayı düşünmüyorum.” İçine düştüğü arzu çukurundan genç adamın kulağına doğru mırıldandığı bu sözlerle tökezleyerek çıkan Kayla, büyüyen siyah gözlerini onun yüzüne çevirdi. “Ne... Ne... Demek istiyorsun?”

Nefesi kulağını yakarken boğuk sesi ensesindeki ürpermenin sırtından beline doğru akmasına neden oldu. “Artık bana aitsin, her şeyinle benimsin.”

Bu adam ne saçmalıyordu böyle? Anlamaya çabaladığı karmaşadan dolayı dans etmeyi unutmuştu. Genç adam onu yönlendirmese salonun ortasında öylece donup kalacaktı. Diğer yandan yüreği taklalar atıyordu. Nasıl olduğunu bilmediği bu sahiplenmeye yüreği evet diye çılgınca bağırırken, mantığı önüne aşılması zor soruları koymuş, merakla cevap istiyordu. Genç adamın söylemek istediği artık bu evliliğin devam edeceği miydi? Tehditler bitecek ve artık normal bir evlilikleri mi olacaktı? Ya ailesine olan suçlamalar? Genç kadının masum olduğuna inanıyor muydu?

“Biz evliliğin iptali için başvurduk.”

“Artık iptal söz konusu değil biliyorsun, bu evlilik gerçek. Eğer şüphelerin varsa zevkle yeniden tekrar ederim.” Kızın yanaklarının gelincik rengini almasını zevkle seyretti.

“Benim masum olduğuma inanıyor musun?”

Falcon boğuk bir sesle güldü. “Sevgilim, senin masum olduğunu biliyorum. Unuttun mu? Bekâretini bana verdin.”

Pislik! Özellikle yanlış anlıyordu. Adımını genç adamın tam ayağına getirerek dönüşü onun ayağı üzerinde yapıp yeniden karşısına geçti. Yüz ifadesi değişmese de canının yandığını biliyordu. Hınzır bir sırıtış dudaklarında parladı. “Özür dilerim, bazen dans adımlarımı şaşıyorum.”

“Özellikle sivri dilini kullanamadığın durumlarda etkili bir yöntem.”

“Söylemek istediğin suçlamalar ve intikam planlarından vazgeçtiğin mi?”

Falcon bir an düşünürmüş gibi yapıp başını salladı. “Aslında suçlamadan henüz vazgeçmedim. Avukatıma benden aldığın arazileri geri verdiğine dair bir belge hazırlamasını söyleyeceğim. İntikama gelince çok zevk alacağım bir yol bulduğum için vazgeçmeyi düşünmüyorum.”

Kayla utanç ve öfkenin aynı anda damarlarını yakıp geçmesine engel olamadı. “Sana arazilerimi vermeyeceğim! Onlar bana ait!”

“Evliliğimiz gerçek hale dönüştüğüne göre drahoman olarak onları bana vermelisin.”

“Senin o arazilere ihtiyacın yok! Neden istiyorsun?”

“Aslında ihtiyacım var.”

“Ne? Sen zengin bir adamsın, neden ihtiyacın olsun ki?”

“Seni yanımda tutabilmek için.”

Kayla olduğu yerde donup kaldı. Tanrı’ya şükür o anda müzik bitti. Eğilip selam veren genç adama umursamaz kısa bir reveransla karşılık verirken, Falcon tuttuğu eli koluna koydu. Konuşma becerisini kaybeden genç kadın yönlendirilmesine itiraz edemeden birlikte Trisha ve Jael’in bulunduğu yere doğru yürüdüler.

Jael mutlu ve kızarmış bir yüzle dansını bitirerek yaklaşan kızın yanındaki adamı öldürme isteğiyle kıvranıyordu. Mavi elbisesinin içinde parlayan Trisha’nın elini dudaklarına götürerek adam selam vererek uzaklaşırken, genç kız dudaklarında pembe bir tebessümle nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

“Ait olduğun ortamı bulunca bir çiçek gibi açtığını görüyorum.”

Trisha huysuz bir sesle homurdanan Jael'e şaşkınlıkla baktı. "Ait olduğum ortam mı?"

"Cemiyet ve soğuk aristokrat ortamından bahsediyorum."

"Ben hiçbir zaman bu ortama bayıldığımı söylemedim."

Jael, genç kızın anlayamadığı bir ifadeyle ayak ucundan yu-kariya doğru her ayrıntıyı inceleyen bakışlarını kızarmış ya-naklarında gezdirip, parlayan yeşil gözlerinde bıraktı. Trisha onun bu bakışlarından nefret ediyordu. Bedeninin karınca-lanması bir yana, her baktığı yeri soyarak dokunup alev alev yakıyordu. Bu çok rahatsız edici bir histi.

"Seni kasabada bu kadar parlarken hiç görmedim."

"Her genç kızın istediği gibi ben de bir balo ya da davette eğlenmeyi severim. Bazılarımız bu ortama katlanamasa da."

Gözlerini genç adamın siyah ceketini geren geniş omuzla-rından, kaslı bacaklarını saran bütün dikkati dar kalçalarına çeken siyah pantolondan, arkasına bağladığı siyah saçları ve yakıcı yeşil alevler saçan gözlerinden alamıyordu. Bakışlarının sürekli takıldığı erkeksi beden yaklaşıp parmaklarını dokun-durma ve her noktayı tanıma dürtüsüne neden oluyordu. Bu yüzden gözlerini başka yöne çevirerek ondan uzaklaşmaya ça-lışıyordu.

"İtiraf et çilli, amcanın evi senin yaşamak istediğin hayata uygun değil."

"Şimdi de isteklerimi ve aklımı okuduğunu mu söylüyor-sun?"

"Gözlerimin gördüğünü söylüyorum sadece. Yargılarımın umurunda olmadığını söylemiştin."

İkisi konuşurken müzik bitmiş, Kayla ve Dük onlara doğru yürümeye başlamıştı. Çiftler yeni bir dans için yerlerini alır-ken, yanlarına yaklaşan uzun boylu esmer bir centilmen, "Bu dansı bana lütfeder misiniz, Leydim?" diyerek önünde eğildi.

Jael, Trisha'yı bir adamın daha kollarında mutlu bir şekil-de dönerken izleme düşüncesinden nefret ederek, onun elini

tuttuğu gibi, "Leydim bu dansı bana söz vermişti," diyerek kızı çekıştırıp kendisiyle yürümek zorunda bıraktı.

Trisha ağzı açık onun peşinden dans edenlere katılırken, karşısındaki adama bakıp dudaklarını kapattı. Sonra şaşkınlığı sesinden okunarak, "Senin dans edebildiğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

Genç adam küstah ve küçümseyen bir tavırla, "Çingenelerin dans etmeyi ne kadar sevdiklerini biliyorsun. Biz dans için doğmuş bir milletiz," diyerek selam verdi.

Genç kız ona Kayla'nın düğününün dışında hiç dokunmamıştı. Şimdi tıpkı bir asil gibi dans eden ve zarif hareketlerle dikkatleri üzerine çeken genç adamdan gözlerini alamıyordu. Bedeninin sıcaklığı, dokunuşu ve kızın şaşkın bakışlarıyla alay eden yeşil gözleriyle büyülenmişti. Bu gece ona neler oluyordu böyle? Geldiğinden bu yana aralarında oluşan gerginlik, birbirlerini iğnelemeye, incitmeye ve kırıcı davranışlara dönüşmüştü. Şimdi içinde yükselen ve genç adama doğru coşkun bir şekilde akan duygularına bir anlam veremiyordu. Kendini kapana kısılmış gibi hissederken elinden geldiğince ondan uzak durması gerektiğini düşünüyordu. Hem o neden buraya gelmekte ısrar etmişti, bilmiyordu. Emily ile gelmeye kalktıklarında, kararlı bir tavırla onlara eşlik edeceğini söylemişti. Yol boyunca uyuyan Emily'ye aldırış etmeden genç kızı kışkırtmış, sinirlendirmiş, çileden çıkarmıştı. Her sözü aşağılama doluydu. Trisha'nın onu küçümsediğini ve hor gördüğünü sanıyordu. Bir bilseydi... Neyi bilecekti, Tanrı aşkına? Buraya sadece eğlenmek için gelmişti ama şu an karşısında arsız bir sırıtişla kendisine bakan bu adam bütün eğlencesinin tadını kaçırıyordu.

Müzik bittiğinde derin bir rahatlama nefesi alarak, genç adamın kendisini Kayla ve Dük'ün olduğu yere yönlendirmesine izin verdi. Genç adamın koluna koyduğu eli kaslarının hareketini hissediyor, dokunduğu noktadan akıl karıştıran ısrarcı bir karıncalanma ve sıcaklık omzuna doğru akıyordu.

Kuzeni ve Dük ellerinde bardaklarla gergin bir şekilde dikiliyorlardı. Kayla'nın yüzü karışmıştı. Dük'ün yüzünde ise

tamamladığı işin verdiği, rahatlamaya benzer ifade Trisha'nın dikkatini çekti.

Çiftler arası gerginlik gecenin erken bitmesine neden oldu. Birlikte çıkışa doğru yürürlerken, birkaç kişi tarafından durdurulup dedikoduların doğru olup olmadığı sorgulandı. Falcon gayet rahat bir ifadeyle soruları cevaplayıp dedikoduların doğru olduğunu söyledi. Kutlamalardan kaçınmak için konuşmayı kısa kesip dışarı çıktılar.

Eve kadar süren sessiz yolculuk dördünü de rahatsız etmiş gibi araba evin önünde durunca acele bir hareketlilik meydana geldi. Uşağın açtığı kapıdan antreye girdiklerinde Trisha çok yorgun olduğunu söyleyerek merdivenlere yöneldi. Peşinden Jael de çıktı. Kayla, Falcon'a bakmadan bir an önce kaçma amacıyla merdivenlere yönelmişken bileğine sarılan parmaklar kızı durdurdu.

"Bu gece kaçmana izin vermeyeceğim." Sesinden şehvet akıyordu. "Bu evliliğin gerçek olduğunu kabullen ve kaçmaktan vazgeç."

"Ben kaçmıyorum, sadece yoruldum."

Falcon uzanıp kucakladığı kızın minik çığlığını önemsemeden merdivenlere doğru yürürken, "O zaman seni bir de merdivenlerle yormamalıyım. Enerjine ihtiyacın olacak," diye mırıldandı.

Düşmemek için onun omuzlarına sarılan Kayla itiraz ediyordu. "Beni yere bırak hemen! Kendim yürüyebilirim!"

Kahretsin! Adamın sıcaklığıyla sarmalanmış, başını döndüren kokusunu ihtiyaçla içine çekerken çoktan onun cazibesine kapılmıştı. Dokunuşuna ihtiyacı vardı. Şefkatle sokuşuna, nazik okşamalarına, daha fazlasını istemesine neden olan öpücüklerine... Âşık olduğu adamın kollarında kendini kaybetmek istiyordu. Yarını ve aralarında var olan sorunları düşünmeden verdiği her şeyi almaya kararlıydı.

İterek açtığı kapıyı tekmeyle kapatan Falcon'un adımları duraksamadan büyük yatağa yöneldi. Açlıkla dolu gözlerini

yatağa bıraktığı kızıdan ayırmadan ceketini çıkarıp bir kenara fırlattı. Beyaz boyun bağı, gri yeleği ve beyaz gömleği de aynı akıbeti paylaştı.

Genç adamın parmakları pantolonunun beline gittiğinde, bronz bir heykel gibi parlayan tenini ve her hareketinde göz alıcı bir şekilde dalgalanan kaslarını hipnotize olmuş bir şekilde izleyen Kayla daha önce de kabilesinde yarı çıplak adamlar görmüştü. Erkekler yazın sıcak günlerinde genellikle yelekle dolaşırlardı. Fakat hiçbiri şu an karşısında soyunan adam kadar erkeksi ve çekici değildi. Kuruyan dudaklarını yalarken, dilini o kasların üzerinde gezdirme isteğiyle tutuşarak yutkundu.

Falcon nihayet giysilerinden kurtulduğunda genç kadın yanaklarına hücum eden utançla kırmızıya döndü. Genç adamın oturusuyla çöken yatakta ne yapacağını bilemeyerek bekliyordu. Kızın elinden tutup doğrulmasını sağlayan Falcon, "Sıra sende," dedikten sonra boynuna sürttüğü burnunu çekmeden arkasına uzanarak, görmemesine rağmen becerikli hareketlerle bağcıklarını çözmeye başladı. Omuzlarından düşen elbisesi belinde toplanmıştı. Alev alev parmaklar sırtında okşayarak dolaşırken boynunda gezinen dil ve dudaklarla ona biraz daha yapıştı Kayla.

Falcon hırıltılı bir nefesle dişlerini kızın narin boynuna batırdı. Elleri çabuk hareketlerle kızın üzerindeki elbiseyi tamamen sıyrırken, üzerinde kalan tek çamaşırdan da kurtularak onu kucağına çekti.

Böyle genç adamın kucağında cırılçıplak oturmanın baştan çıkarıcı bir özgürlük duygusu vermesine şaşırان Kayla, gözlerinde yanan ihtiyaçla Falcon'a baktı. Kendisini böyle savunmasız ve açık hissediyordu. Genç adamın elleri beline yerleşerek onu sertliğine doğru bastırdı.

Genç kadının arzu ve hayretle irileşen gözlerini, istekle değişen yüzünü izleyen Falcon hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini düşünüyordu. Bedenleri tamamen bütünleştiğinde, dudakları aralanmış kızın ağzından kaçan cığlığı dudaklarına kapanarak boğarken, vereceği her şeyi almaya kararlı bir

adam gibi öptü. İhtiyaçlarına cevap vererek ve alarak, tadını sonuna kadar hissedebilmek için dilini her noktasında dolaştırarak, doyamadığı lezzetli bir meyveyi lokma lokma yer gibi ısırıklarla acıtarak... Her hareketinde daha derinlere girerek, "Benimsin," diye hırladı. Bedenlerinin ayrılmasına izin vermeden Kayla'nın yatağa uzanmasını sağlayarak her noktasını öpücüklere boğdu. Altında titreyerek kendini arzu seline kaptırmış genç kadının, kıvranmalarını izleyerek hareketlerini derinleştirdi. Kasılmalarını hissettiğinde yüreğinde duyduğu coşkuyla kızın dudaklarına kapandı. Haykırarak boşalmasını öylesine yoğun hissetti ki, artık kendini tutmaktan vazgeçip son bir hareketle gelen rahatlamanın dudaklarında kükremler olarak dökülmesine engel olamadı.

Kayla gözlerini zorlukla aralayıp doruğa ulaşan adamın geriye doğru düşmüş başını, damarları çıkmış boynunu ve boşalırken yüzünde oluşan şehvet dolu ifadeyi gözünü kırpmadan izledi. Onun kendisini izlediğini gören Falcon dudaklarında oluşan çapkın bir kıvrımla onu öptü. "Gördüklerin hoşuna gitmiş gibi bakıyorsun." Sesi hâlâ boğuk ve tarazlı çıkıyordu.

Kayla uzanıp alnına düşmüş saçını parmaklarıyla geriye doğru iterek, "Hayatımda gördüğüm en baştan çıkarıcı şeydi," diye mırıldandı. Genç adamın gülüşü kendinden memnun, kadını etkileyen bir erkeğin tatmin olmuş tınısına sahipti.

"Asıl sen hayatımda gördüğüm en baştan çıkarıcı şeysin. Seni izlerken bana ait olduğunu bilmek inanılmaz."

"Sana ait değilim."

"Tartışmaya yeniden mi başlayacağız?"

"Tartışmak istemiyorum, sadece gerçeği söylüyorum."

Dirsekleri üzerinde doğrulan Falcon hâlâ kaybolmamış sertliğini ona bastırdı.

"Şu an en derinlerindeyim. Bu da senin bana ait olduğunun en büyük kanıtı. İçin benim, dışın da öyle. O asi ruhuna bunu kabullendirsen iyi olur. İnatçılığını bir yere kadar hoş görebilirim. Fazlasına katlanamam."

Kayla öfkeyle onun kaslı göğsüne vurdu. “Beni isyana teşvik etme o zaman. Ben bir kadının, birine ait değilim, kimse-nin boyunduruğu altına girmeyeceğim.”

“Kocanın bile mi?”

“Özellikle kocamın. O beni eşiti olarak görünceye kadar inatçılığım ve asiliğim devam edecek.”

“Bu söylediğinin imkânsız olduğunu biliyorsun.”

“O zaman bırak beni gideyim. Kendi halkımın arasında özgür olarak yaşayayım.”

“Kesinlikle olmaz. Bütün bu asi kişiliğin o yaşadığın hayat yüzünden. Buraya ve bana alışacaksın.”

“Benim halkımın inanışına göre kadın en yücedir. Kabile-leri her ne kadar erkek yönetiyor gibi görünse de en yaşlı olan kadınının sözü her şeyden üstündür. Ben bu inançla büyüdüm. Eğer kabullenemiyorsan beni bağlasan, zincire vursan bile asla tam anlamıyla sahip olamazsın. Senden nefret etme-me neden olursun.”

Kızın söyledikleri karşısında yatakta ne kadar ona sahip olursa olsun, asla tam anlamıyla onun olmayacağını anlayan Falcon altında yatan genç kadına büyük bir dikkatle baktı. Gerçekten de kararlı ve inatçı görünüyordu. Ona tam anlamıyla sahip olamayacaksa o zaman genç adamdan vazgeçememesini sağlamalı, tutkusuyla kendine bağlamalıydı. Eğilip Kayla’nın sımsıkı bir şekilde birbirine bastırılmış dudaklarına kapandı. İçinde büyüyen öfke, ihtiyaç, sahip olma dürtüsüyle dudaklarını aralamasını sağlarken şaşkınlıkla açılmış gözlerine bakarak içinde hareket etti.

Bu kız Falcon’un hayattaki tek zaafı olma yolunda hızla ilerliyordu. Yeniden ve yeniden ona sahip olurken, zevkten çılgınlık-lar attırarak adını haykırmasını sağlarken onun da tek zaafının kendisi olması için bütün becerisini kullandı.

Girmi İkinci Bölüm

“Bu belgeyi imzala!”

Çalışma odasında beklendiğine dair uşakla gönderilen haberi alan Kayla, Trisha ile birlikte dışarı çıkmak üzereydi. Odaya girdiğinde ise onun masasına yaslanmış ve kollarını göğsünde bağlamış kendisini beklediğini gördü.

“Sana o imzayı vermeyeceğim.”

Genç adam omuzlarını silkmek dışında duruşunu değiştirmede. “Sen bilirsin. Ailenin dolandırıcılık suçundan tutuklanmasını önemsemiyorsan ben kim oluyorum da seni zorluyorum.”

“Lanet olsun senin zalimliğine! Dün akşam bu evliliği gerçek hale dönüştürmek istediğini söylüyordun. Şimdi ise beni tehdit ediyorsun. Senden nefret ediyorum.”

“Hiçbir şey hissetmemenden iyidir.”

“Sen nasıl bir adamsın?” Kayla öfkeyle soludu. “Benden ne istediğini bile bilmiyorum.”

“Yüreğini istiyorum.”

“Yüreğimi isteyen bir adam bu şekilde davranmaz seni adı piç!”

Falcon kollarını çözüp yerinde doğruldu. Yavaş adımlarla Kayla'ya yaklaşırken gözünü bile kırpmadan onu izliyordu.

"Yüreğine sahip oluncaya kadar benden kaçamamanın yolu neyse tek tek hepsini deneyeceğim."

"Bana adanın en zampara adamıyla evli olduğumu söylemişlerdi. Kadınları bu şekilde elde ediyorsan benden uzak dur. Ne zaman âşık bir adam gibi davranmaya başlarsan belki o zaman yüreğime de sahip olursun."

Onun uzaklaşmasına izin vermeyen Falcon uzanıp kollarına aldı. "Âşık bir adam mı, hazinem? Sana verebileceğim tek şey bedenim ve şehvetim."

Kayla asabi bir sesle güldü. "Ama benden yüreğimi isteme cüretini gösterebiliyorsun."

"Bir erkek sadece şehvetle bir kadına bağlanabilir fakat senin gibi bir kadının bağlanması için ortaya yüreğini koyması gerekiyor. Bu nedenle bedenimle yetinmeyeceğim. Bana yüreğini ver."

Falcon onu kızdırdığını biliyordu. Elinin tersini yanağında gezdirdi. Yumuşak ve pürüzsüz bir satene dokunuyormuş gibi hissederek alnını, şakağını ve boynunu okşadı. Sonra dudağını onun dudağına sürttü. Okşayarak, şefkatle ve fazlasını isteyecek... Ta ki Kayla inleyerek dudaklarını aralayıp cevap verinceye kadar... Öpüşünü derinleştirip dilini ağzında dolaştırmaya başladığında kontrolünü neredeyse kaybediyordu. Geri çekilip onun kapalı gözlerine ve ihtiyaçla solurken inip kalkan göğüslerine baktı. "İmzala şu belgeyi," dedi hırıltılı bir sesle.

Bir dokunuşla kendini kaybeden genç kadın öfkeli bir hareketle genç adamı ittirerek huysuz adımlarla masaya yaklaştı. Sert hareketlerle attığı imzadan sonra kalemi fırlatıp topuklarının üzerinde döndü. Falcon'a bakmadan ve tek kelime söylemeden odayı terk ederken kapıyı çarparak çıktı.

Onun hiddetli güzelliğini izleyen Falcon eliyle çenesini ovuşturdu. Sonra masaya doğru yürüyerek kendini koltuğa bıraktı. İmzalanan kâğıdın yanındaki kâğıdı alıp kaşlarını çatarak inceledi. İki kâğıdı da alıp dosyaya yerleştirerek çekmeceye

koydu. Arkasına yaslanırken parmakları koltuğun kenarında ritim tutuyordu. Bir sonraki adımı hesaplaması lazımdı. Ama şimdi değil, gidip öfkeli karısına katılsa iyi olacaktı. Bu kızgınlıkla evden fırlayıp başına bir bela almadan ona yetişebilmek için harekete geçti.

Lanet olası adam, lanet olası adam, lanet olası adam! Genç kadın dilinde aynı nakarat sürekli mırıldanıyordu. Kendisine o kâğıdı imzalattığı yetmiyormuş gibi bütün gün peşinden ayrılmamıştı. Trisha ile çıktıkları bu gezi tam bir işkenceye dönüşmüştü.

Atlarından indiklerinde, yağın karın yerden kalkmasına gücü yetmeyen gün ışığından faydalanmak isteyenlerin doldurduğu park kalabalıktı. Parka girerken peşlerinden yetişen Dük, atını onların atıyla beraber geriden gelen seyise emanet edip kızın koluna girmesini sağlamıştı. Tam bir centilmen gibi yanlarından geçenleri tanıtıyor, onlara selam veriyor, birkaç kelime ile kızı tanıtıyordu. Şimdi neden böyle davrandığını Tanrı bilirdi.

Gözlerini üzerinden ayırmadığı yetmezmiş gibi iki defa eldivenli elini dudaklarına götürmüştü. Trisha'nın imalı bakışlarını gördüğünde gözlerini devirerek burun kıvrırmıştı. Havadan sudan konuşan ve espriler yapıp kızları güldüren, çapkın bakışlarla onu süzen bu Falcon katlanılır gibi değildi. Biliyordu, çalışma odasında söylediği sözlerden sonra kendisiyle oyun oynadığının farkındaydı. Geri dönüşte de onları akşam tiyatroya götüreceğini söylemişti.

İşte şimdi hazırlanmış diğerlerini beklerken diken üstünde dolanıp duruyordu. Cazibe dolu bir Falcon'a katlanamazdı. Ona daha fazla nasıl âşık olunur onu da bilmiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, oyun oynadığını bile bile eriyerek onu izlemekten ve kapılıp gitmekten başka elinden hiçbir şey gelmeyen Kayla, hırsla omuzlarına dökülen buklesini çekmişti. Burnundan soluyarak birkaç tur daha döndü.

“Böyle devam edersen sonunda kel kalacaksın.”

Odalarını birleştiren ara kapıdan gelen sesin kaynağına hırçın bakışlarını dikti. Tüm yakışıklılığıyla kahverengi, bej tonlardaki kıyafetinin içinde kapıda durmuş kızı izliyordu.

“Aman ne iyi, kel kalırsam belki şu oynadığın oyuna bir son verirsin.”

Kaşlarını kaldıran genç adam alaycı bir bakış attı. “Hangi oynadığım oyun?”

“Benim sana âşık olmam için, kabuk değiştiren bir yılan gibi değişen kişiliğinden bahsediyorum.”

Yaslandığı kapıdan ayrılıp kızın odasına adım attı. “Oyun oynamıyorum. Âşık bir adam gibi davran demiştin. Ben de senin söylediğini yapıyorum.”

“Hah anlamıştım! Bir oyun olduğunu kendime söyleyip durmuştum. O sözleri söylerken âşık olmandan bahsetmiştim, rol yapmandan değil!”

“Bu gece çok güzel görünüyorsun, hazinem.” Gerçekten de pembe beyaz tonlardaki, gözleri üzerine çekecek kadar yakası açık olan kıyafetin içinde yenmeyi bekleyen bir şekerleme gibi görünüyordu.

Gözlerini tavana dikerek ona kadar sayan Kayla derin nefes alıp verdi, fakat imkânı yok bir miktar bile sakinleşmemişti. Karşısında duran adamın göğsünü işaret parmağıyla dürterek, “Kes şunu hemen!” diye tısladı dişlerinin arasından.

“Neden? Güzel olduğunu duymaktan rahatsız mı oldun?”

“Aynaya gerçek olmadığını bilecek kadar uzun yıllardır bakıyorum. Ayrıca bana hazinem demenden nefret ediyorum, diline hiç yakışmıyor.”

Onun ilk söylediği cümleye takılıp kalan Falcon, dikkatli gözlerle ciddi olup olmadığını incelerken şaşkındı. “Güzel olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum, biliyorum. Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

Kıza iyice sokulan genç adamın kolları beline dolanırken, “Kayla bana bak!” diyen sesi sertti. Ama inatçı çingene ısrarla gözlerini kaçırıyordu. Çenesini tutup kendisine bakmasını sağladı. “Kim çirkin olduğuna inandırdı bilmiyorum, sen çok güzel bir kadınsın.”

“Sana benimle oyun oynama demiştim.” *Sesi mi titremişti?*

“Çirkin olduğuna inanmana çok şaşırdım.” Kızı arkasında duran aynaya çevirdi. “Şu an orada gördüğüm kadından daha muhteşem bir güzellik görmediin.”

“Uzman gözüyle mi değerlendiriyorsun?”

“Alay etmeyi kes, gerçek anlamda o kadına bak!”

Aynaya bakan genç kadının gözü hemen arkasında olan adamdan başka yere yoğunlaşamıyordu. Aynada bir çift olarak ikisini izlemek içinde kaynayıp duran güvensizliği ortaya çıkarmıştı. Bu adam, Tanrı’nın neredeyse mükemmel yarattığı bu erkek, aşk olmadan ömür boyu bağlanmak istiyordu. Nereye kadar süreceğini bilmediği bir şehvet ipiyle uçurumdan atlaması için baskı yapıyordu. Bir gün genç kadından istediklerini alıp doyunca geriye ne kalacaktı? Bir hiç... Onun gibi bir adamın çevresinde Kayla’nın boşalttığı yeri doldurmak isteyen pek çok kadın olacaktı.

Sonra gözleri aynadan kendisine bakan kadına takıldı. Genç adamın görüp istediği kadına... Farklı görünen, farklı yaşayan ve farklı bir kişiliğe sahip olan o kadın bir süre sonra silinip yerini başka bir kadına bırakıyordu. Sarı saçları dalgalanan ve renkli gözlerini kırpıştıran işveli bir kadına... Daha fazla bakmak istemeyerek arkasını dönmek istese de omuzundaki genç adamın elleri onun kıpırdamasına izin vermedi.

Kızın altın pırıltılar saçan omzuna eğilen Falcon dudaklarını onun ılık tenine bastırdı. “Göremiyorsun, değil mi? Altın ışıltılar saçan teninin pürüzsüzlüğünü, alev alev yanan siyah gözlerindeki yaşam enerjisini ve hayat dolu pırıltıları, simsiyah saçının her bir telinin çevrendeki erkeklerin başını nasıl döndürdüğünü, inatçı sivri çenenin asaletini...” Parmakları boyundan göğüslerine inerken kulağına söylenen sözler ve üze-

rinde gezinen erkeksi eli büyülenmiş bir halde izliyordu Kayla. “Biçimli bedeninin için nasıl çıldırdığımı göremiyor musun?” Diğer kolu beline dolanıp kızı bedenine yasladı. Aralarındaki kıvılcımların yangına dönüşmeye başladığını hissettiren sertliğini kızın da fark etmesini sağladı. Dudaklarını kulağında dolaştırıp kulak memesini dişledi. “Sen, içime çektiğim hava gibisin. Ne zaman derin nefes almaya kalksam daha fazlasını istiyorum. Bütün bedenimi doldursan da asla yeterli gelmiyor. Sana baktığımda sensizlikten boğulduğumu fark edip daha hızlı nefes almaya başlıyorum.”

Bu adamın içine ne kaçmıştı böyle? Bir erkekten duymayı hayal bile etmediği cümleler dudaklarından dökülürken Kayla yeniden ona âşık oluyordu. İçinden bu sözlerle kanmayan bir ses aptallık yapmaması için onu uyarsa da o an kapıldığı dudaklardan, dokunuşlardan ve sözlerden başı dönmüştü. İnanmak istemiyordu ama âşık değilim diyen bir adamın bu sözlerine nasıl kendini kaptırabiliyordu?

Falcon böylesine güzel ve cezp edici bir kadının kendine olan güvensizliğine inanamıyordu. Onu kendine döndürerek yüzünü avuçladı. Bir kadın hem böylesine masum bakıp hem de tuzaklarla dolu olabilir miydi? Aklındaki soruların cevabını belki zamanla bulacaktı. Şu an kendisini çıldırtan, deli eden, serseme çeviren bu güzelliğin kollarında olmasının tadını çıkaracaktı. Dudaklarına kapanırken, “Beni deli ediyorsun,” diye homurdanarak hiç bitmeyecek bir susuzlukla öptü. Sonra geri çekilip öpücüğüyle dağılmış yüzüne bakarak, “Gitmemiz gerek,” diyerek kızı kapıya doğru çekti.

Pembe beyaz eteği arkasında uçuşan Kayla ile odadan çıktılar.

Güzel geçen geceye Jael katılmamıştı. Oturdıkları tiyatro locasında onlara çevrilen dikkatli bakışların ve dedikoduların farkındaydı Kayla. Parmaklarını sıkan Trisha'nın eli durumu anladığını ve umursamamasını söylüyordu. Diğer yanında otu-

ran Falcon cemiyetin bir ferdi olarak hiçbir ayrıntıyı kaçırmasa da tepki vermemeyi öğrenmiş bir rahatlıkla oturuyordu.

Olaysız, sakın, zevkli gecenin sonunda eve dönüşleri sessiz oldu. Kayla odasına girerken Falcon da babasını kontrol etmeye gitti. Hastalanan yaşlı adamın odasına girmeye çekinen Kayla'ya gitmesi konusunda, genç adam da ısrar etmediği için suçluluk duygusunu içinde yaşamaya devam etti.

Yanan şöminenin önündeki mindere kurulmuş dört köpeği görünce duraksadı. Genellikle çalışma odasında kalan köpekler bu gece onun odasını istila etmeye karar vermişlerdi. Köpekçik Bir ve Köpekçik İki, Dük'ün köpeklerine ayak uydurmuşlardı. Bazen gelip genç kadının odasında kalsalar da çoğunlukla büyük köpeklerin yanında kalıyorlardı.

Açılıp kapanan kapıya sadece umursamazca başlarını kaldırıp bakmakla yetindiler. Genç kadını bekleyen Sandy köşedeki koltuktan kalkıp selam vererek yardım etmek amacıyla yaklaştı. Soyunup temizlendikten sonra geceliğini giyerek yatağına yürüdü.

"Başka bir emriniz yoksa çıkabilir miyim?"

"Teşekkür ederim gidebilirsin, Sandy." Nedense kendini yorgun hissederek uzun uzun esneyip örtünün altına sokuldu.

Rüyasında uçtuğunu ve mekân değiştirdiğini gören Kayla, bir ara üşüdüğünü hissederek elini uzatarak yorganını arasa da bulamayınca gözlerini araladı. Falcon'un kucagında olduğunu görünce gözleri biraz açıldı. Onu kendi yatağına taşıyan ve örtüyü üzerlerine çeken genç adama sokulup ısınmaya çalıştı. Çevresine dolanan güçlü kollar kızı kendi sıcaklığına çekti. Kayla düş gördüğüne emin olmuş bir mırıltıyla yeniden uyumaya çalıştı.

"Sana benim yatağımdan başka yerde uyumayacaksın demiştim, küçük çingene. Saçlarından sürüklediğime dua et."

"Saçlarımı keseceğim," diye mırıldandı. Kulağında yankılanan boğuk gülüşle rahatsız olarak yeniden yerleşti.

"Bir teline bile dokunmayacaksın, yoksa dizime yatırır bir güzel döverim."

Cevap gelmeyince eğilip bakan Falcon, çoktan uyumuş olan genç kadının yüzüne düşen buklelerini geriye doğru itti. En savunmasız olduğu anda bile genç adama verecek bir cevabı vardı. İlk defa bir kadınla sevişmeden yanında uyuyarak geceyi geçirmek ilginç olacaktı. İçin için yanan bedenine rağmen kızı tutan kollarını sıkıştırarak gözlerini kapattı.

Serpiştiren karı görünce ata binme planını erteleyerek, ahır-
dan dönen genç adam ayağının altında çıtırdayan kar sesinin
dışında doğayı kaplamış yoğun sessizliğin içini çekti. En son
ne zaman bu kadar huzurlu olduğunu hatırlamıyordu. Kah-
valtıdan bu yana ortada görünmeyen Kayla'nın Bay Bruno'dan
ölesiye sıkıldığını biliyordu. Dün kuzenlerinin ayrılmasından
sonra sanki bütün neşesi de onlarla uçup gitmiş gibi bir mah-
zunluğa bürünmüştü. Belki de oyalanmak için Bay Bruno'nun
anlattıkları birazcık ilgisini çeker diye düşündü. Genç kadının
Falcon'un sıkıcı hayatına ayak uydurması çok zor olacaktı. Cemiyet aktivitelerinden keyif almayan bir kadını nasıl oyalaya-
caktı ki? Eninde sonunda bir gün sıkılıp gitmek isteyecekti. Bu
düşünce yüreğini sıkıştırdı. Gitmesine izin vermediği takdirde
olabilecekleri düşünmek ise ilk defa yüreğindeki korkuyu filiz-
lendirdi. Gözlerinin önüne gelen annesi, içinde fırtınalar ko-
pardı. Adımlarını hızlandırarak yürürken Kayla'yı evde görme
ihtiyacıyla tutuşmuştu.

Bembeyaz karların üzerindeki hareket dikkatini çekince ba-
şını bahçenin giriş kapısına çevirdi. Aman Tanrım! Gördükleri
bir an kalbinin durmasına neden oldu. Hutchinson'un kuca-
ğında olan genç kadın kendinde değildi. Daha doğrusu başı ar-
kaya düşmüş ve kolları adamın kucağında sallanıyordu. Sanki
ölmüş gibi...

Hayır, Tanrım hayır lütfen!

Koşarak adamı karşıladığında nefes alamaz durumdaydı.
"Kayla!"

Hutchinson efendisinin bembeyaz yüzüne ve katılaşmış çizgilerine bakarak kucağındaki hanımını onun kollarına bıraktı. Kızı göğsüne bastıran ve kapalı gözlere bakan Dük'ün yüzünde gördüğü kendini kaybetmiş ifadeyi silebilmek için, "Çocukların yanından dönüyorduk. Yoldayken kar yağmaya başlayınca görüşüm bulanıklaştı. Malikânenin hemen ilerisindeki döne-meçte karşıdan gelen arabayla burun buruna geldik," diyerek hem konuşuyor hem de koşturarak peşinden geliyordu. "Atlar ürkünce çamurun üzerine yağın karda araba kaydı. Hanımım bayılınca haber gönderip beklemektense buraya getirmeyi uygun buldum."

Falcon adamın ne konuştuğunu duymuyordu bile. Koşar adım merdivenleri çıkarken, "Doktor bul bana çabuk! En kısa zamanda burada olsun! Yoksa kendisinin bir doktora ihtiyacı olacağını söyle!" diye kükredi. Uşağın aceleyle açtığı kapıdan uzun ve sert adımlarla antreyi geçti. Arkasından koşan hizmetçilere, "Sıcak su torbası getirin!" diye bağırdı.

Genç kadının alnına dudaklarını bastırdı. Tanrım, buz gibiydi! Onu kaybediyor olma düşüncesinin verdiği panikle merdivenleri koşarak tırmanan genç adam, yatak odasına girdiğinde derin derin nefes alıyordu. Kayla'yı yatağa yatırıp karın ıslattığı pelerinini, şapkasını ve botlarını çıkarmaya başladı.

"Hadi küçük çingene, bu kadar çabuk pes edemezsin!"

Kayan şapkanın altındaki derin yaradan akan kanı gördüğünde ise dudaklarını sıktı. Kapıdan giren Sandy'nin elinden sıcak su torbalarını alıp, "Temiz bez ve sıcak su getir çabuk!" diye sert bir sesle konuştu.

Kız kapıdan çıktığında onu soyma işine devam etti. İç gömleği kalıncaya kadar ıslak kıyafetlerden kurtulmasını sağladı. Köz haline gelmiş şömineye odun atıp yeniden alevlenmesini sağladı. Ellerin boş kalmamasına ihtiyacı vardı. Bir şeylerle uğraşırsa aklındaki kötü düşüncelerden uzaklaşabilirdi.

Kayla bedeninde hissettiği sızı ve ağrılarla göz kapaklarını araladı. Akşamdı, odada mumlar yanıyordu. Ve başı da vücu-

duyla ağrı konusunda yarışa girmişti. İnleyerek elini sıızlayan alnına götürünce sargıyı hisseden parmakları olduğu yerde kaldı.

Aman Tanrım, kaza geçirmişti! Çocukları ziyaretten dönerken araba kontrolden çıkarak, karşıdan gelen atların çektiği arabayla burun buruna gelmişti. Sam'ın durdurmayı başaramadığı araba kayarak yoldan çıkıp devrilmişti. Alnını karşıya çarptığını hatırlıyordu.

Odadaki sessizliği şömineden gelen odunların çıtırtısı bozuyordu. Örtünün altında kalan ayaklarını kıpırdattı, ağrı dışında çok fazla acı duymamıştı. Kollarını kaldırarak oynatınca omzundaki ağrıyla inledi. Hareket ettirebildiğine göre herhangi bir kırık ya da çıkık olduğunu zannetmiyordu. Sadece çarpmanın şiddetiyle incinmiş olmalıydı.

“Bazen öldürmeyi düşünsem de, bana bu fırsatı vermeden kendini öldüreceksin zaten, diye düşünüyorum. Buna sevinmeli miyim yoksa elimi çabuk tutup seni gırtlaklamalı mıyım bilmiyorum?”

Gelen sert ve huysuz sesin sahibini görmek için bakışlarını şöminenin önündeki koltuğa çevirdi. Genç adam arkasından gelen ateşin ışığında bir gölge gibi görünüyordu. Yüzü loş aydınlıkta tam seçilemiyordu.

“Şefkat dolu sözlerin gözlerimi yaşarttı.”

Yerinden fırlayarak iki adımda yatağın yanında beliren genç adamın yumruklarına ilave olarak karanlık yüz ifadesi ne kadar gergin ve öfkeli olduğunu gösteriyordu.

“Bana tek bir şey söyle, arkamdan daha ne kadar gizli iş çevirdin?”

Ağrılarını unutan Kayla şaşkınlıkla genç adama bakıyordu. “Gizli iş mi?”

Falcon dişlerini sıkarak başını salladı. “Evet, gizlice çevirdiğin dolaplardan bahsediyorum. Lanet olsun kadın! Bana sorma gereği duymadığın daha kaç tane olayla karşılaşacağım?”

Suçlamalar karşısında öfkelenerek yataktan doğrulmaya

çalışan Kayla, ağırları izin vermeyince inleyerek geri yatağa düştü. Gözleri sağlamdı, öfkesini ona bakışlarıyla anlatabilirdi. Kaşlarını çatarak, “Çocuklardan bahsediyorsan senden gizledim, evet. Mark ve Emma’ya yaptıklarından sonra...” diyerek nefeslendi.

Yatağa oturan genç adam kıza doğru eğildi. “Onlara sıcak bir yuva verdim. Burada uygunsuz ortamlarda sürünmemelerini sağladım.”

“Sıcak bir yuva mı? O yurtların nasıl olduğunu biliyorum. Zavallılar orada işkence görecek.”

“Görmeden bilemezsin.”

“Kahretsin Falcon! Neden bu kadar acımazsın? Sana giderken onları götüreceğimi söylemiştim.”

Daha da kararan yüzle üzerine eğilen adamdan yayılan korkutucu hava Kayla’yı olduğu yerde büzülmeye zorladı. “Gitmek mi?” diye hırladı.

Kendini yastığa doğru iterek onun bakışlarından uzaklaşmaya çalıştı. “Yani sonunda benden bıkacaksın. O zaman gideceğim.”

Yumruğunu yatağa geçiren genç adamın dişleri birbirine kenetlenmişti. “Sana asla bu evliliğin bitmeyeceğini söylemiştim! O kalın kafana bunu sok!” diye tısladı. “Bir daha benim haberim olmadan tek bir iş çevirirsen seni dizime yatırıp bir güzel pataklarım. İnan bana bir hafta yürüyemezsin. Bugün eğer orada ölüp kalsaydın nereden haberim olacaktı? Lanet olsun kadın! Dışarıya çıkacağını söylemek bu kadar mı zor?”

Genç kadın onun yüzünde değişen ifadeyi gözleri hayretle irileşerek izliyordu. “Sen benim için endişelendin mi?” Bu soru değil, görünen gerçeğin sözlü ifadesiydi.

Falcon olduğu yerde doğruldu. “Elbette endişelendim, akılmı kaçırdım, çılgına döndüm. Seni Hutchinson’un kucığında cansız bir bedenle görünce ne yapmalıydım, söyler misin?”

Kayla içinde taklalar atan sevinçli yanını saklamaya çalışarak yerinden yavaşça doğruldu. O kadar yaklaştı ki burun bu-

runaydılar. Ellerini uzatıp ilk defa kendi isteğiyle genç adama dokundu. Yanaklarını avucunun içine alıp dikkatle kendisini izleyen mavi gözlere baktı. "Özür dilerim, düşünemedim. Ben alışkın değilim. Babam ve annemin her zaman sızlandığı bir konudur. Bir adamdan izin almak, ona boyun eğmek anlamına geliyor benim için." Sonra dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu yeniden ve yeniden, ta ki Falcon içine düştüğü şoktan kurtuluncaya kadar. Güçlü kollar belini kavrayıp çekince, dudakları kıvılcımlar çıkartan bir öpüşle karşılık verdiğinde, elleri yüzünden saçlarına kaydı, sıkıca tutarak kendine daha çok yaklaştırdı.

Falcon canının yanmasından çekinerek uzaklaştı. "Bir daha sakın bunu yapma!" diye katı bir sesle çıkıştı. "Aç mısın?"

Kayla başını sallayarak keyifle gülümsedi. "Çok acıktım, öğlen yemeğini de kaçırmıştım."

"Evin bir yerlerinde kendine bir uğraş bulup oyalandığını sanmıştım."

"Bütün işler zaten yapılıyor, bana ihtiyaçları yok."

"Çalışanların yönetilmeye ihtiyacı var, bunu sen yapacaksın. Haftalık yemek listesiyle gelen Bruno'yu bir gün boğmadan beni bu işten kurtar."

Onun yemek listesiyle ilgilendiği görüntünün gözünün önüne gelmesiyle kıkırdayan genç kadın, kaburgalarındaki sızıyı aldırmadan kahkaha attı. Falcon geriye doğru devrilen kızın iki yanına koyduğu ellerine yaslanarak yüzüne doğru eğildi. "Çok mu komik küçük çingene?" diye mırıldanırken gözlerinde onu gülerken görmenin verdiği bir keyif vardı. "Eğlendirebildiğime sevindim."

"Ama seni öyle düşününce yemek isimlerinin arasında bulunmuş halde..." dediğinde ağzından kaçan kahkahaya engel olamadı.

"Benim gibi bir adama gülüyor musun?"

"Gerçekten komik olana gülünür ama."

"Bana gülenlere karşı çok zalimimdir." Gözlerinde beliren

ifade zalim olmaktan çok keyifli bir oyunu sürdüren ve kızı kıvrandıran arzu kıvılcımları saçan bir bakıştı.

“Zalim olduğunuzu biliyorum Ekselansları, ama eğlenen birine zalim davranacağınızı hiç sanmıyorum.”

Gözlerinde flört eden bakışlarını kızın kıpırdayan dudaklarına çevirip, “Emin misin?” diye boğuk bir sesle sordu. Sonra da ne kadar zalim olabileceğini Kayla'ya gösterdi. Uzun süren öpüşmeden sonra geri çekilip, “Sana yemek getirmelerini söyleyeyim,” diyerek doğrulurken genç kadını yatakta ihtiyaç içinde kıvrandır bir halde bırakmıştı.

Kapıya doğru yürüyen adamın güçlü bedeninden yayılan asalet ve erkeksiliğin onunla birlikte odadan çıkışını izleyen Kayla, geriye doğru yaslanarak içinde kaynayan arzularını yatıştırmaya çalıştı.

Ensesine gelen kartopuyla olduğu yerde kalan genç adam yavaşça arkasını döndü.

Bu sabah kardan dolayı çatısı çöken evin altında kalan kiracısını kurtarmak için çıkmıştı. Neyse ki uzun uğraşlar sonucu adamı ve ailesini yara almadan kurtarabilmişlerdi. Fazlasıyla soğuk olan karlı havada üşümüş ve şömine başında bir bardak içki hayaliyle eve dönmüştü. Ancak ahırların hemen dışında ensesine isabet eden kartopunun eriyerek sırtından aşağıya kaymaya başlamasıyla dişleri birbirine geçti. Suçlu; tüm cazibesıyla, pembeleşmiş yanakları, muziplikle kıvrılmış dudaklarıyla karşısında duruyordu. Gözlerindeki keyifli ifade genç adamın kararmış yüzünü görünce aniden silindi.

Tanrı aşkına! Sadece bir kartopuydu. Bunda kızacak ne vardı ki?

Bütün gün evde sıkıntıdan patlamıştı. İki gün yataktan çıkmamıştı, daha doğrusu Falcon çıkmasını engellemişti. Sabah kalktığında kendini çok iyi hissediyordu. Köpeklerle uğraşmış, yaşlı Dük'ün nasıl olduğunu görmek için gizlice kapısından

bakmış, Bay Bruno'nun peşinde yeniden evin çatısından zeminine kadar dolaşmıştı.

Şu an evde kaç tane tablo, kaç oda, odalarda neler var, merdivenlerde sıralanan heykelleri, antrede duran tabloları, sehpa ve bibloları, sanat galerisindeki genç adamın atalarının tablolarını tek tek sayabilirdi. Artık kusma noktasına geldiğinde dışarıya fırlamıştı. Arkasından gelen pati seslerine dönüp baktığında dörtlü baş belasının peşinde olduğunu görünce, "Benden uzakta oynayabilirsiniz. Siz, özellikle ikiniz," derken parmağıyla Ralf ve Rolf'u göstererek, "Sizler özellikle benden uzak durun," diyerek onların mahzun bakışlarına aldırmamaya çalışarak merdivenleri inmişti.

Köpekler dışarıya çıkmanın sevinciyle koşturmaya başlamış ve genç kadın da peşlerine takılmıştı. Ahırın olduğu yola geldiklerinde köpekler uzaklaşınca geri dönmeye karar veren Kayla, işte o anda eve doğru yürüyen genç adamı görmüştü. Elinde değildi, muziplik olsun diye o kartopunu atarken bu kadar kızacağını ummamıştı.

Falcon tek kelime söylemeden sinsi adımlarla yürümeye başlayınca çevresinde saklanabileceği bir yer aradı. "Sadece şaka yapmak istemiştım." Onun mavi gözlerindeki kararlı bakışlarını, çatılmış kaşlarını daha fazla görmek istemeyen genç kadın geri dönerek koşmaya çabaladı. Gerçekten çabaladı. Botları kara gömölüp hızını engelleyince olduğu yerde debelenen bir görüntü çizdiğinin farkındaydı.

Onun bu halini görünce gözlerinde intikamcı bir ışıkla sırtan Falcon aslında kızmamıştı. Sadece üşüdüğü için beklemediği kartopunun soğukluğuna yenik düşmüştü. Ayağındaki çizmeler kızın botlarından daha iyiydi. Birkaç adım sonra ona ulaşmış olacaktı.

Onun küfrederek ayaklarını kardan çıkarmaya çalıştığını duyunca gülümsemesi genişledi. Tanrı aşkına! Düşesi küfreden bir kadındı ve bu konuda gerçekten çok iyiydi. Nereden öğrendiğini bilmek bile istemiyordu. Ama onun ağzından duyduğu bu küfürler genç adamı tahrik ediyordu. Sevişirken de bazen ağzından fırlıyordu. O zamanlarda dudaklarını ısırarak kıza

çığlık attırıyordu. Arkasından gördüğü kızın ağzından fırlayan küfürler kulağına kadar gelirken, ona olan özlemini karların üzerinde dindirme gibi çılgınca bir fikre kapıldı. Genç kadını yakalayıp kardan çıkardı. Çığlıklarla kurtulma çabalarını beline dolanmış kollarını daha da sıkarak bertaraf etti.

Kayla'nın kulağına yapıştırdığı dudakları kıpırdadı. "Bütün sabah karın içinde soğuktan neredeyse donmuştum. Tek istediğim eve gelip şöminenin karşısında hem ısınıp hem de içkimi yudumlamaktı. Fakat ağzı bozuk karım ensemden içeriye kocaman bir kar kütesini atarak iliklerime kadar donmama neden oldu. Şimdi..." dediğinde cümlesini yarım bırakarak kızın kulak memesini ısırdı. "Vereceğim cezaya katlanacaksın."

Ayakları yerden kesilen Kayla, beline sarılan adamın hiç zorlanmadan eve doğru yürüyüşünü engellemek için ayaklarını çırparak topuğunu baldırına geçirdi. "Bırak beni! Eğer bırakmazsan seni kara gömerim!"

Birden kendini kar yığının içine gömülmüş olarak bulunca çığlık atmak istedi ama ağzına dolan karla sesi gırtlığında kaldı. Yeniden kaldırıldığında genç adamın boğuk eğlenen sesini duydu. "Böyle mi demek istemiştin, sevgilim?"

Genç kadın ağzına dolan karları tükürerek atmaya çalışırken, eriyen karlar boynundan göğsüne doğru akarken dişleri birbirine vurdu. "Seni alçak pislik!" Kendini yeniden karların içinde yüzüstü bulunca ağlamak istedi. Başını kaldırıp, "Adi piç!" diye mırıldandı.

"Kar bütün pislikleri yok edermiş, ağzını karda temizlemek güzel fikir." Yeniden ensesinden bastırdı. Kayla sözünü bitiremeden ağzına bir avuç kar daha doldu. Beline dolanan kollar kızı yeniden kaldırdı. "Yeter mi sevgilim yoksa devam edelim mi?"

"Seni... Seni..." Sözünün devamını getirememesi Falcon'un erkesi kahkahasının sessiz beyaz örtü üzerinde dalgalanarak dağılmasına neden oldu.

Merdivenleri çıkıp Dawson'un açtığı kapıdan girerken mücadeleleri hâlâ devam ediyordu. Nereye gideceğine karar ver-

meye çalışan Falcon antrede bir anlığına duraksadı. Sonra çalışma odasına yöneldi. Dirseğiyle açtığı kapıdan girerken odada bulunan Bay Bruno, Dük ve Düşes'in uygunsuz durumuna şaşkınlıkla bakarak ayağa fırladı. Falcon'un, "Dışarı!" diyerek gürlemesiyle odayı telaşla terk ederek kapıyı kapattı.

Dişleri birbirine çarparken sızlanan Kayla'yla birlikte gürül gürül yanan şöminenin önüne yürüyüp kollarını çözdü. Başındaki şapkayı ve yakası kürklü paltosunu üzerinden çıkarıp koltuğa fırlattı.

Genç kadını kendisine doğru döndürürken, "Şimdi beni ısıtmak zorundasın," diyerek dudaklarına yapıştı. Dudaklarıyla kıza sahip olurken elleri boş durmuyor, üzerlerinde ne var ne yok tek tek çıkarıp fırlatıyordu. Soyduğu kızın şöminenin önündeki postun üzerine uzanmasını sağlayarak bedeniyle onu örttü. İliklerine kadar işleyen soğuk acı verici bir ateşe dönüştüğünde, bu ateşi söndürmenin en tatlı yoluna bedenini bastırarak yerleşti.

Genç kadının içinde hareket ederken içinde bomba gibi patlayan bir sesin, 'Seni seviyorum' yankısını duyduğunda dudaklarını sıkarak bir an durdu. Altında kendini kaybetmiş olan kızın yüzüne bakarak yutkundu. Onu seviyordu. Hem de öylesine çok seviyordu ki dudaklarından fırlamak üzere olan sözü güçlkle yuttu. Henüz değil, ona söyleyemezdi. Onun da kendisine âşık olmasını bekleyecekti. Gözlerinin önüne inen perdenin kalkmasıyla uğradığı şoktan sıyrılıp, kollarını narin bedene dolayarak hareket etmeye devam etti.

Kayla şöminenin önünde seviştikleri o dakikalarda değişen bir şeylerin olduğunu hissetmişti. Falcon'un ona dokunuşu, sahip oluşu, öpüşü ve davranışlarında bir farklılık oluşmuş, sanki aralarında görünmez bir bağ kurulmuştu. Elle dokunabilecek kadar somut olan bu bağın bir gün kopmaması için dua ederek genç adama sarılırken, onun vahşi açlığına denk bir açlıkla karşılık verdi. Zirveye ulaştıklarında odada sesli nefesleri dışında hiçbir ses yoktu. Huzur dolu bir sessizlik... Sonsuza kadar kalmak istediği yere, onun güçlü kollarının arasına sokuldu. "Beni üç kere kara gömdün, intikamım çok acı olacak."

Yumuşak dudaklarında parmağını gezdirerek yeni bir istek dalgasını bedenine yayan Falcon, gözleri kapalı olduğu halde kızın dudaklarından duyduğu mırıldanmaya sıırttı. “Sen başlattın.” Ve işaret parmağını onun narin boyun kıvrımlarında gezdirmeye devam etti. “Ayrıca karımın bana hakaret etmesinden hiç hoşlanmadım.”

“Hak etse bile mi?” diyerek gözlerini açtı. “Sen bana hakaret etmiştin ama.”

“Ne zaman?”

“Seni kaçırdığımda.”

“Ben sana değil, beni o aptal durumuna düşürene küfretmişim.”

“O bendim. Fark etmediysen diye söylüyorum.” Dudaklarında hınzır bir gülümseme oluşmuştu.

“Bir kadını bırak bir erkek bile beni o duruma düşüremezdi. Ta ki sen gelinceye kadar.”

“Bu nedenle mi peşime düştün?”

“İntikam almak için.”

“İntikamını aldın. Bu beni bırakacağın anlamına mı geliyor?”

Falcon tek dirseğinin üzerinde doğrulurken aldığı ceketi kızın omuzlarına doğru çekti. Sonra dikkatle onun siyah gözlerine baktı. “Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Bu tuzağı sen kurmuş olsan da olmasan da senden vazgeçmeyeceğim, artık bana aitsin.” Gözlerindeki kararlı bakış, her türlü itiraza kapalı dudaklar karşısında Kayla söyleyeceklerini yuttu. “Benim söz hakkım yok mu?” diye mırıldandı.

“Kapıma geldiğin gün bazı haklarını kaybettin. Bensiz bir yaşam, geleceğinde olabilecek farklı bir adam, çocuklarının benden başka babasının olması, başka bir adamla evlenme gibi hakların artık yok. Ancak benim bedenimle ilgili her türlü hakkını kullanabilirsin. Sana bu izni veriyorum.”

Kayla onun bu sözlerine dirseğini midesine geçirerek cevap verdi. "Seninle yaşamak ve yaşlanmak istediğimi sanmıyorum." deyince Falcon'un yüzü kaybetme korkusunu maskeleyecek biçimde karardı. "Sansan iyi olur, küçük çingene. Hayatına girebilecek ve senin yaşlanmanı izleyebilecek tek göz benimkiler olacak."

"Sen zorba bir adamsın, çocuklarımı bir yetimhaneye götürüp bıraktın. Zalimsin, intikam almaya çalıştın, ailemi tehdit ettin. İki köpeği bana zorla verdin, üstelik ben seni kaçırdım, babanı neredeyse öldürüyordum. Bir evi yönetemem, düşes olmaksızın ormanda yaşamayı tercih ederim. Benden hâlâ kuşkulaniyorsun, bu tuzağı kurmakla ilgili şüphelerin var. Ah, Tanrım! Çok karmaşık bir ilişki ve biz birbirimizi sevmiyoruz bile. Bu kadar fırtına birleşince bir kasırgaya yol açacak, bence bu evliliğin hiç ömrü yok."

"Sana sahip olduğum sürece hepsine göğüs gerebilirim. Senin de sadece göğsüme sığınman yeterli."

"Beni bir süre sonra göğsünden itebileceğini bile bile sana sığınmam. Kendi işimi kendim halledebilirim."

Falcon sert bir hareketle kızı çenesinden tutarak kendine bakmaya zorladı. Sesi hiçbir taviz vermeyeceğini belirtecek şekilde keskindi. "Hayatında ben varken asla ama asla yalnız kalmayacaksın ve tek başına kararlar almayacaksın. En azından ne yapmak istediğini söyleyeceksin. Söz ver bana."

"Ah, bu çok saçma..."

"Söz ver dedim!"

"Tamam, söz veriyorum, sadece söylerim izin almam."

"Tanrım kadın! Beni bile bile sinirlendiriyorsun. Seni boğmal mıyım, dizime yatırıp dövme miyim yoksa oturamayacak hale gelinceye kadar sevişmeli miyim karar veremiyorum."

"Seçme hakkım varsa sonuncusunu tercih ederim."

Falcon onun mahcup ama sevimli bir yüzle söylediklerini duyunca bakışlarını kıstı. Bu kadın sonunda onu delirtecekti. "Demek sonuncusunu tercih ediyorsun?"

Yanaklarının pembeliği kırmızıya dönerken belli belirsiz başını sallayan Kayla'nın bakışlarında ise mahcubiyetin yanında muziplik ışıltıları yanıyordu. Zıtlıklar abidesi; vahşi fakat sevimli, masum fakat ateşli, merhametli fakat sivri dilli karısı şimdi de onu istediğini söylüyordu. Hem de dolaylı yollarla... Bunun için şükretmesi gerekiyordu.

"Pekâlâ, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Daha da kızaran yanaklara ve bocalamayla kırpıştırılan kirpiklere eğlenerek baktı. Kayla kendisini deli ediyorsa, kendisinin de onu deli edecek bir kozu olmalıydı, değil mi?

"Şey... Daha önce yaptıklarını yapman yeterli."

"Mesela..." Ah, onun böyle kıvranışını izlemek çok zevkliydi! "Dokunabilirsin... Yani..." Genç kadın dudaklarını ıslattı. "Öpebilirsin..."

"Nasıl dokunma ve öpme?"

Kahretsin! Adam resmen onunla oyun oynuyordu. Bu kadar... Öpücüklerini, dokunuşlarını alıp başına geçirebilirdi. Utançla yerinden doğrulurken omuzlarından düşen ceketin altında çıplak olduğunu unutmuştu. "Senden hiçbir şey istemiyorum," diyerek ayağa kalkmaya çalıştığında, kendini genç adamın altında buldu.

"Böyle mi dokunma mı istiyorsun?" Dokunuşları belinden aşağıya inerken, dudakları kulağından boynuna doğru bir hat çizerek, "Böyle mi öpmemi istiyorsun?" diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Adam dokunuş ve öpme konusunda bir uzmandan hangisine itiraz edebilirdi ki? Hem kendisi kim oluyordu ki itiraz edebilsin. Sadece inleyerek onayladığını genç adamın anlamasını sağlayabilirdi. Uzman olan Falcon olunca bu onaylamaları anlamıştı. Artık daha zevkli olamaz dediği anda, çıktığı bu haz dolu yolculuktan geri dönüp yere indiğinde, daha da fazlası olabileceğini görerek sonunda ölebileceğini düşünüyordu. Bu adamın bağımlısı olmuştu.

Gola çıkışının üzerinden bir yıl geçmişti. Nihayet önünde yükselen dağın heybetine bakarken akşam olmak üzereydi.

Çingene büyüesünün tarifine uyan bu dağ oldukça korkutucu görünüyordu. Zirvesini sis sarmış, çevresindeki ormandan korkutucu uğultular geliyordu. Keskin kayaları son gün ışıkları altında gizemli bir şekilde parlıyordu.

Dağın etrafını birkaç defa dolandı. Sarp kayalıklardan tırmanması imkânsızdı. Geçit vermez bir şekilde önünde yükselen kayalıklara umutsuzlukla bakarak, "Juklanash!" diye bağırdı birkaç kez. Sesi dağlarda yankılanarak kendisine geri döndü. Yeniden ve yeniden sesi kısılineaya kadar haykırsa da sesine tek bir cevap gelmedi. Dizlerinin üzerine çökerken omuzları düşmüştü. Oysa dağı bulduğunda Juklanashları da bulacağını sanmıştı.

Aylık gökyüzünde bir tabak gibi yükselirken duyduğu sesle yerinden doğruldu. Köpek hırlaması tüylerini ürpertmişti. Aniden yanı başında beliren gölgeyle korkuyla geri çekildi. İnsan bedeni üzerinde kendisine bakan köpek gözleri genç adamın niyetini sorguluyordu. İyi niyetli olduğuna karar vermiş gibi hırlamayı kesen Juklanash, "Kimsin? Ne istiyorsun?" diye sordu.

Edmando başından geçenleri ve neden

oraya geldiğini anlattı. Fuklanash'a yardım edip edemeyeceğini sordu.

"Beni bu lanetten kurtarırsan sana istediğini veririm," diyen Fuklanash'ın istediğini sevdiği kız söylemişti. Karşısında duran bu köpek insanı bir bakirenin öpmesi gerekiyordu.

"Nereden bulabilirim ki? Balsam bile seni öpmek istemeyebilir."

"Onu ikna et," diyen Fuklanash ortadan kayboldu.

İkinci Bölüm

Önünde durdukları binaya ve demir parmaklıklı kapısının ardında görünen güzel bahçeye bakan Kayla gözlerini yanında duran adama çevirdi. "Burası neresi, neden buradayız?"

Falcon cevap veremedi karları ezerek gelen ayak sesleri kapıya yaklaştı. Demir kapı gıcırdayarak açıldı. Orta yaşlarda sağlam yapılı bir adam genç adamı görünce saygıyla eğilerek selam verdi. "Hoş geldiniz, Ekselansları."

Kızın elinden tutup demir kapıyı geçen genç adam, "Haber-siz geldik. Umarım Eva müsaittir," diyerek adama baktı.

"Evet, efendim müsaitler. Buyurun."

Kayla öfke ve kıskançlık kriziyle olduğu yerde kalmıştı. "Beni nereye getirdin?" Kaşları çatılmış ve gözleri kısılmıştı. "Metresinin evi değil, değil mi?"

"Öyle olsa ne yapardın çok merak ediyorum, hazinem."

Karşısına geçmiş bu sözleri söyleyen adamı öldürsem ne olur diye düşünmeye başladı. Ah evet, onu kaçırdığı zaman da aynı düşüncelere kapılmıştı. Keşke o zaman yapmış olsaydı, bütün bu duygu karmaşasına düşmezdi. Sonra artık kendisi-ni tanımış olan Falcon'un bile çevresindekileri tehlikeye atmayacağını fark ederek gerilmeyi bıraktı. Kasılan çenesini

gevşetip derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, size ve o çok sevgili sür-tüğünüze mutluluklar dilerim."

Geriye dönerek girdikleri demir bahçe kapısına yöneldi. Kahretsin! Sürtük demeyecekti, hanıma diyecekti, öfkesinden dili sürçmüştü. Kızgınlığını belli ettiğine hayıflanarak iki adım atmıştı ki beline dolanan kollar kızı durdurdu. Kulağının dibindeki sesin, "Beni kıskanmadığına ikna edemezsin," diyerek kıskırtmasına öldürmek isteyerek baktı.

"Kıskanmadım. Neden kıskanayım ki? Sen beni buraya getirdiğin zaman metresine gitmiş bir adamsın."

Başını biraz geriye çekerek kızın yüzünü görmeye çalışan Falcon'un bedeni gerilmişti. "Bildiyini bilmiyordum."

Aklına gelen görüntülerle öfkesi zıplayan Kayla, beline dolanmış kollara vurarak çözmeye çalıştı. "Bütün malikâneye ilan ederken benim sağır rolü yapmam mı gerekiyordu?"

Onun kendisine olan öfkesi ve güvensizliğinin nedeninin metresine gitmesi olduğunu anlayan genç adam içinden taşan pişmanlıkla dondu kaldı. Genç kadını çevirip gözlerinin içine bakarak düz, duygusuz bir sesle, "O son defaydı. Sana dokunduktan sonra hiçbir kadın olmadı Kayla," derken gözlerini gözlerinden kaçırmıyor, kendisine inanmasını istiyordu.

"Bu gelecekte olmayacak anlamına gelmiyor."

"Olmayacağı konusunda söz veriyorum."

"Bu konuda verdiğin sözlere güvenebileceğimi sanmıyorum."

İnandırmak için ne yapacağını bilemeyen Falcon omuzlarından tutup sarstı. "Sana söz veriyorum dedim! Bu sözüme güvenmek zorundasın!"

"Hiçbir şeye zorunlu değilim. Görmeden inanmam."

Sivri çenesini dikip inatçı gözlerle genç adama bakıyordu. Falcon küfrederek dişlerini sıktı. "Pekâlâ, o zaman bekleyip göreceğiz. Senden sonra kollarıma alacağım tek kız..." diye hırladı. Derin bir nefes alıp, cümlesinin devamını sonuna ka-

dar açılmış gözlerle bekleyen Kayla'ya bakarak yarım bırakırken, dudaklarının ucu çapkınca kıvrıldı. "Minik kızımız ya da kızlarımız olacak," dedi.

"Seni artık tanıyorum. Bu söylediklerin asla gerçekleşmeyebilir."

İnatçı kadın! "Gerçek olduğunu göreceksin."

Yeniden genç kızın elinden tutarak daha önce de defalarca geldiği yoldan malikâneye yürüdü. Açık bırakılan kapıdan sesler geliyordu. Kayla antrede bir süre duraksayarak bu sesleri dinledi. Çocuk sesleri... Hem de birden fazla... Üst kata çıkan merdivenlerden gelen ayak seslerine birkaç tanesi daha eklenirken, bir çocuk merdivenin tırabzanından kayarak tam önlerine düştü. Kayla çocuğa bakarken ufaklık başını kaldırıp şaşkınlıkla, "Kayla!" diye çığlık attı.

"Ma... Mark!"

Çocuk yerden kalkarak kıza sarıldı. Beline dolanan kollara hâlâ inanamayarak bakan genç kadın yere çömelip Mark'ın yüzüne baktı.

"Mark nasılsın? Emma nerede?"

"Yukarıda, senin geldiğini bilmiyordum."

Çevrelerini saran çocukların bazılarını tanıyınca gözlerine inanamadı. Ayağa kalkarken bakışlarını Falcon'a çevirdi. "Onları da mı buraya getirdin?" Genç adam onları izlerken elleri ceplerinde sadece omzunu silkmekle yetindi.

"Çocuklar misafirlerimize biraz müsaade edin."

Hemen arkasından gelen sese döndü. Beyaz saçları sıkıca tepesinde topuz yapılmış, ince uzun ve sevecen yüzünde gülümseyen bir ifadeyle onları izleyen kadına baktı.

Falcon elini cebinden çıkarıp yaşlı kadına selam verirken buruşuk ama narin eli dudağına götürdü. "Eva, seni gördüğüme sevindim. Habersiz geldiğimiz için özür dilerim. Düşes çocukları merak etti."

"Düşes, karın..."

Sevecen bakışlarını kendisine çeviren kadına mahcup bir şekilde gülümseyen Kayla zarıfçe reverans yaptı.

“Falcon onu bana getirdiğin için çok teşekkür ederim. Gelin sizi oturma odasında ağırlayayım.”

Genç adam Eva’yı durdurdu. “Bence Kayla önce burayı görmek istiyor sanırım.”

Eva anlayışla gülümserken, “Elbette, siz dolaşın. Bu arada ben mutfağı kontrol edeyim, size içecek bir şeyler getirmelerini söyleyeyim,” diyerek uzaklaştı.

Kayla çocuklara döndü. “Hadi beni gezdirin. Burasını hep merak ediyordum.” Çocuklar sanki bu isteğı bekliyormuş gibi hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Bu gürültü eşliğinde merdivenleri tırmanan grubu kendinden memnun bir şekilde takip eden Falcon, kızın yüzündeki değışen ifadeleri gördükçe daha çok keyifleniyordu.

Çocukların genç kadına her yeri gösterme ve bu evi gerçek bir sahiplenmeyle anlatışları Kayla’yı çok mutlu etmişti. Onların bu evde mutlu oldukları öylesine barizdi ki, en son oyun odasından fırlayan çocukların kakhaha seslerini dinlerken kapıya yaslanmış olan Falcon’a döndü. Kaşları çatılmıştı. “Sen çok zalim bir adamsın.”

Falcon tek kaşını kaldırarak imalı bir bakışla gözlerini oda-da gezdirdi. Kayla onun ne demek istediğini anlamıştı. Eliyle çevresini gösterdi. “Bundan bahsetmiyorum, çocukları buraya getirdiğin için müteşekkirim.”

“Bunu bana bu şekilde mi göstereceksin, kızgınlığınla?”

“Onunla sonra ilgileneceğim, şu an bana yaptığın zalimlikten bahsediyorum. Söyleseydin bu kadar endişelenip üzülmezdim.”

“Senin söylediğin gibi mi? Bana sorman, fikrimi alman gibi...”

Kayla genç adamın suçlamasında haklı olduğunu bilerek

verecek cevap bulamadı. Falcon sakın adımlarla ona yaklaşıp karşısında durdu. Bedeninden yayılan güç ve otorite genç kadını hükmü altına almıştı. Artık bu adama boyun eğmek ona çok da zor gelmiyordu. Bir yere kadar tabii...

"Çocuklarla karşılaştığın anda bana gelmiş olsaydın ve fikrimi sorsaydın, bak özellikle bastırarak söylüyorum fikrimi sorsaydın, birlikte gelirdik. Burası olmasaydı da onlara uygun bir yer bulurdum. Ama sen ne yaptın? Kendi başına çevirmeye çalıştığın dolaplar ayağına dolandı."

"Sen bir aristokratsın. Nereden bilebilirdim ki?"

"Söylediğin gibi bir aristokratım, senin gözünde kibirli küstah biriyim. Öyle değersizim ki, dünyadaki her şeye çocuklara, hayvanlara, ormana, kabilene, ailene yüreğinde yer varken, bir tek beni oraya kabul etmiyorsun. Sadece benim giremediğim bir dünya var."

"Onlar beni kırmıyor, incitmiyor, zalimce ağlatmıyor. Senin gücün ise bütün bunları yapma yetisine sahip. Ayrıca âşık olmayı bilmeyen birine dünyamda yer yok."

"Bazen ansızın yüreğine senden izinsiz giren birini kabullenmek zorunda kalırsın."

"Bu cümle seninle uyuşmuyor, Ekselansları. Daha önce âşık olmayacağını söyleyen bir adamdan bu cümleyi duymak şaşırtıcı."

Falcon uzanıp yüzünü avuçlarına alarak yaklaşmasını sağladı. Benzersiz olan tadına doyamadığı dudaklara dudaklarını dokundurdu. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp bıraktı. "Bazen hayat hiç ummadığın sürprizlerle şaşırtabilir. Senin benim hayatıma girmen gibi. Önce kabullenemezsin, zor gelir. Sonra sinsice içine sızar, engelleyemezsin. Bir an gelir ki bütün hayatını kaplamış, onsuz tek bir noktana bile kalmamış. Ben de kabullendim, senin de kabulleneceğin bir an gelecek. Gelmesini sağlayacağım, inan bana. Bensiz nefes alamaz hale geleceksin."

Kayla içten gelen bu sözcüklerin içinde saklı olan sahiplen-

me, zorbaca baskı ve ısrarı görebiliyordu. Aslında bu söyledikleri için artık çok geç olduğunu söylemek istedi. *Zaten bütün hayatımı işgal ettin, sensiz nefes dahi alamıyorum* sözleri dilinin ucuna kadar geldi ama onun dudaklarını örten sert ve sahiplenici dudakları konuşmasına izin vermedi.

Ne kadar süre orada kaldılar ve birbirlerinde kendilerini kaybettiler farkında değillerdi. Falcon biraz uzaklaşarak onun istekle parlayan yarı örtülü gözlerine ve kızaran yanaklarına baktı. "Eva'nın içki teklifi şu an çok iyi gelecek," diye mırıldandı. Kayla onun avuçlarında duran başını sallayarak kendisine gelmeye çalıştı.

Yetimhanede geçirdikleri her dakikadan inanılmaz mutlu olmuştu. Geri dönüş yolunda bunu genç adama da söyledi.

"O zaman bir teşekkürü hak ettim."

Kayla kaşlarını kaldırıp onun yarı örtülü gözlerine baktı. "Çok teşekkür ederim, gerçekten rahatladım."

"Ben daha candan ve samimi bir teşekkürü kastetmiştim."

"Mmmm pekâlâ sevgili kocam, çocuklara yaptığınız bu iyilik beni çok mutlu etti, en içten teşekkürlerimi kabul edin..."

Falcon'un aniden yerinden kalkıp onu koltukla bedeni arasına sıkıştırmasıyla cümlesi yarım kaldı. "Benimle alay mı ediyorsun, karıcığım?"

Ne münasebet, özellikle nefesi yüzünü yalarken, mavi gözlerinin derinliğinde kendini kaybetmişken, üstelik bir de bütün bedeni esareti altındayken buna cüret bile edemezdi. "Candan ve samimi deyince..." Alt dudağını ısırp gözlerini iki kere kırpı.

"Birkaç sözcükle kurtulurum diye düşündün."

Genç adam içten bir teşekkürü hak ediyordu. Evet birazcık samimiyet, birazcık da baştan çıkaran bir teşekkür olabilir. Aralarına sıkışmış elini kurtarıp onun ensesine doğru kaydırarak yumuşak saçların içine daldırdı. Kızın kendisine yaklaşmasını sağlayıp dudaklarına kapanarak istekle öptü. Geri

çekilip onun koyulaşmış gözlerine bakarak, “Böyle mi?” diye sordu.

Falcon boğazını temizleyerek boğuk bir sesle, “Fena değil, fakat biraz daha içten olmasını tercih ederim,” diye mırıldandı.

Kayla’nın gözleri oyunbaz bir muziplikle irice açılıp, “Daha içten bir teşekkür için arabanın uygun olduğunu sanmıyorum,” deyişine Falcon’un eğlenen kahkahası karşılık verdi.

Yerinde doğrulup kızı kucağına çekerek yaslanmasını sağladı. Boynuna yüzünü gömerek bir süre öylece kaldı. Bu huzurun kokusuydu. Genç kadınla eşleşmiş bir koku... Aynı zamanda belanın, öfkenin, eğlencenin, şehvetin de kokusuydu. Hepsini bir arada yaşatan bu kadına nasıl âşık olmazdı ki? Hayatının ortasında bir anda belirdiğinde içinde havai fişekler patlamıştı. Parlak ışıkla kör olduğunu, kendini renklere kaptırdığını hissedebiliyordu. Bu, Kayla’dan önceki yaşamında rastlamadığı bir mucizeydi. Şimdi parmaklarının arasında tuttuğu bu mucizeden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Bir gün kollarındaki bu kadın da aynı duyguları hissedecekti. Hissetmese bile en azından hoşlanmayı öğrenecekti.

Arabanın sıcak ortamında birbirlerinin kollarında uzun bir suskunluğu paylaştılar. Kayla elleri onun güçlü omuzlarında, çenesi hemen boynunda kalp atışlarını dinlerken, “Neden bu kadar yalnızsın?” diye fısıldadı.

Falcon kızın sorduğu soruyu daha önce hiç düşünmemişti. “Yalnız değilim, artık sen varsın.”

“Benim dışımda, sıkıntılarını, neşe ve dertlerini paylaşan bir arkadaştan ya da dosttan bahsediyorum.”

“Arada kâğıt oynadığım, etkinliklere katıldığım arkadaşlarım var...”

“Onlarla tanışmadım, evde de ağırlamadık.”

“Bekâr olanlarla ev dışında bir hayatımız var. Evli olanlar içinse eve kabul edilmemesi gereken kimliğimizden dolayı cemiyetten dışlanıyoruz.”

Kayla çenesini dayadığı omuzdan kaldırıp yüzüne baktı. “Kısaca hovarda züppelere zavallı centilmenler güvenemiyor desene.”

“Çok ayıp, bir düşes bu şekilde konuşmaz.”

“Aman ne güzel, siz yaparken utanmıyorsunuz, ben konuşunca ayıp oluyor.”

“Senin kadar cadı bir kadına rastlamadım. Dilini kılıç kadar iyi kullanıyorsun.”

“Bu güzel, bazen parçalara ayırmak istediğim insanlar oluyor.”

“Kılıçlara bayıldığımı söylemiş miydim?”

Parmaklarını saçlarına geçirip ensesine sabitleyerek vahşi-ce öptü. Dili diliyle dans ederken, her ikisini de tahrik eden bir sürenin sonunda Kayla geri çekilip, “Konuyu değiştirme,” diye çıkıştı.

“Adımın anlamını biliyor musun?” Genç kadın olumsuz anlamında başını salladı.

“Şahin demek. Şahinler yalnız uçar ve hep yalnızdırlar.”

Onun bu kadar yalnız olması yüreğini acıttı. “Bilmiyor musun şahinlerin tek zaafı yalnızlıklarıdır.”

“Artık yalnız değilim. Sen varsın.”

Ya bir gün beni bırakırsan o zaman ne olacak diyemedi. Sadece kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarıldı.

Yanlarında birileri olmadan katıldıkları ilk davetti. Birlikte salona girişleri, muhteşem uyumları kadar ses getirmişti. Uzak duran ve dedikodu yapmayı tercih edenlerin yanında, Dük'ün unvanından dolayı çekingen bir şekilde yaklaşanlar da vardı. Her girdikleri grupta dedikodular bir süreliğine duruyor, ayrılmalarının ardından yeniden başlıyordu. Kayla ve Falcon bu durumu önemsemeyerek bir müddet zaman geçirdiler.

“Sıkıldıysan ayrılabiliriz.” Kayla onun dikkatli bakışlarının kendisine yoğunlaştığını fark edip başını olumsuz anlamda salladı. “Kalabiliriz, sıkılmadım.”

Yanlarına yaklaşan çifti gören Falcon’un yerinde dikleştiğini gören Kayla merakla gelenleri inceledi. Yakışıklı, sarışın adam Falcon kadar uzun olmasa da göze çarpıyordu. Koluna girmiş olan pembeler içindeki kumral kadınsa Kayla yaşlarındaydı.

İki çift karşı karşıya geldiklerinde, adam eğilip reverans yaparak Kayla’nın elini dudaklarına götürdü. “Even Roberts, eşim Whitney. İyi akşamlar, Ekselansları.”

“Seni uzun süredir görmüyordum, Roberts. Evlilik yapmış,” diyerek iğneledi Falcon. Sarışın olan Even’ın yanakları kızardı. Daha önce birlikte takıldıkları ve zamparalık yaptıkları arkadaşlarının evlendikten sonra birer ikişer ortadan kaybolmaları birbirlerinden kopmalarına neden olmuştu.

“Senin de evlendiğini duydum Egerton, mutluluklar dilerim.”

“Artık tehlikeli olmadığımı düşünerek mi bu gece bana selam verdin?”

Bir erkeğin bu kadar çabuk kızarabilmesi ilginçti. Kayla yanında duran Whitney’e baktı. Genç kadın da ikisi arasında geçen imalı konuşmayı ilgiyle izliyordu.

Even, “Senin tehlikeli olduğunu hiç düşünmedim, Ekselansları,” diye söylendi.

Falcon imalı bir şekilde kaşlarını kaldırıp bardağını dudaklarına götürmeden önce, “O zaman arkadaşılığımдан bıkmış olmalısın. Aramızdaki ilişkiyi kopardığına göre,” diye mırıldandı.

Even’in boynuna giden eli yakasını gevşetti. Whitney bu duruma daha fazla katlanamazmış gibi, “Bu konuda suçlanacak biri varsa o da benim,” diyerek bütün sorumluluğu üstlendi.

İki adam birbirlerinden uzak duruyorlardı. Kayla, genç

kadının kocasının koluna girerek destek olma çabasını ilgiyle izliyordu. Falcon bardağın üzerinden genç kadınla göz göze geldi. Bakışları herhangi bir ifadeye kapalıydı.

Duruma kadınların müdahale etmesi gerekiyordu. “Anlaşıldığına göre bir zamanlar çok samimi arkadaşlar mıışsınız fakat sonra bağlarınız kopmuş. Bence bu konunun konuşulacağı bir ortam değil burası. Neden perşembe akşamı yemeği bizde yemiyoruz?”

Kayla’nın konuşması bütün başları ona döndürmüştü. Teklif ilgi çekici gelmiş olmalı ki önce ses çıkmadı. Falcon teklifi onaylamasını beklediklerini fark ederek, “Evet, sizi ağırlamaktan mutlu oluruz,” dedi kayıtsız bir sesle.

“Davetinizi kabul etmekten onur duyarız,” diyen Even Kayla’ya dönerek, “Bu dansı bana lütfeder misiniz Ekselansları?” dedi.

Genç kadın geldiklerinden bu yana yaklaşan her centilmeni gözleriyle korkutarak dans teklifi dahi etmelerine izin vermeyen Falcon’a baktı. Onun şimdi de umursamazmış gibi çevresini incelemesine kızgınlıkla içini çekti. Adam kesinlikle tutarsızdı. Bu davete geldikleri andan itibaren her dans teklifine sanki karısına başka tekliflerde bulunacaklarmış gibi korkutucu bir şekilde ret cevabı verirken, şimdi ise ne halin varsa gör tavrına bürününce, Kayla da gülümseyerek dans teklifini kabul etti.

Dans pistinde karşılıklı selam verip müziğe uyarak ilk adımı attıklarında Kayla daha fazla dayanamadı. “Çok meraklı bir kadını, Lordum. Dük’le aranızda neler oluyor?”

“Bana kızgın.”

Diğer yöne dönen genç kadın yeniden karşı karşıya geldiklerinde, “Sebebini biliyor olmalısınız,” diyerek konuşmayı devam ettirdi.

“Birbirimize yakındık fakat bağlarımızı kaybettik. Bu nedenle.”

Kayla merakla kaşlarını kaldırdı. “Sebebini hâlâ açıklamadınız.”

“Çok inatçı bir kadınsınız.”

“En önemli özelliğimdir. Evet, sebebini öğrenebilir miyim?”

“Neden bunu Dük’e sormuyorsunuz?”

Kayla’nın dudakları alayla kıvrıldı. “O sizden daha ketum.”

Even alaycı pırıltılarla dolu gözlerle kıza baktı. “Ben daha dışınıza göreyim galiba.”

Kayla genç adamı büyüleyen bir kahkaha attı. “Aslında öyle diyemem, sadece evli olan bir adamın bu tür ısrarlara alışkın olmasından yararlanıyorum.”

Even ona sırtıttı. “Aynı zamanda zeki bir kadınsınız.”

“Lütfen konuyu değiştirmeye çalışmayın. Sebebi açıklamamızı hâlâ bekliyorum.”

Even kendinden beklenmeyen bir tavırla gözlerini devirdi. Kayla bu adamdan hoşlanmıştı.

“Sebep Whitney...” Genç kadının kaşları Eeee der gibi kalınca devam etmek zorunda kaldı. “İkimiz de aynı anda onunla tanıştık ve aramızda bir rekabet doğdu.”

“İkiniz birden mi ona âşık oldunuz?”

Genç adam kararsız bir andan sonra omzunu silkti. “O zaman âşık mıydık bilmiyorum. Belki sadece hoşlanma, uygun bir evlilik olacağını düşünme, belki de rekabet olsun diye başlamış olabiliriz.”

Kayla’nın gözleri bıraktıkları yerde sohbet eden Falcon ve Whitney’e döndü. Dük bir zamanlar o kadınla evlenmeyi düşünmüştü. Onun asla öylesine hiçbir işe kalkışmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bazı duyguları olmasa bir kadının peşine düşmezdi. Özellikle kadınlar konusunda ön yargılı olan bir adamın evlenmeye nasıl baktığı biliniyorsa. Whitney güzel bir kadındı. Kumral saçlar, yeşil gözler ve narin incinebilir bir görüntü... Kesinlikle Kayla’ya benzemeyen bir kadındı. Falcon

bu tarz kadınlardan mı hoşlanıyordu? Bu nedenle mi kendisine karşı bu kadar soğuk ve uzaktı. Kendini birlikte olmayı asla düşünmediği türde bir kadınla evli bulmanın nasıl bir öfkeye sebep olduğunu anlayabiliyordu.

“Karımı seviyorum, o da beni seviyor,” diyen Even’a bakışlarını çevirdi. Genç adamın onu rahatlatma isteğine karşılık kırılgan bakışlarını gizlemek zorunda kaldı. Gülümseyerek, “Elbette, artık bu sorun ortadan kalkmış görünüyor. Aranızdaki arkadaşlığı yeniden kurabilirsiniz,” dedi.

Dansın sonrası sessizlik içinde geçti. Müzik bittiğinde birbirlerini selamlayıp kalabalığın arasından geçtiler. Falcon ve Whitney sessiz bir şekilde içkilerini yudumluyorlardı. Kont Roberts ve eşinin iyi akşamlar dileyerek ayrılmasıyla, Kayla Falcon’a döndüğünde onun giden çifti izlediğini gördü. Elleri ceplerindeydi. Geniş omuzlarının gerdiği siyah ceketinin içinde ulaşılmaz, hem buraya ait hem de bu ortamın dışındaymış gibi duruyordu.

Yanında duran bu yakışıklı ve güçlü adamın şu anda sadece kendine ait olduğunu bilmek öylesine sarhoş edici bir duyguydu ki, kollarını boynuna dolayarak ona olan açlığı bitinceye kadar öpmek istiyordu. Kalabalığın ortasında düşündüklerinin farkına varınca yanakları yandı. Nefes alışını düzene sokmaya çalıştı. Hiç konuşmasalar ve dokunmasalar bile aralarında var olan çekim birbirlerine yaklaşmalarına neden oluyordu.

“Biraz daha bana bakarak kızarmaya devam edersen...”

Kayla’nın utançla irileşen gözleri ve şaşkınlıkla aralanan dudaklarına bakarak söylediği sözleri yarım bırakmış olması devamını tahmin edilebilir kılıyordu.

Karısının bedeninden taşan arzu dolu gerginliğin kendi bedenine cevap olduğunun farkında olan Falcon, onun utançla yüzünü başka yöne çevirişini izliyordu. Muntazam profili ve yanan yanaklarıyla yanında sessizce duruyor olması bile ellerini bedeninde gezdirmeye isteğiyle tutuşturuyordu genç adamı. Bedeni kızın eteğinin üzerinden bedenine dokunacak kadar yaklaştı. Elindeki bardağı geçen uşağa verirken, “Buradan git-

me zamanı,” diyerek Kayla’nın elini kıvırdığı koluna yerleştirdi.

“Ama daha erken...”

Azıcık eğilerek dudaklarının onun kulağına sürtünmesini sağlarken, içtiği içkinin hafif kokusu nefesiyle beraber burnuna geldi. “Bence gitmeliyiz, tabii bu kalabalıkta seni öpmeye başlamamın yaratacağı skandaldan rahatsız olmayacaksan kalabiliriz.”

Skandallardan korkan Dük nereye kaybolmuştu? “Sen... Sen... Dedikoduya sebebiyet vererek aile adına leke sürmeyecek kadar züppe bir adamsın.” Ama yaşanabilecekleri düşününce kanı damarlarında daha hızlı akmaya başladı. Bu kadar cüretkâr olabilir miydi? Ayrıca bu şekilde bakması haksızlıktı. Ondan önce kendisi bu skandala imza atmaya oldukça hevesli, adamın biçimli dudaklarından gözlerini alamıyordu.

“Şu an aile adımın hissettiğim şehvetin yanında ne kadar önemsiz kaldığını bilsen şaşarsın.”

Kalabalığın arasında yürümeye zorlayan Falcon’un uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken, arada bir hiç de zarif olmayan şekilde tökezliyordu. Arabaya ulaştıklarında aceleyle açılan kapısından genç kadını bindirmekten ziyade ittirerek girmesini sağlayıp kendisi de içeri atladı. Onun bu telaşına daha ayak uyduramamış olan Kayla, ne olduğunu anlayamadan kendini genç adamın altında yatarken buldu. Dudaklarına kapanan vahşi ve tüketen dudakların istilasından nefes bile alamadı. Serinkanlılığını ve kontrolünü kaybetmiş görünen genç adam, altında yatan kıza her noktasını keşfetmeye çalışıyormuş gibi bir acelelelikle dokunuyor, okşuyor ve öpüyordu. Dudaklarını örseleyen baskı ve ısırlıklar bedeninde zaten yanmaya hazır şehveti tutuşturunca, aynı vahşi duygularla karşılık vermeye başladı.

Falcon’un parmakları eteğinin altından okşayarak yukarıya doğru tırmanmaya başlayınca, bedenleri arasına sıkışmış olan elini kurtararak göğsünden itti. Nefes nefese, “Falcon dur!” dedi tıkanarak. Gözlerinde çekici, istediğinden emin ve karşı çıkılmasından rahatsız bir bakışla kızın yüzüne bakınca, “Ara-

badayız ve biraz sonra eve varacağız. Ellerine hâkim olsan iyi olur,” diye homurdandı hiç de zarif olmayan bir sesle.

Falcon’un gözlerine cüretkâr bir bakış gelip yerleşirken başparmağı kızın dudak çizgisinde oyalanıyor ve sesiyle kızın kalp atışlarını hızlandırıyor. “Sanırım karıma istediğim yerde dokunabilme özgürlüğüm var,” dedi seksi bir sesle.

Kayla altından kurtulmaya çalışırken kontrolünü geri kazanmak için debelendi. “Tanrı aşkına! Senin içine ne kaçtı bilmiyorum. Benim evlendiğim adam sen değilsin.”

“Doğru, evlendiğin adam olmayabilirim fakat sana sahip olan benim.”

Kayla onun güçlü köşeli çenesini ittirmek için parmaklarını dokundurdu ama kahretsin asi parmakları itmek yerine pürüzsüz çenede okşar gibi dolaşmaya başlamıştı. “Aynı adam olmadığını biliyoruz. Benim söylemek istediğim peşimden geldiğinde söylediklerinle şu an davranışların birbirini tutmuyor. Skandallardan korkan ve cemiyet kurallarına sıkı sıkıya bağlı o adam nerede?”

“Seninleyken cemiyet kurallarını ve skandalları umursamıyorum. Beni kötü etkiliyorsun.”

İncinen duygularının okunmasını istemeyerek gözlerini kapatan Kayla, yüzünü çevirmek istediğinde çenesini tutan parmaklar engel oldu. “Bana bak Kayla!” Falcon aralanan uzun siyah kirpiklerin arasından görünen siyah parlak gözlerde nedenini bilemediği bir duygunun dalgalandığını gördü ve gördükleri hiç hoşuna gitmedi. “Ne oldu?” diye sordu.

Gözlerini kırıştırarak ifadenin kaybolmasını sağlayan genç kadın, bu şehvetin kendisine mi yoksa bir zamanlar evlenmeyi düşündüğü kadını yeniden görmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Belki de onu kaybetmekten dolayı yaşadıklarını Kayla’ya yöneltmişti. Arabanın durmasıyla cevap vermekten kurtuldu. Falcon istemeyerek de olsa kızın üzerinden kalkıp elinden tutarak doğrulmasını sağladı. Arabacının açtığı kapıdan inerek Kayla’ya yardımcı oldu.

Merdivenleri hızlı adımlarla çıkan kıza yetişmek için adımlarını açtı. Antreye girdikleri anda kolundan yakaladı. "Dur bakalım, nereye kaçıyorsun?" Kayla kolunu ondan kurtarıp yürümeye devam etti. Basamakları hızlı bir şekilde çıkarken, "Kaçmıyorum sadece yorgunum ve yatmak için odama gidiyorum."

"Sanırım bazı konuları anlatamıyorum. Sana benim odamda uyuyacağını daha kaç kere söylemem lazım."

Kapıyı iterek içeri giren genç kadın, "Bir kadın bazen yalnız uyumak isteyebilir," diye homurdandı.

"Benim karım değil." Arkasından odaya dalmıştı. Onların birlikte fırtına gibi odaya dalmaları üzerine Sandy yerinden doğruldu. Falcon hizmetçiye dönüp, "Sen çıkabilirsin. Bay Champbell'e söyle ona da ihtiyacımız yok, yatmaya gidebilir," diyerek resmen kovdu. Kız aceleyle selam verip ara kapıdan genç adamın odasına girdi. Gelen mırıltılardan sonra açılıp kapanan kapı ve uzaklaşan ayak seslerini bir süre dinlediler.

"Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Anlatacak bir şey yok, yatmak istiyorum."

Falcon'un gözlerine yerleşen bakış ve dudaklarının çapkınca yukarıya kıvrılması Kayla'nın söylediği sözleri hangi yöne doğru çektiğini açıklıyordu. Yavaş adımlarla ona doğru yürüyen adamın bedeninden kendisine ulaşan arzu dolu dalgalar nefesini sıklaştırdı. "Yalnız başıma, odamda demek istedim."

"Ben de sana odanda yatmayı unut demiştim." Sesi boğuk ve imalarla dolu çıkıyordu. "Seni istediğimi arabada açıkça ifa-de ettim sanıyordum."

"Bana yönelik olmayan bir şehveti bedenimde gidermene izin vermeyeceğim."

Genç adam kıza uzanacakken duyduklarıyla dondu kaldı. Yüzü katılaşmıştı. "Ne demek bu şimdi?"

"Şu demek, başka bir kadına yönelik şehvetin için beni kullanmana izin vermeyeceğim."

“Başka bir kadın mı? Kimmiş o?” Gözleri kısılmış, sesi tehlikeli çıkıyordu.

“Whitney, bir zamanlar evlenmeyi düşündüğün kadın.” Kendini engellemek istese de sesinin huysuz çıkmasını önlememişti.

“Whitney’in şu an seni istememle ne alakası var?”

“Even dans süresince geçmişte yaşananları anlattı.”

Falcon uzun ve biçimli parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirirken öfkeyle soludu. “Lanet Even ve lanet kapanmayan çenesi!”

“Onu suçlamana gerek yok. Ben zorladığım için konuştu. Ne oldu? Biz dans ederken aranızda geçen samimi konuşma sonucu hâlâ onu istediğine mi karar verdin?”

Falcon gıcırdayan dişlerle Kayla’nın omuzlarına parmaklarını geçirdi. “Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum! Seni istediğime nasıl ikna olacaksın?” Sonra sanki anlamasına yardımcı olacakmış gibi onu sarstı.

Genç kadın çenesini kaldırıp hesap soran siyah bakışlarını ona dikerek, “Davette ve daha sonra aşırı tavan yapmış olan isteğine bakılırsa, bana yönelik olması imkânsız geldi,” diye çemkirdi.

Daha fazla dayanamayan Falcon onu kucakladığı gibi ara kapıdan geçirerek, itiraz çılgılığına aldırmadan yatağın üzerine fırlattı. Kayla bir tenis topu gibi düştüğü anda yerinden fırlayıp gardım alırken, geri çekilip sırtını yatak başlığına dayadı. Bu arada Falcon büyük bir hızla önce boyun bağını çıkartıp fırlattı. Onu ceketini, yeleği ve gömleği takip etti.

“Bu şehvetin ne kadarı sana yönelik göstereceğim. Bu günlerimi alsa da sen ikna oluncaya kadar bu yataktan çıkamayacaksın,” diyerek söylenirken Kayla gözlerini ondan alamadan izliyordu. Pantolonuna giden ellerini gördüğünde eriyerek onu izlemek yerine kaçması gerektiğini akıl edebilen genç kadın, yataktan emekleyerek inmeye çalışırken üzerine çullanan bedenle olduğu yere çivilendi.

“Nereye kaçırıyorsun, sevgilim? Henüz seni ikna etmedim.”

Kulağının dibindeki alaycı ve seksi sestən uzaklaşması imkânsızdı. “İkna edilmek istemiyorum, bırak beni!”

“Ama neden? Ortaya bir iddia attın ve şimdi geri çekiliyorsun. Bence söylediklerinin arkasında durmalısın.” Sözlerini bitiren genç adam onun kulağını dişlerken, dudakları da bu dansa katılınca kızın bedenindeki bütün sinir uçları tek bir noktada toplanmış gibi kasıldılar. Sonra Falcon’un beden ağırlığının bir kısmının kalkması ve kalçası üzerinde artan basınç onun doğrularak üzerine oturduğunu gösteriyordu. Elbisesinin arkasında dolaşan parmaklardan kurtulmaya çalışırken onun aç bir sesle, “Adaletsizliği ortadan kaldıralım ve şu elbiseden kurtulalım,” diye mırıldandığını duydu.

Lanet acımasız adam! Tamam, yanlış bir varsayımda bulunmuş olabilir. Her zaman hatalarını görme taraftarıydı ama bir kadına bu kadar acımasızca işkence edilmezdi. Çözülen her bağcıkla beraber ensesinden kalçasına kadar uzanan okşayışlara maruz kalıyordu. Sonra sıcak dudaklarıyla aynı yolu izleyerek bedenini hazla kıvrandırıyor. Üzerindeki elbiseyi zalimce çekip çıkaran ellerden uzaklaşmaya çalışsa da yeniden üzerine binen ağırlıktan kurtulması imkânsızdı.

“Nerede kalmıştık, karıcığım?”

“Lanet olsun!” Sert parmakları kalçasını okşayarak aşağılara inip bacaklarını araladığında işte bu küfürle solumuştu Kayla. Genç adam dilini damağında çok lezzetli bir yemek yemiş gibi şaklatarak, “Ne kadar ayıp sevgilim,” diyerek onunla küstahça alay etti.

Kayla yoldan çıkan bedenine inanamayarak inledi. Falcon onu okşayarak döndürdü ve yüzüne bakmasını sağladı. Sıcak bedeninin altına hapsettiği narin ve yumuşak bedenin verebileceği hazlardan önce, ikna edilmeye ihtiyaç duyan gözlerine baktı. İşaret parmağını dudaklarının üzerinde dolaştırdı. “Seni ilk gördüğüm günden bu yana istemediğim bir anım bile olmadı,” diye soludu. Bu şekilde kendisine teslim olmuş altında yatarken sohbet etmeye çalışmak cehennem azabıydı.

Sözlerini daha bitirmeden Kayla'nın gözleri zehirli bir ok gibi kısıldı. "Yalan söylemek sana yakışmıyor. Beni eve getirdiğin gece metresine gittin sen."

"Yaptığım bir aptallıktı. Asıl istediğim sendin. Delice bir ihtiyaçla dolanırken sana ulaşamıyordum, dokunması yasak olan bir elma gibiydin. İrademe ve bedenime olan kızgınlıkla yaptığım bir hareketti."

"Bu gece Whitney'le olduğu gibi mi?"

Falcon sabır dileyen bakışlarını önce yukarı çevirdi ve sonra gözlerini yumarak solugunu verdi. "Hiç alakası yok. Ona karşı asla şehvet duymadım diyemem, evet istedim, evliliğin söz konusu olduğu bir kadına o kadar istek olmalı diye düşünüyorum."

"Elde edilemeyen, yarım kalan bir tutku yara gibi hep içinde kalır."

"Whitney benim için o kadar büyük bir yara değildi. Daha çok sineğin ısırmasından doğan bir kaşıntı gibiydi."

"Evlenmeyi düşündüğün kadın şimdi de iğrenç bir sinek ısırtığı mı oldu?"

"Onunla evlenmeyi düşünmem bir saçmalıktı. Daha çok babamı memnun etme düşüncesiyle yapılmıştı. Ölmeden önce varisini kucagina almak istediğine dair yaptığı duygu sömürüsünden bıktığım için kalkıştığım bir eylemdi."

"Sende hiç iz bırakmadı yani."

Genç adam gözünün önünde asılı olan yiyeceğe atılmaya hazır aç bir kurt gibi onun iştah açan bedeninde bakışlarını gezdirerek, "Bu gece onu gördüğümde hiçbir duygum yoktu. Ayaküstü sohbet ettik. Ona Even'i seçmekle en doğrusunu yaptığını söyleyerek mutluluklar diledim," derken sesi iyice boğuklaşmıştı. "Senin tadını aldıktan sonra diğer kadınlara karşı hiç arzu duymamam garip mi? Bir doktora görünmeli miyim sence?"

Kayla kendisiyle alay eden adamın omzuna yumruğunu ge-

çirdi. Karşılığında genç adam sertliğini ona doğru bastırınca ağzından kaçan inlemeye engel olamadı.

“Sorgulaman bittiyse asıl işimize dönebilir miyiz? Malum önümde çok uzun saatler ve günler var. Ben de ikna etme konusunda hayli iddialıyım. Bu zorlu sürece bir an önce başlamak için sabırsızlanıyorum.”

“Günler mi?” Hayretle irileşen gözlerini kırptırdı. “Güne gerek yok saatler yeterli.”

Falcon yavaş yavaş eğdiği başıyla kararlılığını bozmadan, “Söz sözdür, hayatım. Şimdi geri dönecek değilim,” diye homurdanarak daha fazla dayanamamış gibi kızın dudaklarına kapandı. Genç kadının içine kayarken ağzına doğru inleyen Kayla’nın sesiyle hırıltılı bir nefes bıraktı. Kayla’nın aklında en ufak bir soru işareti kalmayınca kadar kararlılığından ödün vermedi. Genç kadının bu kararlılığa bir itirazı olamazdı.

İkisi de yorgun bir şekilde birbirlerinin kollarına yığıldıklarında nefes nefese kalmışlardı. Kayla kapanan gözlerine direnemeyerek uykunun kollarına kendisini bırakırken, Falcon düşünceli bir şekilde kollarında uyuyan kızı seyrediyordu.

Sıkıntıyla içini çekerken ona söylenmesi gereken gizlediği bilgiyi düşünerek elini çıkmaya başlayan sakallarında dolaştırdı. Kayla öğrendiğinde kesinlikle kendisini öldürecekti. Ona gerçeği söylemeden önce âşık olmasını sağlayacak ya da onu hamile bırakıp kaçmasını önleyecek sağlam bir desteğe ihtiyacı vardı. Belki de kendisini affetmesini sağlayabilirdi, kim bilir? Halsizce gülerек yanında uyuyan kıza baktı. Affetme kısmını bilmiyordu ancak öldürmek isteyeceği kesindi.

Lanet olsun! Homurdanarak yorganı çekip ayartıcı narin kıvrımları kapattı. Söz dinlemeyen erkekliği yeniden ona ulaşmaya çalışırken, uyumasına izin vermek için arkasını döndü.

Girmiş Dördüncü Bölüm

“Ah! Neden gidemezmişim, söyler misin?”

Kapı sesini duyurmak için neredeyse çılgılık atmak üzereydi. Çalışma odasına giden koridorda uzun adımlarla giden genç adamın peşinden koştururken küfretmemek için kendisini zor tutuyordu.

“Çünkü şu an olmaz.” Kararlı adımları gibi sesi de kararlıydı.

“Neden olmazmış? Annemle babamı, evimi özledim.”

Kapı koluna yapışan genç adam sert bakışlarla dönüp baktı. “Benim işlerim yoğun, şu an Londra’dan ayrılmamız mümkün değil.” Kapıyı itip girdi. Arkasından içeriye dalan genç kadına bakmadan masasına yürüdü. “O kadar uzun yolu hiçbir güvenlik önlemi almadan ve yanında ben olmadan gitmene izin veremem.”

“Yanıma Sandy’i alabilirim. Sam de var.”

“Aynı şey değil, bensiz gitmeyeceksin, son sözüm bu!”

“Kahretsin! Neden anlamıyorsun? Evimi özledim! Ayrıca onlara evlilikle ilgili kararımızı söylemek istiyorum.”

“Çenesi düşük kuzenlerin çoktan söylemiştir.”

“Onlardan değil, benden duymalarını istiyorum.”

Falcon öfkeyle gerilen dudaklarının izin verdiği ölçüde sesini kontrol etmeye çalıştı. “Yeter Kayla! Zamanı geldiğinde birlikte gidip bir açıklama yaparız. Şu an hiç de uygun bir zaman değil.”

Kayla öylesine kızgındı ki çakmak çakmak olan gözleriyle genç adamı delik deşik etmeye niyetli bir şekilde dudaklarını sıktı. “Seni duygusuz domuz!” Sonra topuklarının üzerinde hırsla dönüp kapıyı çarparak çıktı.

Falcon bir süre çarpan kapıya baktı. Nefesini vererek koltuğa yavaşça oturup arkasına yaslandı. Gelen fırtınayı engelleme şansı yoktu. Kasırgaya dönüştüğünde ise ne yapacağını bilemiyordu.

Odadan fırlayan Kayla burnundan soluyordu. Ne yapacağına karar veremeyerek bir süre durdu. Sonra sert adımlarının mermerde olan tıkırtısını dinleyerek yürüdü. O kadar öfkeliydi ki yürürken yeşil eteği dalgalanıyor, saçları sırtını dövüyordu. Mutfak kapısına geldiğinde içeride olan konuşmalar dikkatini çekti.

“White’da bahisler hayli yükselmiş.” Bu Sam’in sesiydi. Dawson’un sorduğu soruyu duydu. “Ne kadar?”

“Elli bin pound.”

Diğerlerinden yükselen ısıklı seslerine Marcy’nin, “Zenginlerin parası sizlerin dilini yoruyor. Gidip işlerinizle ilgilenin tembeller,” diyen azarlamasına Sam, “Neden öyle diyorsun ki? Birazcık paramız olsa biz de yatırırdık. Zengin birer insan olarak son günlerimizi rahat yataklarımızda geçirmek güzel olmaz mı?” dedi.

“Peh! At yarışımı... Hiçbir at o paraya değmez.”

“Zaten ata vermiyoruz o parayı, Marcy. Yarışa yatırıyoruz.”

“Yine de saçmalık. Ayrıca birazcık param olsa kışı geçirecek sıcak kıyafetler alırım.”

Kayla sohbeti bölmek istemeyerek kapıdan uzaklaştı. Oda-sına gitmek için merdivenleri tırmanırken kendi kendine söy-leniyordu. Dün konuyu açtığından bu yana Falcon bir garip davranıyordu. Öfkeli ve gergin görünüyordu. *Hah! Görünmüyordu, öyleydi. Duygusuz domuzdu işte.* Arkasından gelen öksürük sesiyle duraksadı.

“Efendim, Ekselansları sizi görmek istiyor.”

Geri dönerek önünden geçtiği yaşlı Dük’ün oda kapısında duran uşağa bakan genç kadın, gözlerini devirmemek için kendini zor tutarak, “Emin misin?” diye sordu.

Adam kapıyı açarak, “Evet efendim, kendileri sizinle konuşmak istiyor,” derken sesinde hoşnutsuzluk vardı. Efendisini yeniden öldürmeye çalışacağından korkuyordu galiba.

Genç kadın tereddütle odaya girdi. Bak sen, sesi soluğu çıkmayan yaşlı Dük pencere önünde bir koltuğa oturmuş gazete okuyordu. Bu kadar iyileşmiş olduğundan haberi yoktu. Aşağıya inmemesi onu görmezden gelme konusunda fazlasıyla yardımcı olmuştu. Evet, bu çabası da buraya kadarmış. Şimdi adam içinde ne varsa dökecekti. Tabii Kayla hakaretleri sindiremeyince içindekileri tutamayacaktı. Yok, bu defa kesin adamı öldürecekti. Sonra Falcon da onu bizzat boğacaktı. Böylece evdeki bütün dertler sona erecekti. Ne yapabiliirdi ki? Çağırarak kendisi kaşınmıştı. Kayla ve yaşlı Dük savaşında ikinci raunt. Aslında birincisi yarım kalmıştı. Her ne kadar Dük havlu atmış sayılsa da, rakibini öldürmekten içeriye atılarak ömür boyu bu ikinci raundu göremeyebilirdi.

Neyse işte, sonunda zindan yolu görünmüştü. Tabii Londra’nın asil mezarlığına gömülmezse... Acaba Çingene usullerine göre gömülmeyi vasiyet etse yerine getirirler miydi? Bu mümkün değil diyerek hayıflandı. Falcon onu öldürüp arka bahçeye gömer ve her gün kontrol ederek oradan çıkmaya-cağını garanti altına alırdı. Aklını başka şeylerle meşgul etme çabası Edward tarafından baltalandı.

“Otur çocuk.”

O ana kadar kapının yanında yere bakarak düşündüğünü

fark etmemiști. Şaşkınlıkla başını kaldırıp yaşlı adama baktı. İşte şimdi olmuştu. Geçen defa da aynen böyle oturmasını istemişti. Aynı yoldan yürümek istemediğini nasıl açıklayabilirdi ki? Ayrıca şu kısacık hayatını fazlasıyla sevdiğini söyleyip odayı terk etse miydi? Kendi kendine omzunu silkip yürüyerek adamın karşısındaki koltuğa oturdu. “Beni yeniden görmek isteyeceğinizi sanmıyordum.”

“Nedenmiş o?”

“Hayatınızdan bıkmış olmalısınız. Geçen defaki öldürme çabamdan sonra, ben olsam asla görmek istemezdim.”

“Parmak kadar bir kızdan korkacak kadar hayatımdan ümidimi kesmedim daha.”

Kayla dudağını bükerek, “Geçen defa fazlasıyla öbür tarafa yakın görünüyordunuz da,” dedi.

“Sen de dayanamayıp müdahale ettin. Senin yerinde olsam bırakırdım.”

“Bizim inancımızda bir odunun bile yeniden yeşereceği umuduyla, ağaç kurumuşsa bile kesilmez.”

Yaşlı Dük’ün beyaz kaşları saçlarına kadar yükselirken, gözlerinde sessiz kahkahalar oynayıyordu. “Odunun yeşermesine bağladığın umudun, benim canlanacağıma dair olduğunu düşünmek güzel.”

“Aslında tam olarak söylemek istediğim o değildi, ama siz öyle anlamak istiyorsanız ben kimim ki karşı çıkacağım.”

“Dilinin keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemiş olduğunu görmek güzel.”

Kayla’nın kaşları alaycı bir ifadeyle kalkıp indi. “Aslında ölseydiniz bir süreliğine işlevini yitirirdi. Malum anlıyorsunuz ya, vicdan azabı. Fakat siz iyileşince yeniden kullanabileceğimi bilerek oğlunuzun üzerinde fazlasıyla pratik yapıyorum.”

“O da sana izin mi veriyor?”

Genç kadın eğlenen bir ifadeyle başını yana eğdi. “Aslında veriyor sayılmaz, daha çok ben kesip biçerken ayağına diken

batmış bir şey... Gibi bağıırıp çağırıyor.”

“Ayı...” diyerek alay eden bir tavırla baktı. “Geçen hafta aynı şekilde bana da ima ettiğin gibi.”

Kayla gözlerini sonuna kadar açarak masumca baktı, fakat sesi hiç de masum çıkmıyordu. “Ah, size asla öyle bir imada bulunmadım! Yaşlılığınızdan dolayı bu suçlamanızı duymazdan geleceğim.”

Dük’ün yaşlılıktan doğan boğuk kahkahası odayı doldurdu. Kayla beklediği kıyametin kopmamış olmasından şaşkın ve biraz da memnun, dudaklarının yukarıya doğru kıvrılmasına engel olamadı.

Dük gülmekten yaşlanmış gözlerini cebinden çıkardığı bembeyaz ve ütülü mendille kurularken, “Sen çocuk, beni hep şaşırtıyorsun. Başka bir kadın olsa çoktan nane ruhu koklatıp ayıltamayacak şekilde sinir krizlerine girerdi,” diye homurdandı.

“Bir ayağı... Şeyde olan, yaşlı ve zavallı bir adamdan mı korkacağım?”

“Çukurda...” diyerek kızın söylemediği sözcüğü söyledi. “Peki, korktuğun bir şey var mı? Söyle de aklımda bulunsun.”

Kayla düşünürmüş gibi elini çenesine götürerek gözlerini tavana çevirdi. “Hımm... Sanırım yok...”

“Olsaydı eğer, bu defa gerçekten dönmemek üzere aile mezarlığında bir yerde istirahatete çekilirdim.”

Kayla biraz öne eğilip sesini alçaltarak, “Lütfen benimle konuşurken böyle bir şüpheniz olduğunda haber verin ki, gidip vasiyetimi hazırlayayım,” diye fısıldadı.

“Neden? Bana olan özleminden demeye dilim varmıyor, başka bir neden de aklıma gelmiyor.” Kızın sevimli sırıtışı gözlerini kamaştırmış gibi bakışlarını ayıramadı yaşlı adam.

“Ah, aklınıza öyle olasılık dışı bir neden gelmesin. Sadece oğlunuz bu defa beni kesinlikle öldürecek. Vasiyetimi yazmadan bu dünyadan ayrılmak istemiyorum.”

Dük yeniden kahkahalara boğulduğunda, kapı hışımla açılarak eşikte korkutucu bedeniyle Falcon belirdi.

Kayla'yı üzdüğünün farkına varan Falcon kendini affettirebilmek için arkasından gelmiş ama babasının kapısının önünden geçerken duyduğu kahkahayla olduğu yerde kalmıştı. Kapıyı açtığı anda ise gördüklerine inanamayan bakışları sohbet eden ikili üzerinde dolaştı.

"Kayla!" derken sesi hesap sorar bir şekilde sert çıkmıştı.

Genç kadın kapıya dönerek ters ters genç adama baktı. "Ne güzel... Şeyi an..."

Falcon onun ağzının içinde mırıldandıklarını duymamıştı. Babasının yeniden kahkahalara boğulmasına gözlerini kısarak baktı. Kayla, Edward'da dönerek tek kaşını kaldırdı. "Bu defa cümlemi tamamlamasanız da olur." Yaşlı adam elini sallayarak nefes almaya çalıştı.

İkisi arasında neler geçtiğini gerçekten merak eden genç adam karısının sivri dilinin babasına neler yaptığını görmüştü. Bu nedenle onların bir araya gelmesi en büyük korkusu olmuştu. Elinden geldiğince birbirinden uzak tutma çabaları buraya kadar sürmüştü demek. Kapıyı kapatıp yavaş adımlarla ikisine yaklaştı. "Baba seni iyi gördüğüme sevindim. Özellikle karım yanındayken hâlâ sağ olduğunu görmekten."

Kayla tam ağzını açıp cevap verecekken Edward onu engelledi. "Sen ona bakma çocuk, aramızdaki ilişkiyi kısıkanıyor."

Falcon'un şaşkınlıkla açılan gözleri görülmeye değermişti. Aynı şekilde ağzı da açık kalmıştı. Kayla bir daha asla görmeyi beklemediği görüntüden gözlerini ayırmadan bakıyordu.

"Sürekli sizin gidip geldiğiniz ilişkiyi mi?" diye mırıldandı. Yaşlı adamın yüzünde kocaman bir sırıtışla, "Ne yapabilirim ki? Aile mezarlığının hiç de çekici bir yanı olmadığını görünce, gelgit ilişkimize gönül bağladım," diye mırıldandı.

Falcon kıstığı gözlerini Kayla'ya çevirdi. "Babama ne yaptığını söyle seni cadı?"

Kayla omzunu silkti. “Ne mi yaptım? Biz Çingenelerin elindeki sonsuz seçeneklerinden birini, Nana’nın verdiği güzel huy ve tatlı dil büyüsunü kullandım.”

Genç adam, “Neden o tatlı dil ve güzel huy büyüsunü ben göremiyorum acaba?” diye homurdandı.

“Umutsuz vakalarda kullanmıyoruz. Daha çok iyi dönüşüm olabilecek vakalarda kullanılabilir,” dediğinde kıkırda-yan Edward’dan, “Teşekkürler tatlım,” iltifatını aldı.

Falcon uzanıp kızın dirseğinden tutarak kalkmaya zorlar-ken, “İzin verir misin baba, karımla konuşmak istiyorum,” diye hırladı. Kapıya doğru sürüklenen Kayla, “Ben seninle konuş-mak istemiyorum, duygu yoksunu zorba!” diyerek karşı koydu ancak genç adamın gücüne karşı koymak mümkün değildi.

Edward arkalarından, “Ona sahip çık Falcon,” dediğinde genç adam, “Benim de niyetim bu,” diye homurdandı.

Dük’ün odasından çıkarak Falcon’un kapısı önünde anlık bir duraksamadan sonra içeri itildi.

“Beni böyle iteklemenden bıktım! Seninle konuşmak iste-medığimi söyledim.”

“İllaki konuşmak zorunda değiliz,” diyerek yaklaşan ada-mın bedeninde olan değişiklikler geri gitti. Bakışlarını onun tahrik olmuşluğunun kanıtından yüzüne çevirdi. Dudağını büzerek, “Seninle başka bir şey de yapmak istemiyorum,” di-yerek çenesini dikti.

“Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun, hazinem.”

Gözleri yakaladığı açığı kullanacağını belirten bir şekilde parlayan Kayla, “Tanıştığımızdan bu yana bana yalancı mua-melesi yapman, oyun muydu?” dedi.

Falcon koltuğa kadar gerilemesine neden olduğu kızın ince beline doladığı kollarının basıncını artırıp kendisine yapış-masını sağladı. Hâlâ ona kızgın olan Kayla bu şekilde baştan çıkarılmaktan daha doğrusu ona karşı koyamamaktan nef-ret ediyordu. Göğsünden ittirdiği adamın gözlerine bakarak,

“Seni affetmiş değilim. Ellerini üzerimden çek,” diye çemkirdi.

“Ben de kendimi affettirmeye çalışıyorum zaten,” diyen şehvetten boğuklaşmış sesine ve yarı örtülü gözlerine inanamayarak baktı. “Kendini affettirmek için bildiğin tek yöntem bu mu?”

“Bir başlangıç olarak düşünmüştüm.”

“Başlangıç olarak kötü bir nokta. Zamparalığın zayıf temellere dayanıyor.”

Falcon, kızın belinde oyalanan parmaklarını sırtına doğru okşayarak çıkardı. Diğer eli kolunda aşağı ve yukarıya doğru gezinirken istekle aralanan dolgun dudakların kırmızısı tarafından cezbedilmişti. “Bence en sağlam noktadan başlıyorum. Devamını sonra düşünürüz.”

“Lanet olsun! Beni her öfkелendirdiğinde erkeksi gücünü kullanarak alt etmenden nefret ediyorum. Sana karşı koyamayacağım tek noktadan saldırıyorsun.”

“Aramızda bir savaş olduğunu bilmiyordum.”

“İlk andan beri var hem de, bunu sen de biliyorsun.”

Genç adamın dudakları yukarıya doğru çapkınca kıvrıldı. “Evet, çok zevkli bir savaş. Zafere ulaşmayı gerçekten de çok istiyorum. Bu nedenle elimde olan bütün imkânları kullanma taraftarıyım ve kullanacağım da.”

Onun itiraz için açılan dudaklarına kapanıp dilini keşfetmekten asla bıkmadığı ağızına daldırdı. İstekle karşılık bulmakta gecikmedi. Boynuna dolanan kolların saçlarını karıştırması, ensesine dokunup okşayarak tırnaklarını geçirmesi hırıltılı nefesler almasına ve inlemesine neden oldu. Kayla parmak uçlarında yükselirken dişlerini dudağına geçirdi. Bu kız onu deli ediyordu. Vahşileşiyor, yoldan çıkıyor, kendine yabancı bir adam oluyordu. Omuzlarından tuttuğu elbiseyi hırsla çekince, ortadan ikiye ayrılan kumaşı parmaklarının arasından bırakıp beline indirdi. Zavallı elbise birkaç çekiştirmeden sonra yere düştü. Geriye kalanlardan kurtulmak daha kolaydı. Elleri onu kalçasından tutup kaldırırken, genç kadının bacaklarını beline

dolamasıyla bütün iradesini kaybetti. Yatağa doğru yürüyerek pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken onu yatağa bıraktı. Soyunmak için sabrı kalmamıştı. Sertliğini dar pantolondan kurtarıp kızın bacakları arasına yerleşerek sertçe sahip olurken acımasızdı. “Sen benimsin! Gitmene asla izin veremeyeceğim!” diye hırslayarak dudaklarını esir aldı. Birbirlerini tüketen, yakan, yok eden bir açlıkla zirveye ulaştıklarında genç adam onun üzerine yığıldı.

Kalp atışları düzene girerken ve terleri kururken, Falcon başını yasladığı kızın göğsünden doğruldu. Onun terle parlayan kızarmış yüzüne baktı. Gözleri kapalı, nefesi düzensizdi. Aceleyle çıkaramadığı ve hâlâ dizlerinde duran pantolonun cebine elini sokup, “Aslında kendimi affettirmek için gelmişim,” diye mırıldanarak çıkardığı kutuyu onun çıplak göğsüne koydu.

Kirpiklerini aralayan Kayla göğsünde duran mor kadife kaplı kutuya baktı. “Nedir bu?” Sesi boğuk ve tarazlıydı.

“Bir hediye, sana sert davrandığım için.”

İstekli bakışları genç kadının açmasını bekliyordu. Mecburen uzanıp kutuyu alan Kayla yerinden doğrulmak için kıpırdanınca, Falcon üzerinden kayarak yana doğru çekildi. Açtığı kutuda onlarca büyük ve küçük zümrüitten oluşmuş harika bir gerdanlık vardı. Yeşil pırıltıları göz alıyordu.

“Aile yadigârıdır, artık senin.” Onun hiçbir tepki vermeden gerdanlığı inceleyen ifadesine sinir olan Falcon açıklama gereği duymuştu.

“Çok güzel ancak ben bu kadar değerli bir mücevher istemiyorum.”

Tek dirseğinin üzerinde doğrularak zümrütlerin üzerinde dolaşan ince parmakları tutup sıkarak onun kendisine bakmasını sağladı. “O artık senin dedim.”

“Benim mücevhere ihtiyacım yok, özellikle affedilmek için getirilmişse. Senin fahişen değilim, eski yaşamından kalan alışkanlıkların beni rahatsız ediyor. Affedilmek için sadece bir özür dilemen yeterliydi veya birkaç tatlı sözle gönlümü alabilirdin.”

Falcon dişlerini gıcırdattı. "Hiçbir kadına kendimi affettirmek zorunda kalmadım ve bu nedenle mücevher vermedim. Sadece senin için yaptığım bir jesti yüzüme çarpmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" Sonra yataktan kalkıp düzelttiği pantolonun içine gömleğini sokuşturarak hışımına çıkarken kapıyı çarpmayı ihmal etmedi.

Gerdanlığı kutusuna koyarak ısıltısına son veren Kayla, genç adamın yastığına bıraktığı kutuya sırtını dönüp yastığına sarıldı. Neden Falcon onu anlamıyordu? Genç adamdan istediği sadece bedeni değildi. Yüreğini, ilgisini, sevgisini, şefkatini, tatlı sözlerini istiyordu... Bir bütün olarak sadece onu istiyordu. Ateşle barut gibi sürekli birbirlerini tüketiyorlardı. Çevrelerine saçtıkları kıvılcım ikisini yakarken sadece bedenin değil, yüreğinin de o kıvılcımla yanmasını istiyordu. Gözünden bir damla yaş kayıp yastığa doğru akarken, "Lütfen beni sev, birazcık da olsa..." diye mırıldanarak burnunu çekti. Uzanıp örtüyü üzerine çekerek gözlerini kapadı.

Çalışma odasının kapısında durarak derin bir nefes alan Kayla, ondan özür dilemeli ve gerdanlığı kabul ettiğini söylemeliydi.

İki gündür ortalarda görünmeyen Falcon bu gece de yanına gelmemiş, kızı sürükleyerek odasına götürmemişti. Odasında kalmadığını hiç bozulmamış yatağından açıkça görebiliyordu. Ertesi gün kahvaltıda yoktu. Değişiklik olarak Edward aşağıya inmişti. Genç kadınla genel konularda muhabbet ederken, Falcon'un sandalyesine sık sık gözleri kaymıştı.

Kayla onun metresine gittiğini düşünerek ağlamak istemişti. Bu düşüncesinin acizliğine kızarak evde bir silah olup olmadığını kontrol etmek için her yeri aramıştı. Eğer kuşkulandığı gibi bir başka kadına gitmişse, onu öldürme içgüdüleriyle evde kontrolünü kaybetmiş olarak dolaşmıştı.

Şimdi ise hem özür dilemek hem de şüphelerinden kurtulmak için kapısında idi işte. Kapıya vurduğunda içeriden cevap

gelmeyince yeniden tıklattı. Daha fazla beklemeye tahammül edemeyen Kayla kapıyı iterek odaya girdiğinde, tam kapatılmamış olan pencere rüzgârla açılarak Bay Bruno'nun masasındaki bütün kâğıtları uçurdu. Bu soğukta kim pencereyi böyle bırakmıştı, Tanrı aşkına? Genç kadın kapıyı aceleyle itip odanın içine savrulan kâğıtlara baktı. Pencereyi telaşla kapatarak yere dağılan kâğıtları toplamaya başladı. Tehlikeli şekilde yanan şömineye yaklaşmış olan evraklara doğru emekleyerek tutuşmadan ateşten kurtardı.

Açılan kapı sesiyle Falcon'un geldiğini düşünerek gülümseyen genç kadın son kâğıdı almak için uzandı. Ama duyduğu konuşmalarla eli havada kaldı. Falcon yalnız değildi. Dedektif Clarke'ın sesini tanımıştı.

"Emin misin?"

"Eminim Ekselansları, şu anda bir handa ve kaçmasına imkân yok."

"Tek başına mı?"

"Sadece arabacısı var, bir de efendim..."

"Ne?" Falcon'un sesi öfkeli ve sabırsız çıkıyordu.

"Eşiniz Düşes'in de suç ortağı olduğunu söylüyor."

Duyduklarına inanamayarak bembeyaz olan Kayla konuşulan konuyu tahmin etmişti. Bu mümkün değildi! Odada öylesine bir sessizlik vardı ki, kör bir kuyu gibi her şeyi içine çekiyordu. Dudakları açılıp itiraz etmek istedi fakat sesi çıkmadı. Falcon'un buz gibi soğuk, hançer kadar keskin yaralayıcı sesinin, "Karımın da bu tuzağın içinde olduğunu mu söylüyor?" diye sormasıyla nefesi gırtlığında kaldı. Doğrulamaya niyetlense de bacakları bütün gücünü kaybetmişti, olduğu yerde küçüldü.

"Adamın iddiası bu efendim. Hatırlıyor musunuz? Geçen gelişimde evde ona yardımcı olan birilerinin olduğundan şüphelenmiştik. Araştırmalarımıza bakılırsa Düşes'in ona yardım etmiş olma ihtimalini göz ardı edemeyiz."

"Suç ortağı olabilir mi?" Falcon'un duygusuz bir sesle sorduğu sorunun cevabı sessizlikti.

Daha fazla duramayan Kayla ciğerlerine doldurmaya çalıştığı havadan aldığı güçle yerinden doğrularak ayağa kalktı. Hiç böylesine kırılgan ve güçsüz hissetmemişti. "Ben yapmadım," diye fısıldadı. Ya da düşündü her neyse... Konuşan iki adam şöminenin önünde doğrulan kızın hareketini fark ederek döndüler. Diğer adama bakmayan Kayla gözlerini genç adamın katı ve ulaşılmaz yüzüne dikmişti.

"Ben yapmadım, kimsenin suç ortağı değilim." Yalvaran gözlerinin Falcon'u delip geçtiğinden habersiz bir şekilde birkaç adım attı. "Yemin ederim. Lütfen bana inan." Ona yaklaştı, kokusunu alabileceği ve özlediği sıcak bedenine dokunabileceği kadar yakınında durdu. Gözleri bir duygusallık, bir inanç belirtisi bulabilmek için onun yüzünü tarıyordu. "Bana inandığını söyle, masum olduğuma, sana böyle bir tuzak kurmadığıma inandığını söyle."

Dedektife bakışlarını çeviren Falcon sonra genç kadına bakarken yumruklarını sıkımişti. "Bunu daha sonra konuşuruz, gitmemiz gerek." Sesi attığı pençeyle Kayla'nın yüreğini sıkıştırdı.

"Bana inandığını söyle." Sesi histerik çıkarken, gözleri genç adamı görünmez bağlarla sıkıca bağlamak isteyerek bakıyordu. Onun masum olduğuna inanmadan gitmesine izin veremezdi. "Tanrı aşkına söyle!"

Falcon uzanıp yüzünü avuçlarına aldı. "Sana inanıyorum," diyerek kızın yüreğinden kalkan buz kütesini eritircesine dudaklarına kapandı. Öpüşü öylesine farklıydı ki, Kayla yüreğinin duracağını zannetti.

Genç adam soluk soluğa geri çekildi. "Şimdi gitmem gerekiyor. Geri döndüğümde her şeyi konuşacağız."

Genç kadın dolu gözlerle başını salladı. Falcon'un son kez dudaklarına kondurduğu öpücüğün sıcaklığı geçmeden kapıdan çıkışını izledi. Orada, sevdiği adamın bıraktığı yerde dikilip kaldığını fark ederek gülümserken hâlâ elinde tuttuğu

kâğıtlara baktı. Onları bırakmayı düşünememiş, üstelik sık-maktan buruşturmuştu.

Masaya giderek tek tek düzelttiği kâğıtların üzerine koyabileceği bir ağırlık için çevresine baktı. Genç adamın masasında duran at şeklindeki bibloyu alarak, yeniden uçmasını önlemek için kâğıtların üzerine koydu. İşini bitirdiğini düşünürken en üstteki kâğıdın başlığı dikkatini çekti. At biblosunu bir kenara iterek kâğıdı aldı.

Gözleri hızlı bir şekilde kâğıtta yazılanları tararken, nefesi boğazında bir yumruya dönüşen genç kadın bu okuduklarının gerçekliğine inanamıyordu. Avucunda buruşuncaya kadar sıkıdığı kâğıdı top haline getirerek fırlattı. Ellerini koyduğu masaya doğru başını eğmiş, nefes almaya çalışıyordu. Boğazına oturmuş olan yumru yutkundukça daha çok sıkıyordu. İçinde kaynayan öfke kazanı taşmaya başlayınca kadar duruşunu bozmadı. Sevdiği adam, âşık olduğu adam tarafından hor görülmüş, aşağılanmıştı. Tırnakları masaya geçmek ister gibi kıvrıldı. Hızla uzanıp aldığı at biblosunu öfkeyle fırlattı. Pencereye gelen biblo parçalanıp yere düşerken beraberinde cam parçalarını da sürükledi. Rüzgâr cam kırıklarını bir kâğıt gibi savurdu.

Topuklarının üzerinde dönen genç kadının siyah beyaz eteği çevresinde savruldu. Dişlerini gıcırdatarak koparırcasına açtığı kapıdan fırladı. Düştüğü tuzağa inanamıyordu. Zeki olduğunu düşünen bir kadın için durumu içler acısıydı. Antrede hızlı adımlarla yürürken sıkıdığı eteğine tırnaklarını geçirdi. Tam bu sırada mutfaktan çıkmakta olan Crosbie'ye, "Arabayı hazırlasınlar!" diye tısladı.

Adamcağız şaşkın bir halde, "Ama efendim, arabayı Ekselansları aldılar," deyince, "Lanet olası Dük'ün sadece bir arabası mı var?" diye bağırdı.

"Hayır, efendim bir tane daha var."

"Söyle o zaman onu hazırlasınlar!"

Crosbie, Düşes'in ilk defa bu kadar fevri ve asabi olduğunu görüyordu. Kayla kapıya yönelmişken, "Sam de Dükle mi git-

ti?" deyince Crosbie, "Hayır efendim, o alışveriş için Marcy'i pazara götürmüştü. Ekselansları diğer arabacı Marcus'u aldı."

Bu adamın kaç arabacısı, kaç bahçıvanı ya da hizmetçisi vardı daha öğrenememişti. "Geldiğinde hazır olsun!" Geri dönüp mutfağa girdi. "Sandy, benimle gel!" Oda hizmetçisi Kayla'nın sert sesiyle elindeki işi bırakıp koştu.

Peşinde Sandy'yle beraber üst kata çıkan Kayla, "Eşyalarımı topla! Sadece gelirken getirdiklerimi... Buraya geldikten sonra alınanları istemiyorum!" dedi. Şaşkın bir şekilde başını sallayan hizmetçi odada huzursuzca dolanan hanımının yanından geçip giyinme odasına girdi.

Eşyaları toplanırken bundan sonra gelecek adımını çoktan hesaplayan Kayla yatak odasına girdi. Gözü yatağa takıldığında genç adamın onu nasıl kendi odasına götürdüğünü hatırladı. Yavaş adımlarla ara kapıya yöneldi. Falcon'un odası sessizlik ve huzur verici bir havayla tepeden tırnağa kadar bedenini sardı. Kokusu, erkeksi gücü, varlığı her yere sinmişti. Gözleri altın ve siyah tonlarıyla döşenmiş odanın her noktasını hafızasına kazımak istercesine dolaştı. Yatağın üzerine serpiştirilmiş altın işlemeli yatak örtüsü, yaşadığı haz dolu saatlerin izlerini silecek kadar düzgün ve kusursuzca örtülüydü.

Buraya gelirken bir gün gideceğini biliyordu fakat böyle ayrılacağını asla tahmin etmemiştir. Yüreğinde ve bedeninde daima kalacak olan özlemle, kırık bir kalple ayrılacaktı buradan. Sanki hiç yaşanmamış gibi... Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Odasından gelen erkek sesiyle yüreği göğsüne çarpıp ters döndü. Falcon geri mi gelmişti? Neredeyse koşar adım telaşla daldığı odada Edward'ı kızgın gözlerle, Sandy'nin hazırladığı çantalara ve sandıklara bakarken buldu.

Yaşlı adam içeriye giren kıza korkutucu gözlerini çevirip, "Neler oluyor burada?" diye gürledi.

Kayla onun ne kadar da oğluna benzediğini ya da oğlunun ona benzediğini düşündü. Falcon da burada olsaydı yüzünde aynı ifadeyle kükrerdi.

"Gördüğünüz gibi gitmek için hazırlanıyorum."

"Hangi cehenneme gittiğini de söyle bir zahmet!"

Edward'ın onu sindirmesine izin vermeyecekti. "Evime dönüyorum, hep istediğiniz gibi."

"Halt etmişsin sen! Bir yere gitmiyorsun! Lanet olası oğlum nerede de bu saçmalığa bir dur demiyor?"

"Ekselanslarının önemli işleri vardı. Bir süre burada olmayacak."

"Karısından daha önemli ne gibi bir işi olabilirmiş?" Yaşlı Dük'ün sesi son cümlesiyle kükremeye dönüşünce, Kayla gibi Sandy de yerinde sıçradı. "O eşyaları yeniden yerine yerleştir."

Verilen emirle bakışlarını genç kadına çeviren Sandy, onun hayır anlamında başını sallaması üzerine bu defa Dük'e baktı. Öylesine acıklı ve arada kalmış bir hali vardı ki Kayla dayanamayarak, "Sen toparlanmaya devam et. Ekselansları anlayışla karşılayacaktır," dedi.

"Anlayışla karşılayacağım nedir? Oğlumu terk etmen mi?"

Falcon'la olan ilişkisinin aslını bilmeyen adama ne anlatacağını bilemeyen Kayla kararlı bir ifadeyle çenesini dikti. "Karımdan dönmeyeceğim. Daha önceki sözlerinizde haklıydınız, ben buraya ait değilim. Kendi dünyama dönme vaktim geldi."

Edward sinirli bir sesle, "Sen tam da buraya, oğluma aitsin. Gitsen bile peşinden gelip sürükleyerek buraya getirecektir. O istemese bile peşinden gitmesini ben sağlayacağım."

"Bu defa değil, Ekselansları. Gerçekten bitti. Oğlunuzun da bu evlilikten vazgeçtiğini biliyorum. Bu nedenle ısrar etmeniz işe yaramayacak."

Yaşlı adam sert bir hareketle geri dönüp kapıya yürürken, "Göreceğiz," diye homurdandı.

Edward'ın gidişinin ardından yatak odasına yürüdü. Sam'i beklerken ve hazırlıklar tamamlanırken içinde büyüyen acıyı dindirecek bir meşguliyet arayarak yatağa uzandı. Aklından geçen her düşünce genç adamı içeriyordu. Daha gitmeden ona

olan özlemiyle yanarken, gelecek günlere nasıl dayanacağını bilemeyerek kollarıyla bedenini sardı.

Komodinin üzerinde bıraktığı mor kadife kutuya gözü takılınca uzanıp aldı. Gümüş üzerine narin bir işçilikle ve özenli bir şekilde işlenmiş gerdanlık oldukça pahalı görünüyordu. Tam ortaya yerleştirilen kalp şeklindeki zümrüt parlaklığıyla diğerlerini etkisiz hale getiriyordu. Taşın pürüzsüz, kaygan yüzeyinde parmağını gezdirdi.

Aklına gelen düşünceyle gerdanlığı daha dikkatli incelemek için havaya kaldırdı. Aceleyle yataktan inen genç kadın giyinme odasına dalarak, yakası ve kol uçları kürklü mantoyu üzerine geçirip ona uygun siyah kürklü şapkayı aldı. Sandy'nin meraklı bakışları altında içi kürklü botlarını giydi. Giyinme odasından çıktığında elindeki gerdanlığı çantasına tıktırtırmaya çalışıyordu.

Aşağıya indiğinde Marcy ile alışverişe çıkan Sam dönmüştü. Düşes'in, "Gidelim Sam!" demesiyle yaşlı arabacı peşine düştü ve birlikte evden çıktılar.

Edmando ne yapabile-
ceğini düşünerek dağdan
ayrıldı. Bu laneti kaldır-
ması çok zordu. Yakın
köylere giderek genç
kızlarla konuştu. Tam düşün-
düğü gibi hiçbirisi bir köpek in-
sanı öpmeyi bırak, yaklaşmak bile
istemiyordu.

Geldiği beşine köyde yaşlı bir kadının kör kızı
olduğunu duyduğunda bir ümitle kapısını çaldı. Belki kız
göremediği için teklifini kabul ederdi. Aralanan kapıdan
görünen yaşlı kadına durumu anlattı. Kadın kızıyla konuş-
madan hiçbir cevap veremeyeceğini söyledi. Bir süre sonra
kapıda yeniden görüldüğünde yanında güzel ama gözleri
görmeyen bir kız vardı.

Kızla birlikte yeniden dağa dönen Edmando bir ağacın
altına oturup Tukanash'i beklemeye başladı.

Vakit gece yarısına yaklaşırken köpek adam aniden ya-
nında belirdi. Kıza yaklaşır uzun uzun kokladı. Gözleri
görmeyen genç kız ona yaklaşan varlığı elleriyle yokla-
yarak kendisine çekti. Dudaklarını dokundurduğu
anda genç bir adama dönüşen Tukanash, dizlerinin
üzerine çöküp sevinç gözyaşları dökerken başından
kopardığı tüyü kızın gözlerine sürdü. Gözleri açıl-
an genç kız karşısında duran genç adama se-
vinçe baktı.

Daha sonra Tuklanash'in başından kopardığı diğer saçı alan Edmando; onlara veda edip yola koyuldu. Geldiği yollardan geri dönüşü daha hızlıydı. Gece kalmış olmaktan korkarak bir an önce göle ulaşabilmek için koşuyordu.

Görme Beşinci Bölüm

Evden çıktığından bu yana arabada geçen cehennem azabı gibi saatlerden nefret etmiş olan Falcon, artık sonuna geldiği şu işi bitirip Kayla ile gelecek günlerine odaklanmak istiyordu. En son onun siyah gözlerinde yanan yalvarışı düşününce içi endişeyle dolarak gözlerini yumarken parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. Birkaç saatliğine de olsa Kayla'dan uzaklaşmak onu huzursuz ediyordu. Gözünün önünde değiken ne yapacağından emin olamıyordu. Görünüp kaybolan ışıklar gibi aniden karanlığa karışacağından korkuyordu.

Duran arabanın penceresinden dışarıya baktı. Çevresinde birkaç evin olduğu küçük bir taş hanın önünde durmuşlardı. Arabacıyı beklemeden arabadan indi. Hanın arkasından çıkan Bay Bruno'yu görünce kaşları çatıldı. Adam afallamış görüntüsünü anında değiştirerek genç adama doğru yürüdü.

"Senin burada ne işin var, Bruno?"

"Sizin çıkışınızdan hemen sonra durumu öğrenince belki yardıma ihtiyacınız olur diye düşündüm. Biliyorsunuz olayın başından bu yana her ayrıntıyı biliyorum."

Cevap vermeden yürümeye başlayan Dük'ün arkasından koştururken ve uzun adımlarına yetişmeye çalışırken hanın kapısından başka bir adam çıktı. "Yukarıda efendim."

Gün ışıklarını taş duvarlardan geçirmeyen hanın loş ve serin salonundan geçtiler. Hancı olduğu görünüşünden belli olan adam merdiven dibinde durmuş, gelen asilden herhangi bir emir beklerken durumdan haberdar olduğu anlaşılıyordu. Önünden yürüyen Clarke'ın adamı onları ikinci kattaki uzun koridorun ortalarında bulunan bir kapıya götürerek açtıktan sonra yana çekildi. Eski ve pek temiz olmayan odaya adım atan Falcon'un ilk dikkatini çeken odanın ortasında sandalyeye bağlanmış olan adamdı. Kapıdan gelen sesleri duyup başını kaldıran adamla göz göze geldiğinde, bütün teni tepkiyle kasıldı.

Sanki aynada kendisine bakıyormuş gibi hissetti. Adam da aynı duyguları yaşıyor olmalıydı ki mavi gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Sonra yüzüne yavaşça yayılan bir sırıtışla, "Nihayet Ekselanslarıyla tanışabildik," dedi.

Falcon inanılmaz benzerliği bir süre inceledi. Neden herkesin onu kendisi sandığını anlamıştı. Bir ikizi olsa ancak bu kadar benzeyebilirdi. Ufak tefek ayrıntıları da aktör olmasından yararlanarak makyajla kapatmış olmalı diye düşündü. Burun kanatları daha geniş, çenesi daha yuvarlak. Saçlarını genç adam gibi geriye değil yan taramıştı. Falcon kadar kash bir bedene sahip değildi. En önemlisi göz rengi sadece maviydi. Dük'ün gözlerinde yanan yeşil ışıklardan mahrumdu.

"Evet nihayet tanıştık, Bay?"

"Brain." Adamın rahatlığı çelişkili duygular yaşamasına neden olsa da yüzüne geçirdiği maskeyle soğukkanlılığını korudu.

"Brain, anladığım kadarıyla aylardır benim adımı kullanarak birçok kişiyi dolandırmışsın."

Brain'in alaycı kahkahası biraz zorlamaydı. Ama rol yaptığını aslında deli gibi korktuğunu gizlemeye çalıştığını anladı Falcon.

"Neden ben diye sormama gerek yok. Benzerlik çok bariz. Yalnız bu işte sana kimin yardımcı olduğunu merak ediyorum."

Brain'in bu defaki sırıtışı kesinlikle tehlikeli ve karanlıktı.

“Elbette sevgili Kayla, yani affedersiniz Düşes demek istemiş-tim.”

Falcon adamın yüzünü dağıtmak için kaşınan avuçlarını pantolonuna sürterek daha da yaklaştı. “Düşes’in senin suç ortağın olduğunu kanıtlaman lazım.”

“Bu işte tek kazançlı çıkanın o olmasından daha güzel kanıt olabilir mi?”

Brain daha sonra yeni dikkatini çekmiş gibi kapının hemen arkasında dikilmekte olan ve göze çarpmamaya çalışan adamı fark etti. “Demek onu da yakaladınız?”

Falcon omzunun üstünden geriye bakarken, aklına gelen sayısız şüphenin bir bulmacanın cevabı gibi yerine oturmaya başladığını görebiliyordu. Bakışını Johnson’a çevirirken adam kapının çıkışına geriledi.

Bruno telaşlı çipil gözlerini odanın içinde dolaştırırken yakasını gevşetti. “Ne... Ne dediğini bilmiyor. Belli ki Düşes’le iki-si güzel bir çete oluşturmuşlar.”

Brain o anda adamın durumdan sıyrılmaya çalıştığını ve bütün suçun üzerine kalacağını anladı. “Seni adi pislik! Planı hazırlayıp beni bulan sendin!”

“Yalan söylüyor, Ekselansları. Bir başkasını suçlayarak kurtulacağını sanıyor.”

Brain ağzından dökülen küfür ve hakaret dolu bir dizi sözcükten sonra, “Bir gece tiyatrodaki oynadığımız oyunun sonunda kulise geldi. Bana çok para kazanmak istevip istemediğimi sordu. Ben ikinci sınıf bir aktörüm. Elbette hepimizin hayali para kazanmak. Evet dedim. Ertesi gün buluştuk ve sizi uzaktan görebileceğimiz bir yerde bekledik. İlk anda benzerliğimize ben de sizin kadar şaşırdım. Bruno planını anlattı. İşimiz bitinceye kadar sizi oyalayacak, sonra ülkeyi terk edecektik. Ama o son iş başımızı derde soktu,” dediğinde sözünü keserek araya giren Falcon, “Hangi son iş?” diye sordu.

Brain alayla, “Kayla ile olan evliliğimiz, çok güzel kadın değil mi? Bana tutulmuştu. Onu kandırmak çok kolay oldu.” diye-

rek çapkın bakışlarını genç adamın gözlerine çevirdi. "Fakat bu geri zekâlı, sahte rahip yerine gerçek bir rahip getirince bütün işler tersine döndü!"

Daha fazla dayanamayıp adamın çenesine yumruğunu indiren Falcon çok bile sabretmişti. "Biraz önce onu suçuna ortak etmiştin, şimdi son kurbanınızın o olduğunu söylüyorsun." Dudağından sızan kanı tüküren adama doğru eğilip, "O senin için Kayla değil, Düşes! Bir daha adını ağzına alırsan bütün dişlerini eline veririm!" diye hırladı.

"Aman Tanrım! Sen ona âşık olmuşsun, Ekselansları. Ama hak veriyorum tabii ki, o güzelliğe kim olsa âşık olur. Ne yazık ki bir gece bile geçiremeden ayrılmak zorunda kaldım."

Bu defaki yumruğu daha fazla hak edemezdi. Yüzüne yediği darbeyle sandalye geriye doğru esnedi. Tam arkasında duran adını bilmediği dedektif yardımcılarında biri adamı tutarak düşmesini engelledi.

Haftalardır suçladığı Kayla'nın kendisine inanmasını isteyen masum fısıldayışını hatırlayan genç adam bu adamı öldürmek ve parçalara ayırmak istiyordu. Aldığı derin nefesle şişen ciğerleri göğsüne sığmıyordu. Kapıya doğru yürüyerek büzülp yok olmak isteyen Bay Bruno'nun karşısına geçti.

"Sana güvenerek seni işe aldım ve yıllardır yanımda çalışıyorsun. Evimin bütün anahtarları elindeydi. Lanet olası bütün bu süre zarfında sen ne yaptın? Adımı, gururumu, şerefimi lekeledin. Kaybettiğim paraların bu saydıklarım yanında önemi yok. Paraya ihtiyacın varsa gelip benden isteyebilirdin." Dişlerini sıkırmaktan çenesi ağrıyordu. Yok! Daha fazla kendisini tutarsa başka bir yerde patlayacaktı. Kaldırdığı yumruğunu art arda adamın üzerine yağdırdı. Onun yerde korkak bir fare gibi kıvranıp yalvardığını işittiğinde kendine geldi.

Johnson'a, "Bu pislikleri alın, arabacıyı da bulun, hepsinin tutuklanmasını istiyorum. Yarın gelip şikâyetimi resmileştireceğim," dedikten sonra kapıdan çıkıp gidişi fırtına gibi olmuştu. Gece mavisi ceketinin kuyruğunu savurarak merdivenden inerken kimseyle konuşmadı, yüzlerine bile bakmadı. Ne yaptığıının farkında bile olmayan genç adamın odaklanabildiği tek

şey Kayla'nın kırılğan yüzüydü. Kahretsin! Yaptığı hatalar tek tek gözünün önüne geldikçe sıkılmaktan dişleri kırılacaktı. Geri döndüğünde ona sevdiğini söyleyecek, kendisini affettirmek için ömür boyu uğraşacaktı.

Saplantıları olan bir adamdı. Kayla'nın da dediği gibi zalim, acımasız ve kendini beğenmiş. Geçmişte babasının başına gelenlerin kendisinde böylesine derin izler bıraktığını fark edememişti. Annesini kaybetmek ve babasının verdiği zalimce tepkiden kaçınmak istemişti. Şimdi anlıyordu ki eğer babası annesini gerçekten sevseydi yaptığı hiçbir davranışı bu kadar eleştirmez, kişiliğinden dolayı onu dışlamaz, aksine daha fazla severdi.

Onun sıra dışılığını kabullenmek bu nedenle zor gelmişti. Aşık olduğunu fark etmek yerine duyduğu şehvetin arkasına sığınmıştı. Yaptığı zorbalıkları düşününce onun en yakın silaha ulaşip kendisini vurmadığına şükretmeliydi.

Artık hazinesi olan bu kadın yüreğinde istediği gibi at koşturabilir, istediği her çılgınlığı yapabiliirdi. Sadece onun doldurduğu kalbini bu sıra dışı kadın için kocaman bir dünya haline getirmek için uğraşmalı ve asla gitmesine izin vermemeliydi.

Evden çıkarken arkasından koşturan Sam, "Nereye gidiyoruz, hanımım?" diyerek Kayla'ya sordu.

Duraksayan genç kadın, "Ekselanslarının güvendiği bir emanetçi var mı?" diye sorarken sesi hiç olmadığı kadar kararlıydı. Hanımının ne düşündüğünü anlayamayan arabacı yine de soruyu cevapladı. "Evet, St. James Caddesi'nde Yahudi bir sarraf var."

"Beni oraya götür!"

Sam verilen emre uyarak arabanın merdivenini indirdi. Kayla'nın binmesi için yardımcı olduktan sonra yerine geçerek arabayı hareket ettirdi.

Elinde tuttuğu çantanın sapını eğip bükten Kayla, aklındaki-

ni hayata geçirdiğinde Dük'ün ondan kurtulduğu gibi kendisinin de ondan kurtulacağını düşünerek sevinemiyor, hissettiği suçluluk duygusundan uzaklaşabilmek için kendince bahaneler buluyordu. Gerdanlığı kazandığı parayla geri alabilirdi. Diğer taraftan aileye ait manevi değerinin olması kendisini bir hırsız gibi hissettiriyordu. Neden her işe vicdanını sokmak zorundaydı.

Falcon'u düşünmek içinde yaşadığı kırgınlığı ve öfkeyi dayanılmaz hale getiriyordu. Alçak pislik, her şeyi hak ediyordu. Sabahki yalvarmaları aklına gelince elindeki çantayı öfkeyle karşı koltuğa fırlattı. Defalarca yalvarmasına rağmen nihayet Ekselansları tenezzül ederek *sana inanıyorum* demişti. Söyleyişi hiç de inandırıcı değildi ama...

Duran arabanın penceresinden St. James Meydanı'ndaki bir ara sokakta olduklarını gördü. Önünde durdukları eski bina, dış cephesiyle geçmişin izlerini üzerine alarak eskimişliğine sığınmıştı sanki. Karşı koltuğa fırlattığı çantasını alarak Sam'in açtığı kapıdan indi. Arkasında yaşlı arabacıyla birlikte girdikleri dükkânın içi kıymetli antikadan mücevherata, tablodan kılıçlara, pırlantadan gümüşe, heykel ve bibloları saatlere kadar oldukça seçkin ve pahalı görünüyordu. Tezgâhın arkasında bulunan ve gümüş bir kupayı parlatan orta yaşlı adam onları görünce elindeki işi bırakarak gülümsedi. "Buyurun size nasıl yardımcı olabilirim?"

Selam veren Kayla, "Ekselansları Sutherland Dükü'nün alışverişlerini sizden yaptığını ve çok güvendiğini öğrendim," dedi.

"Evet, kendileri daimi müşterimdir," diyen dükkân sahibi, genç kadını baştan ayağa süzdü.

Sam ileri atılıp, "Hanımım Ekselansları Düşestir," deyince adamın gözlerinden geçen kuşkulu bakış tedirgin bir saygıya büründü. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Ekselansları?"

"Emanete bırakmak istediğim bir gerdanlığım var, daha sonra geri alacağım. Emanet bırakacağım güvenilir birine ihtiyacım var."

"Müessesemiz güvenilirliği ile ünlüdür efendim."

“Pekâlâ,” diyerek çantasını açıp kutuyu çıkararak tezgâhın üzerine koydu. Kendine doğru çektiği kutuyu açtığı anda, hayretle nefesini içine çeken sarraf parmaklarını gezdirdiği gerdanlığı sanki sevgiyle okşuyordu. Bakışlarını parlayan taşlardan koparamadan, “Bu gerdanlığa kıymet biçmem imkânsız efendim. Ne kadar istiyorsunuz?” diye sordu.

Kayla adamın açgözlü bir ifadeyle sorduğu sorudan rahatsız, huysuz bir sesle, “Ederini istemiyorum zaten, bir süre sonra verdiğim paradan geri alacağım. Başkasına satmayacağınıza ve aldığınız paraya geri vereceğinize dair bir kâğıt imzalamanızı istiyorum,” derken adamın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Böyle bir kâğıt hiç vermedim, efendim. Bu benim prensiplerime aykırı, verdiğim fiyattan geri satmam ise imkânsız.”

Kayla kutunun kapağını kapatıp çantasına attı. “O zaman sizin güvenirliliğinizi sorgulamak ve bunu Ekselanslarına söylemek zorundayım. Kendisi bu konuda sanırım bazı kararlar verecektir.”

Sarraf kapıya yönelen kızın arkasından telaşla tezgâhın arkasından çıkarken seslendi. “Lütfen Ekselansları, bekleyin!”

Kayla duraksayıp döndü.

“Sanırım sizin için bir istisna yapabilirim.”

“Ne gibi bir istisna?”

“İsteddiğiniz fiyatı ve kâğıdı verebilirim. Ekselansları Dük çok iyi müşterimdir. Kendisini kaybetmek istemem.”

Genç kadının dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tamam, anlaştık o zaman.”

Arkasında Sam, çantasında hayatında hiç görmediği kadar parayla dükkândan çıkan Kayla elindeki ağırlığa hâlâ inanamıyordu. “Sam bu gerçek mi?”

Hutchinson ise ağzı kurumuş, konuşma yetisini kaybetmiş bir şekilde başını sallayarak arabanın kapısını açtı. Kayla basamağa adımını atmışken duraksayarak döndü. “Sam, şu at yarış-

larıyla ilgili White'da olan bahsi biliyorsun."

Adamcağız yeniden başını salladı.

"Bahis oranı nedir?"

"Bire on hanımım."

"Peki, yarışacak atları gördün mü?"

"Evet, bir arkadaşım padoklarda⁷ seyis. Atları sevdiğim için izin günlerimde onu ziyarete giderim."

Kayla'nın kurnaz bakışları adama ne yapacağı ile ilgili bilgi vermişti. Sam düşen çenesini kapamayı akıl edemedi kız, "Sence bu parayı hangisine yatırmalıyız?" diyerek başını döndürdü. Diğer taraftan hanımının ona bu konuda danışıyor olmasından haklı bir gurur duymuştu. Coşan bir hevesle şaşkınlığını unutup bilgi vermeye başladı.

"Favori olan asil Arap atı bana göre bu yarışı kaybedebilir. İki ay önce İngiltere'ye getirildi. Yeni geldiği ülkede, hava ve iklim değişikliğine henüz uyum sağlayamadı. Zengin tüccarlardan biri Kuzey Afrika'dan almış. Mükemmel bir hayvan ama bu yarışmada şansı düşük."

"Senin veya diğer seyislerin favorisi hangisi?"

"Bize göre Kont Bellfore'un atı Günişiği bu yarışta herkesi şaşırtacak."

Kayla sevinçle başını salladı. "O zaman bütün parayı Günişiği'ne yatırıyoruz."

Sam'in yüzü sarardı. "Fakat hanımım, ben bu sorumluluğu alamam, lütfen. Ya kaybederse?"

"Merak etme Sam, bu riskin sorumluluğunu tek başıma alacağım. Hadi gidelim."

Arabaya binen kızın arkasından olayın ağırlığıyla çökmüş omuzlarını ve kamburlaşmış bedenini sürükleyerek kapıyı kapatıp yerine geçen Sam, inatçı hanımını nasıl ikna edeceğini bilemeyerek atları hareket ettirdi.

White Centilmenler Kulübünün bulunduğu sokağın ba-

⁷ Padok: Hipodromda yarış atlarının yedekte gezdirdikleri yer (ed.n.)

şında arabayı durdurup aşağıya inen Hutchinson kapıyı açıp, "Şimdi ne yapacağız, hanımım?" diye sordu.

"Bahis için içeriye girmene izin verirler mi?"

Adam üzgünce başını olumsuz anlamında salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Peki, bahsi nasıl yatıracağız?"

"Sanırım Dawson'un White'da uşak olarak çalışan kuzenini bu iş için ikna edebiliriz."

Genç kadının gözleri memnuniyetle parladı. "Sam, sen bir harikasın. Git konuş, ben burada beklerim."

Adam sokağı şöyle bir gözden geçirdi. "Sizi burada nasıl yalnız bırakırım, hanımım. Başınıza bir şey gelirse efendim bu defa beni kesinlikle öldürür."

Kayla inatçı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bak geriye çekileceğim, pencerelere yaklaşmayacağım, hatta yere bile uzanabilirim. Şimdi git ve bu bahsin olup olmayacağını sor."

Sam giderken aristokratlar ve onların uçuk istekleri konusunda kendi kendine homurdanıyordu.

Kayla koltukta iyice geriye çekilip görünmez olmaya çalıştı. Bu bahsi kazanabilirse, Falcon'a olan borcunu ödeyebilir, gerdanlığı geri alabilir ve hayatını düzene sokabilirdi. Aradan geçen on beş dakika sanki bir asır gibi gelmişti. Ne vardı ki bu kadar sürecek? Dünyayı kurtaracak planları tartışmıyorlardı herhalde. Sıkıntıyla saçını çekiştirip parmağına dolarken bir yandan da dudaklarını kemiriyor, Falcon'un bu yaptığını öğrendiğinde vereceği tepkiyi tahmin etmeye çalışıyordu. Üzerine yıldırımlar yağdıracağından emindi. Tabii daha önce Kayla onu öldürmezse... Hain bir sırıtış dudaklarına yayıldı. Tabii bir de kendisini bulabilirse! Ayrılacağı düşüncesi aklına geldiğinde gözleri doldu. Sevdiği adamı kaybettiği düşüncesi yüreğinde yanardağ olmuş, acısı ise bir lav gibi damarlarında geziniyordu. Gözünden kayan bir damla yaşı öfkeyle silerken, kapı açılınca Sam'in korku dolu yüzü görüldü.

"Hanımım, adamı çok zor ikna ettim. Paranın büyüklüğünü

duyunca gidip sordu. Ve evet, bahse para yatırabileceğiz.”

Aydınlanmış yüzüyle elini çantasına sokan Kayla, çıkardığı büyük kadife keseyi arabacıya uzattı. “Tamam, hepsi burada.”

Sam keseyi alırken duraksadı. “Bahis defterine isim olarak ne yazdıracaksınız peki?”

Bu detayı düşünmemiş, daha doğrusu aklına getirmemiş olan genç kadın kendisinin ya da Dük’ün adını veremezdi. Dudaklarını öfkeyle büzüp, kaşlarını çatı. “Yalancı dükün ahmak karısı dersin.”

Arabacı onun şaka yaptığını düşünüyormuş gibi sırtarak beklemeye devam etti.

“Ne bekliyorsun Sam?”

“Sizin bir isim vermenizi.”

“Söyledim işte, bu isimle yatır parayı.”

“Ama hanımım bu... Şey...”

“Hadi git Sam! Daha fazla oyalanamam, eve gitmek için yola çıkacağım.”

Sam’in homurdanarak uzaklaşmasıyla yeniden beklemeye koyuldu.

Eve döndüklerinde hazırlanan eşyaları aşağıya indirilmişti. Son kez odasına çıkıp unuttuğu herhangi bir şey var mı diye kontrol etti. Genç adamın odasının kapısında durduğunda, “Kendine yalan söylemekten vazgeç, son bir kez onun kokusunu ciğerlerine çekmek istiyorsun,” diyerek kendisini azarladı. Odanın her noktasını hafızasına kazımak isteyerek inceledikten sonra giyinme odasına girdi. Siyah ağırlıklı kıyafetlere doğru yürüyüp kendine doğru çektiği gri bir cekete yüzünü gömerek kokusunu içine çekerken, dolan gözlerini engelleyemeden hıçkırarak ağlamaya başladı. Dizlerinin üzerine çöküp cekete sarılarak içinde birikmiş bütün gözyaşını döktü. Kolay kolay ağlamayan bir kızın bu kadar birikmiş gözyaşına sahip olduğuna kim inanırdı?

Bir süre sonra hıçkırıkları azaldığında yüzünü yasladığı ceketten kaldırdı. Yerinden doğrularak ceketini yeniden yerine yerleştirip odadan çıktı. Buradan uzaklaştığında yüreğini kavuran bu acıyı atlatması daha kolay olacaktı. Aşağıya inerken Edward'ın ve çalışanların antrede beklediklerini görünce adımları yavaşladı. Yukarıda gözyaşlarını bitirdiğini sanmıştı fakat kahretsin gözleri yeniden akmaya hazır damlalarla doluydu.

"Bu aptallığı yapmayacaksın, değil mi?" Yaşlı Dük'ün öfkeli homurdanmasına son basamakta durarak ve başını yana eğerek baktı. "Sinirlenmeniz sizi yeniden hastalandıracağını biliyorsunuz, değil mi?"

"O zaman lanet olası şu çantaları yukarıya çıkarmalarını söyle ki, ben de iç huzuruyla ölmek için odama çekileyim."

"Çok ayıp, Ekselansları. Daha dün ölmeye niyetinizin olmadığını, hele benim gibi bir kız yüzünden hiç olmayacağını söylemişsiniz."

"Halt etmişim öyleyse! Şimdi çantaları yukarıya taşınsınlar. Falcon'u bekle, problem neyse birlikte çözersiniz."

"Bu defa çözecek bir problem bile yok."

"Tanrı aşkına! Ne halt etmeye gidiyorsun o zaman?"

Onun yeniden hastalanmasından korkarak yanına yaklaşan Kayla, bastonu tutan damarlı ve buruşuk elin üzerine elini koyarak hüznü gözlerle baktı. "Bazen arkana bakmadan gitmek gerekir. Yaşanan onca güzel anıyı ve acı veren hataları yanında götüremezsin. Sadece yüreğine sarılır ve anılarını bir sır gibi saklayarak ait olmadığını bildiğin dünyadan, artık yabancılaştığın kendi dünyana dönersin. Aslında yaşadığın hiçbir şey gerçek değildir."

"Sır gibi konuşmayı bırak, ait olduğun yer burası ve oğlunun yanı."

"Öyle olmadığını biliyorsunuz. Gitmem gerek." Sonra uzanıp yaşlı adamın yanağına bir öpücük bıraktı. Küskün ihtiyar arkasını dönerek oturma odasına girip kapıyı çarptı.

Kayla üzgün bir gülümsemeyle Marcy, Dawson ve diğerleriyle vedalaştı. Sam'e dönüp, "Kiralık araba bulabildin mi?" diye sordu.

"Kapıda bekliyor ama sizi götürmekte hâlâ ısrarcıyım."

"Olmaz, Sam. Burayı terk ediyorsam geride kalan hiçbir şeyi yanımda götüremem."

"Ama siz bu evin hanımısınız, gidemezsiniz. Efendim çok öfkelenecek, gazabından siz ve biz kurtulamayacağız," derken gözyaşlarını önlüğüne kurulayan Marcy'i diğerleri başıyla onayladı.

Daha fazla burada kalmak istemeyen Kayla'nın ayakları geriye doğru adım atmak isterken ve yüreği buna çoktan gönüllü bir ısrarcılıkla katılırken, vazgeçmekten korkarak kapıya yürüdü.

En baştan konuşulduğu gibi öylesine başlamış bir evliliği bitirerek gidiyordu. Başlaması hata olan bir ilişkiyi, doğru olduğuna inanmadığı bir ayrılıkla sona erdiriyordu. Elbette ki bu yüreğinin fikriydi. *Doğru olmayan ayrılık*. Ne demekti ki? Mantığı daha fazla saçmalamadan buradan ayrılması için genç kadını teşvik etti. Yüreği inatla ayak diretirken, Kayla gözlerini dış dünyaya kapatıp, "*Ne istiyorsun?*" diyerek azarladı onu.

"*Burada kalacağım.*"

"*Olmaz, buraya ait değilsin. Seni sevmeyen bir adamın elinde hiç olmadığı kadar kırıldın zaten. Parçalara mı ayrılmak istiyorsun?*"

"*Olsun, yine de burada, onunla kalacağım.*"

Kayla hıçkırmak istedi. Biliyordu ki yüreği hep sevdiği adamla kalacaktı. Onu buradan gitmeye ikna edemezdi.

Dış kapıdan çıkarak bekleyen arabaya doğru yürüdü. Eşyalar arabaya yüklenirken çevresine son bir kez bakma isteğini yok saymaya çalıştı. Duyduğu pati sesleri ve cılız havlamalarla irkildi. Eteğine dolanan minik tüy yumakları sanki kızın gitmek üzere olduğunu anlamış gibi hareket ederken inleyen sesler çıkarıyorlardı. Yere çömelerek parmaklarını uzun beyaz

tüylerin arasından geçirdi. Ağlamaklı bir sesle, “Üzgünüm sizi götüremem,” dedi.

Arkasından gelen acıklı inlemeyle başını çevirdiğinde Ralf ve Rolf’un kınayan bakışlarını gördü. Ya da kendini suçlu hissedene Kayla öyle görüyor olabilirdi. Soğuk hava yüzüne çarparken ağlamamak için gözlerini kırıştırdı. Kararlı bir şekilde ayağa kalkarak arabaya bindi. Kapıyı kapatmak için hareketlenen Sam’e çantasından çıkardığı kâğıdı uzattı.

“Neredeyse bunu vermeyi unutuyordum. At yarışlarının sonuçlarını takip et. Kazanırsak bütün parayı ve gerdanlığı Ek-selanslarına ver. Artık ona borcumun olmadığını söyle. Hoşça kal, Sam.” Hutchinson kâğıdı cebine koyarak kapıyı kapattı.

“Hanımım, bir dakika bekleyin!” Marcy’nin elinde bir kumaşa sarılı bir nesneyle nefes nefese koşturunca, Kayla pence-renden başını uzattı. “O nedir, Marcy?”

Aşçı kadın kapıyı açıp elindekini hanımının ayağının altına koyarken, “Ayaklarınızı sıcak tutmak için taş ısıtmıştım. Üzeri-ne basarsanız sizi üşümekten korur,” diyerek geri çekildi. Genç kadın burnunu çekerek ve gözlerini kırıştırtarak ağlamamaya çalıştı. “Çok teşekkür ederim, Marcy,” dedi boğuk bir sesle.

Kapı bir kez daha ama bu defa açılmamak üzere kapatıldı ve araba hareket etti. Kapı önündeki kalabalık gözden kayboluncaya kadar ıslak gözlerle el sallayan genç kadın geriye çekilip arkasına yaslanırken ayaklarını taşın üzerine yerleştirdi.

Onları özleyecekti. Bu evi, köpekleri, yaşlı Dük’ü bile özleyecekti. Gelirken burada yaşamasının imkânsız olduğunu düşünürken nasıl bağlanabildiğine şaşırmıştı. Asıl şaşırdığı, sevdiği adamın olduğu her yerde yaşayabileceği düşüncesi oldu. Ormandan, özgürlükten ve çılgınlıklarından onun için vazgeçebildi. Sadece Falcon’un olduğu bir dünya yüreğini ısıtıyordu. Kaybettiği dünya... Düşünce yeniden yüreğine çöreklenen zehirli bir yılan gibi başını uzatınca, kendisini öylesine yalnız hissetti ki kollarıyla bedenini sardı.

Yeter artık Kayla! Onsuz yaşamaya alışmalısın. Sadece birazcık zamana ihtiyacın var. Nana, yaralarını sarmana yardım edecektir.

Girmiş Altıncı Bölüm

Falcon eve adımını attığı anda ters giden bir şeyler olduğunu sezmişti. Kapıyı açan Dawson'un suratı her zamanki gibi donuktu. Ama evde sıra dışı bir sessizlik hâkimdi. Yere çarpan baston sesini duyunca başını oturma odasının olduğu yöne çevirdi. Babası kapıda kızgın gözlerle kendisine bakıyordu.

"Nihayet aşağıya inmeye karar vermene sevindim baba."

Yaşlı adam bastonunu yeniden sertçe yere vururken asabi bir sesle, "İnmeye zorlandım," dedi.

"Ne demek inmeye zorlandım?"

"Lanet olası karın evi terk ederken yatağında sırtüstü yatıp tavana bakamazdım, değil mi?"

"Benimle alay etmek için hiç de uygun bir zaman değil, Ekselansları."

"Hah... Alay etmekmiş! Bana söyler misin karın evi terk ederken hangi iş ondan daha önemliydi ki evde yoktun?"

Falcon'un bütün duyuları ayağa kalkmış, sinir uçları isyan ederken, tüyleri diken diken olmuştu. Zor nefes alıyordu, hem de hayatında hiç olmadığı kadar soluğu kesilmişti. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Kahretsin! O saçma oyunlarından birini

oynuyorsan baba, bu defa gerçekten de çok fena olacak.”

Edward bastona gerek duymadan ayakta durabildiğinin görülmesine aldırış etmeden iki elini de yana açıp, “Hadi seslen ona! Çağır bakalım geliyor mu?” diye gürlledi.

Falcon merdivenlere doğru yürürken, “Kayla!” diye kükre-di. Bütün endişesini sesinden çıkarmak ister gibi bağırıyordu. Üçer beşer çıktığı basamakların sonunda yeniden, “Kayla!” diye hiddetle bağırıyordu.

Ses yoktu. Uzun ve sert adımlarla bir çırpıda genç kadının odasına daldı. Sadece havaya sinmiş kokusundan başka canlılık görünmeyen oda buz gibiydi. Çenesi kenetlenerek çekmeceleri, giyinme odasını ve dolabı araştırdı. Buraya geldikten sonra alınan her şey yerindeyken, onun özel eşyalarının olmadığını gördü. Kapakları hızla çarpıp topuğunun üzerinde döndü. Yüzü çaresizliğini ve endişesini ayna gibi ortaya dökerken elleri saçlarını karıştırdı.

Ah Tanrım! Hayır, bunu yapmış olamazdı... Kendi çevresinde dönerken tüm gerçekliğine rağmen inanması imkânsız bir araftaydı. Arkasını döndüğü anda kaçacağını, böyle bomboş ve çaresiz kalacağını biliyordu. Lanet olsun söz vermişti, gelince konuşuruz demişti, ona açıklayacaktı...

Akşamın karanlığı odaya çökerken hâlâ inanamayan bakışlarını kırptı ve ilerleyip koltuklardan birine oturdu. O olmadan evi, hayatı, yüreği ne kadar da boştu. Daha önce fark etmediği mezar soğukluğu ve ıssızlığı yeniden bir sarmaşık gibi her yanını kaplamaya başlamıştı. Sanki bir tablodaki bütün renkleri çekip almışlar ve geriye sadece siyah kalmıştı. Hayatının gülün yüzü onunla beraber kendisini terk etmişti. Parmaklarını gözlerine bastırarak beyninde çınlayıp duran ağırlara ve seslere engel olmaya çalıştı.

Sevgili karısı eğer ondan kaçarak kurtulabileceğini sanıyorsa yanıliyordu. Daha önce de söylediği gibi saçından sürüklemek zorunda kalsa bile onu geriye, ait olduğu yere getirecekti. Bakışları iyice kararan gökyüzüne çevrildi. Yarın yeni bir gündü. Tek bir an bile onsuz kalmaya niyeti yoktu.

Yerinden kalktı. Yüreği şu an kalk peşine düş derken mantığı kararan gökyüzünü ve dışarıdaki karı gösteriyordu. Odasına geçip boyun bağından, ceketinden ve gömleğinden kurtuldu. Gözü yatağa her kaydığında orada kıvrılan Kayla'nın sıcak görüntüsü ruhuna onu ilelebet kaybettiği düşüncesiyle sarsıntılar yaşıyordu.

Yatak hiç gözüne bu kadar uzak, soğuk ve itici gelmemişti. Kendini istemeyerek yatağa bıraktığında bu geceyi geçirebileceği ona ait bir şeye ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Yoksa içinde doludizgin koşan atlar yola düşmesine neden olacaktı. Başını çevirip yastığı çekti. Kayla gecelerce bu yastığa başını koymuştu. Göğsüne çekip kucaklayarak yüzünü gömdü. Vahşi güzelliği, orman kokusu ve sıcaklığı hâlâ oradaymış gibi soludu.

Bu hayatının en uzun gecesi olacaktı...

Nana, dün akşamüzeri gelmiş olan torununun çenesini dizlerine dayamış haline bakıp iç çekti. Bütün gece, "Beni neden sevemedi, Nana?" diyerek sabaha kadar yaşlı kadının kucağında ağlamıştı. Eve bile uğramadığını tahmin ediyordu. Şu an ise kapının önünde omuzlarına aldığı battaniyeyle, oynayan çocukları izliyor gibi görünüyordu. Dalgın gözleriyle orada olmadığını belli eden torunu yüreğiyle beraber ruhunu da bırakıp gelmişti. Kendisini sevmeyen bir adama adak olarak sunulmuş saf ve masum yüreği çok kanıyor olmalıydı. Keşke elinden bir şeyler gelse, acısını hafifletebilse, yarasını sarabilseydi. Kayla'ya tek gereken zamandı. Vermeyeceği tek şey... Bir de kucağına alabileceği minik bebeği...

Yaşlı kadın onun henüz bundan haberi olmadığını fark etmişti. Yaşlı elleri ona dokunduğu anda içinde filizlenen hayatı hissetmişti. Torununun bebeğini görebilecek olmaktan doğan heyecanını saklamakta zorlandı.

Kayla bir süredir kendisini izleyen ninesinin bakışlarını yakaladığında, yaşlı kadın başını çevirerek elinde demet yaptığı çalılarla uğraşmaya devam etti. Dün yol boyunca ağladığı için eve gidememişti. Bu halde ailesinin karşısına çıkarsa babası ne olduğunu bile sormadan silahını kaptığı gibi soluğu Londra'da alır ve tek kelime etmesine izin vermeden Falcon'u vururdu.

Genç adam kendisini sevmiyor olabilirdi fakat bu onun ölmesini istediği anlamına gelmiyordu. Yeniden dolan gözlerinin hâlâ yaş üretebiliyor olmasına şaşırarak içini çekti. Bu ne kadar devam edecekti? Onu her hatırladığında ağlaması... Sürekli hatırladığına göre gözleri bu gözyaşlarına ne kadar dayanacaktı?

"Neden?" diye fısıldadı hayalinde beliren erkeksi yüze. "Neden beni bir türlü sevedin?"

Eve döndüğünde onu bulamadığı zaman ne hissetmişti? Rahatlamış mıydı? Öfkelenmiş miydi? Üşüdüğünü hissederek battaniyeye biraz daha sarındı. Uyusa bütün bu acılar azalır mıydı? Yıllarca sürececek bir uykuya şu an hiç hayır demezdi doğrusu. Kalktığında yaşanan bütün anılar silinmiş olsa, yerini duyarsız günlerin aldığını görse ne iyi olurdu.

Gözleri bir çember üzerinde alana sıralanmış ahşap barakalara kaydı. Ormanın tam ortasında, açıklık bir alanı çevreleyecek şekilde sıralanan bu evler kabilesinin kışı geçirmesi için tasarlanmıştı. Gözünden kayan yaşı eliyle sildi. Her şeyin başlama noktası olan bu arazi için başına gelenlere katlanması gerekiyordu. Bir tarafta sadece kendisi vardı, diğer uçta ise buraya ihtiyacı olan onlarca insan. Ya at yarışlarını kazanamazlarsa, o zaman Falcon gelip bu araziye isterse ne olacaktı? Üstelik aile yadigarı gerdanlığı da kaybetmiş olacaktı.

İnleyerek yüzünü kucağına gömdü. Onunla yeniden karşılaşmak istemiyordu. Kahretsin! Bir çıkış noktası bulduğunu sanmıştı. Ya yanılmışsa, ya geri teperse? Hepsi kendi aptallığının sonucuydu! Koşarak ormanlık alandan çıkan ve nefes nefese barakaların arasına dalan sekiz yaşlarındaki çocuğu gördüğünde yerinde doğruldu. Emilian barakaların çevrelediği

alana girdiğinde nefes nefese, "Luca baye⁸, Luca baye!" diyerek çılglık atarken bir yandan da ailesinden birilerini görmeye çalışıyordu.

Kayla üzerindeki battaniyeyi atıp koşar adım çocuğa doğru yürüdü. Emil, onu görünce koşup beline sarıldı. Çocuk hâlâ "Luca baye!" diyordu. Kayla onun küçük ellerini belinden çözerek karşısında çömeldi. Yanık teni gözyaşıyla ıslanmıştı. "Emil, ağabeyine ne oldu?" Daha çocuk cevap veremeden genç bir kadın koşarak gelip Emil'e sarıldı. Kendi dilinde sürekli sorular yöneltiyordu. Çalışanlar ve evinde olanlar çevrelerinde toplanmaya başlamışlardı.

"Çocuğu boğmayı bırak Alicja, bırak da derdini anlatsın." Kayla arkasında duran Nana'nın verdiği emirle geri çekilen kadına iyice yaklaştı.

"Ne oldu, Emil? Sakince anlat bize."

"Luca'yı yakaladılar, tutukladılar. 'Hırsızlık yaptı,' dediler ama ben yanıdaydım, yapmadı Kayla! O iki adam ona iftira attı."

"Hangi iki adam?"

"Handaki adamlar. Kızlardan biri Luca'ya gülümsemişti. Çok kızdılar ve kavgaya çıkardılar."

"Luca yaralandı mı?" Soru anneden gelmişti. Emil hayır anlamında başını salladı.

"Nereye götürdüler?"

Çocuk acıklı bir sesle hıçkırdı. "Zindana atacaklarını söylediler."

Kayla ayağa kalkarak kabilenin erkelerinden kim var diye bakındı. Sonra bu sabah ava gittiklerini hatırladı. Sadece kadınlar vardı.

Emil'e dönüp, "Burada bekle. Üzerime bir şeyler alıp geleceğim. Sonra beni oraya götüreceksin," dedi.

Nana, "Olmaz kızımı, sen gidemezsin. Başını belaya sokamam," diyerek kızın kolundan tuttu.

⁸ Baye. Ağabey (ed n)

"Bu kabilenin senden sonra başı ben olacağıma göre, onların dertleriyle ilgilenmek de bana düşer."

Yaşlı kadın ona hak vererek elini çekti.

Aceleyle botlarını ve kalın paltosunu üzerine geçirerek çocukla birlikte kasabaya doğru yola çıktılar.

"Tanrı aşkına kumandan o daha bir çocuk!"

Karşısında oturan adama saatlerdir anlatmaya çalışıyordu. Kumandan Cox küçümseyen bakışlarını üzerinden çekmeden, "On beş yaş hiç de küçük değil," dedi.

"Hırsızlık yapmadığını söylüyor, neden inanmıyorsunuz?"

"İki kişi de hırsızlık yaptığını söylüyor."

Kayla öfkeyle dişlerini sıktı. "Üzerinde çalıntı mal ya da para buldunuz mu?"

Adam duraksayıp bir süre düşündü ve önemsiz der gibi omzunu silkip, "Hayır ama şahitler var," dedi.

"Ya onlar yalan söylüyorsa..."

"Bakın bayan, sürekli konuşmaktan bıktım. Neden yalan söylesinler ki?"

Kayla adamın masasına ellerini koyup üzerine doğru eğildi. "Çingene olduğu için olabilir mi acaba?" diye tısladı.

"Çingene veya değil, benim için suç suçtur. Yarın hakkındaki hüküm için bir yargıç çağıracağım."

Genç kadın yerinden doğrulurken masaya dayadığı ellerini çekti. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ya onlar gelip yalan söylediklerini itiraf ederlerse..."

Komutanın alaycı kahkahası eski eşyalarla döşenmiş odanın dışına taşıtı. Küçümseyen bir sesle, "Bu çok aptalca... Neden yalan söylediklerini itiraf etsinler ki?" dedi.

“Ya itiraf ederlerse dedim...”

“O zaman serbest bırakırım.”

Rahatlamayla derin bir nefes alan Kayla kapıya yürüdü. “Ben geri gelinceye kadar ona bir zarar vermeyin... Lütfen,” diyerek dışarı çıktı.

Lanet olası ön yargılı beyazlar! Söylenerek, karları öfkeyle ezerek yürümeye başladı. Arkasından koşturan Emil ağırbaşlı bir sessizlikle yanında yürüyordu.

“Hâlâ handa olduklarından emin misin?”

Çocuk üzgünce başını sallayınca siyah saçları esmer yüzüne döküldü. “Hanın barına gittiler. Sürekli içerek Luca ile alay ediyorlar.”

“Pekâlâ, sen eve dön. Eğer geç kalırsam Nana babama haber versin.”

Emil olur diyerek hızla uzaklaştı. Babası burada olduğunu öğrendiğinde Kayla’yı dizine yatırıp bir güzel pataklayacaktı. Bir de hanın barına yalnız başına gittiğini duyunca çıldıracaktı.

Kasabanın farklı noktalarında üç tane han vardı. Emilio’nun hangisinden bahsettiğini biliyordu. Genellikle serserilerin takıldığı Bay Navaro’nun işlettiği handaydılar. Adam para için her türlü pisiğe katlanırdı. Kasabanın serserilerini ağırlamak ve her türlü belaya katlanmak da bunlardan biriydi.

Paltosuna sıkıca sarınıp bağlamaya fırsat bulamadığı saçlarını geriye attı. Yanakları soğuktan kızarmış, burnu artık sızlamaya başlamıştı. Ellerini cebine sokarak ısıtmaya çalıştı. Kendisinden başka hangi kıt akıllı bu soğuğa eldivensiz çıkardı ki? Tanrı’ya şükür han diğerlerine göre yakındı. Bir an önce kötü de olsa sıcak bir ortama kavuşma umuduyla adımlarını hızlandırdı.

Hanın kalabalık salonuna adım attığı anda kendisine küfretti. Genç kadına dönen bütün gözler erkeklere aitti. Hayal

kırıklığıyla iç çekerken çalışanlardan en az birinin kız olmasını umut etmişti. Görünüşe göre aç kurtlar sürüsünün içine dalmıştı. Sarhoş ve serseri bakışlardan hiç hoşlanmamıştı. Bay Navaro kızgın ve hızlı adımlarla kıza yaklaşıp, "Leydi Kayla, burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye fısıldadı.

"Merak etmeyin şu iki..." Parmağıyla köşede içen iki adamı gösterdi. "Serseriyle konuşacağım ve gideceğim."

"Bela arayan o serserilerle konuşmayacaksın, Leydim. Baban duyduğunda hanı tepemize geçirir. Git buradan."

"Pekâlâ, sen onları dışarıya çağır, orada konuşayım. Böylece bela çıkarmamış olurum."

Adam gözlerini devirerek kıza dışarıyı işaret ettikten sonra adamlara doğru yürüdü.

Kayla kapının önüne çıkınca titredi. İçerisinin sıcak havasından sonra dışarıda olmak nefesinin buza dönüşmesine neden olmuştu. Yerinde zıplayarak ısınmaya çalıştı.

"Baksana dostum, kız yerinde duramıyor."

Ah hayır! Arkasından gelen sesle zıplamayı keserek döndü. İki serseri onu baştan ayağa aç gözlerle süzüyorlardı.

"Merak etme bu ateş parçası ikimize de yeter."

Kayla sakın olabilmek için gözlerini kapatıp bir süre bekledi. Bu işi tatlılıkla halletmek istiyordu. Gözlerini açıp ciddi bir tavırla, "Bakın yanlış anladınız, beyler. Ben bugün içeriye tıktırdığınız Luca için gelmiştim." Sarhoş ve alaycı kahkahalar karşısında yüzünü buruşturdu.

"Duydun mu ?" diyen sarışın sarhoş diğerini dirseğiyle dürttü. Ayakta zor duruyorlardı. Tabii ne de olsa sabahtan bu yana içeriyorlardı.

"Zavallı çingene, eline sahip olabilseydi şimdi içeride olmazdı."

"O hırsızlık yapmadım diyorsa doğrudur." *Ah Kayla, yanlış cümle! Kızgınlık anında diline sahip olmayı artık öğrenmelisin.*

İki sarhoş birden ciddileşti. "Sen bize yalancı mı diyorsun sürtük?" Esmer olanın söyledikleriyle arkasına bakmadan kaçma dürtüsüne engel olmaya çalıştı. Gözünün ucuyla çevresinde yardıma gelecek birileri var mı diye baktı. Kahretsin! İnsanlar buraya uğramamak veya evine kapanmak için bu saati seçmişlerdi ya da çok şanssız biriydi.

"Bakın öyle söylemek istemedim." Bu günlerde ne kadar çok yalan söylüyordu. Gözlerini devirip parmaklarını arkasına da çaprazladı. *Tanrım, beni affet!* "Sadece belki yanlış görmüş olabileceğinizi düşündüm." Neden yanında bir silah getirmemişti ki? O zaman bu iki serseriye gereken dersi verebilirdi.

İki adam yavaş ve sarsak adımlarla yaklaşırken sarışın olanı, "Biz ne gördüğümüzü biliyoruz," diyerek burnunun dibine kadar sokuldu. Leş yemiş ya da haftalar önce ölmüş bir köpek-
le yatmış gibi kokuyordu. Kayla yüzünü buruşturmamak için kendisini zorlayarak sevimli bir şekilde sırtıtmaya çalıştı. Görünüşü boğazlanıyormuş gibiydi mutlaka. Adamdan uzaklaşmak için arkaya bir adım atarak üzerine uzanan elden kaçındı.

"Eğer onun saçının bir teline bile dokunursan cesedini yerden kürekle kazımak zorunda kalırlar!"

Adamlar da Kayla gibi bu otoriter ve söylediğimi kesinlikle yaparım tehdidi içeren sert ses karşısında donup kaldılar.

Genç kadının içinde takla atan yüreği öylesine sapıtmıştı ki, kesinlikle yerini şaşırması olabiliyordu. Yavaşça geri dönüp şaşkınlıkla ve düşen çenesiyle sesin sahibine baktı. İşte orada öylece duruyor, çevresine yaydığı öfkeli ve erkeksi güçle otoritesini hiç kimsenin sorgulamasına izin vermiyordu. Topuğuna kadar inen siyah pelerin ceketi, siyah çizmeleri ve mavi gözleriyle etkileyici bir duruş sergiliyor, bu arada karşısındaki sarhoşlara doğru tehditkâr adımlar atıyordu.

Adamların şaşkınlıklarını üzerinden atışlarını ve yavaşça

yüzlerine yayılan pis sırıtışı çatılmış kaşlarla izleyen Falcon, birkaç adım daha atarak Kayla'ya iyice yaklaştı.

“Sen geri çekil asil züppe, kız bizimle!”

Adam cümlesini bitirdiği anda hâlâ burada olduğuna inanamayan gözlerle genç adamı izleyen kızın beline sarıldı. Kayla kulağının dibinden geçen yumruğun esintisini yanağında hissederken beline dolanan kollarla geriye doğru sendeledi. Adamla birlikte yere düşmeden önce onu tutup kendine çeken Falcon, saldırı için hazırlanan diğer adama yönelmeden önce arkasına doğru itti.

Kayla gelen yumruk seslerini ve inlemeler duymamak için kulağını elleriyle kapatmış, gözlerini yummuştu. Ama genç adamı merak eden yanı tek gözünü aralamasına neden oldu.

En son yumruğu da indiren Falcon iki adamı yerde kıvrandır halde bırakarak Kayla'ya döndü. “Tanrı aşkına kadın! Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Şakağında seğiren damar Kayla'ya öfkesi hakkında yeterince ipucu veriyordu. “Bu konu seni ilgilendirmez,” diye çemkirse de şu an karşısında gördüğü adamın öfkesinden topukları münasip bir yerlerine vurarak kaçmak istiyordu.

“Demek beni ilgilendirmez. Seni aptal! Biraz önce yaşayabileceğin tehlike konusunda bir fikrin var mı?”

“Onları ikna etmek üzereydim.”

Ağzının içinden hırlamayla karışık küfürleri sıralayan genç adam, soğukta buhara dönüşen nefesini kızın yüzüne öfkeli bir ejderha gibi püskürtebileceği mesafeye geldi.

“Demek onları ikna etmek üzereydin. Bu ne zaman olacaktı? Seni kuytu bir yerlere sürükleyip eteğini başına geçirdiklerinde mi?”

Kayla gözlerini kaçırsa da çenesini dikti. Kuyruğu dik tutmak diye buna denirdi işte. “Terbiyesizleşmeyin Ekselansları. Onlara bu fırsatı vermezdim.”

Falcon sabrının çoktan sınırlarını geçmiş bir adam tavrıyla

öfkeli parmaklarını yüzünden geçirdi. “Eminim seni dinleyeceklerdi. Hatta acıyıp karakola gelerek, ‘evet biz yalan söyledik,’ diyeceklerdi.”

Lanet zeki, acımasız piç!

“Sen nereden...”

“Nereden biliyorum, öyle mi? Oradasındır diye eve gittim. Fakat zavallı anne ve babanın hiçbir şeyden haberi yoktu. Neredeyse kalp krizi geçiriyorlardı. Sonra Nana’ya gitmiş olabileceğin akıllarına gelince kampa gittim. Bil bakalım, ne öğrendim? Benim aptal karım iki serserinin peşine düşmüştü!”

“Seni yalancı pislik! Birincisi karın değilim! İkincisi aptal sensin, nasıl olur da aileme haber verirsin? Üçüncüsü burada istenmiyorsun, defol!”

Şirretliğini tamamlamış bir edayla topuklarının üzerinde dönüp gitmek istediğinde koluna geçen güçlü ve hiddetli parmaklar tek adım atmasına bile izin vermedi. Aniden kolundan çekilince onun sert göğsüne yapıştı. Kulağının dibinde hırlayan genç adamın sesi kendisini tutma konusunda olağanüstü bir çaba harcadığının kanıtıyken yine de inatla kurtulmaya çalıştı. “Belki birinci madde konusunda haklı olabilirsin fakat yeniden karım olacaksın! İkincisi nasıl bir ahmak kimseye haber vermeden, özellikle ailesine, ortadan kaybolur? Üçüncüsü sen istemesen de buradayım ve ayrılmaya niyetim yok, yani yeniden nikâhımızı kıyıp birlikte Londra’ya dönünceye kadar!” İyice anlaması için kızı sarstıktan sonra, “Şimdi şu pislikleri götürüp adalete teslim edelim,” dedi.

Genç kadının dirseğinden tutup yürümeye zorlarken, Kayla’nın daha önce fark etmediği kabilesinden iki delikanlı yerdeki adamları hırpalayarak kaldırdılar.

Bir nevi sürüklenerek ve zorlamayla yürüyen Kayla, dirseğini kurtarmaya çalıştığı her seferde onu tutan parmakların daha da sıkışması üzerine çabalamaktan vazgeçti. Yanında yürüyen ve öfke ateşi geçtiği yerlerdeki karları bile eritebilecek kadar şiddetli olan adamın uzun adımlarına yetişmeye uğraşa-

rak, sessizlik içinde Luca'nın kapatıldığı karakola geldiler.

Sonrasında olanları ise öfke ve hayretle izledi. Güç ve unvan her kapıyı açabiliyordu. Yani öyle olduğu kumandan Cox'un sanki sabahtan bu yana uğraştıran o değilmiş gibi uysal bir adama dönüşmesinden anlaşılıyordu. Falcon'un olayı açıklaması, getirilen serserilerin zoraki itirafı Luca'nın yarım saat içinde serbest kalmasını sağlamıştı.

Falcon zincirleri çözülen Luca'ya doğru ilerleyen ve sevinçle sarılan karısını kısık gözlerle izliyordu. Dişlerini gıcırdatacak birkaç adımda ikiliye yaklaşıp kızın kollarını delikanlının boynundan çözdü. Kayla'nın konuşmasına fırsat vermeden kapıya doğru sürüklerken, kumandana teşekkür mahiyetinde birkaç sözcük söyledi. Arkalarından gelen Luca'ya *uzaklaşabilirsin* bakışından sonra, hırçın adımlarla yürüyen kızla birlikte binadan çıktılar.

Kolunu kurtaran Kayla paltosunu düzelterip, "Yardımlarınız için teşekkür ederim, Ekselansları. Şimdi izninizle, yanımda yabancı bir adamla sokaklarda yürüyerek dedikodulara meydan vermek istemiyorum. Size güle güle," diyerek yürümeye başladı.

Arkasından onun, "Tanrım biliyorum, beni ikaz ettin! Başma ömür boyu sürecektir bir bela aldığımı o gece anlamalıydım. Ama neden bu kadar inatçı bir aptal olması gerekiyordu ki?" diye homurdanarak geldiğini duyunca adımlarını hızlandırdı.

Yanına gelen genç adamın, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" sorusuna kısaca, "Nana'ya," diye cevapladı.

"Neden evine değil de, o berbat yere gittiğini sorabilir miyim?"

Hışımınla genç adama doğru dönünce o da durmak zorunda kaldı. "Orası berbat bir yer değil. Bazılarımız sizin gibi kuş tüyü yataklarda uyumuyor ve oda sayısını hatırlamadığımız malikânelerde kalamıyoruz. Ayrıca eğer dün eve gitmiş olsaydım şu an çoktan ölmüş ve başında dualar okunuyor olurdun."

"Nedenmiş o?" Alaycı kaş kaldırmalar, seksi sesle sorular... Bu adamın hiç başka işi gücü yok muydu Tanrı aşkına?

Kayla gözlerini döndürerek, "Çünkü o zaman bana kurduğün tuzağı sır gibi saklayabilecek bir ağzı sıklığa sahip değildim. Öfkeyle şakımam, seni bir ölü, babamı da bir katile dönüştürecekti," diye cırladı.

"Bil diye söylüyorum, sana tuzak kurmadım."

"Ah elbette, bana tuzak kurmadın! Evliliğimizin geçersiz hale geldiğini bile beni bir fahişe gibi kullandın!"

Falcon onun fahişe diyerek kendisine hakaret etmesine dayanamayarak, "Sen fahişe değilsin! Sana söyleyecektim!" diye gürledi. Tanrı'ya şükür sokak boştu.

"Tabii ki söyleyecektin. Kâğıt eline ne zaman geçti?"

Genç adamın yüz ifadesi kararırken sıkıdığı dudaklarının arasından, "Birlikte olmamızdan iki gün sonra," diye tısladı.

"Üzerinde yazan tarih hiç de öyle demiyordu ama. Sen beni evliliğimiz geçersiz hale geldikten sonra yatağa attın. Metresin olarak mı düşünmüştün beni? Lanet olsun sana, şu an seni öldürmek istiyorum! Defol git başımdan, yüzünü görmek bile istemiyorum!"

"Ama göreceksin sevgilim, istesen de istemesen de göreceksin. Ayrıca babanlar her şeyi biliyorlar. Onlara anlattım."

Kayla son söylenen cümleyle olduğu yerde dondu kaldı. Geriye döndüğünde burnundan soluyor ve gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Eğer daha önceki sözlerine inanmamışsa bile şu anki görüntü genç adamı ikna etmeye yeterdi.

"Ne dedin sen?"

"Onlara her şeyi anlattım."

"Ve şu anda yaşıyorsun. Öyle mi?"

"Bazı ayrıntıları saklamış olabilirim, birlikte olduğumuzu ya da senin ve benim bundan ne kadar zevk aldığımız gibi."

Duyduklarıyla birden sıcak basan ve yanakları yanmaya başlayan Kayla öfkeyle içini çekip dişlerini gıcırdattı. Sonra çevresine bakarak parmaklarının donmasına aldırmandan eğilip aldığı ve sıkıştırdığı bir avuç kar kütlesini onun suratına fırlattı.

“Cehenneme kadar yolun var, Ekselansları!” Karda kayıp düşebileceğini umursamadan koşarak uzaklaştı.

Onun kendisine zarar vermesinden korkarak peşine takılan Falcon, boynuna gelen karları silkelerken bu işin düşündüğünden de zor olacağını anlamıştı.

Göl kıyısına geldiğin-
de çekilen sular felaket
habereisi gibi önün-
de uzanıyordu. Geç
kalmış olamazdı.

Haykıracak geldiğini söyle-
di. Suyu daldı ve kıza çağırdı.
İndra gölün yüzeyinde belirdiğin-
de rahatladı. Elinde tuttuğu saç
telini kıza uzatırken, "Getirdim! Geç kalma-
dım, değil mi?"

İndra saç telini alırken gülümsedi. "Hayır, geç kal-
madın. Beni burada bekle," diyerek göle daldı. Edman-
do yeniden sabırla belemeye başladı. Genç kız yeniden
göründüğünde uzun süre geçmişti. Genç adamın yanına
geldi. "Kraliçemizi kurtardığın için teşekkür ederim."

Genç adamın gözlerinde sorularla umutla baktığını
görünce, "Tüm tohum ağacını bul ve beni altında bekle,"
diyerek yeniden gözden kaybolduğunda, Edmando onu
ebediyen kaybettiğini düşünüyordu. Çünkü tüm tohum
ağacını bulmanın imkânı yoktu. Bu sadece bir efsaneydi.
İndra'nın sadece verdiği sözden kurtulabilmek için
onu oyaladığını düşünüyordu.

Annesine söz verdiği gibi asla mutluluğu ya-
kalayamayacağını düşünerek gölden ayrıldı.
Yüreğinde her an artan aşkın verdi-

çi aeyfla qürümege başladı. Uzun günler kısaldı. Gerini
bilmeyen gecelere bıraktı. Flavalar soğudu. Edmando var
olan bütün amudunu kaybetmişti. Yolu bir Çingene kam-
pına düştü.

Girmi Gedinci Bölüm

“Son kez söylüyorum, burada kalamazsın.”

“Nedenmiş o?”

Kayla çıldırmak üzereydi. Nana'nın kulübesinin önündeki merdivenlerde dikilmiş, onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kasabadan buraya kadar peşinden gelmişti. Akşam yemeğinde ninesinin verdiği kaptaki yiyecekleri sorgulamadan yemişti. Şimdi de orada kalmaya niyetlendiğini söylüyordu.

“Neden anlamak istemiyorsun? Seni burada istemiyorum hatta bu kasabada, eğer mümkünse yeryüzünde de!” Karşısında inatçı ve kararlı bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş duran adama doğru eğildi. “Bu kulübe sizin gibi parlak vasıflara sahip bir aristokrati ağırlamaya layık değil, yatacak yer yok!”

Yan taraftan gelen, “Ben başka bir kulübede kalırım,” diyen Nana'nın sesini duyunca şok olmuş yüzünü ona çevirdi. “Olmaz Nana!” diye cırladı.

Yaşlı kadın eve girip beş dakika sonra elinde kıyafetlerle çıktı. Onun uzaklaşan görüntüsüne inanamayarak bakan Kayla bakışlarını genç adama çevirdiğinde onun pis pis sırtıttığını gördü. Hâlâ şaşkınlığının izlerini taşıyan bir sesle, “Bu kadına neler oluyor, anlamıyorum. Beni evli olmadığım bir adamla bırakıp gitti,” diye mırıldandı.

“Yakında evleneceğiz, bir nevi nişanlı sayılırız.”

“Seni... Seni...” Durmuştu, edeceği küfürler dilinin ucuna sıkışırken, onun imayla karlara bakmasıyla ağzından kaçıracağı sözcükleri mecburen yuttu. Kendi halkının önünde yeniden o şekilde aşağılanmak istediğini hiç sanmıyordu.

“Git buradan! İstenmiyorsun ve herkesi rahatsız ediyorsun!” Arkasını dönüp basamakları çıktı. Kulübeye girdikten sonra kapıyı bütün gücüyle çarptı. Belki bu ses ona ne kadar istenmediğini anlatırdı.

Falcon’un kararlılığı ve umursamaz tavrı bir süre sonra yerini endişe ve çaresizliğe bıraktı. Bu kız onu deli ediyordu. O küfür yağdırmak için açılan dudaklarını ne yapacağını çok iyi biliyordu ancak hiç de müsait bir ortam değildi.

Biraz önce genç kadının dikildiği basamağa oturarak, çöken karanlıkta birer ikişer kulübesine çekilen insanları izlemeye başladı. Dizlerine dayadığı dirsekleriyle kapının önünde daha ne kadar oturacağını düşünüyordu. Belki o uyuduktan sonra içeriye girebilirdi. Tabii kitlelemediyse...

Kapı önünde sabahlamak zorunda kalsa bile gitmeyi düşünmüyordu. Bundan neredeyse üç ay önce genç kıızı görmeye gelişini hatırladı. Alaycı bir gülümsemeyle, ondan nasıl intikam alacağını ve kurtulacağını düşünmüştü. Küçümsemiş, acımasızca alay etmişti. Eğer genç kız oynamasına izin verseydi işi bitince oyuncak gibi bir kenara fırlatacaktı. Oysa şu an karlı bir kış gecesi, onun derme çatma kulübesi önünde, kendisini affetmesini ve içeriye almasını bekliyordu. Küçük çingene hayatının en büyük dersini vermişti. Aşk sinsice, tuzaklarla hatta intikamla bile gelebilirdi. Sadece biraz geç fark ederdiniz.

Kayla aradan geçen uzun süreye rağmen uyuyamamıştı. Falcon’un nereye gittiğini merak ediyordu. Bu soğukta hâlâ dışarıda mıydı acaba? Hayır, onun için endişelendiğinden değil, sadece kapısının önünde bir adamın olmasından rahatsızdı.

'Kendine yalan söyleyebileceğini düşünüyorsan onun da söylediği gibi sen bir aptalsın, Kayla!' Bana bilmediğim bir şey söyle,' diye homurdanarak iç sesini yanıtladı.

Kapının hafif bir gıcırdamayla açılması üzerine tüm duyuları dikkat kesildi. Gözlerini açtığı anda bir gölge gibi kapıyı kaplayan Falcon'a baktı. Kalbinin zamanlı zamansız ritmini şaşırtmasından nefret ediyordu. Nefesini tutarak onu izlemeye devam etti.

Falcon girdiği kulübenin genişliğine baktı. Düşündüğü gibi kötü bir görünüşü yoktu. Şömine olarak kullanılan ocakta çıtırdayarak yanan odunları görünce ne kadar üşüdüğünü fark etti. Sessiz olmaya gayret ederek ateşe yaklaşırken soyunmaya başladı. Çıkardıklarını sandalyenin üzerine özenle yerleştiriyordu. Gömlek ve pantolonla kalınca duraksadı. Üzerindekiyle uyuması gerekecekti. Ateşin verdiği loş aydınlıkta kızın yatağına yaklaştı. Sırtüstü yatıyordu. Siyah saçları bir şelale gibi yataktan aşağıya doğru akmıştı. Alevlerin ışığında her bir teli canlıymış gibi pırıltılar saçıyordu. Uzun kirpiklerinin kıvrımlararak narin yanaklarına düşüşünü izlerken, egzotik bir varlığa bakıyormuş hissinden asla kurtulamayacağını düşünüyordu.

İçini çekerek Nana'nın yatağına oturup çizmelerini çıkardı. Uzanıp örtüyü üzerine çekerken alaycı ve eğlenen bir sesle, "Artık nefes alabilirsin, uyumadığının farkındayım," diyerek güldü.

Kayla onun alay eden gülüşüne yüzünü buruşturup tuttuğu nefesini bıraktı.

"Köpekçik Bir ve Köpekçik İki seni özledi. Hatta Ralf ve Rolf da..."

Kıkırdaması duyulmasın diye örtüyü ağzına bastırdı. Hayır, gevşemeyecekti! "Ben de seni çok özledim."

Duyduğu boğuk itirafla biraz önceki aldığı kararı unutmuştu. "Yalan söylemeyi bırak!"

Onun dayanamayacağını bilen Falcon sessizce güldü. "Öyle çok özledim ki kollarım bedenini sarmak, ciğerlerim kokunla dolmak, vücudum sıcaklığında erimek için acı çekiyor."

“Dünyada kadın kıtlığı mı var? Bir metres daha bulabilirsin.”

Facon seslice nefesini içine çekti. “Anlayamadıysan bir daha söyleyeyim, kadın konusunda benim için dünyadaki son kadın sen olmayacaksan kıtlık var. Metres diyerek yeniden beni öfkeliendirme, sonuçlarından hiç hoşlanmayabilirsin.”

“Sana inandığım gün dünya alevler içinde kalsın ve ben o ateşte yanayım.”

“Yanıma gelersen dünyanın sonunu getirmeden de seni ateşler içinde bırakabilirim.”

“Size cehenneme kadar yolunuz olduğunu söylemiş miydim Ekselansları? Ah evet, söylemiştim. Hayli uzak bir mesafe. Neden şu anda yola çıkmıyorsunuz? Yakmasını dilediğim ateşe ancak yetişebilirsiniz.”

Olan bütün uykusunu da kaçırmış olan genç adama içinden lanetler sıralayan Kayla, onunla bir odada olup dokunamamanın ıstırapıyla kıvranıyordu. Birkaç adım ilerisinde uzanmış bedene dokunmak için avuçları karıncalanıyordu. Göğsüne sokulmak ve başını çenesinin altına yerleştirmek için ölüyor olsa da dönüp bakmayacaktı. Genç kadını baştan çıkaran varlığı kulübeyi sarmıştı. Karanlıkta nefes alış verişini duyabiliyordu.

“Kayla buraya gel!”

Kendine verdiği bütün sözleri onun kısık ve seksi sesini duyduğu anda unutuyor olması çok ironikti. Bu sözlerin hepsi de ona dairdi çünkü. Başını çevirip yanan gözlerini kendisine dikmiş genç adamın görünüşüne baktı.

Falcon bir süre kendisine bakmasına rağmen cevap veremeyen genç kadına yeniden, “Kayla bir daha söylemeyeceğim, buraya gel!” diye emretti. Kız ise inatçı bir tavırla başını çevirip cevap bile vermedi.

Duyduğu hisşirtılardan sonra onun tepesinde dikildiğini görünce -buna cesaret edemeyeceğini düşünmüştü çünkü- küçük bir çığlık dudaklarından fırladı. Falcon onu kucakladığı gibi geri dönüp yatağa yatırdı. Kalkmasına fırsat vermemek için ya-

nına uzanıp bacağıyla kısırdı. Kollarını doladığı Kayla'yı çekip göğsüne yatırdıktan sonra, "Teninin sıcaklığını özledim," diye mırıldandı.

Kayla onun tarafından sarılıp kıpırdayamaz hale getirilmişti. Nefesi, sıcaklığı, bedeniyle genç kadını tutsak etmişti. Etkilenmek istemiyordu ama adamın çevresine yaydığı cazibe dalgalarından kurtulması imkânsızdı. Bir de üzerine ayartıcı bir boğuklukla söylediği bu sözcükler... Kahretsin! Kendine verdiği sözlerde geri adım atmak zoruna gidiyordu. Şu an en çok istediği şey onun dudaklarına yapışmaktı, kımıldamaya çalıştı.

"Kıpırdanmayı kes!" Söylediği sert sözleri hafifletmek ister gibi dudaklarını alnına dokundurdu.

Sessiz ve kıpırtısız yatmaya çalışan kızın bedeninden yayılan şehvetli enerjiyi içine çekmek isteyerek soluyan Falcon şu an kollarında olduğuna inanamıyordu. Aldığı tavizin kıymetini bilecekti. Parmakları üzerinde durduğu tatlı kıvrımları okşamak için karıncalanırken, dudakları yumuşak ipeksi dudakların tadı için ölürlen böyle yatmak bir keşişin bile sabrını yerle bir ederdi. "Bu hiç iyi bir fikir değilmiş."

Kayla adamın göğsünden başını kaldırıp onun yarı karanlıktaki yüzüne bakarak, "İyi olmayan fikir nedir?" diye mırıldandı.

"Böyle kollarımda uysal bir şekilde yatman."

"Bırakırsan kendi yatağıma geçebilirim."

Falcon sertleşen bedenini bastırdı. Onun ateşli bir şekilde nefesini içine çekişini zevkle dinledi. "Dayanabileceğimi düşünmüştüm."

"Neye dayanabileceğine?"

"Bunu yapmadan durabilmeye."

Aniden genç kızı altına alarak dudaklarına kapandı. Nefesleri birbirine karışırken tutku aralarında somut bir hale dönüştü. Falcon'un talepkâr dudakları her şeyi isteyen bir sahiplenmeyle

dudakları üzerinde dolaşırken, Kayla aralarında geçen her şeyi unutup özlediği kollarda olmanın tadını çıkararak dudaklarını araladı. Ağzını istila eden dilin verdiği zevkle inleyerek sarhoş eden bir tutkuyla karşılık vermeye başladı.

Genç adam zorlukla uzaklaştırdığı yüzünü kızın omzuna gömdü. “Yeniden nikâhımız kıyılınca kadar sana dokunmaya karar vermiştim. Güya uzak duracaktım. Ama sana olan tutkum beni yalancı çıkarıyor.”

“Çok inandırıcıydı. Seninle yeniden evlenmeyeceğim.”

“Evleneceksin hazinem.” Yüzü hâlâ boynunda, nefesi teninde ve sesi boğuk gelse de, söylediklerindeki kararlı ve ısrarcı tonu duymamak imkânsızdı.

“Evlenmeyeceğim dedim. Rahibin karşısına ancak cesedimi götürebilirsin.”

Falcon başını kaldırıp onun gözlerinin derinlerinde olan inatçı bakışa, kendi inatçı bakışlarıyla karşılık vererek, “Meydan okumana bayılıyorum. İnatçı oluşun umurumda değil, bana ait olanlardan asla vazgeçmem. Şimdi hayatımın kadını bulmuşken arkamı dönüp gideceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Beni hâlâ tanıyamamışsın,” dedi.

Kayla kuruyan dudaklarının kıpırdaması için birkaç kez emir vermesi gerekmişti. “Hayatının kadını mı?” Titrek ve inanmaya istekli nefesi ciğerlerine çekerken gözlerini kırıştırdı.

Genç adam dudaklarını burnunda, alnında, yanağında, çenesinde gezdirirken, “Evet hayatımın kadını, kadını, hazinem, karım, düşüm, ne ve nasıl istersen adlandırabilirim,” derken sesi inanmasını isteyen bir sıcaklıkla genç kadını sarıp sarmaladı. Öylesine genç adamla kaplanmıştı ki sanki içten, dıştan istilaya uğramış ve yenilmişti.

“Böyle konuşmayı kes.” Kayla’nın sesi inanmaktan korkan birinin inkâr dolu titrekliğiyle çıkmıştı.

“Nasıl konuşuyormuşum?”

“Şey gibi... Sanki... Beni...”

Falcon çenesinden tutup kaldırarak gözlerine bakmasını sağlarken söylemeye korktuğu kelimeyi dudaklarına karşı fısıldadı. "Seviyormuş gibi, sevgi dolu, âşık bir adammış gibi... Hangisi?"

"Bence..." derken zorlukla yutkundu. "Seviyormuşsun gibi, benim inanmamı ister gibi..."

"Seni sevdiğime inanmanı istiyorum. Âşık olduğuma da..."

İçinde yaşayan kuşkuların aynası olan gözlerini kaçırmaya çalışan Kayla bu sözlerle inanmıyordu elbette. İnanmak ister miydi? Ah evet, öyle çok isterdi ki! Fakat onun gibi bir adamın kendisinde ne bulduğunu ya da bulamayacağını bilirken bu sözcüklere inanması çok zordu.

"Öyle olduğuna inanmamı istemenin nedeni sana karşı koymam, çıldırtmam, asilik edip sana itaat etmemem. Bu konuda haklı olduğumu biliyorum. Bir süre sonra aslında benim gibi bir kadını istemediğine, sevmediğine ve asla âşık olmadığına karar vereceksin."

"Beni çıldırtmaya çalışıyorsun, değil mi? Amacın bu, aynı konuları konuşmaktan yoruldum."

Kayla onu üzerinden itip kalkmaya çalıştı ancak Falcon izin vermedi.

"Gerçekleri konuştuğumuzu sanıyordum." Sesi huysuz bir kedi gibi cırlayarak çıkmıştı. Yüzünü avuçlarına alan genç adam kıpırdamasına engel oldu. "Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaksın ama senin her söylediğine inanmamı bekliyorsun. Pekâlâ, bunları daha sonra evimizde konuşabiliriz. Şimdi ne yeri ne de zamanı."

"Bizim bir evimiz yok, yani ortak demek istedim."

"Elbette var, hem de birkaç yerde."

"Onlar sana ait evler, benimle alakası yok."

"Tanrı aşkına kadın! Bir kocanın tüm mal varlığı aynı zamanda karısına da aittir."

“Senin de ısrarla vurguladığın gibi kocasının malları karısına da aittir. Biz evli değiliz, asla da olmayacağız.”

Öfkesini sindirebilmek için derin derin soluyan Falcon, şu an bu öfkeyi nereye yönlendirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu ancak kendine verdiği lanet olasıca söz yüzünden ona dokunamıyordu. Onun üzerinden kayıp yana geçti. Yeniden kollarıyla sarıp başını göğsüne sert bir şekilde çekti. “Uyu artık, ben de sabaha kadar kaçan aklımı ve kaybolan irademi bulmaya çalışayım.”

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Nana resmen onları kapı önüne koydu. Yaşlı kadın gidip bir başka yerde surat asmalarını söyleyerek ikisini de itekleyip dışarı çıkardı ve kapıyı yüzlerine kapattı.

Nana ikisinin de yüzünde oluşan ifadeye kıkırdayarak gülerken, bir elini yelpaze gibi kullanarak kendini serinletmeye çalıştı. Bu iki aptal âşığın arasındaki hararet bu yaşta kendisini bile ateşe vermişti. Elini havada sallayarak boş ver dercesine bir şeyler mırıldandı. Bu ateşi kendinden uzak bir yerlerde de söndürebilecek kadar zekiydiler.

Gelirken arabayla gelmişti, daha sonra kasabaya yürüyerek gitmişti. Falcon da kasabada atsız dolaşıyordu. Sonuçta eve kadar olan yolu yürümek zorunda kalmışlardı. Hem de yanı başında yürüyen suratu asık genç adamla. Gece aşk serenatları yapan adam gitmiş, yerine katı bir maskenin geçirildiği yüzüyle taş gibi bir adam gelmişti. Ah tabii, Ekselansları gece karanlığında aşk sarhoşuna dönüşürken güneşin ilk ışıklarıyla eski haline dönüyordu.

Tek kelime bile konuşmadan bir yabancı gibi yolu bitirip bahçe kapısından girdiler. Ahır yolundan gelen Sam'i gördüğünde gülümseyerek selam verdi. Duraksamadan merdivenleri koşarak tırmanan genç kadın kapıyı açıp, “Ben geldim!” diye bağırdı.

Annesi ve babasının oturma odasından fırlayarak koşup sa-

rılmaları ve kızgın tiratlarını dinlemesi can sıkıcıydı. Özellikle arkasında olayı izleyen Falcon varken. Kollarına aldığı kızını sıkıca saran Ralph'in, "Nasıl hiçbir haber bırakmadan ortadan kaybolursun?" diye azarlamasından sonra annesinin, "Başına buyruk davranışların zamansız ölümümüze neden olacak," demesi bu durumun uzayıp gideceğinin işaretiydi. Dışlerini sıkıp zoraki gülümsese de bu olayın tek sorumlusu olan arkasında duran adamı öldürme isteği her an biraz daha artıyordu.

Merdivenlerden inen Trisha da üzerine gelen bir tarzda, "Tanrı aşkına Kayla! Nerelerdeydin?" diye sorunca daha fazla dayanamazdı. Çok bile durmuştu. Kuzenini kucakladıktan sonra babasına döndü.

"Evet, geldim işte." Başını çevirip Falcon'a baktı. "Ekselanslarına teşekkür ederek yolcu eder misin baba? Ben odama çıkmak istiyorum."

"Evimize gelen misafiri kapı dışarı etmemi mi istiyorsun?"

"Kayla! Biz seni böyle yetiştirmedik."

Neler oluyordu, Tanrı aşkına? O yokken kötü zaman büyücileri ailesini lanetlemiş miydi? Gözleri şaşkınlıkla babasından annesine kayıyor, açık kalan ağzı ve düşünceli bakışlarıyla olayı kavramaya çalışıyordu. Kahretsin, kesin büyü vardı bu işte! Yoksa babası şu an kapının önünde alaycı bakışlarla kendisine sırttan adamı kapı dışarı eder, münasip yerine bir de tekme vururdu.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?"

"Ne bilmek istediğini anlamadık." Cevap babasından gelmişti.

Sabrı tükenmiş bir sesle, "Demek istediğim daha önce öldürmeyi düşündüğünüz bir adama neden böyle birdenbire nazik davranmaya başladınız?" diye çemkirdi.

"Sevgili kızım, elbette nazik davranacağız. Yeniden evleneceğin adamı kapı dışarı etmemizi beklemen çok saçma." Anselina'nın yaklaşmasıyla bir adım uzaklaştı.

"Tanrı aşkına, aklımı kaçıracığım! Neden bana tuzak kurul-

muş gibi hissediyorum.” Eliyle Falcon’u gösterip, “Ekselansları-na da söylediğim gibi onunla evlenmeyeceğim!” dedi. Hışım-la eteğini savurarak dönerken, “Kendilerine yolu gösterip güle güle diyebilirsiniz,” diyerek arkasına bakmadan merdivenlere yürüdü.

Kayla gittikten sonra antrede rahatsız edici bir sessizlik yaşandı. Ralph boğazını temizleyerek, “Size çok zor olacağını söylemişim,” dedi.

Falcon omzunu silkti. “Ne kadar zor olacağı umurumda de-ğil. Direnemeyeceği noktaya gelinceye kadar buradayım. Eğer ikna olmazsa onu rahibin karşısına zorla çıkarırım.”

Ralph kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Ölüm döşe-ğinde olduğunu söyleyen bile inadını kıramazsın o küçük çin-genenin. Söylemedi demeyin.”

Falcon da Ralph’i taklit ederek kollarını göğsünde kavuştur-du. Sesi asabi ve alaycıydı. “Bu kimin suçu acaba?”

“Onun inatçılığı için beni suçlayamazsın, bayım.” Bakışları-nı karısına çevirdi. “Suçlu diğer çingene.”

Anselina tüyleri diken diken edecek bir sesle, “Lordum, bu söylediğinizden utanmalısınız! Benimle alakası olmayan bir konuda suçlanmayı reddediyorum,” diye cırladı.

Falcon’un, “Zamanında birkaç şaplak yeseydi bugün bu ezi-yeti çekmezdik,” demesi üzerine karı koca bakışlarını ona çe-virdiler.

“Yapması o kadar kolaysa bundan sonrasını sana bırakıyo-ruz. Evliliğiniz çok renkli geçecek, bayım.” Bakışları *yap da gö-relim* ifadesiyle kısıldı.

“Onu yola getireceğim.”

“Bu inancınızı hiç kaybetmemenizi dilerim, Ekselansları. Zor zamanlarda sarılacağınız bir umuda ihtiyacınız olacak.” Ralph’in bu sözleri üzerine Anselina kıkırdadı. “Neyse bu ko-nuları daha sonra konuşabiliriz. Siz gidip bir şeyler içip sohbet ederken, ben de yemek konusunu halledeyim.”

İki adam çalışma odasına giderken alayla gülümseyerek mutfağa yöneldi. Ah şu erkekler... Kimin kimi yola getirdiğini hâlâ öğrenememişlerdi.

Odasında dönüp durmaktan yorulmuş, burnundan soluyordu. Trisha sıra dışı bir şekilde sessizce kuzenini izliyordu.

“Bu adam genç yaşta ölümüne neden olacak. Hah bana âşıkmiş! İnanabiliyor musun? Bana âşık olduğunu söyledi. Âşık bir adam nasıl olur bilmiyorum ama onun gibi olmadığı kesin. Sence de öyle değil mi?”

Bakışlarını onu izleyen Trisha'ya çevirerek cevap bekledi. Kuzeni omzunu silkerek, “Benim okuduğum kitaplara göre cevap istiyorsan haklı olabilirsin,” dedi.

“Evet, bana anlattıklarını hatırlıyorum. Nezaket, incelik, centilmence hareketler ve baş döndüren iltifatlar, yapış yapış sevgi sözcükleri... Daha var mıydı? Ah! Bir de vıcık vıcık vaatler, af dilemeler ve özür hediyeleri. Hani nerede? Ben göremiyorum, sen görebiliyor musun?”

Yeniden dolanmaya başladığında Trisha gözlerini devirerek, “Lütfen artık oturur musun? Başım döndü,” diye söylendi.

Kayla onu duymamış gibi, “Aşağıda olanlara inanamıyorum. Babam evimizde ağırlamayı düşünüyor. Onu nasıl ikna etti? Ya annemi? Adamda şeytan tüyü var,” diyerek konuşmaya devam etti.

“Geldiği gün annen ve babanla çalışma odasına kapanıp uzun uzun sohbet ettiler. Girerken buz dağı gibi olan amcam odadan çıktığında kucaklanıp sevilesi bir şirinliğe sahipti.”

“Hah biliyordum! Tatlı sözler ve yalanlarla ailemi avucuna aldı, kandırıyor.”

“Belki de seni sevdiğine onları ikna etmiştir.”

“Tabii zavallı ailem inanmaya dünden hazır. Benden kurtulabilmek için o zalim zorbaya bile evet diyebilirler.”

“Tamam, Kayla yeter artık, sakın ol! Eğer kararında ciddiysen eninde sonunda kabullenerek gidecektir.”

Kayla'nın aniden bütün öfkesi sönerek sesinde bariz bir korkuyla, “Gerçekten gider mi?” diye sordu.

Trisha gülmesini saklayarak ciddi bir ifadeyle, “Tabii ki sen kararlısın, o da bunu görecektir kadar zeki bir adam,” dedi. “Şimdi sen dinlen, benim işlerim var. Annene yardım edeceğim, sonra görüşürüz.”

Trisha çıktıktan sonra sessizleşen odada kalan Kayla puflayarak kendini yatağa attı. Ona nasıl inanabilirdi ki? Güvenini yerle bir eden genç adama yeniden inanabilmesi için çabaladığını görmeye ihtiyacı vardı. İşte asıl nokta buydu. Bütün her şeyi, yaşadıklarını geride bıraktıracak, unutmaması sağlayacak kadar kendini ikna edilmiş hissetmeliydi. Yoksa asla o kendini beğenmiş, ukala cazibe dağına teslim olmayacaktı. Bedenindeki aç duyular kızın bu kararına alaycı bir tavırla sırtıldılar.

Kayla yüzünü gömdüğü yastığı yumrukladı. Cehenneme kadar yolu vardı.

Artık sabrının sonuna gelmiş olan Falcon günlerdir odasına kapanan Kayla'yı görmeye ve ikna etmeye çabalayarak zaman harcamıştı. İnatçı küçük çingene odasından burnunu bile çıkarmamıştı. Kapıyı yumruklaması, tehditleri bir sonuç veremeyince, sabırsız bir bekleyişle geçen şu beş gün artık bardağı taşıran son anlardı. Dişlerini gıcırdatmaktan çenesi birbirine kenetlenmişti. Çalışma odasında dolanışını izleyen Ralph daha fazla dayanamamış, işleri olduğunu söyleyerek ortadan yok olmuştu.

Şeytan çık yukarıya kapıyı kır ve saçlarından sürükleyerek kiliseye götür diyerek ayartmaya çalışsa da, ona karşı sabırlı olmaya söz verdiği için bu sese sırtını döndü. Açılan kapıdan Jael girdiğinde Falcon sadece bir anlık duraksamadan sonra dolaşmaya devam etti.

“Kediciği girdiği delikten hâlâ çıkaramamışsın bakıyorum.” Genç adamın alaycı sesi sinirlerini törpülediği için ters bakışlarının hedefi haline geldi.

Jael gelip rahat bir tavırla koltuğa oturdu. “Ekselansları, daha ne kadar beklemeyi düşünüyorsun?”

“Yeterince!”

Jael onun dişleri arasından homurdanmasına güldü. Görünüşe göre Dük patlamak üzereydi ve sevgili kuzeni bu patlamadan zararlı çıkabilirdi.

“Benimle uğraşmaktan başka işin yok mu senin?”

Onun hırlamasına kaşlarını kaldırıp alayla bakarak, “Oysa buraya çok insani bir amaçla gelmişim,” dedi.

Falcon çattığı kaşlarının altından ona öldürecekmiş gibi baktı. “Nasıl bir amaçmış bu?”

“Belki kuzenimi deliğinden çıkarmana yardımım dokunabilir.”

“O delikten asla çıkmayacağını söyledi, en azından ben buradan gidinceye kadar.”

“İnan bana şu anda odada kapalı kalmaktan çıldırmak üzeredir.”

Falcon merakla yanan gözlerini ona dikmiş, devam etmesini bekliyordu. “Bana yardım edersen sana minnet borcum olur. Belki bir gün ben de sana yardım edebilirim.”

Jael’in alaycı ve istemsizce çıkardığı ses bu yardımın nereye gitmesi gerektiğiyle ilgili izler taşıyordu. “Sana yardım etmem kuzenimi mutlu görmek için. Yoksa senin için parmağımı bile oynatmam.”

“Pekâlâ, planın nedir?”

Jael planını anlatırken, Falcon son şansı olarak anlatılanların işe yaraması için dua etti.

Kayla beş gündür gönüllü mahkûm olduğu odasında sıkıntıdan ölmek üzereydi. Falcon'un konuşma çabalarına burun kıvrıp kapıyı açmamıştı. Eylem istiyordu. Kapıda yalvarsın, dizlerinin üzerine çöksün istiyordu. Evet, işte bütün bunları yaparsa ona cevap verebilirdi. Uzandığı yatağında gözlerini şeytani bir tavırla kıstı. Sonra kıkırdadı. Falcon'u ne zaman bu şekilde düşünse çok fazla eğlendiğini inkâr edemezdi.

Dışarıdan gelen nal sesleriyle yerinden doğruldu. Kulağına gelen diğer sesler merakını çekince yataktan inerek pencereye yaklaştı. Burnunu ve ellerini cama dayayıp gözlerini kıstı.

Sam, Falcon'un arabasını merdivenlere yanaştırmıştı. Uşakların indirdiği eşyaların arabaya yüklenmesini açılmış gözlerle ve düşen çenesiyle izlerken arkasından gelecek olanları tahmin edebiliyordu. Aman Tanrım, gidiyordu! Falcon merdivenleri rahat bir ifadeyle inip arabasına binerken dönüp eve bakmamıştı. Morarmaya başladığını fark ettiğinde tuttuğu nefesini bıraktı. "Hayır!" diye mırıldanırken kafasını cama vuruyordu. Onu çok fazla zorlamıştı ve gidiyordu işte. Pes etmiş, Kayla'dan vazgeçmişti. Alt dudağını çiğnerken dolan gözlerini kırıştırdı. Bahçenin demir kapısından çıkarak gittikçe uzaklaşan arabanın arkasından hıçkırırken burnunu çekti. Pencereden geri çekilirken omuzlarını düşürdü. Evet, istediği olmuş ve genç adam gitmişti. Yeni bir hayatı, Kayla'sız bir yaşamı seçmişti. Onu özlemeyecekti. Hayır, kendisini yeterince sevmeyen bir adamı düşünerek tek bir anını bile ziyan etmeyecekti. Aşkından ölebilirdi fakat bunu o duygusuz domuzun bilmesi gerekmezdi.

Açılan kapıdan nefes nefese odaya dalan Trisha, "Gördün mü? Dük nihayet gitti," dedi. Kuzeninin sarkmış dudaklarını ve ağlamaya hazır gözlerini gördüğünde yaptığı düşüncesizlikten pişman olup ona doğru yürüdü. Trisha'nın kendisine sarılan kollarına daha fazla dayanamazmış gibi hıçkırıklarla cevap verdi genç kadın. "Beni... Beni... Gerçekten istemediğini biliyordum!"

Trisha ona herhangi bir cevap vermedi. Kayla'nın ağlayarak rahatlamasını bekledi. Neden sonra, "Ağlamaya değmeyen bir adam olduğunu biliyorsun," deyince omzundaki baştan sadece onaylama anlamında bir hareket geldi.

Kapı açılıp Jael'in iri bedeni eşikte durakladığında, Trisha dönüp öldüren gözlerini ona dikti. "Burada mahremiyet istediğimiz hiç aklına geliyor mu acaba?"

"Neden? Her zaman yaptığınızı yapıp kız kıza mızızlanıyorsunuz."

Kayla geri çekilip, "Ne istiyorsun Jael?" diye sordu.

Genç adam bir omzunu kapiya dayayıp umursamazca, "Birkaç gün önce Rahip Stewen gelmişti. Şu evliliği iptal kâğıtlarını Londra'da imzalamadığını bildirmişler. Bir ara 'uğrayıp imzalarsa geri gönderebilirim,' demişti. Malum odadan çıkmayınca sana bu konuyu açamadık. Şimdi Dük gittiğine göre belki gidip imzalamak istersin," dedi.

Trisha adamın duyarsızlığına sinir olmuştu. "Şu an bunun sırası değil. Gördüğün gibi o çok üzgün."

"Önemli değil, Trisha. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur. Yeni hayatıma başlamak için sabırsızlanıyorum."

Kapiya doğru yürüyen Kayla, "Gidelim o zaman," diyerek arkasından Jael'in gelip gelmediğine bakmadan çıktı. Arkasından gitmek için genç adama yaklaşan Trisha, çekilmediğini fark edince dişlerini sıktı. Sürtünerek geçmek zorunda kalmak onu nefes nefese bırakmıştı. Yanakları kızarıırken umursamıyormuş gibi çenesini dikti.

"Bir gün çilli, kaçamayacağın zaman da gelecek."

"Hatırladığım kadarıyla arkasına bakmadan kaçan sendin," dedi. Arkasından gelen homurdanmaya aldıış etmeden kaçarcasına uzaklaştı. *Ne hakla onu kaçmakla itham edebilirdi? Adi pislik!*

Verdiği tepkileri fark edince içten içe genç adama ne kadar kızgın olduğunu fark etmişti.

Görmü Sekizinci Bölüm

Üzerine aldığı kalın pelerinine sarılıp şapkasını düzelterek evden çıkan Kayla, Jael’le birlikte kasabanın dışında bulunan kiliseye doğru yürürken oldukça sessizdi. Aklının inanmak istemediğini gözleriyle görmüştü. Genç adamdan hiçbir iz yoktu.

“Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?”

Jael’den gelen soruyu, “Her zaman nasıl yaşıyorsam öyle devam edeceğim,” diye fısıldadı. Kar ayaklarının altında genç kadının sesinden daha fazla ses çıkartıyordu. Güneşin cılız ışığı yanaklarını tırmalayan rüzgârın etkisini kırma konusunda yetersizdi. Jael’in kolunu omzuna sararak sıkıştırmasına hayretle baktı. Kuzeni bu konularda tam bir duygusuzdu ya da öyle görünmeye çalışıyordu.

“Merak etme ufaklık, her şey çok güzel olacak.”

Kayla gözlerini kısıp onun bu teselli sözlerini değerlendirdi. Çok uzun zamandır ailesinden uzak kalmış olması onların kişiliğini unutmasına neden olmuştu. Mutlaka böyle olmuştu, çünkü tanıdığı kuzeni asla duygularını göstermezdi.

Kilisenin bahçe kapısını geçip merdivenlerdeki karları temizleyen Rahip Stewen’a yaklaştılar. Ayak seslerini duyarak

başını kaldıran Rahip onları görünce doğrularak elindeki küreği duvara dayadı.

“Kayla mesajımı almışsın.”

Zoraki bir gülümsemeyi suratına yerleştiren Kayla, “Evet rahip, bir an önce aradan çıkaralım şu işi,” diye mırıldandı.

Herhangi bir yorumda bulunmayan adamın arkasından merdivenleri çıktılar. Onların kendisini takip edeceğinden emin olan yaşlı adam, ofis olarak kullandığı odaya yürüyerek kapıyı açıp onlara yol verdi.

“Özür dilerim, burada çok fazla zaman geçirmediğim için sıcak değil. Ama evrakları burada saklıyorum. Lütfen oturun da ben nereye koyduğuma bir bakayım.”

Kayla ve Jael masanın karşısında bulunan eski koltuklara oturdular. Bu odanın karmaşık ve dağınıklığına eklenen kullanılmamışlık dolu havasıyla itici olan görüntüsünü hiç sevmeyen genç kadın bakışlarını iki duvarı kaplayan kitaplıkta, yerde yığılı kâğıt öbeklerinde gezdirdi. Rahibin arama seremonisi bir türlü nihayete ulaşmıyordu. Jael’in ikaz eden bakışlarını görünceye kadar ayağını sabırsızca yere vurduğunu fark etmemişti. Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırarak beklemeye devam etti.

Rahip Stewen başını kaldırıp üzgün ve mahcup gözlerle, “Nereye koyduğumu hatırlamıyorum. Gidip zangoca⁹ sorayım. Bu arada siz de birer bardak şarap alın lütfen,” diyerek cevap vermelerine fırsat vermeden odayı terk etti.

Kayla kaşlarını kaldırıp Jael’e baktı. Zangocun evraklarla alakası var diye sormadan, Jael yerinden kalkıp köşedeki büfeden ikisine de birer bardak şarap doldurdu. Kendi bardağını dudağına götürmeden kızını uzattı.

“Kilisede içki içmek ne kadar doğru?”

Jael’in alaycı bir bakışla, “Tanrı’nın kutsal suyu,” demesi üzerine bardaktan bir yudum aldı. Daha önceki tecrübelerini düşüncecek olursa bu bir yudumda bırakması gerekiyordu.

⁹ Zangoca: Kilisede hizmet eden ve çan çalan kişi. (ed.n.)

Jael pencereye doğru yürüyüp kanatlardan birini zorlayarak açınca, "Ne yapmayı düşünüyorsun, bizi dondurmayı mı?" diyerek azarladı.

Ondan cevap gelmeyince garip olan durumun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Masada yanan mumu görünce rahibin bu odanın kullanılmadığını söylediği aklına geldi. Ayrıca odada kapalı kalmaktan olduğunu düşündüğü garip bir koku vardı. Açılan pencereden esen rüzgâr masadaki mumu söndürüp kâğıtları dağıtınca, "Kapat şu pencereyi, Tanrı aşkına! Bizi öldürmeyi mi düşünüyorsun?" diye Jael'e çıkıştı. İçinden geçen sürekli gülme isteğine engel olmaya çalışarak bardağına baktı. Boş olduğunu görünce kıkırdadı.

"Burada sarhoş olursam Rahip Stewen beni bu defa aforoz eder."

Jael onun elindeki boş bardağı alarak yeniden doldurdu. "Merak etme. Bugün fazlasıyla moralin bozuk olduğu için anlayışla karşılayacaktır."

Düşününce kuzeninin haklı olduğuna karar veren Kayla keyifli bir sırıtışla bardağı dudaklarına götürdü. Daha üçüncü yuduma gelmişti ki çevresinde olan hiçbir şeyi umursamamaya, gülmeye ve Jael'e takılmaya başladı.

"Sen fazla kaçırdın," diyen kuzeni elinden aldığı bardağı ortadaki sehpa koyarak kolundan tutup kaldırdı. Kapıya doğru yürüyen genç kadın dans etmek isteyince. Jael gözlerini tavana dikip dişini sıktı. Bugün hiç bitmeyecekti. Sabır dileyen bir homurdanmayla Kayla'yı dışarı çıkardı.

Baş dönmesi ve şiddetli bir ağrının şakaklarını yoklamasıyla inleyip elini ağrıyan kısma bastırmaya çalışmasına rağmen bir türlü beceremiyordu. Ağzının içi keçe gibi kurumuş olan Kayla dilini dudaklarında gezdirerek yutkunmaya çalıştı. Gözlerini aralamak bir işkenceye dönse de yapışan kirpiklerini güçlükle aralayarak inledi. Tavan bir süre gidip gelince odaklamadığı bakışlarını kırıştıtarak düzeltmek istedi.

“Kahretsin!” Dili ağzında fazlaymış gibi dolandı. Elleri ve bacakları hareket etmeyince gözleri korkuyla açıldı. Felç mi geçirmişti? Bakışlarını aşağıya indirerek bedenine baktı. İlginç... Tanımadığı bir yataktaydı. Göğüsleri ile dizlerini örten örtü dışında çıplaktı.

En son Jael’le içtikleri şarabı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Kesinlikle üzerine kusmuştu. Annesiyle Trisha onu soymak zorunda kalmışlardı. Peki, neden ayakları kıpırdamıyordu o zaman? Elini çekmeye çalışınca bileği acıdı. Başını çevirdiğinde yatak başlığına bağlanmış ellerini görünce gözleri şok geçirircesine açıldı. Ayak bileklerinin de iki yana açılarak bağlandığını fark etmek uzun zamanını almadı. Başını kaldırarak bakışlarını odada dolaştırdı.

Burası çok geniş ve güzel döşenmiş bir avcı kulübesiydi. Yerler cilalı ahşapla kaplıydı. Yattığı yatak da burun kıvrılamayacak kadar yumuşaktı. Gürül gürül yanan şömineden dolayı sıcak olan odada çıplak olmasına rağmen üşümüyordu. Sıcak ve yumuşak görünen postların serildiği zeminden bakışını ayırdığında, gelenlerin rahatça ısınabilmesi için yerleştirilmiş koltuklardan birinde oturan Falcon’u görünce ağzı açık kaldı.

Genç adam kolçaklardan birinin üzerine attığı ayağını sallayarak elinde içki dolu bardağı izliyordu. Kızdan çıkan sesle alaycı ve ıslıl ıslıl yanan mavi bakışlarını ona çevirdi. “Sevgilim, nihayet kendine gelebilmene sevindim, yalnız başıma çok sııldım.”

“Burada neler oluyor, Tanrı aşkına?” Kısık ve boğuk çıkan sesini öksürerek düzeltmeye çalıştı.

Onun sakince yerinden doğrularak komodinden aldığı bir bardak suyla kendisine doğru yürümesini izledi. Üzerinde önu yarisına kadar açık gömleği ve kalçalarını saran devetüyü renđi pantolonla erkeksi görünüyordu. Açık yakasından görünen kash ve bronz göğsünden gözlerini alamayarak dilini dudaklarında gezdirdi. Yaptığını fark edince inleyerek gözlerini yumdu. Kasabın önünde ciğere bakarak yalanan kedi gibi adama aç gözlerle bakıyordu.

Dudaklarına değen bardakla gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş olan genç adamın alnına dökülmüş siyah saçlarının yakasına değişini ve güçlü boynunda atan nabzını bakışlarıyla içti. Onun mavi gözlerinin derinliklerindeki sahiplenici duyguların değişmesini de yakından izleyebiliyordu. Dudaklarını aralayarak birkaç yudum su içti. “Bir soru sordum.”

“Hatırlamıyor musun sevgilim?” Bardağı komodine koymak için arkasını dönen Falcon’un sesi fazlasıyla eğlenen bir tınıyla çıkıyordu.

“Hatırlasam sormazdım, öyle değil mi?”

Genç adam oyunbaz bir tavırla gözlerini tavana dikerek, sağ elini çenesine koyup işaret parmağıyla dudağına hafif hafif vururken, “Hımm bir düşüneyim. Nikâhımızı nasıl eğlenceli hale dönüştürmenden mi başlasam...” diyerek sinir bozucu bir tavırla sırtıttı.

Gözlerini kısan Kayla, “Ne nikâhından bahsediyorsun?” diye tısladı.

“Bizim nikâhımızdan bahsediyorum, yoksa hatırlamıyor musun?”

Gözlerini oyuncu bir şaşkınlıkla açan Falcon’a dik dik bakarak, “Yalan söylüyorsun, nikâhımız kıyılmış olamaz,” dedi.

“Hadi ama ne büyük hayal kırıklığı, karım nikâhımızı hatırlamıyor.”

“Şu şakaya bir son ver artık ve ellerimi çöz!”

“Şaka mı yaptığımı sanıyorsun? Nikâhımızda üzerime atlayıp gitmediğim için ne kadar mutlu olduğumu ve beni sevdiğini söyleyip dudaklarıma yapıştın.” Dudaklarında oluşan çapkın tebessümle, kendisini inanmayan bakışlarla izleyen Kayla’ya yaklaştı. “Yanış anlama davranışından asla şikâyetçi olmadım fakat Rahip Stewen nikâhtan önce dudaklarıma bir vantuz gibi yapıştığın için hayli sıkıntı yaşadım. Tabii ailen de senin bu davranışın karşısında bir hayli utandı.”

Yanakları kızaran Kayla’nın bakışları sevimli bir şekilde

açılmış, bu davranışların hiç yabancı gelmemesiyle bocalamaya başlamıştı. Kayla, "Bu oyuna bir son ver ve beni çöz! Söylediğin utanç verici davranışların hiçbirini yapmadım!" diyerek çıkıştı.

Falcon yatağın kenarına oturup kızın iki yanına ellerini dayayarak ablukaya aldı. Çok yakındı, hem de çok yakın. Kayla'nın dilini görünen göğsünde gezdirmek isteyeceği kadar yakın. Muhteşem kokusunu derin derin içine çekebileceği kadar yakın.

Başını burun buruna gelecek kadar yaklaştıran genç adam yüzünün her bir ayrıntısını inceleyen bakışlarla taradı. "Biliyor musun hazinem, seni böyle çaresiz, tamamen bana ait ve muhtaç görmek çok tahrik edici," dedi boğuk bir sesle.

"Buradan kurtulduğumda seni ellerimle öldüreceğim. Şimdi beni çöz!" Tehdit ve emirlerinin hiç umursanmaması karşısında çenesini sıkıttı.

Falcon sırtarak üzerini kısmen örten örtünün bir ucundan tuttu. Karşı çıkan kıvranmalarına aldırış etmeden hafifçe, oyalayan, okşayan bir yavaşlıkla çekmeye başladı. Çıplak göğüslerini okşayarak sıyrılan örtüyü gözleriyle izleyen adamdan kurtulamayacağını anlayan Kayla etkilenmiş ve tahrik olmuş bir hırıltıyla, "Hayır!" diye bağırdı.

Örtü sıyrılinca kızın muhteşem göğüsleri gözler önüne serildi. Falcon eğilip büyüleyici tepciklerden birini dudaklarının arasına sıkıştırırken genç kadın inleyerek kıvrıldı. Ah! Kendi dikkatini ve elbette onun saldırılarını başka yöne çekebilmek için, "Neden çıplağım?" diyerek kurtulmaya çalıştı.

Falcon başını kaldırıp aç bakışlarını ona dikerken, dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Sen neden beni soymuştun?"

"Ben... Senin gibi güçlü bir adamın iplerden kurtulabileceğini düşündüm. Öyle bir durumda peşimizden kıyafetsiz koşamayacağı için bu bize zaman kazandıracaktı."

"Çok kurnazca fakat inandırıcı değil."

"Ne demek inandırıcı değil? Tek düşündüğüm buydu."

“Bence sen kıyafetlerimin altında olanı merak ettiğini için beni soydun.”

“Seni kendini beğenmiş zampara!” Onun seksi kahkahasına kaşlarını çatarak baktı. “Şimdi çöz beni, inan bana bir daha söylemeyeceğim. Buradan kurtulduğumda da hayatını cehenneme çevireceğim.”

“Seninle karşılaştığımdan bu yana fazlasıyla başım belada. Ve iplere gelince ...” diyerek sözünü yarım bırakıp ciddi bakışlarla kıza yeniden yaklaştı. “Bana inanıncaya kadar bağlı kalacaksın.”

“Sana inanmak mı? Tanrı aşkına! İnanacağım nedir söyler misin?” diye cırladı.

“Seni sevdiğime, âşık olduğuma...”

Kayla ağzı açık onun itirafının şokunu yaşıyordu. *Yüce Tanrım, gerçekten de ciddi görünüyordu!* Gözleri öylesine kararlı, kontrollü ve sahiplenici bakıyordu ki, ne diyeceğini bilemerek dudaklarını kapatıp yutkundu. “Bu çok saçma...” diyebilirdi kuru bir sesle. Kafası karmakarışık. Evlendiklerini ve ona âşık olduğunu söylüyordu. Neresi olduğunu bilmediği bir yere kaçırılmış, eli ayağı bağlı onun insafına kalmıştı. Ama bu adam kendisini sevmezdi, sevmemesi gerekiyordu, yani öyle olduğunu düşünüyordu. Onlar birbirlerinin dünyasına ait değillerdi. Gelecekleri birçok sorunla bataklık gibi ikisini de yutacaktı. Kırılıp dağılmadan, parçalanmadan kurtulamayacakları böyle bir hayattan uzak durmaları gerekiyordu. Sadece sahiplenici bir tutkuyla sevdiğini zannediyordu Falcon.

“Beni sevemezsin...”

Falcon işaret parmağını çenesinde ve alt dudağında gezdirerek, “Neden?” diye sordu.

“Anlamıyor musun? Bu sevgi veya aşk değil, sadece istediğin bir beden için bencilce davranamazsın. Bir süre sonra bitecek bir tutkuyla evliliğin temellerini atamazsın. Biz çok farklıyız.”

“Senin bu farklılığını seviyorum. Çılgınlıklarını, fevri davranışlarını...”

“Sevmiyorsun, öfkeleniyorsun, kızgınlıktan köpürüyorsun. Bir süre sonra benimle uğraşmaktan nefret edeceksin.”

“Öfkeleneyeceğim, seni boğmak isteyeceğim, evet. Fakat nefret... Senden asla nefret edemem. Hayatımı çılgın bir karmaşa yumağına çeviren âşık olduğum kadından nasıl nefret edebilirim?”

Kayla ne diyebilirdi ki? Gönlü *evet* çılgınlıkları atarken, inatçı mantığı karşı çıkarak içinde bir kaosun yaşanmasına neden oluyordu. O yeşile dönmüş gözlerde, bu güçlü sıcak bedende ve müptelası olduğu erkeksi kokusunda kaybolmak istiyordu.

Falcon onun inatçı suskunluğuna kızgın, uzanıp beline inmiş olan örtüyü çekip fırlattı. Kızın telaşlı çılgınlığına aldırmandan doğrulup bir çırpıda üzerindeki gömleğini çekerek çıkardı. Tutkuyla kararmış gözlerini onun bedeninden ayırmadan eli pantolonunun düğmelerine gitti.

Kayla gözünü onun hareketlerinden alamayarak şehvet, öfke ve korkuyla yutkundu. Karşısında çırılçıplak kalan genç adamın yatağa yürüyerek yanına uzanışını izledi. “Bana tecavüz mü edeceksin? Beni bu yolla mı ikna etmeyi düşünüyorsun?”

“Tecavüz mü hazinem? Benim yandığımın binde biri kadar yanıyorsan biraz sonra bu kulübe küle döner.”

Kızın üzerine çıkıp dizlerinin üzerinde doğrulan genç adam önünde uzanan görüntüyü gözleriyle okşayarak bir süre izledi. “Senin için sadece ben varım, benim için de sen varsın. Her ne kadar evlilik yeminimizi hatırlamasan da gerçek hale getirmek için sana sahip olmam gerekiyor. Seni seveceğim. Bedenine girdiğim gibi yüreğine de gireceğim. Öylesine benim olacaksın ki bundan böyle kaçmayı asla düşünemeyeceksin. Bedenimi ateşinle yakarken yüreğimi de yakacağını biliyorum. Ama bu senden vazgeçmemi sağlayamayacak. Gelecekte beni kızdıracak, öfkeden delirtecek ve acımasız davranmaya zorlayacak olsan bile benimsin, karımsın. Seni seviyorum. Ne zaman ikna

olursan iplerini çözeceğim. Daha sonra bu kulübeden çıktığı-mızda sevgimden ve benden asla hiçbir şüphen kalmayacak.”

Falcon onun özlem dolu gözlerine bakarak sözlerini bitirdi. Kayla’nın hareketini izleyen bakışlarından gözünü ayırmadan başını eğdi. Şaşkınlıkla o şekli almış dudaklarına bakarak, dudaklarını ve dilini yanan bölgesine dokundurdu. Kayla sıç-rayarak çığlık attı. “Falcon hayır! Lütfen!”

Genç adam başını kaldırıp kurnazca gülümsedi. Daha sonra acımasızca yakan kavuran ve inlemeleri çığlıklara çeviren saldırısına devam etti. Öperek yukarılara tırmandığında, üzerine uzanıp dudaklarını ağızla tükettiğinde Kayla onda kaybolmuştu. Kocasını içini doldurduğunda, kulağına aşkını anlatan sözcükler fısıldayarak hareket etmeye başladığında, ona ait olduğunu, sevdiğini ve sevildiğini kabullenmek artık doğal geliyordu.

Falcon boynuna yüzünü gömerek hareket ederken boğuk bir sesle, “Söyle hadi,” dedi.

“Evet, sana inanıyorum.”

Başını kaldırıp kendini onun en derinlerine itti. “Hayır, ona zaten ikna olacaksın. Dudaklarından duymak için öldüğüm o cümleyi söyle.”

Kayla ne söylemesini istediğini, duymak için can attığı o cümleyi biliyordu. Kendisi onun söylediği cümleyi sonsuz bir şarkının ritimleri gibi kulağında sürekli duymak isterken, ondan bunu nasıl esirgeyebilirdi ki?

“Me voliv tu!” Genç adamın anlamsızca bakmaya devam ettiğini görünce, “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!” diyerek tekrar etti.

İşte o zaman âşık olduğu adamın ne kadar güzel bir yüze sahip olduğunu gördü. Âşık olduğu adamın gözlerinin nasıl aşkla baktığını fark etti, âşık olduğu adamın onu sonsuza kadar seveceğinden emin oldu.

Falcon söylenen cümleyi özümseyebilmek için bir süre gözlerini yumdu. Yüreği öylesine çılgınca atıyordu ki Kay-

la'nın çılgınlıkları bile yanında hiç kalırdı. "Seni seviyorum, hazinem."

İtirafların verdiği sevgi çevrelerini sarmış, aşkla, şehvetle yoğunlaşarak baş döndürücü bir hazzın dansına dönüşmüştü. Zaman, mekân ve dış dünya unutulmuştu. Sadece onlara ait olan bu dünyada beden bedene ve yürek yüreğe kendilerini kaybettiler.

Bu sevişmeden canlı çıkabilirdiye hiçbir silah ya da afet onu öldüremezdi. Genç kadının üzerinde nefesini ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekleyen Falcon düşündükleriyle gülümse-di.

"Neden gülüyorsun?"

"Sanırım ölümün eşiğinden döndüm."

"Kapıda karşılaştık, unuttun mu?"

Genç adam onun üzerinden yana kayarken kahkaha attı. Bu kadının hazırcevaplığı, kurnazlığı, zekâsı, şehveti ve güzel-liği onu öldürecekti.

"Falcon kollarımı ve bacaklarımı çözmen gerekiyor."

"Neden çözeyim ki? Böyle çok uysal görünüyorsun. Gerçi dilini de bağlasam tam benim istediğim kadın tipine uyacak-sın."

Genç kadın aniden üzerine çöken kızgınlıkla kollarını ve bacaklarını çekiştirdi. "Beni değiştirmeye uğraşma o zaman, git kendine o tipte bir kadın bul!"

Onun hırçın yüzüne eğlenerek bakıp bir kaşını kaldırdı. "Çok geç, biraz önce evliliğimiz gerçek hale dönmüştü."

Sonra üzerine eğilip sanki daha önce hiç öpmemiş gibi öz-lemle dudaklarına kapandı. Dudağına geçen dişlerle yüzünü buruşturup geri çekilmek zorunda kaldı. Kayla'nın gözleri öf-keyle yanan korlara dönmüştü.

"Bir daha dudağıma dişlerini geçirirsen küçük çingene, kerpetenle dişlerini sökerim."

“Cesaretine hayranım, Ekselansları. Dene de gör.”

“Tanrı aşkına, ben seninle ne yapacağım? Hangi aklı başında adam bile bile başına senin gibi bir bela sarar ki?”

“Âşık bir adam, yoksa ben çekilmez bir kadınam.”

Falcon onun yüzündeki şirinlik ve sevimlilik akan haliyle bir lokmada yutabilirdi. “Pekâlâ, iplerini çözeceğim, fakat ondan önce...” sözünü yarıda bırakıp yeniden yuvarlanarak arsız bir sırtıyla üzerine çıktı. “Bu durumu bir kez daha değerlendirmezsem ömür boyu pişmanlık yaşarım,” derken onun kocaman olmuş gözlerine bakarak kakhaha attı.

“İntikamım kötü olacak.”

“Senden gelen her belayı yüreğim sevgiyle kabullenecektir, hazinem.”

Kayla daha bu son sözlerin etkisindeyken bedenine kaydı ve doymayan bir hırsla birbirlerini tükettiler.

Kayla çözülen kollarını onun bedenine sarıp göğsüne yerleşti. “Söylediğin o utanç verici davranışları yapmadığımı söyle.” Sesi utanmış çıkıyordu.

Falcon kakhaha atarak kollarıyla onu sardı. “Gerçekten yaptın sevgilim, ama çok şirin olduğunu söylemeliyim.”

“Bana bunu yaptığınıza inanamıyorum. Bu işin sorumlusu sadece sen değilsindir umarım. Yoksa başın çok büyük belada.”

“Aslında fikir Jael'den çıktı. Yoksa ben öfkeyle düşünemeyecek haldeydim.”

“Pislik! Tahmin etmeliydim.”

“Öyle söyleme, kendime çok iyi bir müttefik kazandım.”

“Baştan başla, hepsini duymak istiyorum. Böylece intikam kokan kara kaplı defterimde isim sıralaması yapabilirim.”

Falcon onun şirin bir çirkeflikle söylenmiş sözlerini du-

yunca keyifle güldü. "Olayın başını biliyorsun, ben ayrılmış gibi yapıp kiliseye gittim ve rahibi hazırladım. Gitmeden önce planımızla ilgili annen ve babanla konuştuk. Bizi onayladılar. Kiliseye geldiğinizde olanları biliyorsun, sadece içkinin yanında o yanan mumlarda Nana'nın verdiği bir tür tütsü vardı. Ne olduğunu bilmiyorum. Ona güvenmemizi söyledi."

Kayla, "Nana da mı?" diye inledi.

Falcon yüzüne düşmüş saçlarını çekip alına bir öpücük kondurdu. "Evet, Nana da. Sen mutlu bir şekilde dans ederek kilise koridorunda yürürken bakışlarımızı görmeliydin." Kendini tutmaya çalışsa da kahkahaları dudaklarından kaçtı. Karşılığında göğsüne aldığı yumruk darbelerinden kurtulamadı. "Rahip Stewen kendisine yeniden aşk ilanında bulunacağından dolayı çok tedirgindi ama sen gelip bana *seni seviyorum* dediğinde boynuma atılarak öpmeye başladın."

Kayla utançla yüzünü göğsüne gömdü. "Kahretsin! Bütün bu saçmalıkları yaparken yalnız olduğumuzu söyle."

"Annen, baban, Trisha, Nana ve Jael vardı. Beni ve Rahibi de sayarsan..."

"Sizi asla affetmeyeceğim." Olduğu yerde utançla büzülürken sesi boğuk çıkıyordu.

"İtiraf et hazinem, bu oyunu oynamasaydık beni daha çok süründürecektin."

"Bütün yaptıklarından sonra hak etmiştin."

"Yaptığım tüm aptallıkları unut. Artık sadece gelecekteki bize odaklan."

"Olmaz! Bana yaptıklarınızı unutmayacağım."

"Ödeştığımızı farz et. İlk evliliğimizde ben yoktum, ikincisini de sen hatırlamıyorsun, eşitlendik. Birincisi oyunla gerçekleşmişti. Şimdi de bir oyun oynamak zorunda kaldık. Sen beni kaçırmıştın, ben de seni kaçırdım. Başka var mıydı?"

Kayla haklısın der gibi içini çekti. "Neden hazinem?" diye mırıldandı.

Falcon onun ne sormak istediğini anlamıştı. Yan dönerek çenesini kaldırıp kendisine bakmasını sağladı. Başparmağı çenesini ve dudağını okşarken, "Tenin bir altın gibi parlıyor, sana baktığımda gözlerim kamaşıyor, bedeninde olduğum zaman bir korsanın hazine bulduğunda hissettiği duyguları anlayabiliyorum. Senin korsanın da benim. Sen sahip olduğum tek hazinesin. Öyle çok aradım ki artık ümidimi kaybetmişken hayatıma daldın. Fark etmem çok uzun zamanımı aldı," dedi.

"Aşk bazen tuzak, nefret veya intikamla gelebiliyor. Sen de benim intikamla gelenimsin."

Falcon hayatında ilk defa şu anda ağlamak istedi. Katlaşmış yüreğindeki son bariyerler yıkılırken çıkan seslerini duyabiliyordu. Kollarındaki genç kadını daha sıkı sarıp başını göğsüne çekti. Huzurun sessizliğiyle geçen bir süreden sonra Falcon aklına gelenle sırtıttı. "Kayla sana bir şey söylemem gerek."

"Söyle."

"Bir bebeğimiz olacak."

Kayla bir süre düşündü. "Evet, gelecekte ben de çok çocuğumuz olsun istiyorum."

"Hayır, hazinem ben şu andan bahsediyorum, hamilesin."

"Tabii sen de kâhinsin ve geleceği öngörebiliyorsun."

Falcon duyduğu heyecanla kahkahalar atmak istiyordu ancak Kayla'nın vereceği tepkiyi bilemediği için kendini tuttu. "Nana her şeyi bilir, değil mi?"

"Elbette her şeyi bilir. Konumuzla ne alakası var?"

"Nana senin içinde bir canın daha olduğunu söyledi. Bu da demektir ki sen hamilesin."

Uzun sessizlik Falcon'u korkutmuştu. Kıpırtısız yatan karısının sadece nefes aldığını işitebiliyordu. Aklından neler geçiyordu şimdi? Bilebilmeyi öyle çok isterdi ki... "Kayla bir şey söyle, şokta mısın?"

Beklediği tepki geldi ancak biraz farklı bir şekilde. Aniden yerinden doğrulup dizleri üzerinde kalkan Kayla yastığı kap-

tığı gibi genç adamın suratına geçirdi. "Seni azgın, doyumsuz, yalancı piç! Senin yüzünden çocuğumuza hamile kaldığımda evli değildik. Dolayısıyla bebeğimiz bir piç olacak, babası gibi. Yani o mecazen piçken çocuğum gerçekten piç olacak."

Falcon onun beyninin işleme tarzından resmen donup kalmışken, ardı ardına gelen yastık darbelerini koluyla savuşturdu. "Kayla kendine gel!"

"Ben kendimdeyim seni aşağılık!"

"O yastığı bir daha bana doğru kaldırırsan seni yeniden bağlarım. Bu defa o küfürbaz ağzını da bağlamaktan çekinmem inan bana."

Havaya kaldırdığı yastıklı elini duyduğu tehditle aşağıya indiremedi. Falcon doğrulup yastığı elinden alarak yatağa fırlattı. Yatağın ortasında dizlerinin üzerinde, üstelik çıplak olduklarının farkında olmadan karşı karşıya kalmışlardı.

"Bu gerçek mi?" Onun fısıldayarak söylediği inanamaz ses tonuna gülümseyerek karşılık veren Falcon başını yana eğip, "Evet gerçek," dedi.

"Bizim bir bebeğimiz mi olacak?"

"Sanırım, evet."

"Tanrım, Falcon! Anne olacağım fakat hiç hazır değilim."

Genç adam onun panikle kaçacak yer ararmış gibi çevresine bakmasına güldü. "Kaçacak yerin yok, hazinem."

"Hayır, gerçekten hazır değilim. Hiç bebek kucaklamadım, onlarla nasıl ilgilenilir bilmiyorum. Diğer annelere benzemiyorum. Onlar daha akli başında ve normaller."

Falcon kolları arasına aldığı kızın panik duygusunu okşayarak yatıştırmaya çalıştı. Kulağına, "Evet sen farklısın, diğer annelere benzemeyeceksin, çünkü onlardan daha iyi bir anne olacaksın."

Kayla onun boynuna gömdüğü yüzünü kaldırıp baktı. Korku dolu bir sesle, "Emin misin?" diye sordu.

“Hem de çok eminim. Çocuğumuzun inanılmaz bir hayal gücü, çok sivri bir dili, kurnaz bir zekâsı, bir anı bir anına uymayan heyecan dolu bir hayatı olacak. Hangi çocuk böyle bir anneye itiraz edebilir ki?”

Kayla gözünden kayan bir damla yaşa rağmen güldü. “Eğer memnun olmazsa onu geri gönderip yenisini yapabilir miyiz?”

Falcon’un kahkahası odayı daha da sıcak ve huzur dolu hale getirirken genç kadın mutlu bir şekilde yeniden ona sarıldı.

Kabilenin en yaşlı kadını onlara katılmasını öğütledi. Onun da yapabileceği başka bir şey yoktu. Yalnızlıktan ve bitmeyen yollardan bıkmıştı. Böylece kendi halkının olduğu bu ormana yerleşti. Her gün sevdiği kadının özlemiyle yanıyordu.

Bir gece kabilenin en yaşlı kadını onun da aralarında bulunduğu Çingeneleleri çağırdı. Önünde durdukları söğüt ve çam ağacını kırmızı bir iple birbirine bağladı. Edmardo'nun şaşkın bakışları altında bu iki ağacı evlendirdiğini söyleyerek, ellerini yanlara doğru açıp beklemeye başladı. Evlendirilen iki ağacın hemen ortasındaki toprağın yarılmasıyla ortaya çıkan ağacın gökyağına yükselişini izleyen genç adam ve diğer Çingeneleler bir adım geriye doğru açıldılar.

Yaşlı kadın qür bir sesle, "Tüm tohum ağacı bize bereketini ver! Bizi kutsa!" diye haykırdıktan sonra, "Müzik başlasın!" dedi.

Neşeli bir müzik ortamı senlendirirken insanların yüzüne gördüklerinin heyecanı ve kutsanmakla gelen rahatlama dolu gülümseme yayılmıştı. Müziğe neşeli adımlar ve bedenler eşlik etmeye başladığında Edmardo ortada beliren kızın kırıltı bedenini fark etti. Ayağında kırmızı pabuçları, sadece saçlarının örttüğü çıplak bedeniyle müziğe ayak uyduruyor, neşeli dans ediyordu.

Yaşlı kadın Edmardo'ya yaklaşarak, "Eğer bir insanoğlu mehtaplı bir gecede bir Nivasi kızının ayağındaki kırmızı ayakkabıyı çıkarmayı başarırsa, sadık bir hayat arkadaşı kazanmış olur," diye mırıldandı.

Edmando dans etmeye hevesli adımlarla İndra'ya doğru yürüdü. Çevresinde uşan adımlarla dönmeğe başladı. Ortada yanan ateşin ışığında, ormanı pırıldılarla aydınlatan saçlarının örtüğü bedeniyke belki dakikalaree belki de saatleree dans ettiler. Genç adam nihayet kızın önünde diz çöktü. Bakışları İndra'ya izin verecek misin diyordu. Genç kız pırıl pırıl gözlerle başını salladı. Edmando uzanıp kırmızı ayakka-bıları kolayca kızın ayağından çıkardı. Sonra götürüp ateşe attı. Onlar olmadan İndra bir daha asla Edmando'dan uzaklaşamayacekti.

Ufukta güneş ilk ışıklarını göstermeye başladığında, Edmando ve İndra çayırın üzerinde çıplak ayakla hâlâ dans ediyordu.

Girmiş Dokuzuncu Bölüm

Falcon, White'da görüşme yapacağı kişiyi beklerken içkisini yudumluyordu. Salon değişik oturma gruplarıyla farklı bir hava oluşturacak şekilde dizayn edilmişti. İkili ve üçlü gruplar halinde aristokratların kısık sesle sohbet ettikleri mekân asil ve seçkin görünüyordu. Kulağına kadar gelen *yalancı dükün ahmak karısı* sözlerini umursamazken geçen haftanın muhteşem anılarına dalmıştı.

Karısını ikna edişinden sonra geçen günler ona yeniden ve yeniden âşık olmuştu. Kayla kendisine karşı oluşturduğu kalkamı indirdikten sonra öylesine neşe dolu, esprili ve sevimliydi ki, orada geçirdiği günlerden bir an bile sıkılmamıştı. Yataktaki tutkusu ise genç adamı kendinden geçiriyordu. Onu kısıtlayan sınırlar ortadan kalktığına hayata bakış açısı kadar yatakta da özgür davranmaya başlamıştı. Genç adamın tecrübesinden yararlandığı bir gerçektir. Yaptıklarıyla Falcon'u olması imkânsız dediği zirvelere taşımıştı. Şu an bile düşüncelerine istila eden yoğun istekle kıvranmaya başlamıştı. Bir an görüşmeyi boş verip eve dönmeyi bile düşündü.

Eve dönüş herkesi inanılmaz mutlu etmişti. Edward bile huysuz bir tavırla başardığı işi kutlamıştı. Falcon onun Kayla gittiğindeki tepkisini unutmamıştı. O anda rol yaptığından adı gibi emindi.

Köpeklerin kızı görünce yaptıklarını hatırlayıp sırttı. Üzerine atlayıp yere düşürdükten sonra -ki Falcon son anda düşüşünü yavaşlatabilmişti- salyalarını akıtarak yüzünü yalamışlardı.

Çalışanların Kayla'nın döneceğinden emin oluşları ve çok bilmiş sırtışılarına bile kızamamıştı Falcon. Kayla herkesi etkisi altına alabiliyordu. Karısında şeytan tüyü vardı. İnsan veya hayvan fark etmiyordu, onu gören her canlı resmen âşık oluyordu.

Cebinden saatini çıkarıp baktı. Beklediği adam gelmeyecekti herhalde. Kapıdan giren Kont Griffen'i görünce, "Niha-yet!" diye homurdandı.

Yaşlı adam sakın adımlarla, yanından geçtiği dostlarıyla birkaç kelimeyle muhabbet ederek yaklaştığında, genç adama iyi akşamlar dileyerek karşısındaki koltuğa oturdu. "Geç kaldığım için özür dilerim. Biliyorsunuz White'ın yönetim kadrosundayım."

Falcon elbette biliyordu. Bütün bu unvana sahip centilmenlerin seçkin hizmet alması için gayret gösteren birkaç aristok-rattan biriydi. "Elbette işlerinizin yoğunluğunu anlayabiliy-orum, söyleseydiniz daha geç saatte buluşabilirdik."

"Aniden oluşan bir gelişmeydi. Şu önceki hafta girilen ba-histen haberiniz vardır herhalde."

Falcon'un bu kulüpte pek çok bahis işinin döndüğünden haberi vardı. 'Yine saçma bir bahistir,' diye düşündü.

"Doğrusu hangisinden bahsettiğinizden haberim yok. Yine hangi bekârı evlendiriyorsunuz, yoksa birileri yeni bir metres peşinde mi?"

Kont Griffin genç adamın duymadığı dedikoduyu ilk ağızdan anlatmanın verdiği zevkle yerine yerleşti. "At yarışlarından bahsediyorum."

Genç adam gülümsedi. Artık daha çok gülümsediğini fark

etti bu arada. "Yılın büyük yarışı. Ben onun çoktan geçip gittiğini sanıyordum."

"Geçip gitti ancak dedikodusu bir türlü bitmiyor."

Falcon'un kaşları alayla kalktı. "Neden, şike mi vardı yoksa?"

"Hayır, şike yoktu. Beklenmeyen bir atın yarışı kazanması da değil dedikodu sebebi."

Karşısındaki adamın merakını arttırmak için sürekli suskunlaşması ve ağırdan almasına rağmen Falcon duruşunu bozmadan bekledi. Nasıl olsa bu dedikoduyu duyacaksa bir an önce bitsin istiyordu. O zaman iş konusuna geçebilirlerdi.

Kont onun meraksız bir tavırla beklemesine alınıp öksüreerek sözlerine devam etti. "Asıl dedikodu bu ata para yatıran kimliği meçhul kişiydi ya da hanımefendi demeliyim. Kendisi önemli bir miktar parayı kazanacağı düşünülmeyen ata yatırarak neredeyse bir servetin sahibi oldu."

Falcon gerçekten çok sıkılmıştı. "Peki, kim olduğunu öğrenbildiniz mi?"

"Şaşırtıcı olan da bu, kazandığı parayı almaya gelmedi. Elbette buraya girme hakkı yok ama eşini gönderir diye düşünmüştük. Ancak bugün arabacısını göndermiş, iş görüşmemize bu nedenle geç kaldım."

Tanrı aşkına adam kısa kes!

"Bu miktarda büyük meblağı bir arabacıya teslim etmek şüpheli göründü. Araştırma yapmak zorunda kaldık. *Yalancı dükün ahmak karısı* isimli hanımefendiyi soruşturmak zorunda kaldık."

Falcon geldiğinden bu yana kulüpte dolaşan ve kulağına gelen bu sözcükler üzerine biraz rahatsız oldu. Genelde bu kadar pervasız düşesler Londra'da pek bulunmazdı. Pek değil, hiç bulunmazdı. Bu yarışa cüret edebilecek ve bahis oynayabilecek tek bir düşes tanıyordu. Dirseğini kolçağa koyup çenesini eline yerleştirdi fakat ne kadar rahat davranmaya çalışırsa çalışsın

dişleri kızgınlıkla birbirine sürtüyordu. Zoraki bir sırtımayla, "Peki kim olduğunu bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla hanımefendi çalışanlarımızdan biriyle bağlantı kurmuş. O da ağzını sıkı tutma konusunda ısrarcı. Arabacıdan da bir şey öğrenemedik çünkü bağlantıyı bu çalışanımız sağlıyor. Arabacıyı bile görmemize izin vermedi. Bütün sorumluluğu üstlenince parayı teslim ettik."

"Demek *yalancı dükün ahmak karısını* bulamadınız."

"Evet, nasıl olsa bir şekilde ortaya çıkacaktır diye düşünüyoruz."

"Umarım," derken içinden geçen işkence ve öldürme planlarına yenilerini ekleyen Falcon, tepkisiz bir yüzle daha ne kadar oturabileceğini merak ediyordu.

"Her neyse gelelim şu Beth yakınlarındaki arazinin satılması konusuna. Sizce bu toprağı elimde tutmak bana ne kadar kâr getirir?"

Falcon devam eden iş konuşmasına çok dikkatini veremese de görüşme bittiğinde derin bir nefes alarak yerinden doğruldu. Acele ettiğini gizlemek amacıyla, "Başka bir görüşmem var. Bu nedenle ayrılmak zorundayım," diyerek adama mazeretini bildirip çıkışa yöneldi. Uşağın getirdiğı uzun paltosunu ve şapkasını alıp kendini dışarıya attı.

Sam efendisini görünce, diğer arabacılarla vedalaşıp arabayı kapı önünde bekleyen Düke yanaştırdı. Genç adamın ölümcül bakışlarının kendisine yönelik olmadığı konusunda içinden defalarca tekrarlasa da nedense üzerine alınmıştı işte.

"Eve gidiyoruz, Hutchinson!" Sert ve ürkütücü ses tonu karşısında aceleyle kapıyı kapatıp yerine geçerek arabayı hareket ettirdi.

Lanet olsun! Kahretsin! Bu kadın onu deli edecek ya da öldürecekti. Tabii o daha önce davranmazsa... Giymeye zahmet etmediğı eldivenini seri hareketlerle bacağına vuruyordu. Bu defa kesinlikle elinden kurtulamayacaktı. Yapacağı hiçbir şirinlik ya da aklını başından alacak davranışa kanmayacaktı.

Araba bahçe kapısını geçip giriş merdivenleri önünde durduğunda, daha fazla sabredemeyerek kapıyı açıp atladı. Sam arabadan indiğinde efendisi bir kule gibi karşısına dikilince fazlasıyla gerildi. Dük elini uzatıp avucunu yukarı çevirerek bekledi. Sam'ın gözleri genç adamın bakışlarından kurtulup eline çevrildi. "Efendim?"

Falcon dişlerinin arasından, "Bana ver Sam!" diye tısladı.

"Neyi efendim?"

"Anlamazlıktan gelme! Ver şu kazanılan parayı!"

Bahçede gürleyen ses karşısında yapabileceği hiçbir itiraz ya da davranış olamazdı. Oturduğu koltuğun altına uzanıp kocaman bir çanta çıkararak Düke uzattı.

"Seninle daha sonra görüşeceğiz," diyerek merdivenlere yönelen Dük'ün ardından bakarken, Düşes'in bu defa gerçekten de başının belada olduğunu düşünüyordu.

"Kayla!"

Antreden gelen kükremeyi duyduğunda Kayla da tam mutfaktan çıkmak üzereydi. Kapıya çıktığında elinde bir çantayla Azrail kimliğine bürünmüş kocasının görüntüsünden hiç hoşlanmadı. Yine de, "Hoş geldin sevgili kocam," diyerek sevimli bir şekilde sırttı.

İşlerini yapmayı bırakan hizmetlilere şöyle bir bakan Falcon, "Herkes işinin başına!" diye gürleyince herkes tilki giren kümesteki tavuklar gibi dağıldı.

"Onlara neden bağıırıyorsun ki?"

"Düşeslerini onların önünde mi azarlamamı istersin?"

"Bir dakika, ne hakla beni azarlayacaksın, söyler misin?"

Falcon öfkeyle elindeki çantayı kızın önüne attı. Kayla bakışlarını çantaya çevirip sonra biçimli kaşlarını kaldırarak, "Nedir bu?" diye sordu. Kollarını göğsünde birleştiren kocasının tavırlarından ve yüzünden birazcık korkmuştu, çok fazla değil.

Hadi ama Kayla ne kadar korktuğunu kendine itiraf edebilirsin.

Tamam, çok korkuyorum! Oldu mu seni lanet olasınca! Falcon çenesiyle işaret ederek, "Bilmiyorum sen söyle," dedi.

Bakışlarını genç adamdan bir saniye bile ayırmadan -san-ki vahşi bir kaplanın üzerine atlamasını kestirmeye çalışmış gibi- eğilip çantanın ağzını açtı. Gözleri çantanın içine döndüğünde en üstte parlayan gerdanlığın altında yatanın ne olduğuna bakmasına gerek yoktu. Yüzü sevinçle aydınlandı. "Kazanmışız!" Aklına gelen ve ağzından kaçanla kendine gelip yeniden kocasına baktı. Evet, bu defa gerçekten başı beladaydı. "Bak görüldüğü gibi değil, bir kere beni dinle."

"Görüldüğü gibi değil mi sevgili *yalancı dükün ahmak karısı?*"

"Ah, o kısmı aynen duyduğun gibi. Fakat devamını dinlemelisin."

Falcon kollarını çözüp ona doğru yaklaştırmaya başladığında, "Ah evet, dinleyeceğim ama önce seni dizime yatırıp bir güzel patakladıktan sonra!" diye homurdandı.

Kayla birkaç adım geri giderken, "Bana elini süremezsin," diye mırıldandı.

"Nedenmiş o çok merak ettim? Tabii beni durduracağından değil."

"Ben... Ben... Hamileyim! Çocuğunu taşıyan karını döve-mezsin."

"Bahse var mısın?"

Ayağı basamağa geldiğini haber veren temasla durdu. Üzerine yürüyen bu Falcon'dan hiç hoşlanmamıştı. "Bir daha bahis oynamayacağım söz veriyorum."

"Ben seni cezalandırdıktan sonra elbette bir daha bahis oynamaya cesaret edemeyeceksin."

Genç adamın bakışlarındaki ürpertici kararlılık kaçması gerektiğiyle ilgili ayaklarına emir vermiş gibi, Kayla aniden

dönüp ikişer üçer merdivenleri çıkmaya başladı. Eteği ayağına dolanmasın diye sıkıca tutmuştu. Arkasından gelen adım ve nefes sesleri korkuyla atan kalbine kırbaç etkisi yapıyordu.

Lanet olsun! Nereye kaçabilirdi ki? Merdivenler bitip koridora daldığında aklına saklanabileceği hiçbir yer gelmiyordu. Yaşlı Dük'ün odasından çıkan uşağına çarpmaktan son anda kendini kurtarıp açık kapıdan içeriye daldı.

Edward nefes nefese odasına dalan gelinine gözlüğünün üstünden şaşkınlıkla baktı. "Kayla?"

Genç kadın daha cevap vermeye fırsat bulamadan arkasından odaya giren oğluna bakışlarını çevirdi. Kayla birkaç adım da Edward'ın koltuğunun arkasına geçti.

"Hemen buraya gel Kayla!"

"Neler oluyor Falcon? Koridorlarda karını mı kovalıyorsun?"

Sinsice gülen babasına, "Sen bu işe karışma baba!" diye hırladı.

Kayla, "Hayır, karışabilirsiniz efendim," diye cevap verince tehditkâr birkaç adım atarak, "Sana buraya gel dedim!" dedi.

"Çocuklar bana neler olduğunu anlatır mısınız? Yoksa gidip başka yerde hırlaşıp."

"Oğlunuz beni dövmekle tehdit ediyor."

Edward inanamaz bir sesle, "Falcon!" diye bağırdı.

"Baba bu benimle karım arasında, sen bu işten uzak dur."

"Beni gerçekten dövecek, hem de çocuğumuza hamileyken."

"Senin gibi bir oğlu nasıl yetiştirdim inanamıyorum." Sonra söyleneni yeni idrak etmiş gibi, "Bir torunum mu olacak?" derken gözleri parlamaya başlamıştı. Dönüp onaylaması için genç kadına baktı. Kayla zoraki bir sırıtişla gözünü kocasından ayırmadan başını salladı.

“Bu duygu sömürülerinin seni kurtarabileceğini sanıyorsan yanıliyorsun, hazinem.”

“Duygu sömürüsü yapmıyorum, gerçekleri söylüyorum.”

Araya Edward girerek genç kadının bileğinden tutup karışındaki koltuğa çekti. “Şaka yapıyor olmalı, o öyle bir adam değil. Şuraya otur ve bana torunumun ne zaman doğacağını anlat.”

Kayla zoraki çekildiği koltuğa oturamadan, Falcon üzerine atılarak yakalayıp omzuna attı. Geri dönüp genç kadının çığlıkları eşliğinde kapıdan çıkarken, “Teşekkür ederim baba,” dedi.

Onun geniş omzunda ağırlığı yokmuş gibi taşınırken, “Bırak beni seni anlayışsız domuz!” diyerek yumruklarını sırtına geçiren Kayla, her adımda biraz daha sona yaklaşmanın korkusuyla debelenmeye başladı.

Genç adam odasına girip kapıyı ayağıyla kapattı. Hızını kesmeden yatağa doğru yürüyerek omzunda Kayla’yla yatağa oturdu. Onu yüzüstü karnı boşluğa gelecek şekilde dizine yatırdı. Genç kadın hâlâ çırpınırken kalçasına gelen tokatla çığlık attı. “Seni hayvan! Bir daha vurursan...”

“Böyle mi tatlım?” İkincisi daha çok canını yakmıştı.

“Seni öldüreceğim! Hiç kimse seni elimden kurtaramayacak lanet olası...” Daha sözünü bitiremeden üçüncüsü geldi.

Dördüncüsü kalçasına indiğinde, “Bana söz vermiştin, hazinem. Bir dolap çevireceğinde önce bana soracaktın!” diye hırlayan kocasına, “Ama sana kızgındım. Ayrıca sen yoktun,” diye sızlandı.

Falcon onu belinden tutup kucağına oturturken hâlâ kızgın görünüyordu. Kayla yüzüne düşen saçlarını geriye atıp olanca gücüyle yumruğunu genç adamın çenesine geçirdi ancak sonra elini tutarak acıyla inledi. Genç adamsa çenesine gelen yumruğun acısından çok onun acıyan eliyle irkilmişti. Acıyla yüzünü buruşturan karısının elini alıp, “Dur, bir yerini kırmış olabilirsin,” diyerek kontrol etmek için oynattı.

“Bırak! Ben kendim kontrol edebilirim. Kafan gibi çenen de taştan yapılmış.” Çattığı kaşlarının altından korkutucu gözlerini dikince sessizce elini uzattı.

Falcon incelemesini bitirdiğinde derin bir nefes aldı. “Kırık veya çıkık olduğunu zannetmiyorum. Birkaç gün sızlayabilir.”

“Sızlayan kalçamın ve kırılan gururumun yanında lafı bile olmaz.”

“Benim kırılan ve yerlerde sürünen gururumun yanında birkaç tokadın lafı bile olmaz.”

“Ben senin gururunu incitmedim.”

“Yalancı dükün ahmak karısı?”

“O anda anlamlı bir isim aramıştım. İlk olarak aklıma bu geldi.”

“Ahmak karım kısmı doğru olmuş.”

Kayla muzipçe kıvrılan biçimli dudaklara doğru eğilip dudaklarını dokundurdu. Sonra çenesine bir öpücük bıraktı. “Acıyor mu?”

“Senin o güzel kıvrımlı kalçaların kadar acımamıştır.”

“Ben gururundan bahsediyordum. Ama bu muhteşem kıvrımlara sahip kalçalarımın bir daha elini sürmene izin vermediğim.”

Falcon kızın belinde olan ellerini okşayarak aşağıya doğru indirirken, “Bahse girelim mi?” diye boğuk bir sesle sordu.

“Asla bahis oyunlarına girmiyorum. Kocam bu konuda çok gaddar.”

Genç adam onun boynuna burnunu sürterken, “Söz dinleyen kadınları severim,” diye mırıldandı.

“Hımm, ben de hayvansı davranışlara ilgi duyduğumu fark ettim. Araştırmalarla Zooloji bilimine katkı sağlamayı planlıyorum. Sence zooloji alanında ilerleme gibi bir şansım olabilir mi?”

Falcon aniden onu tutup yatağa fırlatarak üzerine çöktü. “Bir daha imalı hakaretlerde bulunursan...”

“Ne kadar alıngansın, sevgili kocam. Hoşlandığımız konulardan bahsettiğimizi zannediordum.”

Falcon uyanan bedenini ona doğru bastırırken, “Pekâlâ, madem zooloji gibi bir bilimin içinde varsayıyorum, şu anki hareketlerimi bu bilimin ışığında yorumlamak istersin belki,” diye mırıldandı.

Kayla bacaklarını onun beline dolayarak, “Bu hareket dışisine kur yapan erkeğin hareketi,” derken kollarını omzuna sardı.

Dudaklarını boynundan göğsüne doğru indiren Falcon, “Sevgilim sen gerçekten de doğru tahminlerde bulunuyorsun. Belki de bu konuda uzmanlaşmalısın,” derken Kayla’nın kahkahaları arasında onu soymaya başladı.

“Seni seviyorum, hazinem. Birbirine benzemeyen günlerimin sahibi güzel kadın, hayatımı çılgınlıklarınla doldurmasaydın asla bu kadar mutlu olamazdım.”

“Seni seviyorum intikamla gelen yakışıklı Düküm.”

“Beni bedenim için istediğini biliyordum.”

Kahkahalar koridora yayılırken Edward bu malikânenin hiç bu kadar mutlulukla dolup taşmadığını düşünüyordu. Tanrı'ya şükür ki oğlu kendisinin yaptığı hatayı yapmamış ve mutluluğu yakalamıştı. Üstelik yakında küçük bir varisi kucağına bırakacaklardı. Tanrı'dan bu geç yaşta daha ne isteyebilirdi ki...

Son G z

Kayla kıvrak müzik eşliğinde ateşin etrafında dönerken saçları da gözleri gibi parlıyor, yıldızlı bir gökyüzü kadar ısıldıyordu. Falcon ortadan kaybolan karısını kıvrılarak dans ederken bulduğunda her zaman olduğu gibi gözlerini üzerinden alamadı.

Buraya neden geldiğini hatırlayınca kaşlarını çattı. Ona belki yüz defa söylemişti. Kararlı ve öfkeli adımlarla ona doğru yürürken çevrede dans eden kıvrak bedenleriyle ateşe uyum sağlamış kız ve erkeklere bakmıyordu. Bakışlarını diktiği karısına bir başka erkeğin daha aynı gözlerle baktığını görmekten, yıkıcı kıskan lığıyla burayı birbirine katmaktan çekiniyordu. Nana'nın bir kez daha  ingene adetleri üzerine çekeceği uzun nutuğu dinlemeye tahammülü yoktu.

Kayla saçlarını savurup belini kıvrırken, gözü arabaların arasından sıyrılıp kendisine doğru yaklaşan fiğ re takılınca korkuyla içini çekti. Kahretsin yine yakalanmıştı! Annesinin onu oyalayabileceğini d ş nm şti.

Bahar rit elince katılmayı hevesle beklemişti. Bu konuda

Falcon'a ağzından tek bir kelime bile kaçırmamasına rağmen bu hafta buraya gelmedeki ısrarını anlamıştı. İtiraf etmeliydi ki kocası yakışıklı olduğu kadar zekiymiş de.

Arkasına bakmadan kaçmanın bir faydası yoktu. Denemediğinden değildi tabii. Her defasında daha birkaç adım atmadan yakalanıp onun omzunda baş aşağı sallanarak, uzak bir ağacın altında kaderine razı olmak hoşuna gidiyordu. Bu defa kaçmaya yeltenmeden kocası tüm heybetiyle karşısındaydı işte. Bir anlamda her bahar ritüelinde kendi aralarında geliştirdikleri şehvet ve aşk dolu bir başka ritüeldi.

Falcon onu baştan ayağa öfkeli fakat aç bakışlarla süzdü. "Sana yasaklamıştım."

"Biliyorum ama yasaklara karşı inatlaştığımı biliyorsun."

"Biliyorum," diyen Falcon onun önünde yavaşça diz çökerek, ayağındaki kırmızı ayakkabıyı okşayarak çıkartıp cebine yerleştirdi. Sonra ayağa kalkıp, "Dolabımda üç çift kırmızı kadın ayakkabısı olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kayla sırtarak, "Her yıla bir ayakkabı... Vazgeçmeyeceksin değil mi?" dedi.

"Sen vazgeçmediğin sürece, ömrümün sonuna kadar..."

Karşılıklı durmuş aşk dolu gözlerle birbirlerine bakarken Kayla, "Eee daha ne bekliyorsun?" diye işveyle sordu.

Falcon, "Evet, şu işi aradan çıkaralım. Kızım beni bekliyor," dedikten sonra onu kucaklayarak omzuna attı.

Kayla'nın kahkahaları eşliğinde insanı baştan çıkaran ezgilerden yavaşça uzaklaştılar. Falcon yeterince uzaklaştıklarına karar verip büyük bir ağacın altında durdu. Parlayan ay ışığının ulaşamadığı dalların altında onu yavaşça omzundan indirdi. Karısının o güzel yüzünü avucuna aldı.

Sessizce anlaşmışlar gibi eğilip dudaklarına kapandı. İşte bu, dünyanın sadece kendisi etrafında döndüğünün işaretiydi. Bu adam ve evde onları bekleyen küçük kızları. Sadece ve

sadece ona ait olan bu dünyaya başka kimsenin girmesine asla izin vermeyecekti. Belki... Belki bir başka minik varlık olabildi. Ya da bir sürü minik ayaklar, eller ve kocaman gülüşler...

Nefesleri ve bedenleri birbirine karışırken, gece iki âşığın inlemelerini saklayarak ormanın üzerinde bekledi.